Prefaţă

Studiul de faţă al Sanctuarului urmăreşte să-i dea cititorului o vedere generală asupra totalităţii acestui subiect, incluzând ambele Sanctuare, atât cel pământesc, cât şi cel ceresc, atingând apogeul în Templul cel veşnic; modelul pământesc, aşa cum a fost construit de Moise, fiind un tip sau o prefigurare a celorlalte două. De asemenea, el mai urmăreşte să clarifice că Sanctuarul simbolizează nu numai lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos, ci şi experienţa creştină a fiecăruia dintre urmaşii Săi şi a bisericii ca întreg.

Cartea Exodului, în care clădirea sanctuarului este descrisă cu o deosebită minuţiozitate, este temelia acestui studiu. înţelegerea acesteia este esenţială pentru o înţelegere deplină şi corectă a Sanctuarului. In această prezentare, a fost urmată ordinea logică, luând curtea, Locul Sfânt şi Locul Preasfânt în înşiruirea lor firească, descoperită pe cale divină.

Urmând această ordine, este trasată lucrarea Domnului Hristos ca Răscumpărător când, la naşterea Sa, a păşit în curtea pământului ca să-Şi dea viaţa ca jertfă pentru păcatele lumii; când, la înălţarea Sa, a intrat în Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc în calitate de Mare Preot; când, în 1844, la sfârşitul celor 2300 de zile-ani, a intrat în Locul Preasfânt ca Judecător spre a începe Judecata de Cercetare a Casei lui Dumnezeu; când această Judecată se încheie, la începutul celor o mie de ani, El vine ca Mire să-Şi primească mireasa, adică pe cei răscumpăraţi şi să-i ia în căminele pe care le-a pregătit pentru ei; şi în fine când, la încheierea celor o mie de ani, El Se întoarce pe pământul acesta ca să-1 cureţe de păcat şi de păcătoşi şi să creeze un cer nou şi un pământ nou în care să locuiască dreptatea. Toate acestea, şi încă şi mai mult, sunt simbolizate în Sanctuar, aşa cum va fi prezentat în continuare.

în aceeaşi succesiune este trasată experienţa personală a creştinului, pe măsură ce înaintează pe *calea spre tronul lui Dumnezeu.* Aici, Sanctuarul este înfăţişat spre a ilustra împăcarea şi îndreptăţirea în curtea unde, prin credinţă, el primeşte neprihănirea atribuită, sfinţirea în Locul Sfânt, unde, drept urmare a unei experienţe de o viaţă, el câştigă prin credinţă neprihănirea împărtăşită, şi glorificarea în Locul Preasfânt, unde primeşte răsplata - neprihănirea veşnică.

De asemenea, studiul acesta urmăreşte să arate că Sanctuarul ilustrează cele patru generaţii ale bisericii ca întreg: *în primul rând,* biserica curţii - biserica ebraică, prima biserică organizată atunci când, la Sinai, Dumnezeu prin Hristos a rostit legea Sa către Israel, despre Sabat; *în al doilea rând,* biserica Locului Sfânt, biserica creştină, întemeiată de asemenea pe Sabat, când, la înălţarea lui Hristos şi la inaugurarea ei, Dumnezeu a dat Duhul Sfânt, Reprezentantul lui Hristos, ca să rămână cu ei în veci; *în al treilea rând,* biserica Locului Preasfânt, biserica rămăşiţei, ultima biserică de pe pământ, care a început la anul 1844, având adevărul cu privire la Sanctuar şi Sabat, ca cei doi stâlpi susţinători ai ei, temelie descoperită credincioşilor în chip providenţial; *în al patrulea rând,* biserica întâilor născuţi, biserica Templului veşnic, care începe la a doua venire a lui Hristos şi se întruneşte de-a lungul veşniciilor în jurul tronului pentru închinare în fiecare Sabat.

în felul acesta, Sabatul, fiind marele adevăr fundamental pe care s-a întemeiat fiecare generaţie a bisericii, ne oferă cheia învăţăturii care spune că, în aceste zile ale sfârşitului, solii lui Dumnezeu trebuie să proclame Sabatul cu mai multă putere.

Scriitorul este convins că semnificaţia spirituală a tuturor componentelor Sanctuarului, aşa cum sunt înfăţişate în această lucrare, va apela la toate categoriile de oameni religioşi: la iudei, pentru că mai întâi „lor le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu" (Rom. 3,2), aşa cum sunt date în Sanctuar; la creştinii catolici şi ortodocşi, pentru că preoţia străbate toate părţile şi slujbele lui; la creştinii protestanţi, pentru că evanghelia veşnică este nota-cheie a Sanctuarului; şi chiar la păgâni, pentru că, în cele mai multe culte păgâne - dacă nu chiar în toate -, se mai pot vedea încă urme ale acestei parabole divine.

Deşi această abordare este diferită de oricare alta publicată până în prezent, nu s-a făcut nici un efort pentru a prezenta vreun adevăr nou, care l-ar putea face demodat pe altul mai vechi, ci dimpotrivă, scopul a fost acela ca adevărul cel vechi să fie iluminat, ajutându-1 pe cititor să vadă o nouă frumuseţe în el şi să reînvie în mintea cercetătorilor Bibliei şi a creştinilor, în general, adevăruri care au rămas multă vreme în stare latentă, poate şi din cauză că multe cărţi excelente care s-au ocupat cu acest

subiect nu mai sunt la îndemână.
Lecturi ilustrate de o replică-model a sanctuarului construit de Moise au fost predate de către autor în colegii, şcoli de grade inferioare, comunităţi, sanatorii şi în alte părţi. în acest fel, foarte mulţi dintre colegi, membri din comunităţi şi slujitori ai Evangheliei au cerut ca aceste lecturi să fie reproduse, încât s-a considerat că este mai bine să le fie puse la îndemână în formă tipărită. Făcând lucrul acesta, s-au depus eforturi ca Scriptura să fie călăuza infailibilă, astfel încât rezultatul să fie desăvârşit, atât cât este posibil omeneşte. Toate cărţile scrise despre acest subiect au fost în mod sigur de mare ajutor, căci n-a apărut nici una în care vreo declaraţie să nu găsească deplina aprobare a cititorului; şi nici această carte nu va face excepţie de la regulă. Dar dacă această carte va prezenta într-un mod mai clar, mai frumos şi de mai mare ajutor unele adevăruri fundamentale ale Evangheliei mântuirii, aşa cum sunt simbolizate în Sanctuar, adevăruri vitale pentru toţi şi, în special, pentru aceia care aşteaptă apropiata revenire a Celui care este Antitipul Sanctuarului, dacă ea îl va ajuta pe cititor să meargă cu mai mare bucurie şi siguranţă pe *calea spre tronul lui Dumnezeu,* atunci scopul autorului a fost atins.
In măsura în care va medita la adevărurile spirituale de care Sanctuarul abundă, cititorul va manifesta în mod sigur o apreciere adâncă şi deplină pentru măreţia, frumuseţea şi bogăţiile Planului de Mântuire, aşa cum este simbolizat în această cea mai mare parabolă a lui Dumnezeu, şi credem că, atunci când va ajunge la capătul *căii spre tronul lui Dumnezeu,* cititorul va sta împreună cu cei răscumpăraţi în jurul Tronului şi îşi va uni glasul cu minunatele coruri care vor intona cântarea lui Moise şi a Mielului.
Autorul

Confirmare

în această lucrare despre Sanctuar, autoarea este profund îndatorată unui număr de specialişti în studii biblice, cu înaltă calificare, care au citit manuscrisul şi au oferit multe sugestii constructive şi ajutătoare, sugestii care au contribuit foarte mult ia actuala lui valoare.

Scurte extrase din rapoartele lectorilor manuscrisului

L. L. Caviness, Ph. D., timp de mulţi ani, şef al Departamentului Limbilor Biblice la Pacific Union College.
„Acest subiect este abordat într-un mod atrăgător şi interesant. Am fost atras mai ales de modul în care viaţa creştină este prezentată în Sanctuar. Ni se spune că, înainte de sfârşit, Sabatul urmează să fie proclamat cu o mare putere. Subiectul acesta a fost bine prezentat în acest manuscris."
Raymond F. Cottrell, A. M., de la Departamentul de Religie, Pacific Union College.
„Ideea că trebuie să se dea mai multă atenţie subiectului Sanctuarului este bine accentuată. Sanctuarul ceresc, aşa cum este prezentat în capitolul 15, este excepţional. îl aprob din toată inima. Lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos, precum şi experienţa spirituală a urmaşilor Săi sunt limpede înfăţişate."
Minnie E. Dauphinee, binecunoscută ca decan al femeilor din colegiile şi sanatoriile noastre.
„Nu ştiu cum să-mi exprim gratitudinea pentru privilegiul de a fi citit acest manuscris. Am aflat cu surprindere despre semnificaţia diferitelor părţi ale Sanctuarului - perdele, stâlpi, culori etc. Când

unul dintre secretarii Conferinţei Generale a fost aici şi a citit unul dintre capitole, a exclamat: 'Ei bine, chiar şi juniorii pot să înţeleagă aceste lucruri'. Dar l-am auzit şi pe un predicator, unul dintre cei mai profunzi cercetători ai Bibliei, zicând că el a citit manuscrisul cu mult folos, a aflat multe lucruri pe care nu le cunoscuse mai înainte şi a primit un mare ajutor spiritual."
William J. Harris, secretar asociat la Departamentul Şcolii de Sabat al Conferinţei Generale.
„Noi, cei care activăm la acest departament, credem că manuscrisul este cu adevărat remarcabil. Aţi realizat o prezentare minunată a acestui important subiect. Abordarea lui este cu totul diferită de ceea ce am citit până acum. Este părerea mea personală că el ar fi de o reală valoare ca material pentru lecţiile Şcolii de Sabat. Cred că va fi o contribuţie valoroasă la literatura credincioşilor adventişti."
L. H. Hartin, M. A., conducătorul Departamentului de Religie la Pacific Union College.
„După părerea mea, tratarea acestui subiect este cu totul aparte prin aceea că întreaga clădire, ca simbol, prezintă învăţături spirituale, pentru că fiecare parte a clădirii avea drept scop să prezinte planul răscumpărării, un adevăr care, după câte ştiu, n-a mai apărut până acum. S-a depus un efort sârguincios ca Biblia să fie urmată îndeaproape, şi aceasta s-a realizat cu o acurateţe remarcabilă. în capitolul 15, Sanctuarul ceresc a fost prezentat mai clar decât am citit în oricare altă lucrare. Multe

hărţi, diagrame şi ilustraţii deosebite, care însoţesc manuscrisul, ajută foarte mult la înţelegerea lui. Este o lucrare care oferă o bogată informaţie şi, ca atare, trebuie să fie preţuită de oricine doreşte o înţelegere mai bună a Sanctuarului."

WinifredL. Holmden, timp de mulţi ani profesor de limbi antice la mai multe dintre colegiile noastre.

„Consider manuscrisul o operă unică. îmi place rânduirea logică, mai ales capitolele de încheiere, care dau antitipul final al curţii, al Locului Sfânt şi al Locului Preasfânt. Este o reală inspiraţie. El m-a ajutat să înţeleg unele părţi ale Bibliei pe care nu le înţelesesem niciodată mai înainte."

Ernest Lloyd, cunoscut ca fost membru al grupului de editori de la Pacific Press.

„Acest manuscris este în acelaşi timp şi informativ, şi aducător de inspiraţie. El constituie o contribuţie evidentă la literatura noastră denominaţională asupra acestui subiect vital şi este abordat într-un mod interesant şi ajutător. Clarifică lucrarea Marelui nostru Preot Ceresc, experienţa vieţii fiecăruia dintre urmaşii Săi, lucrarea bisericii ca întreg, în legătura ei cu sanctuarul pământesc, cu Sanctuarul ceresc şi cu Templul veşnic. Tuturor membrilor noştri trebuie să li se dea ocazia să studieze acest subiect aşa cum este prezentat în manuscris."

Meade MacGuire, secretar general de câmp al Conferinţei Generale.

„Manuscrisul acesta este diferit de tot ce am citit mai înainte despre Sanctuar. Aştept cu nerăbdare să intru în posesia cărţii, astfel încât s-o pot reciti, deoarece pentru mine este de-a dreptul fascinantă. Sunt de părere că ar fi bine să fie inclusă într-un curs aca; demic. Sunt sigur că această carte va aduce mult bine. Am citit multe cărţi despre Sanctuar, dar din aceasta am căpătat mai multă informaţie şi o mai bună înţelegere asupra subiectului decât din oricare alta. Sper că publicarea ei se va realiza fără întârziere."

W. G. C. Murdock, Ph. D., de la Seminarul Teologic.

„Am apreciat foarte mult acest manuscris. Este biblic şi în perfectă armonie cu doctrina. Este tratat într-un mod interesant şi folositor. Diagramele sărbătorilor de Paşte şi Rusalii mi-au stârnit un foarte mare interes. Mi-ar plăcea să-1 folosesc la cursurile mele. Sper că nimic nu va împiedica rodnicia acestui manuscris.

P. E. Quimby, Ph. D., de la Seminarul Teologic.

„Acest manuscris tratează un domeniu necercetat de nici un alt scriitor. El este de o importanţă vitală pentru orice lucrător şi membru al bisericii. El a clarificat pentru mine multe probleme biblice. Este întru totul conform cu adevărul şi va constitui o excelentă contribuţie la literatura noastră. El combină într-un mod cu totul aparte Biblia şi Spiritul Profetic. Va aduce multă lumină, instruire

şi entuziasm faţă de un subiect care a fost foarte mult neglijat. El îi va întări pe toţi cei care-1 vor citi în solia îngerului al treilea. Recomand cu fermitate şi entuziasm publicarea lui fără întârziere."

G. A. Roberts - a fost preşedinte al Diviziunii Inter-Americane şi, mai recent, are legătură cu Conferinţa Generală.

„Am citit cu atenţie manuscrisul şi acum am o înţelegere mai profundă a Sanctuarului. N-aş îndrăzni să exprim vreo critică faţă de o lucrare care a cerut un studiu şi o cercetare atât de cuprinzătoare. Pentru generaţia aceasta, lipsită chiar şi de o cunoaştere a tabernacului, se simţea nevoia unei descrieri depline şi amănunţite, aşa cum s-a şi făcut. El va adânci foarte mult experienţa creştină a cititorilor sinceri când vor privi Planul de Mântuire prin prisma Sanctuarului. Explicaţia despre Melhisedec este cea mai clară pe care am citit-o vreodată."

O. H. Shrewsbuty, fost misionar în India, actualmente capelan pensionar la Sanatoriul St. Elena.

„De când am citit acest manuscris, am simţit şi mai puternic nevoia de a stimula poporul nostru să studieze Sanctuarul. Acest subiect este cu adevărat „adevărul prezent" al „Adevărului Prezent". Viaţa mea a fost ridicată la un nivel mai înalt prin studierea acestui manuscris. Lectura lui a condus la schimbări practice în atitudinea mea faţă de realitatea mijlocirii Marelui meu Preot în Sanctuarul ceresc. De fapt, numele Său de Mare Preot este acum numele cel mai plin de semnificaţie pentru mine. Sper că în curând acest manuscris va fi pus la îndemâna poporului nostru. împreună cu alte persoane am studiat şi am discutat capitolul 16 şi suntem cu toţii de acord că această prezentare a celor două sărbători - Pastele şi Cincizecimea - ale anului 31 este clară şi perfect biblică."

A. J. Wearner, fost preşedinte la Departamentul de Religie, Union College, Lincoln, Nebraska.

„Trebuie să fie o lucrare rară, care să nu provoace pe undeva întrebări. N-am găsit în acest manuscris nimic care să nu fie în armonie cu ceea ce noi, ca popor, considerăm ortodoxie. în calitate de profesor,

aş putea-o foarte bine recomanda ca lectură specială

pentru cursurile de Biblie. O consider de o valoare excepţională. Nu este o carte pe care doar s-o citeşti şi apoi s-o laşi deoparte. Sper că în curând o voi avea sub formă de carte. Capitolele de încheiere reprezintă punctul culminant. Cred că, atunci când va fi tipărită, ea va fi o contribuţie valoroasă la literatura adventistă de ziua a şaptea, deja foarte bogată."
In afară de Biblie, care este călăuza noastră sigură, au mai fost folosite următoarele izvoare: *Looking unto Jesus,* de Uriah Smith, publicată în 1891, de mult epuizată; cartea lui S. N. Kaskel, *The Cross and Its Shadow,* publicată în 1914, la fel, de multă vreme epuizată; cartea lui F. C. Gilbert, *Practicai Lessons from the Experi-ence of Israel;* cartea de acelaşi autor: *Messiah in His Sanctuary* -ambele epuizate; cartea lui M.L. Andreasen, *Epistola către Evrei;* cartea *The Tabernacle in the Wilderness* 1897, de Marcus Rainsford, un vechi scriitor englez, care de asemenea nu se mai găseşte, şi alte cărţi, în special scrierile E. G. White.

CUPRINS

SECŢIUNEA I - Importanţa Sanctuarului
1. Sanctuarul - unul dintre manualele lui Dumnezeu..... 19
2. Sanctuarul - Evanghelia în Vechiul Testament..... 25
3. Sanctuarul - un studiu special pentru zilele noastre.... 32

SECŢIUNEA II - Pregătirea pentru zidire
4. Pregătirea lui Israel pentru serviciu..... 41
5. „Eu voi locui în mijlocul lor"..... 53
6. Dăruirea „din toată inima"..... 57
7. Chemarea meşterilor iscusiţi..... 62

SECŢIUNEA III - în curte
8. Hristos păşeşte în curte - acest Pământ..... 71
9. Creştinul intră în curte..... 75
10. Curtea şi împrejmuirea ei..... 81
11. Altarul de aramă..... 87
12. Ligheanul şi piciorul lui..... 97
13. Preotul şi îmbrăcămintea lui..... 104
14. Veşmintele Marelui Preot..... 115

SECŢIUNEA IV - în Sfânta
15. Sanctuarul ceresc..... 127
16. Hristos intră în Sfânta Sanctuarului ceresc..... 138
17. Intrarea creştinului în Sfânta..... 161
18. Pereţii şi pardoseala sanctuarului..... 168

!x

ta
O

I

1

Sanctuarul - unul dintre manualele lui Dumnezeu

Cele trei cărţi ale lui Dumnezeu. De la crearea lumii şi până în prezent, scopul principal al Cerului a fost acela de a-i face cunoscut omului caracterul şi lucrarea Creatorului şi Răscumpărătorului său. Pentru a realiza aceasta, Dumnezeu i-a dat familiei omeneşti trei cărţi: *prima,* cartea creaţiei, Cuvântul

Său revelat în natură; *a doua,* Sanctuarul, Cuvântul Său văzut într-o parabolă; şi *a treia,* Biblia, Cuvântul scris. Tema centrală a fiecăreia dintre aceste cărţi este Planul de Mântuire. A studia vreuna dintre ele cu alt plan decât acela de a înţelege caracterul lui Dumnezeu şi planul Său pentru noi, înseamnă a pierde total din vedere gândul Său.

Prima carte a lui Dumnezeu - cartea creaţiunii. Cartea naturii i-a fost dată omului încă de când trăia în Grădina Edenului. Prin lucrările pe care Dumnezeu le făcuse, el avea să afle despre atotputernicia Sa, despre nemărginita Sa înţelepciune, despre iubirea şi bunătatea Sa fără margini. înainte ca păcatul să fi stricat planul lui Dumnezeu, aceste lecţii despre caracterul Său erau perfect descoperite în frumuseţea şi mireasma florilor, în cântecul păsărelelor, în fluturii strălucitori, în pomii fructiferi, în privelişti frumoase, în aerul pur şi sănătos, în apa înviorătoare, în vieţuitoarele paşnice ale câmpului şi, mai presus de toate, în om, creat după chipul lui Dumnezeu. Caracterul lui Dumnezeu era învederat pe pământ, în mare şi în ceruri. „Pe orice frunză a copacului din pădure sau pe orice piatră din munte, în orice stea strălucitoare... era scris numele lui Dumnezeu [...] Slava lui Dumnezeu în ceruri, nenumăratele lumi în mişcările lor ordonate, plutirea norilor, tainele luminii şi ale sunetului, ale zilei şi ale nopţii -, toate erau la dispoziţia părinţilor noştri spre a fi

cercetate" *(PP,* p. 36). Şi toate îi descopereau omului caracterul divin al Creatorului şi învăţătorului vrednic de adorat şi minunat. Cartea naturii încă reprezintă o parabolă care ne învaţă despre calităţile cereşti, căci, „după cum pământul face să răsară lăstarul lui şi după cum o grădină face să încolţească semănăturile ei, aşa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea şi lauda, în faţa tuturor neamurilor" (îs. 61,11). După ce păcatul a mânjit această lume frumoasă, în toate aspectele, natura a descoperit prezenţa şi caracterul celui rău. „Atmosfera, odinioară atât de blândă şi de uniformă în temperatură, a fost supusă acum unor schimbări vizibile" *(PP,* p. 48). Satana devenise „domnul puterii văzduhului" (Efes. 2,2), iar teribilul conflict dintre bine şi rău, dintre Hristos şi Satana, era în desfăşurare. Conflictul acesta e încă în curs, iar această carte a naturii îl scoate la iveală în chip lămurit prin moarte şi stricăciune de orice fel. Obiectivul real al adevăratului studiu al naturii este de a înţelege acest conflict în aşa fel încât noi să ne aliniem de partea lui Dumnezeu. Dacă, din studiul şi din învăţătura noastră din natură, lucrarea lui Hristos, nu numai în calitate de Creator, ci şi de Răscumpărător, nu reiese cu limpezime, aceasta nu poate fi numită cu adevărat educaţie creştină, chiar dacă i s-ar da acest nume.

Ni se spune că, atunci când au văzut semnele stricăciunii în florile care se veştejeau şi în frunzele care cădeau, Adam şi Eva „au plâns mai tare decât îi jelesc acum oamenii pe morţii lor" *(PP,* p. 48). Dar n-au fost lăsaţi fără nădejde. Cartea naturii încă descoperă iubirea şi caracterul lui Dumnezeu. în îndurarea Sa, El ne-a lăsat multe dintre frumuseţile naturii. în timp ce natura descoperă prezenţa vrăjmaşului, ea oferă şi lecţia răscumpărării. Deşi moartea şi stricăciunea sunt văzute pretutindeni, pomii îşi dezbracă frunzişul lor numai ca să primească unul proaspăt primăvara. Plantele mor numai ca să învie iarăşi, într-un verde proaspăt, la timpul hotărât. Chiar şi omul, când îşi depune armura vieţii, priveşte înainte spre înviere, când va ieşi din mormânt în tinereţe şi glorie nemuritoare. Chiar desfăşurarea anotimpurilor unui an ne înfăţişează primăvara, vara, toamna şi iarna vieţii şi dimineaţa învierii. Şi toate acestea arată grija milostivă şi dragostea nepieritoare a lui Dumnezeu faţă de toate lucrările mâinilor Sale. „însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de

seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi" (Rom. 1,19.20; 2,13-16; Ps. 19,1-3). De fapt, atât de bine este descoperit Planul de Mântuire în cartea naturii, încât vor putea fi mântuiţi chiar şi aceia care n-au cunoscut niciodată vreo altă carte a lui Dumnezeu. Chiar şi „printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neştiinţa lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc Legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbin-du-le prin natură şi au făcut lucrurile cerute de lege... şi ei sunt recunoscuţi ca fii ai lui Dumnezeu" *(HLL,* p. 534). Unii n-au ştiut niciodată despre marele sacrificiu făcut pentru salvarea lor, şi când vor vedea semnele cuielor în palmele lui Hristos, vor întreba: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini? Atunci, El le va răspunde: „în casa celor ce Mă iubeau, le-am primit" (Zaharia 13,6). Vezi şi *PR,* p. 376, 377.

Sanctuarul - a doua carte a lui Dumnezeu. Timp de aproape 2500 de ani, cartea creaţiunii fusese

singurul manual al omului. în timpul acesta, el a pierdut treptat puterea de a discerne învăţăturile spirituale din natură, până ce, în cele din urmă, Creatorul a fost pierdut din vedere. Atunci, el şi-a făcut idoli şi s-a închinat lucrurilor din natură - Soarele, Luna, stelele, apa, pământul şi chiar animalele pe care Dumnezeu le făcuse pentru folosul lui. El „s-a închinat făpturii în locul Făcătorului" şi, ca urmare, „inima lor fără pricepere s-a întunecat" (Rom. 1,25.21).

Atunci, Dumnezeu 1-a chemat pe Abraam din mijlocul rudelor sale idolatre, ca prin el şi sămânţa lui să poată descoperi lumii caracterul Său şi planul Său divin. Cu trecerea timpului, urmaşii lui Abraam au fost ţinuţi timp de generaţii ca robi în Egipt, unde ei aproape că L-au pierdut pe Dumnezeu din cunoştinţa lor şi n-au mai avut idee despre caracterul adevăratului Dumnezeu, Creatorul, şi despre minunatul Plan de Mântuire. Felul lor de vieţuire i-a făcut incapabili să prindă marile adevăruri ale iubirii răscumpărătoare. în ce mod trebuiau să fie pregătiţi ei pentru ca Cerul să poată împlini planul Său pentru ei?

Marele învăţător ştia cum. El avea să-i înveţe prin cea mai minunată parabolă concepută şi folosită vreodată - *Sanctuarul.* El, care ştia că aproape 90% din ceea ce ţinem minte vine prin simţul văzului

şi al pipăitului şi numai 10%, prin simţul auzului, a accentuat importanţa înţelegerii clare a planului Său, apelând mai întâi la simţul auzului, dând cele mai amănunţite şi lămurite îndrumări pentru construirea Sanctuarului, apoi la văz, la ochi, arătându-i lui Moise modelul, şi în cele din urmă la mâini, instruind poporul să se unească la zidirea lui. In această capodoperă de adevărată educaţie creştină, acest manual cuprinzător de educaţie vizuală, Dumnezeu a arătat în amănunţime toate etapele planului răscumpărării, nu numai pentru lume ca întreg, ci pentru fiecare om în parte, pentru care Mielul lui Dumnezeu Şi-a dat viaţa Sa preţioasă. Cu fiecare pas făcut din momentul în care intrăm pe poarta Sanctuarului şi primim experienţa îndreptăţirii prin acceptarea jertfei aduse pentru păcatele noastre, simbolizată prin curte, trecând prin procesul sfinţirii care durează întreaga viaţă, simbolizat prin Locul Sfânt, apoi în încăperea slavei - Locul Preasfânt -, unde sunt prefigurate ştergerea păcatelor şi acordarea vieţii, întreaga lucrare a lui Hristos pentru salvarea noastră este făcută clară, simplă, frumoasă şi profund impresionantă în cartea Sanctuarului. Aceasta este cu adevărat *calea spre tronul lui Dumnezeu.* Şi după cum, în cartea naturii, fiecare ciclu anual reprezintă ciclul deplin al vieţii, tot aşa, în cartea a doua, Sanctuarul, planul complet al răscumpărării era repetat în tip în fiecare an.

Cartea Sanctuarului, la fel ca a naturii, este valabilă pentru toţi oamenii din toate veacurile. Această parabolă divină, plănuită de Dumnezeu, care ar putea constitui un studiu complicat ce poate fi înţeles numai de cei învăţaţi, se înfăţişează lămurit şi simplu chiar şi unui copil. Pentru cercetătorul creştin matur, o cunoaştere a Sanctuarului este de o valoare inestimabilă, pentru că el face ca întregul Plan de Mântuire să fie văzut dintr-o perspectivă măreaţă. Prin acest studiu, el este capabil să organizeze şi să clasifice cunoştinţele sale biblice, astfel încât să poată vedea valoarea ei în rânduirea şi în perspectiva ei corectă. într-adevăr, Sanctuarul poate fi comparat cu un container uriaş, unde fiecare doctrină biblică esenţială îşi are locul ei perfect potrivit în marele plan al lui Dumnezeu.

Când este privită în lumina Sanctuarului, Biblia devine în felul acesta un mare sistem de adevăruri, nu un album alcătuit din fragmente disparate şi fără legătură între ele. Când este primit şi înţeles în ansamblu, considerat în plinătatea lui, Sanctuarul este asemenea

unui mozaic minunat de revelaţie divină; un adevăr omis îi răpeşte simetria; O eroare introdusă îi strică perfecţiunea. Astfel, Sanctuarul nu numai că luminează adevărul, dar şi descoperă eroarea. Din acest moliv, cu greu s-ar putea spune că importanţa înţelegerii lecţiilor zugrăvite în sanctuar este îndeajuns înţeleasă.

(u siguranţă, un studiu spiritual al Sanctuarului va da naştere la o dorinţă nepotolită de a săpa mai adânc în mina nesecată a adevărului biblic. El îi va inspira cercetătorului creştin o dragoste profunda pentru adevărul acestor zile din urmă. într-un mod impresionant, un studiu al acestei cărţi a lui Dumnezeu - Sanctuarul - va descoperi importanţa şi perpetuitatea veşnică a Legii divine a Creatorului - Cele Zece Porunci. Un astfel de studiu îi va împărtăşi cercetătorului o experienţă care îi va folosi drept ancoră în timpul marii crize finale a istoriei.

A treia carte a lui Dumnezeu - Cuvântul scris. Timp de aproape o mie cinci sute de ani, Sanctuarul a fost principala carte prin care Dumnezeu Şi-a învăţat poporul despre caracterul Său şi despre Planul de Mântuire. A treia carte a lui Dumnezeu - Biblia - n-a fost completată până ce mielul de jertfă simbolic n-a întâlnit Antitipul, pe Fiul lui Dumnezeu. De atunci, au trebuit să mai treacă încă o mie cinci sute de

ani până ce avea să se inventeze tiparul şi Biblia să fie tradusă în limba poporului şi pusă la dispoziţia lumii întregi sub formă de carte.
în Biblie, la fel ca în cartea naturii şi a Sanctuarului, „tema centrală" este Hristos şi răscumpărarea. Biblia este un comentariu divin, care aruncă lumina proiectorului ceresc asupra celorlalte două cărţi, dând o străluminare temei lor - răscumpărarea. în timp ce Biblia ilumineză adevărurile elaborate în minunata parabolă a lui Dumnezeu, Sanctuarul, pe de altă parte, acesta este suprastructura întregii Biblii. El nu este, pur şi simplu, un fir de aur străbătând întreaga Biblie, ci este o reţea completă de aur, care pătrunde şi leagă laolaltă într-un tot armonios toate părţile Volumului Sacru - istoria şi profeţia, poezia şi cântarea, Legea şi evanghelia. Este o iluminare vizibilă a tuturor doctrinelor ei principale, dându-i fiecăreia o semnificaţie nouă şi profundă.
Aceste trei cărţi alcătuiesc o bibliotecă vastă şi completă a revelaţiei divine, şi, avându-le la îndemână, cercetătorul va fi în măsură

să interpreteze cu acurateţe nu numai planul lui Dumnezeu pentru lumea întreagă, aşa cum este descoperit în profeţie, ci şi planul Său pentru el personal, aşa încât noi, chiar mai mult decât aceia care au trăit înaintea noastră, vom fi şi mai fără scuză (Rom. 1,20), dacă neglijăm să studiem cele trei cărţi ale lui Dumnezeu şi să beneficiem de adevărurile lor.

Z

Sanctuarul - Evanghelia în Vechiul Testament

Evanghelia predicată lui Israel. Vorbind despre israeliţii „care au ieşit din Egipt prin Moise", Pavel zice: „Căci şi nouă ni s-a adus o veste bună ca şi lor" şi lor „li s-a vestit mai întâi vestea bună" (Evrei 2,16; 4,2.6). Să nu uităm că israeliţilor li se propovăduise evanghelia cu multe secole înainte ca să ne fi fost dată nouă, în dispensaţiunea creştină, prin scriitorii Noului Testament.
De către cine şi cum a fost predicată? Cine a propovăduit Evanghelia lui Israel? Moise. Cum a propovăduit-o? Cu ajutorul Sanctuarului şi al slujbelor sale, un sistem complet de adevăr, dat de însuşi Dumnezeu lui Israel la Sinai. Sanctuarul avea drept unic scop să-L descopere pe Hristos nu numai poporului evreu în timpurile trecute, ci oricărei naţiuni, seminţii, limbi şi popor, până la capătul timpului, când el va atinge culmea şi va descoperi evanghelia veşnică în plinătatea şi frumuseţea ei. Să nu uităm nicidecum că, deşi Sanctuarul *a fost dat vechiului Israel,* adevărul lui Dumnezeu descoperit acolo era scris pentru Israelul *modern,* în special pentru noi, „peste care au venit sfârşiturile veacurilor" (1 Cor. 10,11).
Sanctuarul, o profeţie despre Hristos. Faptul că evanghelia i-a fost dată lui Israel prin Moise este făcut lămurit chiar de Domnul Hristos însuşi, când a mers cu cei doi ucenici pe drumul spre Emaus după învierea Sa şi când, începând de la „Moise..., Ie-a tâlcuit în toate Scripturile ce era *cu privire la El."* Iar mai târziu, celor unsprezece Bl le-a zis: „Trebuie să se împlinească tot ce este scris *despre Mine* în Legea lui Moise..." (Luca 24,27.44).
Da, Evanghelia descoperită prin sanctuar era o profeţie despre Hristos, o profeţie care s-a „împlinit" în evangheliile Noului Testa-

ment. „Prin Hristos urma să se împlinească scopul pentru care tabernacului era un simbol" *(Ed.,* p. 33). Noul Testament este un comentariu inspirat despre sanctuarul Vechiului Testament. Pe de altă parte, o înţelegere spirituală a sanctuarului este fundamentală pentru înţelegerea spirituală a Noului Testament.
Sanctuarul, „oprofeţie condensată". Această profeţie a evangheliei, ilustrată prin sanctuar şi serviciile sale, reprezintă o revelaţie completă a evangheliei mântuitoare prin Hristos. „Hristos era temelia ceremoniilor iudaice. *întregul sistem* al tipurilor şi simbolurilor era o *profeţie condensată* a evangheliei, o prezentare în care erau înmănun-chiate făgăduinţele răscumpărării" *(FA,* p. 14). „In fiecare jertfă era arătată moartea lui Hristos. Prin norul de fum de tămâie se înălţa neprihănirea Sa. Prin orice sunet de trâmbiţă de la jubilee, Numele Său era vestit. în taina înfricoşătoare a Sfintei

Sfintelor locuia gloria Sa." Cu adevărat, Sanctuarul nu este numai o profeţie a evangheliei, ci o „profeţie condensată". Este în mod literal *înţesată* cu adevărurile Evangheliei.
Semnificaţia spirituală a clădirii Sanctuarului. Unii au crezut că, dacă Hristos şi evanghelia sunt simbolizaţi prin toate serviciile sanctuarului, este „absurd" să ne închipuim că şi clădirea în sine ar avea o astfel de semnificaţie. Absurd? Să vedem! F. C. Gilbert, o autoritate în ceea ce priveşte dispensaţiunea iudaică, zice: „Orice componentă a clădirii sanctuarului are o funcţie specială şi orice amănunt trebuia să fie făcut după model. Nimic nu era lăsat la întâmplare sau după bunul plac. Nici cel mai mic amănunt nu era trecut cu vederea" *(Practicai Lessons from Experience of Israel,* p. 172). „In tipuri şi în umbre, fiecare piesă de mobilier, fiecare perdea, fiecare accesoriu preînchipuiau ispăşirea. Nimic nu era fără o semnificaţie spirituală", declara Louise C. Cleuser, secretar asociat la Conferinţa Generală, Asociaţia Pastorală în *Review and Herald, 9* iunie 1949, p. 10.
O altă declaraţie este aceea a lui W. G. C. Murdoch de la Seminarul Teologic Washington: „Nimic nu era în plus în construcţia lui... Totul era un tip al celui ceresc" *(Our Firm Foundation,* voi. I, p. 317). Pe măsură ce vom continua studiul nostru, acest adevăr va deveni tot mai evident şi vom constata că împrejmuirile, drugii, stâlpii,

acoperişurile, broderia, precum şi materialele folosite - ţesăturile fine, albastre, purpurii şi cărămizii, lemnul, arama, argintul, aurul, pietrele preţioase -, absolut toate, direct sau indirect, îl reprezentau pe Hristos în vreuna dintre fazele lucrării Sale pentru omul căzut şi toate se combină pentru a face ca acest Plan de Mântuire să fie clar, frumos şi minunat.
David n-are nici o îndoială cu privire la acest punct. El zice: „în templul Său *orice amănunt* al lui rosteşte slava Sa" (Ps. 29,9 - trd. marg.). Un alt scriitor inspirat zice: „Sanctuarul în sine, precum şi slujba preoţilor aveau ca scop să slujească drept exemplu şi umbră a lucrurilor cereşti" *(PP,* p. 351, 352). „Prin Hristos urma să se împlinească scopul pentru care tabernacului era un simbol - acea construcţie glorioasă, cu pereţii din aur strălucitor, reflectând culorile curcubeului, şi cu perdele brodate cu heruvimi" *(Ed.,* p. 33). Şi iarăşi: „Dumnezeu a intenţionat ca Templul din Ierusalim să fie o continuă mărturie a înaltului destin deschis oricărui suflet. Dar iudeii n-au înţeles semnificaţia clădirii pe care o priveau cu atâta mândrie" *(HLL,* p. 122). Să ne ferim ca nu cumva, asemenea iudeilor, să nu înţelegem *semnificaţia clădirii* sanctuarului. De fapt, o înţelegere spirituală a clădirii acesteia, aşa cum este descrisă în cartea Exodului, este adevărata temelie pentru orice studiu despre Sanctuar. Fără această temelie, nu putem înţelege aşa cum trebuie şi nici să apreciem semnificaţia jertfelor, aşa cum sunt descrise în cartea Leviticului, şi nici nu putem pricepe pe deplin aluziile cu privire la Sanctuar, care străbat întreaga Biblie.
Experienţa personală creştină, predată prin Sanctuar. Nu numai că Domnul Hristos era simbolizat în toate părţile componente ale Sanctuarului, dar prin el „Dumnezeu dorea ca poporul să descifreze scopul Său pentru sufletul omenesc" *(Ed,* p. 33). Robert B. Thurber prezintă lucrul acesta în felul următor: „Sanctuarul este o parabolă dramatizată a relaţiilor lui Dumnezeu cu oamenii. A-l studia înseamnă a urmări gândurile lui Dumnezeu. A înţelege orice amănunt al său înseamnă a pătrunde într-o oarecare măsură adâncimile înţelepciunii Sale" *(Bible Truth Series,* nr. 38). Prin el se ilustrează experienţa completă a oricărui creştin adevărat: împăcarea şi îndreptăţirea sa prin credinţă, simbolizată prin curte, neprihănirea care îi este *atribuită,* sfinţirea sa prin credinţă, în Locul Sfânt, ca o

experienţă de o viaţă întreagă, neprihănirea care îi este *împărtăşită* şi glorificarea prin credinţă în Locul Preasfânt, neprihănirea lui veşnică - toate se află acolo. Sanctuarul, în totalitatea lui, este o revelaţie completă a evangheliei lui Hristos, prezentată în simbol pentru întreaga familie omenească. Cu cât vom înţelege mai bine detaliile lui, cu atât mai mult şi mai uşor vom înţelege evenimentele finale importante care se află acum în desfăşurare în Sanctuarul ceresc, evenimente atât de profund legate de mântuirea noastră.
Sanctuarul şi Spiritul Sfânt. Sanctuarul nu era, pur şi simplu, opera eforturilor iscusite ale oamenilor care construiseră această minunată lucrare de artă; el era inspiraţia Spiritului Sfânt, manifestată prin unelte omeneşti. Fiecare om chemat de Dumnezeu a fost „umplut cu Duhul lui Dumnezeu", ca să facă această lucrare (Exod 31,3). Şi, pentru că această lucrare a fost inspirată, vom descoperi adevăr inspirat nu numai în Sanctuar, luat ca un tot, ci şi în fiecare dintre componentele lui.
Sanctuarul prezintă revelaţia ca un tot armonios. în cartea sa *Looking unto Jesus,* p. 56 şi 57, Uriah

Smith zice: „Nici un om nu poate să privească la lisus şi să înţeleagă poziţia şi lucrarea Sa, fără să le privească în lumina acestui tabernacul al lui Dumnezeu, clădit de Moise în pustie - această umbră aruncată de-a latul pământului spre a prezenta „lucrurile cereşti"... Acest Sanctuar este... marele obiect central în Planul de Mântuire prin lisus Hristos. Nu există nici un alt obiect legat de Planul de Mântuire... prin care să putem vedea diferitele subiecte ale revelaţiei împletite laolaltă într-un tot atât de armonios." El zice mai departe: „Sanctuarul uneşte cele două mari dispensaţiuni, mozaică şi creştină, şi arată legătura lor întrepătrunsă. El nu împarte cu nici un alt subiect înalta onoare de a explica poziţia şi lucrarea Domnului nostru lisus Hristos." Cărţile lui Moise, iluminate de această „lampă strălucitoare", ajung să fie „însufleţite de viaţă, radiind de consistenţă şi frumuseţe". Tot ce era în legătură cu acest cult ebraic îndrepta atenţia spre Mesia, Hristosul. Mai mult decât oricare alt subiect, un studiu despre Sanctuar îl va face în stare pe cercetător „să vadă atât Cuvântul ca întreg, cât şi legătura dintre componentele lui". Mai mult decât oricare alt subiect, acesta îl va face în stare să înţeleagă „marea sa temă centrală, planul original al lui Dumnezeu pentru lume, evoluţia marii controverse şi lucrarea răscumpărării" *(Ed.,* p. 190).

Sanctuarul, cheia oricărei doctrine a mântuirii. Toate doctrinele salvării prin Hristos sunt simbolizate în Sanctuar - darul singurului Fiu al lui Dumnezeu dat lumii, crucificarea Sa, îngroparea, învierea şi înălţarea; lucrarea Sa ca Mare Preot, ca Judecător şi ca împărat veşnic; lucrarea îngerilor şi a Spiritului Sfânt. „Nu există nici un alt subiect care să unească atât de bine toate părţile Volumului Sacru într-un tot armonios ca acest subiect al Sanctuarului. Orice adevăr al evangheliei îşi are centrul în serviciul Sanctuarului şi radiază din el ca şi razele soarelui" (J. L. Shuler, *The Great Judgement Day,* p. 51).

Adevărul Sanctuarului străbate întreaga Scriptură. Pentru orice israelit din vremurile Vechiului Testament şi pentru orice adevărat israelit din dispensaţiunea creştină, Sanctuarul a fost şi rămâne marele subiect central din Planul de Mântuire. în el, ca şi spiţele unei roţi, toate adevărurile revelaţiei se centrează în Hristos, formând astfel un cerc complet al adevărului evangheliei.

Subiectul Sanctuarului se ramifică şi pătrunde în toate părţile Scripturii, de la Geneza la Apocalipsa. în grădina Edenului, Dumnezeu în persoană a adus prima jertfă, arătând în viitor spre jertfa scumpului Său Fiu pe nemilosul Calvar, iar în pieile provenite de la jertfa aceea, El i-a îmbrăcat pe copiii Săi vinovaţi, ca să-i protejeze de aerul rece al păcătuirii (Gen. 3,21). în viziunea sa minunată din Apocalipsa, Ioan a văzut Sanctuarul ceresc, unde i s-a descoperit l.cgea lui Dumnezeu, pe care omenirea a călcat-o (Apoc. 11,19), pe câtă vreme, în Cântarea Cântărilor, Solomon ne poartă în eternitate, înfăţişând Sanctuarul ca un baldachin sau lectică, în care „fiicele Sionului" ies să-L întâmpine pe împăratul lor (Cânt. cânt. 3,6-11). Ştiinţa răscumpărării, atât de minunat simbolizată în marea parabolă a lui Dumnezeu, Sanctuarul, este „cheia care va deschide întregul tezaur al casei Cuvântului lui Dumnezeu". „Cel care prinde acest gând are înaintea lui un infinit câmp de studiu... studiul celor răscumpăraţi ai lui Dumnezeu prin veacurile fără de sfârşit" *{Ed,* p. 126).

O înţelegere completă şi spirituală a Sanctuarului constituie baza unei cunoaşteri fundamentale şi cuprinzătoare a Bibliei, fără de care noi întrezărim numai înceţoşat marele ei subiect: mântuirea. Oare acest subiect să nu fie vrednic de toată străduinţa noastră?

Patru evanghelii, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament. De obicei, noi considerăm că primele patru cărţi ale Noului Testament sunt

primele evanghelii. Şi aceste cărţi înfăţişează principiile mântuirii, aşa cum au fost exemplificate în viaţa pământească a Domnului Hristos. împreună, ele întruchipează împătritul Său caracter: Hristos ca împărat - Evanghelia după Matei; Hristos ca Serv - Evanghelia după Marcu; Hristos ca Om - Evanghelia după Luca; Divinitatea lui Hristos - Evanghelia după Ioan. Dar, deşi este adevărat că evanghelia este clar revelată în Noul Testament, totuşi nu trebuie să pierdem din vedere faptul că ea este descoperită cu aceeaşi claritate şi în Vechiul Testament. Cu cartea Genezei ca fundal şi introducere, următoarele patru cărţi scrise de Moise reprezintă tipul lucrării de mântuire a Domnului Hristos. Şi această *Evanghelie după Moise* este alcătuită tot din patru cărţi: Hristos, Sanctuarul nostru - Cartea Exod; Hristos, Sacrificiul nostru - Cartea Levitic; Hristos, Călăuza noastră - Cartea Numeri; Hristos, Răsplata noastră - Cartea Deuteronom. în Exod, evanghelia este ilustrată prin Sanctuar - aranjamentul, mobilierul şi toate componentele sale; în Levitic este ilustrată în toate serviciile Sanctuarului; în Numeri, evanghelia este descoperită atunci când, printr-un stâlp de foc şi de nor,

Domnul Hristos îl călăuzea pe Israel prin pustie, în peregrinările lui spre ţara făgăduită; în Deuteronom, Legea este dată pentru o accentuare specială, după cum defineşte *Smith's Bible Dictionary* cuvântul *Pentateuc* - „interpretarea şi aplicarea legii" şi după cum indică şi numele cărţii - „o repetare a Legii". Această vestire finală a învăţăturilor „Evangheliei după Moise" a fost dată ca să-1 pregătească pe Israel pentru a intra în Canaanul *pământesc* şi în acelaşi timp preînchipuie „repetarea" finală şi „accentuarea specială" a Legii lui Dumnezeu, pentru ca biserica rămăşiţei să se pregătească să părăsească pustia pământului şi să intre în Canaanul *ceresc.*

Prin Sanctuarul Vechiului Testament, evanghelia reprezintă tipul; Noul Testament prezintă Antitipul ei. Noul Testament îşi are rădăcinile adânc înfipte în Vechiul Testament, din care îşi trage seva şi creşte. A minimaliza sau a neglija Vechiul Testament înseamnă a-1 tăia pe cel Nou de rădăcinile lui, privându-1 astfel de sursa sa de viaţă şi putere.

IMPORTANŢA SANCTUARULUI

„Legea (Vechiul Testament) este evanghelia întrupată, şi Evanghelia (Noul Testament) este legea descifrată. Legea este rădăcina, Evanghelia este floarea parfumată şi fructul pe care-1 poartă" *(PDH,* p. 128). Fără Vechiul Testament este imposibil să căpătăm o deplină şi corectă înţelegere a Noului Testament - evangheliile, învăţăturile lui Pavel şi ale altor apostoli sau profeţiile lui Ioan Vizionarul, toate acestea abundă în aluzii şi referinţe la sanctuarul Vechiului Testament. Să fim, aşadar, atenţi cum tratăm această legătură aducătoare de viaţă, pentru că Vechiul şi Noul Testament sunt „cei doi martori" ai lui Dumnezeu, despre care suntem avertizaţi, sub pedeapsă severă, să nu-i „vătămăm" (Apoc. 11,3.5).

Evanghelia veşnică. Mulţi socotesc cărţile lui Moise ca fiind neinteresante şi monotone, rezervate numai pentru vechiul Israel şi neavând nici o valoare deosebită pentru creştini. De ce aceasta? Pentru că ei n-au descoperit viaţa şi învăţăturile Domnului Hristos în aceste cărţi, pe care Moise, inspirat de Dumnezeu, le-a scris „cu privire la El" (Luca 24,27). în măsura în care cercetăm mai insistent această „Evanghelie după Moise", în măsura în care înaintăm pe *calea spre tronul lui Dumnezeu,* vom descoperi că Moise a predicat aceeaşi Evanghelie pe care a predicat-o şi Ioan: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1,29). Aceasta este Evanghelia Veşnică, tema întregii Scripturi, evanghelia mântuirii pentru toate popoarele din toate veacurile.

3

Sanctuarul ~ un studiu special pentru zilele noastre

Rezultatul înţelegerii greşite a Sanctuarului, La mulţi ani după epoca apostolilor, studiul Sanctuarului, manualul divin al lui Dumnezeu, a fost aproape cu totul neglijat, şi chiar cei care i-au acordat o oarecare atenţie nu i-au înţeles semnificaţia.

Dacă Sanctuarul ar fi fost înţeles atunci când, la 1844, a început să se vestească a doua venire şi curăţirea Sanctuarului, poporul lui Dumnezeu ar fi fost scutit de ridicolul şi de ocara care au fost aruncate asupra lui. Şi este necesar să adăugăm faptul că o înţelegere însufleţită şi corectă a acestui subiect în aceste zile de încheiere a lucrării evangheliei va apăra poporul lui Dumnezeu şi adevărul Său de rătăcire şi dezamăgiri încă şi mai grave.

Sanctuarul trebuie să fie înţeles de toţi. Deseori, de-a lungul anilor, nevoia de a acorda o atenţie specială studiului Sanctuarului a fost de repetate ori accentuată. Să luăm, de exemplu, următoarea declaraţie, publicată în 1882: „Astfel de subiecte, precum Sanctuarul, cu cele două mii trei sute de zile, poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus... sunt *subiectele principale* asupra cărora solii lui Dumnezeu trebuie să stăruiască" *(EV,* p. 63).

O altă declaraţie din 1888: „Subiectul cu privire la Sanctuar şi la judecata de cercetare trebuie să fie clar înţeles de către poporul lui Dumnezeu. *Toţi* au nevoie de o cunoaştere personală a poziţiei şi lucrării Marelui lor Preot" *(TV,* p. 498).

O astfel de instrucţiune i-a determinat pe câţiva cercetători biblici mai de seamă, în special pe Uriah Smith, S. N. Haskel, F. C. Gilbert, M. L. Andreasen, să pună la dispoziţia bisericii publicaţii valoroase, care au iluminat subiectul despre Sanctuar şi au scos la iveală multe adevăruri preţioase.

Dar, în ultima jumătate de veac sau chiar mai bine, cu câteva excepţii, un studiu serios al Sanctuarului

a fost privit doar cu puţină atenţie de către membrii bisericii în general, iar în ce priveşte educarea copiilor şi a tineretului în această privinţă a fost aproape total neglijat. De aceea, biserica în totalitate 1-a înţeles foarte vag.

Şi copiii trebuie instruiţi în cunoaşterea acestui subiect. Un studiu despre Sanctuar conţine hrană pentru toate vârstele. Subiectul acesta, căruia Dumnezeu i-a alocat multe capitole în Scriptură, face parte din „toată Scriptura", care este de folos „ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3,16.17). El este de folos nu numai pentru „omul lui Dumnezeu", ci şi pentru *copil.* Cartea *Hristos, Lumina lumii* ne descrie un tablou potrivit pentru copii: La vârsta de doisprezece ani, „pentru prima dată, copilul Isus privea asupra templului. El văzu pe preoţii îmbrăcaţi în veşminte albe îndeplinind solemna lor slujbă. Privi la victima însângerată de pe altarul de jertfă. împreună cu credincioşii îngenunche în rugăciune, în timp ce norul de fum de tămâie se înălţa spre Dumnezeu... Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu propria Sa viaţă. Noi îndemnuri se năşteau înăuntrul Său. Tăcut şi adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci I se descoperea Mântuitorului taina misiunii Sale." (ediţia 1997, p. 53, 54)

Tot astfel, printr-un studiu al Sanctuarului, mai ales în aceste zile de încheiere a timpului de probă, noi, care suntem mai în vârstă, ar trebui să contemplăm „marea *noastră* problemă", pentru ca „taina" „misiunii" noastre să ne poată fi deschisă înainte şi noi impulsuri să se trezească înăuntrul nostru. Nu trebuie să ne aşteptăm ca un copil să înţeleagă pe deplin subiectul Sanctuarului, ci, atunci când învăţătorul consacrat prezintă subiectul în simplitatea lui, Spiritul Sfânt va descifra inimii lui acest adevăr, adesea chiar mai lămurit decât celui mai în vârstă. Să nu cumva să-i lipsim pe copii de o cunoaştere a adevărurilor Sanctuarului potrivit cu capacitatea lor de a înţelege, care este de obicei mai mare decât li se recunoaşte de către cei mai mari!

Sanctuarul arată drumul. De ce o înţelegere corectă şi completă a Sanctuarului este atât de vitală pentru aceia care se pregătesc în

vederea celei de a doua veniri a Domnului Hristos? Pentru că aici, într-o formă vizibilă şi tangibilă, uşor de înţeles pentru tânăr şi bătrân, pentru cel învăţat şi cel neînvăţat, Dumnezeu ne-a dat printr-un simbol o perspectivă simetrică şi completă a „căii" Sale - calea mântuirii (Ps. 77,13), *calea către tronul lui Dumnezeu.* David, acel erou al credinţei, acel om după inima lui Dumnezeu, a văzut în Sanctuar puterea şi gloria lui Dumnezeu (Ps. 63,1.2) şi ne invită să-L binecuvântăm pe Dumnezeu şi să-L lăudăm în Templul Său (Ps. 134,2; 150,1). Asaf, un levit care a scris mulţi psalmi, a fost unul dintre dirijorii corului lui David (1 Cron. 6,31-39) şi „mai marele cântăreţilor" (Neemia 12,46). Deşi era un cântăreţ inspirat (2 Cron. 29,30), el era tare frământat în inima lui şi „paşii erau să-i alunece", dar problemele sale au fost rezolvate, iar credinţa sa, restabilită atunci când „a intrat în sfântul locaş al lui Dumnezeu" (Ps. 73,2.17). Dacă tot mai mulţi oameni ar urma exemplul lui Asaf şi al împăratului David, ar fi mai puţini apostaţi în biserica de azi.

Esenţial pentru credinţa în Hristos. O altă autoritate în privinţa acestui subiect consideră că, fără o cunoaştere a Sanctuarului, „va fi cu neputinţă ca membrii bisericii să-şi manifeste credinţa, care este esenţială în vremea aceasta sau să ocupe poziţia pe care Dumnezeu le-a hotărât-o. Fiecare individ are... un caz în curs de anchetare la bara de judecată a lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să dea ochi cu Marele Judecător. Cât de important este deci ca fiecare minte să contemple cât mai des scena solemnă când va începe judecata şi cărţile se vor deschide, când, împreună cu Daniel, fiecare în mod personal trebuie să stea în partea sa de moştenire, *la sfârşitul zilelor".* Acelaşi scriitor, continuând, zice: „Sanctuarul din cer este chiar miezul lucrării lui Hristos în sprijinul omului. El este important pentru orice suflet care trăieşte pe pământ. El deschide înaintea ochilor planul răscumpărării, conducându-ne până la încheierea timpului şi descoperind deznodământul triumfal al luptei dintre neprihănire şi păcat. Este de o importanţă covârşitoare ca *toţi să cerceteze cât mai profund* aceste subiecte... Mijlocirea Domnului Hristos în folosul omului în Sanctuarul ceresc este tot atât de esenţială pentru Planul Mântuirii ca şi moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după înviere, a mers s-o completeze în cer. Prin credinţă, trebuie să intrăm dincolo de

perdea, unde înainte-mergătorul nostru a intrat pentru noi (Evrei 6,20). Acolo este oglindită lumina

crucii de la Calvar. Acolo putem pătrunde mai bine în tainele răscumpărării. Isus a deschis calea spre tronul Tatălui, şi, prin mijlocirea Sa, dorinţa cea sinceră a tuturor celor care vin la El în credinţă poate fi prezentată înaintea lui Dumnezeu" *(TV,* p. 498, 499). Această „cale care duce la tronul Tatălui", pe care Isus a deschis-o pentru noi - *calea spre tronul lui Dumnezeu* - este simbolizată în minunata parabolă a răscumpărării, sanctuarul, în care fiecare componentă este asemenea unui indicator luminos care arată calea.

Studiul sanctuarului măreşte credinţa. Moise, marele conducător al lui Israel, pe care Dumnezeu 1-a instruit într-un mod supranatural cum să clădească sanctuarul pământesc, a avut o credinţă autentică, pentru că despre el este scris: „Prin credinţă, Moise... n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon... El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire... Prin credinţă a părăsit el Egiptul... pentru că a rămas neclintit, ca şi cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut" (Evrei 11,24-27).

Cu ajutorul unui studiu spiritual al Sanctuarului, şi noi putem avea credinţa care ne va face în stare să-L vedem „pe Cel ce este nevăzut", pentru că El este descoperit în toate jertfele care se aduc în Sanctuar. Şi, pe măsură ce înaintăm în studiul lui, vom fi din ce în ce mai capabili să pricepem şi să apreciem cum se cuvine „răsplătirea". Cu o astfel de credinţă nu ne va fi greu să refuzăm bogăţiile, onorurile şi faima lumii, „alegând mai bine să suferim împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să ne bucurăm de plăcerile de o clipă ale păcatului". Fără ea, „ne va fi imposibil să manifestăm credinţa, care este esenţială în vremea aceasta, sau să ocupăm poziţia pe care Dumnezeu ne-a hotărât-o".

Lipsa de pricepere spirituală - o piedică. Andrew Jukes, un vechi scriitor englez, exprimă astfel aceasta în cartea sa *The Law of the Offerings,* p. 5,6:

„Am fost adesea surprins că parabolele inspirate ale Vechiului Testament referitoare la sanctuar au fost atât de neluate în seamă. Tipurile lui sunt, de fapt, o serie de ilustraţii primite direct din mâna lui Dumnezeu, prin care El avea de gând să-i înveţe pe copiii Săi

lucruri care altfel ar fi fost cu totul neînţelese... El aduce înaintea noastră aceste subiecte vaste, infinite, cu mare precizie - aşa cum sunt ele văzute şi înţelese de El însuşi şi într-un fel în care pot fi văzute şi înţelese de noi."

Acest scriitor merge chiar mai departe şi spune că neglijarea unui studiu deplin şi serios al sanctuarului se datorează faptului că acest subiect „cere mai multă pricepere spirituală decât pot să-i ofere mulţi creştini; noi ştim atât de puţin despre lucrurile lui Dumnezeu şi, ceea ce este şi mai rău, nu ne dăm seama de ignoranţa noastră". „Imaturitatea noastră în Hristos, sau lipsa de creştere, împiedică priceperea noastră" şi ne scuzăm „cu motivaţia că aceste lucruri nu sunt importante sau cel puţin nu sunt esenţiale".

Ce acuzaţie este adusă atât creştinilor în general, dintre care mulţi sunt încă în întuneric cu privire le poziţia şi lucrarea actuală a Marelui nostru Preot din Sanctuarul din ceruri, dar şi împotriva multor, foarte multor creştini care mărturisesc că aşteaptă apropiata Lui revenire pe pământul acesta atunci când lucrarea Sa de Mijlocitor se va încheia! Pentru unii ca aceştia nu trebuie să fie numai o acuzaţie, ci şi un imbold de a studia.

O cheie pentru profeţiile importante. Raportul sanctuarului cu profeţiile sale importante este prezentat astfel de un alt scriitor demn de încredere: Sanctuarul „este o cheie pentru interpretarea unora dintre cele mai importante profeţii pentru timpul prezent. Un cercetător nu poate ajunge la concluzii corecte, dacă nu foloseşte această cheie, şi astfel poate rătăci pe căi greşite. Sanctuarul ne arată unde ne aflăm în istoria contemporană... El aşază Legea lui Dumnezeu în adevărata ei lumină, atrage inima spre creştinismul practic, îi arată celui interesat calea spre Hristos, arată pe ce criterii se desfăşoară judecata, cum şi când se va încheia lucrarea harului pentru lumea aceasta, când Se va arăta Hristos, când va fi finalizată lucrarea de răscumpărare, iar binecuvântările legământului veşnic vor fi statornicite. Este ciudat ca un subiect care ocupă o poziţie atât de importantă în sistemul ceremonial divin să fi fost atât de mult timp desconsiderat. Straniu că atât de puţini *chiar acum* acordă atât de puţină atenţie, ca să nu mai vorbim de studiu, acestui subiect" (Uriah Smith, în cartea *Looking unto Jesus,* p. 57, 58).

El ilumineză ultima solie a lui Dumnezeu. Sanctuarul ilustrează nu numai Planul de Mântuire în general, ci scoate în evidenţă marile adevăruri evanghelice, care se leagă în mod special de vremurile

noastre până la sfârşitul timpului. El clarifică ultima solie a lui Dumnezeu către lume: „A venit ceasul judecăţii lui Dumnezeu" (Apoc. 14,7). El arată atât timpul, cât şi evenimentul care au marcat începutul acestei solii - timpul este sfârşitul celor 2300 de zile, evenimentul este curăţirea Sanctuarului ceresc, sau începutul Judecăţii de Cercetare (Dan. 8,14).
Numai în această mişcare de vestire a întreitei solii, Sanctuarul este socotit un subiect important şi este considerat astfel numai de aceia care primesc şi proclamă solia; el este privit ca ceva vital pentru experienţa creştină şi pentru o înţelegere largă şi deplină a oricărui adevăr biblic, dacă nu a întregului adevăr al Scripturii. După cum o înţelegere corectă a Sanctuarului a deschis larg ultima solie a lui Dumnezeu şi a revărsat un potop de lumină asupra tuturor laturilor adevărului biblic necesar la vremea aceea, tot astfel, la încheierea ci, o redeşteptare a interesului pentru studiul Sanctuarului va înviora credinţa noastră în lucrarea de *încheiere* săvârşită de Dumnezeu.
în Sanctuar sunt descoperite toate adevărurile care caracterizează biserica rămăşiţei. Aici sunt arătate: perpetuitatea Legii lui Dumnezeu şi caracterul veşnic al Sabatului, darul Spiritului Profeţiei, judecata familiei omeneşti, a doua venire a Domnului Hristos pe pământul acesta, ca să-1 ia pe poporul Său în căminul cel veşnic. „Redescoperirea adevărului cu privire la Sanctuar şi la curăţirea lui I fost cea mai importantă şi specifică contribuţie a bisericii rămăşiţei, din cauză că prin el se scoate în evidenţă un sistem complet al adevărului în care se integrează orice doctrină a Bibliei şi devine adevăr prezent pentru ultima generaţie a istoriei acestui pământ. (Tind este prezentată în legătura ei cu slujba Sanctuarului, fiecare doctrină va fi văzută în lumina care se revarsă de la Calvar şi va contribui la o mai bună înţelegere a lui Isus ca temă centrală a Scripturilor" (B. P. Hoffman, *RH,* 3 feb. 1949). într-adevăr, aşa cum cineva a declarat foarte concis, „Sanctuarul nu este atât de mult o doctrină, ci mai degrabă un sistem de standarde, cu ajutorul cărora să fie evaluată validitatea multor credinţe care sunt acceptate în biserica creştină."

O pavăză împotriva amăgirilor Satanei. „Satana..., arhiamăgitorul, urăşte marile adevăruri care scot la iveală o jertfă ispăşitoare şi un Mijlocitor atotputernic" şi „născoceşte nenumărate vicleşuguri ca să preocupe minţile noastre, astfel încât ele să nu se concentreze asupra lucrării cu care trebuie să fim cel mai bine familiarizaţi" *(TV,* p. 498).
„In timpul care ne stă înainte, se vor ivi tot felul de amăgiri şi avem nevoie de un teren solid pentru picioarele noastre. Vrăjmaşul va introduce teorii false că nu este nici un fel de Sanctuar. Acesta este unul dintre punctele care va duce la o depărtare de la credinţă." (Ellen G. White, *RH,* 25 mai 1905, p. 17).
Pentru că Sanctuarul descoperă pe deplin lucrarea Domnului Hristos în aceste zile din urmă, de aceea, aşa cum arată J. E. Fulton în cartea sa, *Sanctuarul,* p. 10, „asupra nici unui alt punct nu caută Satana să întunece viziunea noastră şi să încurce minţile noastre, ca în privinţa Sanctuarului". Printr-o corectă înţelegere şi apreciere spirituală a Sanctuarului în toate fazele lui diferite, lucrarea subtilă a vrăjmaşului este complet demascată, astfel încât nimeni să nu poată fi amăgit. Desigur, acum nu este suficientă o cunoaştere vagă şi o idee nesigură privitoare la cel mai important subiect biblic.

SECŢIUNEA II

Pregătirea pentru zidire

4

Pregătirea lui Israel pentru serviciu

Primul Paşte. Pentru începutul sfânt al lucrării de construire a sanctuarului, Dumnezeu i-a pregătit pe israeliţi prin experienţe menite să le întărească credinţa şi să-i califice pentru această operă. Cea mai importantă dintre acestea a fost eliberarea lor minunată clin robia egipteană şi din idolatrie. Când a sosit clipa exactă, I)umnezeu a întins braţul Său puternic şi i-a eliberat. Spre a marca acest mare eveniment, în ascultare de porunca Sa, fiecare familie, în ziua a zecea a lunii Abib, prima lună a anului, a ales un miel „Iară cusur, de parte bărbătească, de un an". Mielul era ţinut până în ziua a patrusprezecea a lunii Abib, când era înjunghiat „seara", adică între orele 3 p.m. şi apusul soarelui, iar

sângele era stropit pe uşori şi pe pragul de sus al fiecărei case, unde erau adunaţi israeliţii. Mielul era apoi „fript în foc" „chiar în noaptea aceea", în primele orc ale lui 15 Abib, şi mâncat cu azimi şi cu verdeţuri amare.
Verdeţurile amare trebuiau să le aducă aminte de scoaterea lor din amara robie; azimile reprezentau „pâinea întristării, căci ai ieşit în grabă"; ei „fuseseră izgoniţi" (Deut. 16,3; Exod 12,33.39). Mielul fript în foc preînchipuia încercările teribile „ale Mielului lui Dumnezeu" care a fost „zdrobit pentru fărădelegile noastre", „apăsat" şi „întristat" (îs. 53,4-12). Sângele stropit pe uşori pentru ocrotirea celor dinăuntru simboliza sângele lui Hristos, vărsat pentru a-i ocroti de puterea păcatului.
Serviciul acesta s-a numit Paşte (ebr. „a trece peste"), deoarece, atunci când i-a lovit pe toţi întâii născuţi ai egiptenilor, Domnul a Irecut pe lângă casele lui Israel unde sângele fusese stropit. Ea era ca o „pomenire" care trebuia să fie ţinută în amintirea eliberării lor. Trebuia să fie „o rânduială necurmată" (Exod 12,14) şi pentru

eternitate, iar aceia ale căror păcate au fost spălate prin sângele lui Hristos vor continua să celebreze marea lor liberare.
Pastele n-a fost sărbătorit în pustie *(PP,* p. 414, 499; Exod 12,25; Iosua 5,10). Privitor la aceasta, Domnul i-a spus lui Moise: „Când veţi intra în ţara pe care vi-o va da Domnul... să ţineţi acest obicei sfânt... din an în an... Şi când vă vor întreba copiii voştri: 'Ce înseamnă obiceiul acesta?', să răspundeţi: 'Este jertfa de Paşte în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt'", lămurind astfel semnificaţia lui divină pe care chiar şi copiii aveau să o înţeleagă (Exod 12,25-27; 13,10). în timp ce le explicăm aceste lucruri copiilor noştri azi, să le arătăm că plăgile trimise asupra Egiptului la vremea aceea nu erau împotriva poporului, ci împotriva „tuturor zeilor Egiptului" (Exod 12,12). Ele aveau drept scop să le arate egiptenilor puterea adevăratului Dumnezeu şi neputinţa totală a tuturor zeilor falşi, care n-au putut să-i protejeze nici măcar pe întâii născuţi dedicaţi închinării lor idolatre (Exod 11,4.5).
Eliberarea „de la miezul nopţii". Era „miezul nopţii", când toţi întâii născuţi ai egiptenilor au fost omorâţi; „nu era casă unde să nu fie un mort". îndată, tot Egiptul s-a trezit, şi împăratul i-a trimis lui Moise o poruncă urgentă să părăsească ţara în grabă, ca nu cumva să moară cu toţii (Exod 12,29-33). în timpul acesta se luaseră toate măsurile pentru plecarea lor. Poporul fusese organizat în cete, sub conducători special rânduiţi. Fiecare bărbat şi fiecare femeie îi vizitaseră pe vecinii lor egipteni şi pretinseseră o recompensă pentru munca lor neplătită. Domnul i-a făcut să capete o aşa trecere înaintea egiptenilor, încât li s-au dat giuvaere de argint şi aur şi tot ce au cerut. Lucrurile colectate erau atât de multe, încât este scris că ei „i-au jefuit pe egipteni" (Exod 11,2.3; 12,35.36; *PP,* p. 277; *Ed.*, p. 37).
Pastele fusese sărbătorit cu mijlocul încins, încălţămintea în picioare şi toiagul în mână (Exod 12,11), astfel că, atunci când Faraon le-a îngăduit să plece, îndată după miezul nopţii, „robii au ieşit încărcaţi de prăzile luate de la apăsătorii lor". Dumnezeu „a scos pe poporul Său cu argint şi cu aur" şi „egiptenii s-au bucurat la plecarea lor" *(PP,* p. 278; Ps. 105,37.38). Aceasta împlinea profeţia că, la sfârşitul celor patru sute de ani de apăsare, ei aveau să iasă de acolo „cu mari bogăţii" (Gen. 15,13.14). Israel a pornit din Ramses în luna întâi, „în ziua a cincisprezecea a lunii întâi" (Num. 33,3). Ei au ieşit „noaptea"; au ieşit „în grabă",

pentru că porunca era urgentă (Deut. 16,1; Exod 12,33). Ei de fapt fuseseră „izgoniţi" (Exod 12,39). Dar, deşi fuseseră izgoniţi şi plecaseră în grabă, ei n-au ieşit în neorânduială. „Copiii lui Israel au ieşit înarmaţi din ţara Egiptului" (Exod 13,18).
„Tocmai în ziua aceea... au ieşit din ţara Egiptului". Să fie clar înţeles că expresia „chiar în ziua aceea" se aplică nu numai la cei patru sute treizeci de ani de şedere (Exod 12,40), ci şi la cei patru sute de ani de robie (Gen. 15,13). Ambele perioade s-au sfârşit în aceeaşi zi. Chiar în ziua aceea Dumnezeu a întins braţul Său ca să-Şi împlinească făgăduinţa. El i-a scos din Egipt cu „mână tare" (Exod 13,14). Dumnezeu este Socotitorul minunat (Dan. 8,14). El ştie mai dinainte orice eveniment şi timpul exact când va avea loc. El nu face nici o greşeală în executarea planurilor Sale.
Ajungând la Sucot, ei au copt azimi din plămădeala pe care o luaseră cu ei, pentru că, „fiind izgoniţi", nu pregătiseră „nici un fel de merinde pentru ei" (Exod 12,39). Din Sucot, în loc să-şi continue drumul spre răsărit, norul i-a călăuzit direct spre miazăzi, „la marginea pustiei", la Etam (Exod 13,20). Aceasta 1-a făcut pe Faraon să creadă că „i-a înghiţit pustia". De aici, ei au fost îndreptaţi în călătoria lor spre Pi-Hahirot şi au tăbărât la ţărmul mării.

în aceste locuri, de-a lungul Mării Roşii, care este hotarul răsăritean al Egiptului, se aflau fortăreţe, unde staţionau gărzi care să dea de veste apropierea primejdiei. „După ce evreii părăsiseră Hgiptul de câteva zile" *(SP,* voi. I, 1870, p. 206), aceşti străjeri au transmis lui Faraon mesajul de avertizare că, în loc să-I slujească lui Dumnezeu în pustie, cum ceruse Moise (Exod 5,1), poporul fugea (Exod 14,5). îndată, oastea lui Faraon s-a pus în mişcare în marş forţat, cu scopul de a recupera o parte dintre prăzi şi, dacă va fi necesar, să-i nimicească pe unii din popor. Oastea lui Faraon i-a ajuns pe israeliţi l.i ţărmul mării (Exod 14, 3-9; 15,9).

„în a treia noapte, după ce au părăsit Ramses, ei s-au aflat într-un defileu, şiruri de munţi erau de o parte şi de alta, iar în faţa lor, Marea Roşie" *(M 4,* p. 21). în ciuda unor - aparent - insurmontabile greutăţi, porunca Domnului era: „Mergeţi înainte!" (Exod 14,15). Pentru ca aceasta să fie cu putinţă, s-a săvârşit o altă minune puternică. Norul călăuzitor a trecut între cele două oştiri, devenind

o perdea de întuneric pentru oastea lui Faraon, dar lumină pentru Israel. „Toată noaptea" (Exod 14,21), Dumnezeu a ţinut în frâu apele mării şi Israel a trecut apa pe uscat. în straja dimineţii, toată oastea lui Faraon, în încercarea de a-i urmări pe fugari, a fost înecată în mare (Exod 14,10-31).

Cântarea lui Moise. Spre pomenirea acestui eveniment, Moise, sub inspiraţia Duhului Sfânt, a scris una dintre cele mai remarcabile cântări care au fost cunoscute vreodată, o cântare care-i poartă numele - „Cântarea lui Moise". Chiar „în ziua aceea" el a dat îndrumări pentru a fi memorată... şi transmisă din generaţie în generaţie. Ea nu trebuia să fie uitată, pentru că trebuia să stea „ca mărturie împotriva lor", când aveau să-L părăsească pe Dumnezeu (Deut. 31,19-22; *PP,* p. 487; *Ed.,* p. 39). în timp ce exprima recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru eliberarea poporului Său, Cântarea lui Moise arăta în viitor nu numai spre sanctuarul pământesc, ci şi spre cel ceresc (Exod 15,17.18).

„Voi cânta Domnului, căci Şi-a arătat slava... El a aruncat în mare carăle lui Faraon şi oastea lui; luptătorii lui aleşi au fost înghiţiţi în Marea Roşie".

„Domnul... este mântuirea mea... El este Dumnezeul meu şi eu îi voi pregăti un locaş (Sanctuarul pământesc - trd. engl.)".

„Tu îi vei aduce şi-i vei aşeza pe muntele moştenirii Tale, în locul pe care Ţi l-ai pregătit ca locaş, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne" - Sanctuarul ceresc (Exod 15,1.4.17).

Toate femeile conduse de Măria, prorocită, sora lui Moise, s-au alăturat marelui cor cu timpane în mâinile lor. Se pare că Israel a petrecut cea mai mare parte a acestei minunate zile memorând şi cântând acest refren nemuritor. Peste deşert şi mare răsuna cântarea bucuriei (Exod 15.20,21). Aceasta era cu adevărat o zi de nespusă bucurie. Antitipul acestei cântări, Cântarea lui Moise şi a Mielului (Apoc. 15,2.3), va fi intonată în jurul tronului veşnic atunci când toţi vrăjmaşii poporului lui Dumnezeu vor fi nimiciţi, iar Sanctuarul lui Dumnezeu va fi restabilit *(PP,* p. 481). Aceasta va fi o zi de şi mai mare bucurie.

Iată-ne la Muntele Sinai. Israeliţii au ajuns la Muntele Sinai în luna a treia, „în acea zi", adică ziua a treia, 3 Sivan (Exod 19,1 u.p.). Ei „au tăbărât acolo în faţa muntelui" (Exod 19,2), unde trebuia să rămână aproape un an. După ce au tăbărât, au petrecut primele

două zile - „azi şi mâine", 3 şi 4 Sivan - spălându-şi hainele şi sfinţindu-se (Exod 19,10.14). Aceasta constituia pregătirea fizică şi spirituală necesară pentru a se întâlni cu Dumnezeu, care, în a treia /.i după sosirea lor - 5 Sivan -, urma să Se arate într-un nor gros pe Muntele Sinai şi să rostească Legea în auzul tuturor (Exod 19,9; Deut. 4,10-13).'

Prima Cincizecime. Cuvântul „Cincizecime" înseamnă „al cincizecilea". Purta acest nume pentru că această rânduială trebuia celebrată în a cincizecea zi, „a doua zi" după Sabatul ceremonial; adică după ziua când au mâncat Pastele. Mai era numită şi Sărbătoarea Săptămânilor, pentru că erau „şapte Sabate întregi" (Lev. 23,15.16).

Această primă Cincizecime cădea în 5 Sivan, a treia zi după sosirea lui Israel la Sinai (Exod 19,16 - vezi calendarul de la sfârşit). în dimineaţa acestei zile, „Moise a scos poporul din tabără spre întâmpinarea lui Dumnezeu" (Exod 19,17). Ce zi recunoaşte Biblia ca fiind ziua deosebită a lui Dumnezeu? Din Geneza 2,3 şi Exod 20,11, aflăm că ziua a şaptea este „Sabatul Domnului, Dumnezeului tău". Ei

au stat la picioarele muntelui, dincolo de „marginile" hotărâte de Moise, după îndrumarea lui Dumnezeu (Exod 19,12).
Pe munte era un nor gros, iar pe vârful muntelui se vedea „slava lui Dumnezeu asemenea unui foc mistuitor" (Exod 19,9; 24,17). I ira asemenea unui amvon ceresc, pentru că aici „Tatăl şi Fiul, însoţiţi de o mulţime de îngeri", erau prezenţi ca să se adreseze poporului *(PI[3], p.* 302,340). Aceşti îngeri prezenţi erau „carele lui Dumnezeu... mii de îngeri. Domnul este în mijlocul lor venind din Sinai" (Ps. 68,17). Descriind scena mai târziu, Moise zicea: „A ieşit din mijlocul zecilor de mii de sfinţi" (Deut. 33,2), iar David, în stilul său poetic, scria: „a plecat cerurile şi S-a coborât" (Ps. 18,9). Din nor ţâşneau fulgere, iar tunetul răsuna şi „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului; fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor, şi tot muntele se cutremura cu putere... trâmbiţa răsuna tot mai puternic", astfel încât tot poporul tremura de spaimă (Exod 19,17-19). Această manifestare de putere şi slavă divină vrea să arate că Dumnezeu avea să-i spună poporului ceva important.
Dumnezeu rosteşte Legea Sa. Din nor se auzea un glas ca un sunet de trâmbiţă (Exod 19,16). „Domnul Hristos şi Tatăl, stând unul lângă

altul... proclamau Legea sfântă, Cele Zece Porunci" *(HS,* p. 231; Exod 20,1-17). Din cauza scenei învăpăiate care se vedea în nor, Moise declara pe bună dreptate: „Având în dreapta Lui focul Legii" (Deut. 33,2). Atât de înfricoşătoare era priveliştea, iar glasul lui Dumnezeu inspira atâta teamă, încât chiar şi Moise a zis: „Sunt îngrozit şi tremur" (Evrei 12,21). Niciodată mai înainte, de când glasul Celui Veşnic a adus lumile la fiinţă, nu se văzuse o scenă mai sublimă, mai măreaţă. Cele Zece Porunci, rostite de însuşi glasul lui Dumnezeu pe Muntele Sinai (Exod 19,9; 29,22), erau Legea fundamentală a lui Iehova, constituţia pentru cârmuirea naţiunii şi bisericii pe care El le organiza chiar în vremea aceea *(PP,* p. 302). Aceasta a fost singura dată când, cu voce auzită, Dumnezeu S-a adresat poporului Său de pe pământ adunat laolaltă; un eveniment bine calculat ca să-i inspire omului solemnitatea şi sfinţenia Legii lui Dumnezeu, Legea Sa eternă, care guvernează întregul Univers.
După cum „Pastele avea să fie atât comemorativ, cât şi tipic, nu . numai arătând înapoi spre eliberarea din robia egipteană, ci şi în viitor, spre o eliberare şi mai mare pe care Hristos avea să o înfăptuiască, eliberând poporul Său din robia păcatului" *(PP,* p. 277), tot astfel şi Cincizecimea urma să fie atât comemorativă, cât şi simbolică, în ceea ce priveşte partea comemorativă, *Webster* zice: „Ea a fost rânduită spre a fi un memorial al dăruirii Legii în a cincizecea zi de la plecarea lui Israel din Egipt". „Cu acest punct de vedere sunt de acord *Fausset's Bible Encyclopedia, Smith's Bible Dictionary, Clark's Commentary,* dar şi cei mai mulţi dintre iudeii de mai târziu". De la data aceea, Cincizecimea avea să fie un semn de aducere-aminte anual al legământului lui Israel faţă de Dumnezeu că va asculta de Legea Sa (Exod 19,8; 24,7) şi al sfintei sale îndatoriri de a o transmite tuturor naţiunilor; iar ca simbol, ea arăta în viitor, spre timpul când Reprezentantul lui Hristos, Duhul Sfânt, avea să pună deoparte biserica creştină spre a duce lumii întregi, oricărui neam de sub cer, o cunoştinţă despre Lege, aşa cum a fost împlinită în Iisus Hristos, Autorul ei (Fapte 2,5-12; Mat. 5,17).
La acest prim serviciu din Sabat dimineaţa de la Sinai, adunarea era formată din întregul popor ales al lui Dumnezeu - şase sute trei mii cinci sute cincizeci de bărbaţi de la vârsta de douăzeci de ani în sus (Num. 1,45-46), afară de femei şi de copiii până la vârsta de

douăzeci de ani. Dumnezeu personal era Vorbitorul; predica Sa, scurtă, dar cuprinzătoare, Legea Sa cea veşnică, Cele Zece Porunci, era rostită în auzul tuturor (Exod 19,19; 20,22). Această ocazie memorabilă a constituit desigur cel mai extraordinar serviciu divin din Sabat de dimineaţă ţinut vreodată pe acest pământ.
Cu siguranţă că nu I-a trebuit lui Dumnezeu mult timp ca să rostească Cele Zece Porunci - cele „zece vorbe" ale Sale, aşa cum Rother Ham a tradus literal din ebraică Deuteronom 4,13 -, pentru că oricine le poate citi cu voce tare, rar şi cu accentul cuvenit, în mai puţin de zece minute. Dar scena învăpăiată de pe munte, mugetul tunetului şi maiestuozitatea glasului lui Dumnezeu au înspăimântat atât de tare poporul, încât oamenii i-au cerut degrabă lui Moise: „Vorbeşte-ne tu însuţi, şi te vom asculta; dar să nu mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim" (Exod 20,19).
Dumnezeu le-a auzit strigătul. Deşi mai avea multe să le spună în dimineaţa aceea, le-a ascultat cererea şi, în compasiunea şi îndurarea Sa, Dumnezeu nu i-a acuzat pentru teama lor. El le-a înţeles tulburarea, aşa cum totdeauna înţelege nevoile noastre. Dumnezeu n-a desconsiderat cererea lor, ci, în

loc să le mai vorbească direct, 1-a chemat pe Moise la El. După ce le-a dat instrucţiunile Sale specifice pentru ridicarea unui altar, El i-a zis lui Moise: „Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel... Iată legile pe care le vei pune înaintea lor" (Exod 20,22; 21,1). Este evident că această rânduire în capitole a Bibliei este făcută de oameni şi nu este inspirată, aceste „legi" fiind pur şi simplu o continuare a celor relatate în capitolul 20.

Judecăţile sau legile date lui Moise şi citite în faţa poporului Israel. Dumnezeu i-a dictat aceste legi lui Moise, care le-a scris într-o carte. Ele sunt redate în capitolele 21, 22 şi 23 din Exod.

Aceste legi civile erau numite judecăţi, pentru că ele aveau să-1 călăuzească pe Israel să dea dovadă de dreptate în problemele privind legăturile lor unul cu altul. Moise a citit aceste legi civile bărbaţilor celor mai influenţi din popor, care au făgăduit sau au consimţit să le asculte. în felul acesta a luat sfârşit ziua de Sabat cea mai de neuitat (Exod 24,3-7).

Pe munte cu Dumnezeu. „Dis-de-dimineaţă", în ziua de 6 Sivan (vezi calendarul), a fost ridicat un altar la poalele muntelui, potrivit cu îndrumările date lui Moise de Dumnezeu. Pe el s-au adus jertfe, şi legământul a fost încheiat cum se cuvine (Exod 20,24-26; 24,4-8).

Slava lui Dumnezeu, care se înfăţişase lui Israel ca un foc mistuitor, încă stăruia pe vârful muntelui şi, timp de şase zile, norul 1-a acoperit (Exod 24,16.17-vezi calendarul). în vremea aceasta, Moise împreună cu şaptezeci de bătrâni şi încă alţi câţiva pe care Dumnezeu îi chemase au intrat în nor, unde au petrecut timpul în meditaţie şi rugăciune şi cercetare de inimă. Pentru Moise, acesta a fost un timp de pregătire în vederea unei comuniuni mai profunde cu Dumnezeu (Exod 24,9). în timp ce tot poporul vedea slava lui Dumnezeu, celor aleşi li s-a asigurat o privelişte mai apropiată. Dumnezeul lui Israel era deasupra lor. Sub picioarele Sale, ei au văzut „un fel de lucrare de safir străveziu [o piatră splendidă, de culoarea cerului albastru, una dintre cele mai valoroase pietre preţioase], întocmai ca cerul în curăţia lui" (Exod 24,1.3.10).

La sfârşitul celor şase zile, „în ziua a şaptea" - 12 Sivan (vezi ultima pagină), care era Sabatul *(PP,* p. 313) - Moise, la chemarea divină, a mers singur în mijlocul norului, unde era Dumnezeu. Din moment ce este adevărat că ziua a şaptea, 12 Sivan, ziua când Moise a mers în prezenţa lui Dumnezeu, era Sabat, nu poate fi oare la fel de adevărat că şi ziua a şaptea precedentă, ziua în care Dumnezeu a rostit Legea Sa de pe Sinai, era tot o zi de Sabat? Moise a stat pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi (Exod 24,18). în timpul acesta, el a primit tablele de piatră şi directive complete pentru întocmirea sanctuarului, locul locuinţei pământeşti pentru Dumnezeu.

Modelul dat lui Moise. Sanctuarul pământesc trebuia să fie făcut „după chipul lucrurilor care sunt în ceruri" (Evrei 9,23), „o asemănare pentru vremurile de acum", despre „cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini" (Evrei 9,9-11). El trebuia să fie „o reprezentare în miniatură". Dumnezeu i-a dat lui Moise îndrumări amănunţite pentru clădirea sanctuarului. „Moise a scris toate directivele într-o carte şi le-a citit înaintea bărbaţilor celor mai cu vază din popor" *(SPT,* p. 269). Spre învăţătura noastră, ele sunt raportate în cartea Exod, capitolele 25 - 31, inclusiv.

„Dumnezeu i-a arătat lui Moise un model în miniatură al Sanctuarului ceresc şi i-a poruncit să facă toate lucrurile după chipul care i-a fost arătat pe munte" *(SPI,* p. 269). Toate aceste instrucţiuni

au fost scrise într-o carte, folosită apoi drept călăuză pentru construirea sanctuarului pământesc.

Descrierea dată era exactă si amănunţită. Comentatorii Bibliei sunt în general de acord că slujbele sanctuarului ilustrează lucrarea lui 1 Iristos în Planul de Mântuire. După cum s-a notat deja, diferitele componente ale clădirii simbolizau de asemenea lucrarea Sa răscumpărătoare. Dacă lucrul acesta n-ar fi adevărat, atunci de ce Arhitectul Divin ar mai fi acordat atât de mult spaţiu în Cuvântul inspirat unei descrieri atât de amănunţite a fiecărei părţi a acestei parabole spirituale? De ce ar mai fi cerut o aşa exactitate a fiecărui amănunt, o astfel de iscusinţă, o aşa înţelepciune şi perfecţiune în executarea planului Său? Şi de ce ar fi ţinut atât de mult să-i atragă alenţia lui Moise şi să repete mereu porunca: „Vezi, să faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte!"? (Exod 25,9.40; Evrei 8,5). De optsprezece ori în Exod 39 şi 40 se declară că detaliile clădirii sanctuarului au fost executate după „cum poruncise lui Moise, Domnul".

Nu numai slujbele sanctuarului, ci sanctuarul însuşi... trebuia să servească drept exemplu şi „umbră" a lucrurilor cereşti" (Evrei 8,5; *PP,* p. 351). De aceea, Domnul, prin Moise, a dat cea mai categorică instrucţiune cu privire la fiecare parte.

Jamieson, Fausset şi Brown definesc aceasta în *Comentariile* lor astfel: „Faptul că Dumnezeu S-a

coborât să dea detalii atât de amănunţite lasă să se înţeleagă în mod limpede că tabernaculul trebuia să aibă un caracter tipic". Accentuând plenitudinea înţelesului lui spiritual, A. T. Pierson, un eminent cercetător şi scriitor biblic, zice: „Structura tipică şi mobilierul sunt arătate în tabernacul, I cărui descriere cu componentele şi ritualul lui ocupă mai mult loc ui Biblie decât orice alt obiect sau subiect din Vechiul sau Noul Testament, iar aceasta trebuie să aibă o explicaţie. Este descris orice detaliu al tabernaculului şi de şapte ori se face referire la modelul .irătat pe munte, spre a sublinia faptul că, în nici o privinţă, oricât de măruntă, modelul nu trebuia pierdut din vedere." (Exod 25, 9.10; 25,30; 27,8; Num. 8,4; Fapte 7,44; Evrei 8,5; 1 Cron. 28,11.18.19; *(iod's Living Oracles,* p. 130).

Ce însemnătate să aibă toate acestea? Oare nu faptul că Dumnezeu doreşte să accentueze astfel importanţa acestui studiu? Şi mai mult decât atât, multe lucruri sunt repetate. în mod sigur,

Dumnezeu nu repetă multe vorbe fără un scop. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat" (Prov. 30,5). „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate; un argint lămurit în cuptor de pământ şi curăţit de şapte ori" (Ps. 12,6). Aşadar, de ce această repetare? De ce a repetat Dumnezeu visul lui faraon despre anii de belşug şi anii de foamete? „Cât priveşte faptul că faraon a visat visul de două ori -ni se spune - înseamnă că lucrul este *hotărât din partea lui Dumnezeu"* (Gen. 41,32). Visul conţinea informaţia vitală pentru viaţa fizică şi temporală a împăratului şi a naţiunii, iar *sanctuarul conţine adevărul care este vital pentru viaţa noastră spirituală şi veşnică.* Prin repetare, Dumnezeu doreşte ca aceste adevăruri să fie „hotărâte", cunoscute temeinic. Pentru acest motiv, cercetătorul trebuie să sape, şi să sape adânc, ca să găsească comorile tăinuite în Sanctuar.

„O umbră a lucrurilor viitoare". Pe bună dreptate sanctuarul a fost supranumit „un tablou preînchipuitor al lui Hristos". Pavel vorbeşte despre el ca despre „umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos" (Coloseni 2,17). Hristos este într-adevăr cheia acestor tipuri, după cum El este cheia întregii Biblii. Cu această cheie în mâna credinţei, studiul nostru va fi bogat răsplătit. Sanctuarul nu este numai un tablou-umbră al lui Hristos, ci este şi un tablou-umbră care ne dă învăţătură despre Tatăl, despre Duhul Sfânt şi despre îngeri, ca duhuri slujitoare în lucrarea lor de a ne salva. El mai înfăţişează experienţa oricărui credincios adevărat, precum şi a bisericii în toate generaţiile; în întregime alcătuieşte „clădirea bine închegată... ca să fie un Templu sfânt în Domnul... ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul" (Efes. 2,21.22); un locaş al lui Dumnezeu, „un templu al Duhului Sfânt" (Efeseni 6,19). *Cuvântul final al lui Dumnezeu către Moise.* în timpul celor patruzeci de zile, cât Moise a rămas pe munte, nimic din clădirea sanctuarului n-a fost lăsat pe seama imaginaţiei sau plănuirii lui. Orice amănunt a fost dictat în chip divin. La sfârşitul acestei perioade, Moise avea să se întoarcă la popor şi să-i împărtăşească instrucţiunea. Dar staţi o clipă! Dumnezeu mai avea de spus un ultim cuvânt de mare importanţă - o poruncă ce cuprindea în ea moartea sau viaţa poporului Său. în râvna lor aprinsă de a vedea lucrarea înaintând, ei ar fi putut să uite, astfel că le-a dat o avertizare

că nici o lucrare, chiar şi pentru un plan atât de sfânt, cum era zidirea unui locaş pentru Dumnezeu, nu trebuia să fie făcută în Sabat. „Să nu care cumva - a subliniat El - să nu ţineţi Sabatele Mele, căci acesta va fi între mine şi voi şi urmaşii voştri un semn după care se va cunoaşte că Eu sunt Domnul care vă sfinţesc. Să ţineţi Sabatul, căci ci va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său" (Exod 31,13.14). Acesta a fost punctul culminant al acelei convorbiri lungi şi foarte importante între Dumnezeu şi Moise.

Legea Sa, săpată pe table de piatră. Deşi Israel văzuse slava lui Dumnezeu care se aşezase pe muntele Sinai şi auzise glasul care rostise Legea Sa, Dumnezeu „n-a lăsat preceptele Sale pe seama memoriei unui popor care era înclinat să uite cererile Sale, ci le-a scris pe table de piatră" *(PP,* p. 366). „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai", El le-a dat aceste „două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Exod 11,18). Această „mărturie" cuprindea Cele Zece Porunci (Exod >4,28).

Pe ce fel de piatră a scris Dumnezeu Cele Zece Porunci? Singura piatră menţionată în descrierea prezenţei Sale este preţioasa „piatră de safir", o piatră de safir străvezie, întocmai „ca cerul în curăţia lui" (Exod 24,10). Ce minunată potrivire că, pe piatra care forma „lucrarea de sub picioare" -, pardoseala sau fundaţia de sub picioarele lui Dumnezeu - Dumnezeul cel veşnic avea să scrie Legea Sa veşnică şi care este temelia tronului Său veşnic! Şi cât de bine se potriveşte cu faptul că ea trebuia să

fie o piatră albastră (Num. 15,37-40), o culoare indicând ascultarea de adevărul ceresc!
„Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, şi scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table" (Exod 32,15.16). „Săpat", adică tăiat sau sculptat cu caractere adâncite, imprimate adânc sau de neşters. Ce ilustraţie excelentă ne oferă această scriere de neşters cu privire la caracterul de neşters al Legii lui Dumnezeu! Ea nu poate fi radiată; nu poate fi schimbată; ea este scrierea lui Dumnezeu.
„Moise s-a întors şi s-a coborât de pe munte, cu cele două table ale mărturiei în mână" (Exod 32,15). Când, din pricina apostaziei lui Israel, aceste table au fost sfărâmate, Moise, după porunca lui Dumnezeu, „a tăiat două table de piatră, ca acelea de mai înainte".

Apoi, „dis-de-dimineaţă s-a urcat pe Muntele Sinai... şi a luat în mână cele două table de piatră". Pe ele, Dumnezeu a binevoit să scrie iarăşi „cuvintele care erau pe tablele dintâi" (Exod 34,1.2.4). Nu ilustrează aceasta în chip minunat răbdarea şi îndurarea lui Dumnezeu faţă de aceia care calcă legea Sa?

5

Eu voi locui în mijlocul lor

Dorinţa arzătoare a Tatălui nostru. „Să-Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod 25,8). Cu câtă uşurinţă citim aceste cuvinte patetice! „Şi Eu voi locui în mijlocul lor!" Şi totuşi ce imensă cantitate de dragoste reţinută şi dor după copiii Săi rătăcitori conţin ele! O istorioară simplă şi scurtă ne poate ajuta să simţim adâncimea gingăşiei cuprinse în aceste câteva cuvinte: „Şi Eu voi locui în mijlocul lor".
Georgel fusese un băieţel foarte rău. Trei zile la rând absentase de la şcoală, fără permisiunea sau cunoştinţa părinţilor. Bănuind că ar putea fi bolnav, învăţătorul a mers să cerceteze cum stau lucrurile. Părinţii au rămas uluiţi şi adânc mâhniţi că fiul lor îi dezamăgise. Ei nu ştiau cum să procedeze ca să-1 aducă pe calea cea bună spre a deveni un bărbat nobil. Trebuia să i se dea o pedeapsă. Părinţii s-au sfătuit şi au hotărât să-1 lipsească de libertate timp de trei zile, tot atâta timp cât el abuzase de libertatea lui. în timpul acesta, el a fost obligat să locuiască în mansardă, unde urma să aibă prilejul să se gândească în linişte la fapta lui. Aici i s-a pregătit un pat confortabil, iar mesele i le servea chiar tăticul lui. Noaptea a venit, şi Georgel s-a vârât în pat. Apoi, părinţii s-au retras, dar nu ca să doarmă. Tatăl se întorcea când pe o parte, când pe cealaltă. Gândul lui era la micul Georgel, care era singur în mansardă.
- Ce se întâmplă, dragă? întrebă mama. De ce nu dormi?
- Nu pot, răspunse tatăl. Cred că voi merge să dorm cu Georgel. Şi iată-1 urcând scările spre mansardă. Deschise uşa şi îl văzu pe
(ieorgel complet treaz, scâncind încet. Tatăl se strecură sub înveli-toare alături de copilul său. îl cuprinse în braţe şi-i zvântă lacrimile CU un sărut. Doar atât a putut să spună:

- Tăticul tău te iubeşte foarte mult, fiule. Tăticul tău doreşte ca tu să fii un copil bun.
Lacrimile li s-au contopit. Copilul cel neascultător, dar acum pocăit, şi-a dat seama că apucase pe o cale greşită şi s-a hotărât să meargă pe calea cea bună. în fiecare seară, tatăl cel iubitor a ales să împartă patul cu Georgel în mansardă, în locul patului său confortabil. El nu se putea bucura de camera lui cea plăcută, în timp ce Georgel trebuia să stea în mansardă. Cele trei zile au trecut. Georgel învăţase lecţia şi i s-a redat locul alături de părinţii săi.
Tot aşa este şi cu Tatăl nostru ceresc. Din cauza leprei păcatului, noi am fost izolaţi - despărţiţi de prezenţa Sa. Dar inima Sa mare, plină de iubire de Tată, tânjeşte de dor după copiii Săi greşiţi. „întreg cerul a manifestat un interes adânc şi fericit în crearea lumii şi a omului. Fiinţele omeneşti erau de o ordine nouă şi distinctă. Ele erau făcute 'după chipul lui Dumnezeu'." (Gen. 1,27; *RH,* 11 feb. 1902, citat în *SDA Commentary,* voi. I, p. 1081). Deşi păcatul a mânjit lucrarea Creatorului, Tatăl nu poate să îndure să fie despărţit de aceia pe care i-a creat după chipul Său. El trebuie să fie împreună cu ei. Dar cum? în persoana Fiului Său, Isus, Răscumpărătorul nostru, El dă următoarea poruncă iubitoare: „Să-

Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor" - un sanctuar care le va arăta calea spre tronul Tatălui.

Ce este Sanctuarul? Sanctuarul este un loc pus deoparte pentru un scop sfânt. Câteodată o persoană rezervă o cameră în casă pentru uzul său personal, un loc unde poate să se retragă de la activităţile sale apăsătoare şi de la grijile vieţii pentru meditaţie în linişte şi pentru studiu. Şi numeşte această cameră „sanctuarul" său. Cuvântul „sanctuar" conţine acelaşi gând ca şi „sanctum", care literal înseamnă „sfânt". Dacă persoana doreşte să sublinieze faptul că *sanctum-ul* său este strict pentru sine, se spune despre acesta că este *sanctum sanctorum* al său, care literal înseamnă „sfânta sfintelor". *Webster* zice: „Un sanctuar este un loc sfânt de refugiu şi protecţie". Dumnezeu ne invită să facem din El sanctuarul nostru, locul nostru de refugiu şi adăpost, unde putem alerga pentru comuniune liniştită cu El.

Un „mic sanctuar" în inimile noastre. După cum aşezarea sanctuarului la Sinai a marcat o nouă eră în experienţa lui Israel, tot astfel, când Sanctuarul este aşezat în inimile noastre, aceasta va

marca o nouă eră în experienţa noastră creştină. într-adevăr, Domnul a făgăduit că, în toate peregrinările noastre sufleteşti printre neamuri, El va fi pentru noi ca „Templu" în ţinuturile captivităţii şi şederii noastre (Ezechiel 11,16). Cât de frumoasă este această ilustraţie, potrivit căreia, cu Sanctuarul lui Dumnezeu în inimile noastre, ca „o capelă a prezenţei Sale", noi ne vom afla în siguranţă împotriva curselor şi capcanelor inamicului!

Una cu Dumnezeu. „Şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Exod 25,8). kleea reală a acestui text este că „Eu voi locui în ei". Dorinţa lui Dumnezeu este să locuiască în urmaşii Săi. „Cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu, în Tine, pentru ca şi ei să fie una în Noi" (Ioan 17,21). I Iristos S-a făcut un trup cu noi, pentru ca noi să devenim un spirit cu El" *(HLL,* p. 313). Aşa cum în Hristos „locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii", la fel Dumnezeu doreşte să locuiască în poporul Său, „ca ei să fie în chip desăvârşit una" (Ioan 17,23). Aceasta este cea mai strânsă legătură posibilă, o legătură care se găseşte în expresia: „ca Eu să locuiesc în mijlocul lor".

în clădirea sanctuarului, această unitate a lui Dumnezeu cu poporul Său este ilustrată prin faptul că diferitele lui componente simbolizează nu numai pe Domnul Hristos, ci şi pe aceia care trebuie să devină urmaşii Săi. Şi astfel, pe măsură ce înaintăm în studiu, „noi mergem împreună, Domnul meu şi eu". Enoh a umblat cu Dumnezeu, până ce Dumnezeu 1-a luat la cer, iar Sanctuarul ne învaţă că noi trebuie să umblăm cu El pe pământ înainte ca să ne poată lua să locuim împreună cu El în ceruri. Limbajul inimii noastre liebuie să fie:

„O, lasă-mă să merg cu Tine, Dumnezeul meu, aşa cum a umblat Knoh în zilele de demult."

„Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul. De ;ucea, Lui nu-I este ruşine să-i numească 'fraţi'". Mai mult, „lui Dumnezeu nu-I este ruşine să Se numească Dumnezeul lor" (Evrei 2,11; 11,16).

Rainsford, un scriitor englez de demult, vorbeşte despre sanctuar ca despre o garanţie a intenţiei lui Dumnezeu de a locui cu omul; o reprezentare a adevăratului credincios ca „templul Duhului Sfânt" (I Cor. 3,16; 6,19); a bisericii, „care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi" (Efes. 1,23); o reprezentare vie şi sigură

a căii de acces pentru păcătoşi la Dumnezeu - *calea spre tronul Tatălui.*

Locuind veşnic cu Dumnezeu. Această minunată parabolă, atât ca întreg, cât şi în componentele ei, are menirea să ne înveţe această lecţie a unităţii cu Tatăl, să ilustreze planul cel veşnic al lui Dumnezeu de a face din sufletul omenesc locaşul Său de locuit, templul Său, sanctuarul Său. „In virtutea acestei uniri vom ieşim noi afară din morminte, nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci din cauză că, prin credinţă, viaţa Lui a devenit viaţa noastră. Aceia care îl văd pe Hristos în adevăratul Său caracter şi-L primesc în inimă au viaţă veşnică" *(HLL,* ed. 1997, p. 313). Duhul lui Dumnezeu primit în inimă prin credinţă este începutul vieţii veşnice. Atunci se vor împlini pe deplin victorioasele cuvinte ale inspiraţiei: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21,3).

6

Dăruirea „din toată inima

Păzirea Sabatului -problema cea mai importantă. Când s-a coborât de pe munte, Moise a adunat tot poporul şi primul său cuvânt către copiii lui Israel a fost nu despre minunatul plan al sanctuarului, pe care Dumnezeu i-1 descoperise, nu! Primul lui cuvânt către ei a fost ultimul cuvânt al lui Dumnezeu către el: „Iată lucrurile pe care a poruncit Domnul să le faceţi", a zis el. „Şase zile să lucraţi, dar ziua .i şaptea să vă fie sfântă; acesta este Sabatul, ziua de odihnă, închinată I)omnului. Cine va face vreo lucrare în ziua aceea să fie pedepsit cu moartea" (Exod 35,1.2). Nu era nici o umbră de compromis în aceste cuvinte din partea lui Dumnezeu; ele erau clare şi precise. Oricine va profana Sabatul „va fi pedepsit cu moartea", „va fi nimicit din mijlocul poporului Său" (Exod 31,14).

Hristos sau Lucifer? De ce o sentinţă atât de teribilă în cazul profanării Sabatului? Din cauză că adevărata păzire a Sabatului arată sub care steag alegem să ne înrolăm. Prin atitudinea noastră lată de respectarea Sabatului hotărâm dacă ne aflăm sub steagul cel uegru al prinţului puterii văzduhului sau sub steagul însângerat al Prinţului Emanuel. Când păcatul a pătruns în inima lui Lucifer, se punea problema autorităţii. De ce un înger atât de frumos, inteligent şi talentat ca el să fie lipsit de tron? De ce Iehova, şi nu *el* să fie adorat? De ce să nu fie numele *lui* înscris pe sigiliul Legii divine, ca un semn al autorităţii *sale!* Lucifer a luat hotărârea să realizeze aceasta. Dar nu putea să nimicească Legea eternă a lui Dumnezeu, astfel că el a pus în locul ei propria lege, pe care a pus propriul sigiliu. Peste tot vedem urmarea autorităţii sale uzurpatoare - război cu toate consecinţele lui oribile, crime de tot felul, dezastre pe mare, pe uscat şi în văzduh; boală, suferinţă, inimi sfâşiate şi, în cele din urmă, sinistra moarte. Sub care flamură trebuia să stea Israel?

Păstrarea cuvenită a Sabatului avea să decidă. Neascultarea avea să-i despartă automat pe oameni de părtăşia cu poporul lui Dumnezeu. Profanarea Sabatului îi punea sub steagul cel negru al Satanei. Ne dăm seama de suprema sfinţenie cu care Dumnezeu priveşte ziua Sabatului, sigiliul Legii Sale veşnice? Oare nu vom păzi noi cu mai multă sfinţenie orele sale pline de însemnătate, neurmând căile noastre, necăutând plăcerile noastre şi nededându-ne la flecarii (îs. 58,13)?

Numai darurile de bunăvoie sunt primite. „Iată ce a poruncit Domnul", a continuat Moise. „Vorbeşte copiilor lui Israel: Să-Mi aducă un dar; să-1 primiţi pentru Mine de la orice om care-1 va da *cu tragere de inimă"* {Exod 35,4; 25,2). „Consacrarea faţă de Dumnezeu şi un spirit de jertfire erau primele lucruri care se cereau la pregătirea unui locaş pentru Cel Preaînalt" *(PP,* p. 345). Nici un dar făcut fără bunăvoinţă nu era primit, pentru că numai un dar de bunăvoie - un dar din dragoste - putea să reprezinte cum se cuvine darul lui Dumnezeu faţă de om. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât *a dat"* (Ioan 3,16). Prin dăruirea Fiului Său, Dumnezeu a dat totul. „Fiul lui Dumnezeu... m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" (Gal. 2,20). Dumnezeu şi Hristos au dat totul de bunăvoie şi cu dragoste, din toată inima. Ca să fie acceptate, darurile noastre faţă de Dumnezeu trebuie să fie făcute în acelaşi spirit. Dacă facem mai puţin decât să dăm totul pentru El, preţuim noi cu adevărat ceea ce a făcut El pentru noi?

Iubirea, nu cantitatea, reprezintă adevărata dăruire. Cantitatea nu are nimic de-a face cu adevărata dăruire. Despre văduva săracă, cea care a dat doar doi bănuţi, stă scris: „a dat mai mult decât toţi cei ce au aruncat în vistierie". De ce? „Căci toţi ceilalţi au aruncat din prisosul lor, dar ea", în dragostea şi devoţiunea ei, „din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască" (Marcu 12,43.44).

Un credincios, când a venit să dea ceva pentru cauza lui Dumnezeu, a întrebat: „Oare trebuie să dau mereu?" „O, nu!", i s-a răspuns. „Dai numai până când Dumnezeu încetează să-ţi mai dea". Cineva a exprimat această experienţă în versuri:

„Cum! Să dau iar?" întreb speriat.
„Şi-aşa să dau mereu, neîncetat?"
„O, nu!", răspuns-a îngerul contrariat.

„Numai până ce Tatăl va înceta de dat".

Ca şi văduva săracă, noi trebuie să aruncăm în vistierie tot ce ;ivcm, nu „de silă sau de nevoie", ci cu bucurie, stimulaţi de dragostea noastră curată pentru Dumnezeu şi pentru lucrarea Sa. Dacă nu suntem voioşi să facem aceasta, darurile noastre, oricât de mari, nu sunt primite înaintea lui Dumnezeu, şi ele

nu vor realiza decât puţin sau nimic în clădirea casei Sale.
Răspunsul lui Israel. Când Moise i-a prezentat poporului apelul lui Dumnezeu pentru darurile cu care să clădească sanctuarul, „au venit îndată bărbaţii şi femeile" - literal „bărbaţii şi mai ales femeile" - o frazeologie care vrea să arate că femeile au fost mai active, au predat primele darurile lor şi apoi au fost urmate de tovarăşii lor de viaţă „cu tragere de inimă" *(JFB Corn).* Femeile „au adus belciuge de nas, inele, cercei, brăţări, salbe şi tot felul de lucruri de aur; fiecare ,i adus prinosul de aur pe care-1 închinase Domnului" (Exod 35,22). Au mai adus „stofe vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu, in subţire şi păr de capră, piei de berbeci vopsite în roşu şi piei de viţel de mare... argint şi aramă... lemn de salcâm. Toate femeile iscusite |U tors cu mâinile lor şi au adus lucrul lor, şi anume tort vopsit în llbastru, în purpuriu, în cărămiziu şi in subţire. Toate femeile cu tragere de inimă şi iscusite au tors păr de capră. Fruntaşii poporului au adus pietre de onix şi alte pietre pentru efod şi pieptar; mirodenii şi untdelemn pentru sfeşnic, pentru untdelemnul ungerii şi pentru tămâia mirositoare... au adus Domnului daruri de bunăvoie... la lucrul poruncit de Domnul" (Exod 35,23-29). Aur şi păr de capră -I)umnezeu va folosi atât darul cel mai ieftin, cât şi pe cel mai scump, dacă este adus cu inimă voioasă. Din toată această diversitate de daruri trebuia să se clădească un tabernacul - unitate în diversitate. < !ât de minunat lucrează Dumnezeu cu darurile noastre de bunăvoie
şi cu noi!
Darurile veneau de la Dumnezeu. Dar de unde toate aceste daruri? înainte de a părăsi Egiptul, când poporul le-a cerut egiptenilor o i l-compensa pentru munca lor neplătită, Dumnezeu ştia exact de ce Ici de materiale avea să fie nevoie pentru construirea sanctuarului. I I urmărea planul Său, astfel că egiptenii le-au dat israeliţilor chiar lucrurile care se cereau. Această pradă luată de la egipteni, darurile lui Israel, erau aşadar din prevederile lui Dumnezeu.

„După cum toate darurile lui Israel erau din prăzile luate de la egipteni, tot la fel nici noi n-avem altceva de adus, decât ceea ce a fost folosit în îngăduinţe păcătoase atunci când ne aflam în robia păcatului; dar dacă aducem acestea de bunăvoie, El le poate curaţi şi înnobila şi poate face din ele un loc în care lumina Şekinei să ardă viu, luminând inima cu slava lui Dumnezeu şi răspândind razele sale strălucitoare în lumea întunecată a păcatului" (R.S. Owen, în *RH,* 26 martie 1925, p. 12).
Dăruirea fără folos. Nu cu mult timp înainte de aceasta, israeliţii îşi aduseseră la Aaron cerceii, din care el făcuse un idol, viţelul de aur. Ce valoare au avut atunci darurile lor? Viţelul pe care-1 făcuse a fost ars în foc, făcut praf şi presărat în apă, pe care poporul a băut-o. Astfel poporul şi-a păstrat aurul. Oare ar fi cu putinţă ca poporul lui Dumnezeu să ofere daruri din care să-şi facă un idol? Dacă da, astfel de daruri nu vor îndrepta niciodată paşii noştri spre Canaan, ele nu vor face altceva decât să ne îndrepte inimile spre Egipt. Din cauza idolatriei, trei mii dintre copiii lui Israel au căzut din cauza urgiei (Exod 32,20.28.35), iar aurul folosit pentru turnarea viţelului a fost cu totul irosit. El n-a putut să suporte proba focului şi a cernerii (1 Cor. 3,13-15). Dacă darurile noastre nu sunt în mod cuvenit folosite, şi noi putem prea bine să ne păstrăm idolii noştri de aur şi de argint; dar, făcând astfel, putem fi siguri că în final comorile noastre vor fi nimicite prin foc şi noi înşine vom pieri.
Adevărata generozitate. După ce Israel s-a pocăit de idolatria lui şi s-a întors la Dumnezeu, „în timp ce clădirea sanctuarului înainta, poporul - bătrâni şi tineri, bărbaţi, femei şi copii continuau să aducă ofrandele lor, până când cei cu răspunderea lucrării" *(PP,* p. 345) i-au raportat lui Moise: „Toporul aduce mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor'... Moise a pus să se strige în tabără că nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaş. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri. Materialul adus era de ajuns pentru toate lucrările care trebuiau făcute, ba încă mai şi trecea" (Exod 36,5-7).
„Ce contrast izbitor" - zice Allen Moore - „cu vremurile actuale, când se recurge la loterie, dansuri, concerte şi alte mijloace lumeşti spre a colecta bani pentru susţinerea bisericii" *{The Story of the Tabemacle,* p. 59)! Oare să nu aducem noi darurile noastre ca ofrande

de bunăvoie, din toată inima, şi nu din cauza vreunui „beneficiu" | ii c să determine aşa-numita dărnicie? Şi să nu aducem noi darurile mustre cât timp Dumnezeu are nevoie de ele, ţinând seama că nu ■ Ite departe timpul când se va spune: „Nu mai este nevoie"?

7

Chemarea meşterilor iscusiţi

/ /

Beţaleel şi Oholiab, chemaţi „pe munte". Domnul i-a zis lui Moise: „Am chemat pe nume pe Beţaleel... şi iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab" (Ex. 31,2.6, trd. engl.). Nu este greu pentru noi să credem că Dumnezeu cheamă bărbaţi consacraţi şi evlavioşi la slujire sau să ocupe orice altă poziţie importantă şi cu responsabilitate sfântă în lucrarea Sa. Dar cum stau lucrurile cu cei care lucrează cu mâinile? Este lucrarea unui tâmplar sau a unuia care lucrează în metal sau piatră de aşa însemnătate, încât să fie luată în consideraţie de Dumnezeu? Dacă lucrul acesta era adevărat în ceea ce-1 priveşte pe Beţaleel, de ce să nu fie adevărat şi în cazul lucrătorilor evlavioşi din zilele noastre? Despre Beţaleel, Dumnezeu a zis: „L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înţelepciune, pricepere şi ştiinţă pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să născocească tot felul de lucrări meşteşugite, să lucreze în aur, în argint şi în aramă, să sape în pietre şi să le lege, să lucreze în lemn şi să facă tot felul de lucrări" (Exod 31,1-6).

Oholiab a fost chemat de Dumnezeu „să facă toate lucrările de săpătură în piatră... şi de ţesut materii vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu şi in subţire" (Exod 35,34.35).

Toti cei iscusiţi au fost chemaţi. Nu numai Beţaleel si Oholiab au fost chemaţi să lucreze la sanctuar. Aceia care au făcut veşmintele preoţilor au fost chemaţi la această lucrare tot de Dumnezeu, atunci când i-a zis lui Moise: „Vorbeşte cu toţi cei destoinici, cărora le-am dat un duh de pricepere, să facă veşmintele lui Aaron" (Exod 28,3). Şi femeile „iscusite" erau lucrătoare împreună cu Dumnezeu. Ele „au tors cu mâinile lor... tort vopsit în albastru, în cărămiziu şi in subţire. Toate femeile cu tragere de inimă şi iscusite au tors păr de capră" (Exod 35,25.26). Şi tot ceea ce ele au tors a fost ţesut şi bro-

dat de bărbaţi iscusiţi sub îndrumarea lui Oholiab, maestrul ţesător şi broder, în perdele pentru poartă, uşă şi cort, atât pentru primul şi al doilea acoperământ al sanctuarului, cât şi pentru îmbrăcămintea preoţilor.

Mai mult decât atât, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiţi, ca să facă tot ce ţi-am poruncit" (Exod 31,6). Dumnezeu pune pricepere „în toţi cei ce sunt iscusiţi", adică în toţi aceia care, din toată inima, îşi pun talentele în slujba Lui.

Cine era Beţaleel? Cine erau aceşti tineri, Beţaleel şi Oholiab, pe care Dumnezeu i-a chemat „pe nume"? Numele Beţaleel înseamnă „la umbra lui Dumnezeu". Aceasta ne-ar sugera ideea că, atunci cmd s-a născut, părinţii lui îndurau cruzimile robiei egiptene, şi ■filtru ei aceasta părea ca şi când s-ar fi aflat sub nor, „la umbra lui Dumnezeu"; încrederea lor era în El. Astfel, ei i-au dat copilului lor numele Beţaleel.

Beţaleel era din seminţia lui Iuda, cea mai puternică şi cea mai influentă dintre toate seminţiile. Despre Iuda stă scris: „Tu vei primi laudele fraţilor tăi" (Gen. 49,8). Şi iarăşi, „Iuda a fost într-adevăr puternic printre fraţii săi" (1 Cron. 5,2). De ce aşa? Din cauza (aracterului personal al lui Iuda de dreptate şi altruism şi din pricina strictei sale integrităţi. Se spune despre el că „are mai multe calităţi decât oricare altul dintre patriarhi, cu excepţia lui Iosif' *(SBDict).*

luda a fost singura seminţie care i-a rămas credincioasă lui David (.And s-a produs ruptura împărăţiei, după moartea lui Solomon, şi această seminţie a fost ultima capturată şi dusă în robia babiloniană (I Cron. 9,1).'

Rodul unui caracter ca acela al seminţiei lui Iuda este un şir de I LI i baţi iluştri. Daniel, care a suportat proba cu groapa leilor la curtea din Babilon, şi cei trei tovarăşi ai lui, care au stat neclintiţi în faţa cuptorului încins (Dan. 3,6), erau din seminţia lui Iuda (Daniel 1,6). I Iristos însuşi a fost din această seminţie. El a fost „Leul din seminţia lui Iuda" (Apoc. 5,5; Gen. 49,9.10). '

Beţaleel era strănepotul lui Caleb, al cărui nume înseamnă „capabil", iar acest Caleb era nepotul lui Caleb iscoada, care, împreună cu Iosua, la întoarcerea lor din iscodirea ţării Canaan, a luat o atitudine atât de nobilă în faţa necredinţei şi împotrivirii tuturor celor-

lalte iscoade. Ei au declarat cu credinţă şi curaj: „Haidem să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!" (Num. 13,30).
Beţaleel era nepotul lui Hur - acelaşi Hur care, împreună cu Aaron, a sprijinit mâinile iui Moise în lupta împotriva lui Amalec la Refidim, când Israel se afla în drum spre Sinai. Tradiţia iudaică susţine că Hur era soţul Măriei, profetesa, care, după trecerea mării Roşii, a condus toate femeile în cântarea inspirată a eliberării prin cuvintele: „Cântaţi-I Domnului, căci Şi-a arătat slava" (Exod 15,21). Ce genealogie strălucită a avut Beţaleel!
Cine era Oholiab? Cât de deosebită era genealogia lui Oholiab! El era din seminţia lui Dan. Despre tatăl lor, Dan, este scris: „Dan va fi un şarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, muşcând călcâiele calului, făcând să cadă călăreţul pe spate" (Gen. 49,17). Şi din cauza acestei „muşcături pe la spate", dispoziţia şi obiceiul de a critica, pe care el niciodată nu le-a biruit, numele lui Dan este omis din genealogia seminţiilor raportată în 1 Cronici, precum şi din lista acelora care sunt sigilaţi, aşa cum este redată în Apocalipsa 7. Dacă suntem vreodată ispitiţi „să muşcăm pe la spate", să vorbim de rău pe cineva sau să ne dedăm la critică aspră, am face bine să ne amintim de soarta lui Dan.
O altă pomenire despre caracterul seminţiei lui Dan se află în cartea Levitic 24,10-16. Aici este vorba de un tânăr din seminţia lui Dan, a cărui mamă era israelită şi al cărui tată era egiptean. Intr-o zi, fiul acestei femei s-a luat la ceartă cu un bărbat israelit din tabără şi, în mânia sa, „a hulit şi a blestemat Numele lui Dumnezeu". A vorbi cu uşurătate sau fără respect despre Numele Creatorului sau Răscumpărătorului nostru, acel Nume „care este mai presus de orice nume", acel Nume la pomenirea căruia „orice genunchi trebuie să se plece" (Filip. 2, 9-11), acel Nume unic sub cer „în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapte 4,12), este privit de Dumnezeu ca unul dintre cele mai grele păcate, un păcat pedepsit în modul cel mai dur: uciderea cu pietre (Lev. 24,13-16). Din cauza acestui păcat, acest fiu din seminţia lui Dan a fost „aruncat în temniţă şi, în cele din urmă, omorât cu pietre afară din tabără. Mai târziu se scrie despre copiii lui Dan că „au aşezat pentru ei chipul cioplit pe care-1 făcuse Mica, în tot timpul cât a fost casa lui Dumnezeu la Silo" (Jud. 18,30.31).

Caracterul nobil al lui Oholiab, deşi coborât din seminţia lui Dini, arată că, indiferent de mediu şi strămoşi, nu trebuie să fim asemenea celor care nu ascultă de Dumnezeu, chiar dacă soarta ne-ar aşeza în mijlocul lor.
Oholiab era fiul lui Ahisamac. Şi cine era Ahisamac? Singura menţiune făcută despre el este că era tatăl lui Oholiab - desigur, un iată onorat al unui fiu nobil. Dacă n-ar fi fost acest fiu nobil, numele lui Ahisamac n-ar fi fost pomenit niciodată în Biblie. Probabil că amândoi aceşti tineri, Beţaleel şi Oholiab, au avut mame înţelepte şi consacrate.
Istoria lui Beţaleel şi a lui Oholiab ne oferă cea mai strălucită <l< monstraţie despre adevărul că „Dumnezeu nu este părtinitor, ci ci, în orice neam, cine se teme de El şi lucrează neprihănire este Simit de El" (Fapte 10,34.35).
Heţaleel şi Oholiab ca instructori. Dumnezeu „i-a dat [lui Beţaleel] M ilarul să înveţe pe alţii, atât lui, cât şi lui Oholiab" (Exod 35,34). (are a fost motivul pentru care Dumnezeu i-a onorat astfel pe aceşti beri? Negreşit, pentru că, în timpul cât s-au aflat în robia egipteană, im numai că au fost credincioşi lui Dumnezeu în împrejurări grele, ilai ci folosiseră ocaziile să înveţe sculptura, gravura şi lucrarea în ftlatră, broderia şi ţesutul. Şi orice sarcini le-au fost date de către ||ironii lor, ei le-au executat cu toată puterea lor şi cu cea mai H II ic iscusinţă dată lor de Dumnezeu. în felul acesta, ei îl cinstiseră pe Dumnezeu, şi acum, Dumnezeu îi cinstea la rândul Lui. Ei folosiseră cum se cuvine ocaziile, iar acum Dumnezeu îi chema la i lipunderi ^{ma}i mari. Ei cultivaseră talentele lor trupeşti şi sufleteşti, I.II acum Dumnezeu le dădea talente mai mari. Talentul de bază al oiicui este chemat de Dumnezeu în lucrarea Sa este acela de a fi „voios" şi „cu tragere de inimă". Pe astfel de meşteri, Dumnezeu i | umplut cu Duhul Său şi cu „pricepere" (Exod 31,3; 35,35). Aşadar, .nu luarul, în toate componentele sale, nu era numai lucrarea iscu-iia a oamenilor; ea era într-adevăr inspiraţia Duhului Sfânt.
O şcoală-model. Toţi meşterii cu tragere de inimă şi voioşi au p.uiicipat la această instruire dată de Beţaleel şi Oholiab. Aceşti ni .u uctori erau meseriaşi „pricepuţi", bărbaţi cu tragere de inimă, | ,nc erau „chemaţi" şi instruiţi zilnic de Dumnezeu. La rândul lor, | li VII erau voioşi, bărbaţi şi femei cu tragere de inimă. Cu toţii erau

învăţaţi de Dumnezeu. Aceasta era o şcoală după planul lui Dumnezeu - o şcoală industrială în care elevii învăţau multe adevăruri spirituale din lucrarea mâinilor lor. Era o şcoală în care mâna, capul şi

inima primeau deopotrivă atenţie. Această şcoală constituia un model pentru toate timpurile.
Toate talentele sunt daruri de la Dumnezeu. După cum Beţaleel a fost „chemat" să fie fierar şi sculptor, iar Oholiab a fost „chemat" să fie gravor, broder şi ţesător, tot aşa bărbaţi şi femei sunt „chemaţi" în orice altă ramură - chemaţi ca fermieri, comercianţi, chemaţi ca învăţători, studenţi, ca medici, surori de caritate, părinţi şi orice altă chemare pentru care Dumnezeu a dat pricepere specială şi talent care să fie folosit pentru El. Şi toţi aceia care sunt „cu tragere de inimă" vor depune orice talent pe altar, ca să fie pus în slujba lui Dumnezeu cu totul. în orice ramură de activitate ar fi „chemat", un astfel de om îşi va îndeplini lucrarea pe deplin, cu trudă, cinstit şi cu o consacrare din toată inima. Nu va fi o lucrare neglijentă, necinstită sau făcută cu neatenţie, pentru că lucrătorul creştin nu va pierde niciodată din vedere că el este chemat de Dumnezeu, şi în final lui Dumnezeu trebuie să-I dea socoteală.
Oricui este înclinat să se laude cu realizările sale, Domnul îi pune întrebarea: Cine îţi dă putere să faci avere? Sau să faci aceasta sau aceea? (Deut. 8,17.18). „Dar dacă a dat Dumnezeu cuiva avere şi bogăţii şi i-a îngăduit să mănânce din ele, să-şi ia partea lui din ele şi să se bucure în mijlocul muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu" (Ecl. 5,19).
Esenţial pentru un serviciu plin de succes. Nu este clar deci că, dacă noi trebuie să facem o lucrare pe care vrem s-o primească Dumnezeu - fie că este vorba de lemn, piatră, metal, de facerea de veşminte sau orice altă lucrare -, inimile noastre trebuie să fie drepte înaintea lui Dumnezeu, motivele noastre trebuie să fie total neegoiste, astfel ca, zi de zi, Dumnezeu să ne poată umple cu un spirit de pricepere, acea înţelepciune de sus, care este „întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică" (Iacov 3,17)? Prezenţa unei astfel de înţelepciuni nu va mai lăsa nici un loc pentru ambiţie nesfântă, egoism, ceartă, încăpăţânare sau antipatie faţă de un colaborator. Totul va fi în pace, bună învoire şi absolută onestitate. Cu unii ca aceştia Dumnezeu poate să lucreze, şi lucrarea Sa va propăşi.

Nu este oare încurajator să ştim că, indiferent de genealogia noastră sau cât de puţine sunt talentele noastre, dacă suntem credincioşi în a prinde şi folosi ocaziile, loiali faţă de Dumnezeu în orice vreme, cu tragere de inimă şi înţelepţi, Dumnezeu ne va pune în lucrarea Sa, „pe fiecare după puterea lui", ca să punem la lucru pentru El orice înzestrare pe care ne-a încredinţat-o (Matei 25,15)? Să înscriem în memoria noastră cu litere de neşters că „pentru acela care, dând eul la o parte, lasă loc Spiritului Sfânt în inima sa şi duce ■ viaţă cu totul predată lui Dumnezeu, nu este limită spre a fi de folos. Toţi aceia care îşi consacră corp, suflet şi spirit în serviciul Său vor primi fără întrerupere o nouă înzestrare de putere fizică, mintală şi spirituală" *(DV,* p. 159).

SECŢIUNEA III

In curte

8

Hristos păşeşte în curte - acest Pământ

Mântuitorul făgăduit. în grădina Eden s-a dat pentru prima dată îngăduinţa despre Acela care avea să-i zdrobească capul şarpelui, al celui care a generat păcatul (Gen. 3,15). Deşi, zi după zi, Adam .1111 icea la poarta Edenului jertfa care arăta credinţa lui în Răscumpă-i .itorul care avea să vină, totuşi împlinirea făgăduinţei întârzia. El a hait aproape o mie de ani şi, în cele din urmă, a murit fără să-L vadă pe Acela pentru care jertfele sale erau un tip. Făgăduinţa le-a fost icpctată lui Set, Enoh, Metusala, Noe şi celorlalţi patriarhi. Iarăşi M iarăşi, Dumnezeu a grăit către Avraam, Isaac şi lacov: „în tine vor li binecuvântate toate familiile pământului" (Gen. 12,3; 28,14). totuşi Mântuitorul n-a venit. Dar nădejdea de a-L vedea pe Fiul lui Dumnezeu umblând printre oameni nu s-a stins în inimile celor • icilincioşi lui Dumnezeu. De-a lungul veacurilor, ei au continuat i .ulucă jertfe care arătau spre Eliberatorul care urma să vină.
Profeţii au prezis venirea Sa. Dumnezeu a trimis profeţi să-i instruiască pe urmaşii lui lacov - naţiunea pe care El o alesese să vestească solia despre Răscumpărătorul care avea să vină - despre

Keaua" care urma să răsară din Iacob (Num. 24,17). Mica zicea că
l'.l urma să se nască în Betleem (Mica 5,2). Isaia declara că Numele
I ui va fi Emanuel (îs. 7,14). Ieremia a vorbit despre măcelul groaznic ii (opiilor din Betleem, în strădania de a-L nimici pe Cel Făgăduit, ,i i lespre plânsul amarnic al mamelor care „nu voiau să fie mângâiate" i IM 31,15-17). Daniel a prezis timpul exact când „Mesia, Cârmuito-itil", avea să vină (Dan. 9,25). Nu numai naşterea, ci şi copilăria, botezul, lucrarea Sa de mai târziu, intrarea triumfală în Ierusalim,
II ii lai ea, persecutarea, judecarea, răstignirea, moartea şi înmormân-i.iu;i, învierea si înălţarea - toate au fost limpede arătate în perga-

mentele profeţilor cu sute de ani mai înainte ca El să păşească în curtea Pământului. în jurul vetrei părinteşti şi, mai târziu, în şcolile profeţilor, Israel era învăţat din aceste pergamente despre Răscumpărătorul care avea să vină.

întunericul, urmarea unui serviciu deforma la sanctuar. Zi după zi şi an după an se aduceau jertfe care arătau spre venirea Mântuitorului şi care aveau scopul să-1 pregătească pe Israel pentru acest eveniment minunat, dar treptat-treptat, semnificaţia lor s-a înceţoşat sau a fost pierdută din vedere. Pentru mulţi, aceste servicii au devenit o simplă desfăşurare de forme. Chiar şi profeţiile, atât de clare şi de precise, au fost greşit înţelese şi greşit tâlcuite. Preoţii şi conducătorii aşteptau nu un Mântuitor care avea să salveze din păcat şi să-Şi dea viaţa ca jertfă, ci un împărat puternic, care urma să-i scape de sub dominaţia puterilor pământeşti. Pe măsură ce adevăratul înţeles spiritual al sanctuarului şi al slujbelor sale s-a pierdut, s-a văzut cum „întunericul acoperă pământul şi negură mare, popoarele" (îs. 60,2). Mulţi erau gata să se lepede de credinţa lor în sanctuar, care fusese dat ca să-i întărească în nădejdea lor. Ezechiel, în vedenie, prevăzând timpul acesta, auzea norodul spunând în accente de descurajare: „Zilele se lungesc şi toate vedeniile rămân neîmplinite" (Ezechiel 12,22).

„împlinirea vremii". în cele din urmă, „împlinirea vremii" a venit (Gal. 4,4), când Antitipul mielului de jertfă avea să păşească în curtea acestui pământ, când Fiul lui Dumnezeu urma să pună deoparte slava şi puterea Sa divină şi să ia asupra Sa neputinţa firii omeneşti.

Gabriel se înfăţişase Măriei, anunţând naşterea unui Fiu al cărui Nume avea să fie „Iisus... Fiul Celui Preaînalt" (Luca 1,31.32). îngerul Domnului (Gabriel, vezi Luca 1,11.19) i-a repetat vestea lui Iosif zicând: „...şi-I vei pune numele *Iisus,* pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale", „Emanuel", care tălmăcit înseamnă „Dumnezeu este cu noi" (Matei 1,21.23). Toate acestea erau împlinirea profeţiei (îs. 7,14). Toată atenţia cerului era îndreptată spre acest eveniment epocal. îngerii ştiau exact timpul când urma să aibă loc naşterea Sa, iar când marele orologiu al timpului a bătut, Isus S-a născut în Betleem. El, împăratul slavei, a fost pus nu într-o locuinţă măreaţă, ca aceea pe care o lăsase în cer, şi nici măcar într-o casă obişnuită de pe pământ, ci în ieslea unui staul de vite.

„Ai Săi nu L-au primit". Când a venit în curtea pământului, ca să ■ Irscopere prin viaţa Sa desăvârşită caracterul Tatălui şi să facă limpede planul răscumpărării, aşa cum era ilustrat în sanctuar şi în serviciile lui, Iisus era îmbrăcat în veşmântul naturii omeneşti. Deşi usl fel tăinuit, adevărata Sa natură şi misiune puteau să fie clar înţelese |ninlr-o pricepere spirituală a sanctuarului şi a profeţiilor.

Toţi îngerii se uitau cu atenţie să vadă cum avea să fie primit iu-luiul lor Comandant în curtea pământului. Avea să I se facă o primire i uvenită de către poporul Său? Departe de aşa ceva! Acela care era „tic la început cu Dumnezeu... a venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au Iuimit" (Ioan 1,1.11). Cerul făcuse tot ce era posibil spre a pregăti l ii >porul lui Dumnezeu pentru acest eveniment însemnat, astfel încât |l ista să fie gata să-I zică bun venit Salvatorului său. Nu numai că l'ioleţiile lui Daniel preziseseră timpul venirii Sale, dar, aproape cu mi an înainte de a se fi născut, Gabriel fusese trimis în Templul din Iruisalim spre a-i face cunoscut preotului Zaharia că venirea Domnului era iminentă, era chiar la uşă (Luca 1,5-19). Cu toate .iicstea, când a venit vremea, nu s-a făcut nici o pregătire pentru pumirea Lui. E adevărat că dimineaţa şi seara preoţii aduceau pe nllar jertfa care arăta spre venirea Lui, dar, pentru ei, această slujbă luscse golită de adevărata ei semnificaţie.

Prima celebrare cerească a lucrării răscumpărătoare a lui Hristos. |);u Isus n-avea să fie lăsat fără o primire cuvenită. Pe plaiurile Itelleemului, unde David, copil fiind, îşi veghease oiţele, păstorii INI păşteau încă turmele în timpul nopţii, probabil chiar oile acelea i li ni re care unele aveau să fie sacrificate la Templul din Ierusalim Ini- a preînchipui adevăratul Sacrificiu. Aceşti oameni erau

cunoscători ai profeţiilor „şi, în acele ore liniştite, ei vorbeau împreună despre Mântuitorul făgăduit şi se rugau pentru venirea Regelui pe Honul lui David" (HLL,p. 47).
I)eşi Iisus nu Se bucurase de nici o bună primire din partea acelora pruiru care venise să-i mântuiască, tot Cerul era în alertă şi dornic »n-I aducă onoare. Era un privilegiu oferit de Dumnezeu conducăto-iilor pământeşti să împartă cu îngerii bucuria şi cinstea de a anunţa sosirea Salvatorului. Dar când îngerii au văzut că preoţii şi condu-| ,ilorii din Ierusalim nu făcuseră nici o pregătire ca să-L primească pe < 'omandantul lor, miraţi de nepăsarea lor, i-au lăsat deoparte pe

aceşti conducători îngâmfaţi şi li s-au descoperit păstorilor umili, dar credincioşi.
în timp ce slava Domnului strălucea deasupra păstorilor înmărmuriţi, „iată că un înger al Domnului (Gabriel) s-a înfăţişat înaintea lor" şi a anunţat cu bucurie: „Iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul" (Luca 2,9-11).
Oastea de îngeri însoţitori nu putea rămâne mai departe liniştită. „Şi deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulţime de oaste cerească" (Luca 2,13). Cerul părea împânzit de aceste fiinţe strălucitoare şi întreaga câmpie a fost luminată de slava lor. „Pământul era uimit, iar Cerul s-a oprit să asculte" *{HLL,* p. 31) imnul care umplea urechile cu această muzică cerească: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui" (Luca 2,13,14).
Când îngerii au dispărut, muzica s-a stins în depărtări, lumină strălucitoare a pierit din ochii lor şi din nou câmpia şi colinele au fost învăluite în umbrele nopţii tăcute. Melodia pe care îngerii o intonaseră a sărbătorit venirea Aceluia pe care îl preînchipuia sanctuarul. Era prima sărbătorire de către Cer a lucrării de jertfire a lui Hristos pentru mântuirea noastră. însuşi Mielul lui Dumnezeu -un „miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an" (Exod 12, 5) -păşise acum pe pământul acesta, curtea Sanctuarului ceresc, antitipul curţii sanctuarului pământesc.
Uimiţi de ceea ce văzuseră şi auziseră, păstorii au zis: „Haidem să mergem până la Betleem şi să vedem ce ni s-a spus şi ce ne-a făcut cunoscut Domnul". „S-au dus în grabă şi i-au găsit pe Măria, pe Iosif şi Pruncul culcat în iesle" (Luca 2,15-18).

9

Creştinul intră în curte

Curtea si Antitipul ei. Acum păşim direct în studiul sanctuarului. Acesta consta din trei părţi: curtea, Sfânta şi Sfânta Sfintelor. Curtea csle prima parte a călătoriei noastre pe *calea spre tronul lui Dumne-;ru.* Hristos merge înaintea noastră, explicându-ne prin simboluri I 'I II isc în parabola răscumpărării cum noi, urmaşii Săi, putem parcurge l II succes acest drum. îndată ce pătrundem în curte, să fim ucenici mlcvăraţi - învăţăcei sârguincioşi în şcoala lui Hristos. în drumul «cesta nu trebuie să ne temem de nimic, deoarece Hristos ne dă multe făgăduinţe garantate:
„Eu... te voi învăţa... si voi avea privirea îndreptată asupra ta" (I-s. 32,8);
„El învaţă pe cei smeriţi calea Sa" (Ps. 25,9);
El te va călăuzi „în tot adevărul" (Ioan 16,13);
El ne va îndrepta picioarele „pe calea păcii" (Luca 1,79);
„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat. 10).
Şi astfel mergem împreună: Domnul meu şi cu mine.
Curtea, ca şi sanctuarul în sine, era un simbol, ilustrând în parte lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos. Uriah Smith lămureşte că I'amantul este antitipul curţii. El zice: „Curtea este locul unde victimele erau junghiate, sângele lor fiind apoi dus în sanctuar. Victima uulilipică trebuia să moară în curtea antitipică, iar El (Iisus) a murit p< Calvar în Iudeea" *(DR,* p. 432).
Poarta curţii. Intrarea în curtea sanctuarului era de douăzeci de (Pţi, în mijlocul gardului de răsărit al curţii. De fiecare parte a acestei mirări rămâneau câte cincisprezece coţi de împrejmuire. Poarta era ni.illă de cinci coţi, ca şi „gardul" propriu-zis, şi era numită *poarta*

(Num. 4,26). Era o perdea de culori regale, „albastră, purpurie şi cărămizie, şi de in subţire răsucit, lucrată la gherghef (Exod 27,16). Această lucrare la gherghef, sau broderie, era executată sub îndrumarea şi indicaţiile lui Oholiab, care, aşa cum am aflat mai înainte, era priceput sau iscusit în această artă. Era „lucrată" cu fir de aur curat, care o făcea nu numai strălucitoare, dar şi foarte costisitoare. Spre a obţine firul, „au întins nişte plăci de aur şi le-au tăiat în fire subţiri, pe care le-au ţesut în materiile vopsite în albastru, în purpuriu si în cărămiziu si în in subţire; ... lucrat cu măiestrie" (Exod 39,3).'

Când a fost gata, perdeaua se prezenta ca o piesă splendidă de tapiserie minunată şi durabilă, reflectând culorile curcubeului, şi mai ales la lumina soarelui, efectul era şi mai strălucitor, datorită aurului întreţesut în ea.

Nu ni se spune ce desen era realizat în această lucrare făcută la gherghef, cu fire de aur, dar, pentru că poarta, intrarea în curte, uşa, intrarea în Sfânta Sfintelor, toate îl reprezintă pe Hristos în cele trei subîmpărţiri ale lucrării Sale pentru mântuirea noastră, pare foarte probabil că desenul tuturor acestora să fi fost la fel -heruvimi într-o formă oarecare. Atât perdeaua de la intrarea în Sfânta, cât şi perdeaua de la Sfânta Sfintelor erau brodate cu heruvimi, „ca şi acoperişul interior, care forma tavanul" (Exod 26,31; *PP,* p. 347).

însemnătatea culorilor. Să privim ceva mai de aproape, ca să ne dăm seama de gândurile lui Dumnezeu despre Sine. Oare să fi cerut El aceste culori fără nici un scop? Să fi insistat El de repetate ori pentru o strictă copiere a modelului fără vreo justificare? Nicidecum. Planul de Mântuire şi lucrarea Domnului Hristos pe care sanctuarul le preînchipuia semnifică prea mult pentru Dumnezeu, cât şi pentru copiii Săi, ca El să vorbească la întâmplare sau fără vreun înţeles serios. Să nu uităm niciodată: „cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ şi curăţit de şapte ori" (Ps. 12,6). Aceste culori regale trebuie să fi avut vreo însemnătate spirituală precisă în contextul acestei parabole divine. Care să fie aceasta? Albul este un simbol al curăţiei şi neprihănirii (Apoc. 19,8). Stacojiul reprezintă sacrificiul (Apoc. 19,13). Purpura înseamnă regalitate (Ioan 19,2.3). Albastrul indică ascultarea de adevărul etern

al cerului, după cum reiese din îndrumarea dată de Dumnezeu, ca o panglică de culoare albastră să tivească veşmintele care urmau să fie purtate de copiii lui Israel (Num. 15,37-40). Această panglică albastră trebuia să le aducă aminte copiilor lui Dumnezeu că trebuiau să fie /dosi în păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. După cum albastrul amestecat cu stacojiu dă purpuriu, tot astfel ascultarea de adevărul cel veşnic al lui Dumnezeu adăugată la sacrificiu dă naştere la regalitate. Aceste simboluri semnificative se aplică atât Domnului I Iristos, cât şi urmaşilor Săi. Hainele fine de culoare albă reprezintă ncprihănirea Sa, albastrul, stacojiul şi purpuriul - toate culori regale - reprezintă adevărul Său veşnic, sacrificiul Său, regalitatea Sa.

Cei patru stâlpi. Poarta curţii sanctuarului era agăţată de patru stâlpi (Ex. 27,16) - numai patru, nici mai mulţi, nici mai puţini, ci •. a dat porunca: „vezi să faci după chipul care ţi s-a arătat", altfel vei strica planul lui Dumnezeu. De ce patru? Din acelaşi motiv pentru care perdeaua, care reprezintă trupul Său (Evrei 10,20), a fost sprijinită pe patru stâlpi, când El a sălăşluit în trup pe Pământ, inspiraţia ne-a redat viaţa Sa *mpatru* Evanghelii. După cum numărul *suple* în Biblie arată plenitudinea şi perfecţiunea, tot aşa numărul *imiiu* în sanctuar, cerut de Dumnezeu, trebuie să fi avut o semnifi-I al ie divină. Acest număr se întâlneşte în cele *patru* acoperăminte, In cele *patru* ingrediente ale pâinii puse înaintea Domnului, ale lamâiei, ale uleiului ungerii, de asemenea în porunca a patra şi în alte locuri, unde totdeauna arată spre Hristos. După cum numărul *ţetru* arată spre Hristos, tot astfel multiplii lui 4 - 12, 24, 48, 60, 12 000,144 000 - sunt folosiţi ca să indice grupe speciale ale adevăraţilor Săi credincioşi. în continuarea studiului nostru, vom vedea că ai est număr, numărul *patru,* revine deseori, şi pentru cel spiritual este dată făgăduinţa: „Duhul adevărului vă va conduce în tot adevărul" (Ioan 16,13).

Poarta - o poziţie de autoritate. în vremurile de demult, poarta unei cetăţi era locul unde se împărţea o judecată dreaptă (Deut. I(\18). în cazul în care cineva era convocat la poartă, nici un fel de [ueliminarii nu mai erau necesare, nici un înscris, nici o amânare. Intr-o scurtă întrevedere şi conversaţie, orice problemă putea fi rezolvată (Rut 4,1). Poziţia de la poartă era una de prestigiu, de onoare şi de autoritate. Printre alte scopuri speciale, se mai poate

aminti că acesta era locul de audienţă pentru regi şi conducători sau ambasadori. Cât de corect este ca poarta Sanctuarului, calea spre tronul lui Dumnezeu, să-L preînchipuie pe regele Iisus, Ambasadorul Cerului trimis la tine şi la mine, aici şi acum, pe pământul acesta, să-L preînchipuie pe Acela care este „calea, adevărul şi viaţa." (Ioan 14,6)
Porţile de intrare ale palatelor regale erau adesea bogat împodobite. Uneori, propoziţii din lege erau înscrise pe şi deasupra porţilor (Deut. 6,9).
Hristos - Poarta noastră de refugiu. Oricui fugea la poarta cetăţii de scăpare, i se oferea posibilitatea să-şi spună pricina, să fie admis în cetate şi să i se dea o locuinţă sigură (Iosua 20,2-4). Pentru un astfel de fugar, poarta era ca şi poarta cerului. Când Iacov fugea de Esau, scara pe care a văzut-o în vis ajungea de la pământ la cer, „şi Domnul sta deasupra ei". Când s-a trezit, el a exclamat: „Aici este poarta cerurilor" (Gen. 28,13.17). Această scară îl reprezenta pe Hristos (Gen. 28,12; Ioan 1,51; *PP,* p. 184), care este Poarta noastră spre cetatea de scăpare a Cerului. Ca şi scara lui Iacov, poarta curţii îl preînchipuie pe Hristos, intrarea spre *tronul lui Dumnezeu.*
Hristos, Calea. După cum poarta era calea de acces, singura cale spre curtea sanctuarului, tot astfel şi Domnul Hristos este singura Cale spre ceruri. La întrebarea lui Toma cel îndoielnic „Doamne, nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?", Isus i-a răspuns: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine" (Ioan 14,5.6). în Sanctuar vom descoperi nu numai „calea" către Hristos, dar şi „adevărul", iar la sfârşitul căii, „viaţa" -viaţa veşnică. David a răspuns la această întrebare atunci când a zis: „Căile Tale, Dumnezeule, sunt în Sanctuar" (Ps. 77,13 - trd. engl.). „Căci strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cei ce o află". Dar nu este mai bine să călătorim cu cei „puţini", decât să fim între cei „mulţi" care merg pe calea cea largă ce duce la moarte (Matei 7,13.14)? Căci, deşi „strâmtă este poarta" şi „îngustă este calea", aceasta este calea glorioasă, calea sfinţită prin paşii Domnului Hristos care a făgăduit: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele [pe tot parcursul drumului şi în tot timpul], până la sfârşitul veacului. Amin" (Matei 28,20). Astfel, cu Domnul tovarăş şi călăuză şi cu îngerii urcând şi coborând între cer şi pământ, slujind neputinţelor noastre, cum am putea să rătăcim drumul?

Atâta vreme cât rămânem dincolo de poartă, suntem „fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele lagăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume" (Efes. 2,12). Ce stare vrednică de milă! Dar Dumnezeu, „care Şi-a adus aminte de noi când eram smeriţi, căci în veac ţine îndurarea Lui" (Ps. 136,23), nu ne lasă singuri cu vrăjmaşul nostru dincolo de poartă. Dacă vom intra, El va asculta rugămintea noastră de iertare şi de protecţie şi ne va împărtăşi îndurarea şi judecata Sa.
„Veniţi la Mine". Prin credinţă, îl vedem pe Isus, pe care poarta îl preînchipuie, stând la intrarea curţii Sanctuarului şi îmbiindu-ne pe toţi cei care, ca şi Toma, nu ştim calea şi chemându-ne „cu blândeţe şi gingăşie", în accente care ajung până la „marginile pământului" (îs. 45,23). El ne spune: „Iată drumul, mergeţi pe el!" (îs. 30,21)
„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi." (Matei 11,28)
Veniţi „împăraţi ai pământului şi popoare toate, voievozi şi
toţi judecătorii pământului, tineri si tinere, bătrâni si copii" (Ps. 148,11.12).
Să vină copiii, „căci împărăţia cerurilor este a celor ca ei" (Mat. 19,14).
Cine vrea „să vină." (Apoc. 22,17)
„Timpul fuge acum, clipele trec, Trec de la tine şi de la mine... Deşi păcătoşi, El Se îndură şi iartă, Te iartă pe tine şi mă iartă pe mine. Acasă, acasă, Voi, cei obosiţi, veniţi acasă!"
W. L. Thompson
Şi astfel, iată-mă la poartă, Doamne din ceruri! „Aşa cum sunt, n-aduc nimic, Decât că sângele-Ţi ce-a curs Pe mine el m-a curăţit La Tine vin, Hristos Iisus."
Purtarea noastră înăuntrul porţii. O dată intraţi, dincoace de poarta Sanctuarului, ne aflăm pe un teren sfânt. Este important să „ştim cum să ne purtăm în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu" (1 Tim. 3,15). Cu smerenie şi adânc respect, trebuie || intrăm pe poartă în curte, pentru că, în acest loc de cinste, se află

Iisus, ca să ne spună bun venit în Casa Sa. Chiar la poarta casei lui Dumnezeu de pe pământ noi ne aflăm pe un teren sfânt. „Există unii care se comportă în casa Sa aşa cum n-ar îndrăzni s-o facă atunci când merg în audienţă la vreun conducător pământesc. Aceştia nu trebuie să uite că se află în faţa

Aceluia pe Care serafimii îl adoră şi înaintea Căruia îngerii îşi acoperă feţele" *(PP,* p. 247).
„Pentru sufletul umil şi credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanţii lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu ca să pregătească un popor pentru biserica de sus. Din sfinţenia care era legată de sanctuarul de pe pământ, creştinii pot învăţa să privească locul unde Se întâlneşte cu poporul Său... Fericiţi sunt aceia care au un sanctuar, fie el bogat sau sărac, în oraş sau în peşterile aspre ale munţilor, în coliba umilă sau în pustietate! Dacă acesta este locul cel mai bun pe care-1 pot pune la îndemâna Maestrului, El va sfinţi locul acela cu prezenţa Sa, şi el va fi sfânt pentru Domnul oştirilor" *(M5,* p. 491, 492).

10

Curtea şi împrejmuirea ei

Cele două pătrate ale curţii. Curtea era o împrejmuire neacoperită, lungă de 100 de coţi şi lată de 50 de coţi, adică de aproximativ 50/25 m, cui două curţi obişnuite (Exod 27,11-13). Dicţionarul Biblic al lui I lastings împarte spaţiul acesta în două pătrate, fiecare având 50/50 de coţi, cu intrarea în partea de răsărit, desigur. în pătratul de răsărit > I,I altarul de aramă şi ligheanul, altarul fiind aşezat în mijloc. în ■lălăit pătrat se afla sanctuarul propriu-zis, incluzând Locul Sfânt şi Locul Preasfânt. în centrul acestui pătrat era chivotul, aşezat în Incul Preasfânt. Primul dintre aceste două pătrate ilustra lucrarea lui Hristos pe pământ pentru salvarea noastră; al doilea simboliza lucrarea Sa în ceruri.
Cele două puncte centrale. Aceste două puncte centrale, unde erau aşezate altarul şi chivotul, sunt cele mai semnificative. Crucea lui Hristos era preînchipuită prin altarul pe care se aduceau jertfele; Honul Său este preînchipuit prin chivot. Crucea lui Hristos, i i-prezentată prin altar, este centrul vieţii lui Hristos şi al vieţii creştinului pe pământ; tronul, reprezentat prin chivot, este centrul vieţii '•..ilc în ceruri şi al vieţii viitoare a creştinului, în ceruri. Orice lucru tle pe pământ îşi are centrul şi circumferinţa în jurul tronului lui I histos.
Jertfa Mielului lui Dumnezeu pe altar este singura ispăşire posibilă pentru păcat, care este călcarea Legii lui Dumnezeu, care ■■(• află în chivot (1 Ioan 3,4; Rom. 4,15). Este singura cale posibilă spre ceruri, unde va fi plăcerea tuturor să asculte de Legea lui Dumnezeu, pentru că ea a fost gravată de Duhul Sfânt al lui I himnezeu pe tablele inimilor lor (2 Cor. 3,3).
Perdelele curţii. Curtea era împrejmuită cu perdele de in subţire i.isucit (Ex. 38,16; 27,18). „Inul subţire, strălucitor şi curat" repre-

zintă „faptele neprihănite ale sfinţilor" (Apoc. 19,8). Dar neprihă-nirea sfinţilor este haina neprihănirii lui Hristos, răscumpărată pentru noi cu un preţ infinit de mare şi dată nouă „fără bani şi fără plată" - pentru că este nepreţuită (îs. 55,1; 52,3). Noi suntem „albiţi" în sângele lui Hristos (Apoc. 7,14). După cum sângele transfuzat ajută corpul să învingă boala, tot astfel sângele lui Hristos curăţă sufletul de lepra păcatului.
Stâlpii curţii. împrejmuirea de in, care era înaltă de cinci coţi, era susţinută de stâlpi de aramă de aceeaşi înălţime. Fiecare stâlp era aşezat pe un picior de aramă. „Cârligele stâlpilor şi beţele lor de legătură erau de argint". De aceste cârlige se prindeau pânzele de in. Erau douăzeci de stâlpi în partea de nord a curţii, douăzeci în partea de miazăzi şi câte zece la capete - în total şaizeci (Ex. 27,9-10; 38,17.20). Din vârful fiecărui stâlp, o funie ajungea până la pământ, unde, ca şi o funie de cort, era întărită cu „ţăruşi", confecţionaţi tot din aramă (Ex. 35,18; 27,19).
Dimensiunea acestor stâlpi, cu excepţia înălţimii lor, nu este dată, dar, la Templul lui Solomon, „înălţimea unui stâlp era de optsprezece coţi, şi un fir de doisprezece coţi îl cuprindea; grosimea lui era de patru degete", pe dinăuntru fiind gol (Ier. 52,21). Deci aceşti stâlpi erau înalţi de nouă metri, având şase metri în circumferinţă şi doi metri în diametru, iar arama era groasă aproape de şapte centimetri şi jumătate. Stâlpii pentru curtea sanctuarului din pustie erau mult mai mici, înălţimea lor fiind ceva mai puţin de o treime faţă de cea a stâlpilor de la Templul lui Solomon. Probabil că şi ei erau goi pe dinăuntru.
Stâlpii ca simbol. Exodul 24,3-8 ne dă o dezlegare pentru semnificaţia stâlpilor. După ce Israel se angajase în unanimitate să împlinească toate cuvintele Domnului pe care Moise i le citise din cartea pe care o scrisese, Moise a luat cu sine câţiva reprezentanţi din popor şi a ratificat în chip solemn înţelegerea, zidind un altar şi ridicând *doisprezece stâlpi* (în trd. rom. - pietre), „pentru cele

douăsprezece seminţii ale lui Israel" (Ex. 24,1.4). Aceasta arată că stâlpii (pietrele) îi înfăţişează pe copiii ascultători ai lui Dumnezeu. în Apocalipsa 3,12 citim: „Pe cel ce va birui, îl voi face un *stâlp* în templul Dumnezeului Meu". Aici, stâlpii îi reprezintă pe cei răscumpăraţi.
Amândouă aceste texte sunt generale, reprezentând toate seminţiile şi pe toţi aceia care sunt în cele din urmă biruitori. Cu

btte acestea, din cei şaizeci de stâlpi ai împrejmuirii curţii, calculaţi i II precizie, nu s-ar putea trage concluzia că numai şaizeci vor fi i MI miori. în plus, aceşti şaizeci de stâlpi, care sprijineau pânzele • in iii, alcătuiau o protecţie în jurul sanctuarului. Solomon îi numeşte
.n/cei de viteji de jur-împrejur, cei mai viteji din Israel. Toţi sunt ni.uniaţi cu săbii şi toţi sunt deprinşi la luptă, fiecare cu sabia la | pipsă" (sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu; Cânt. i |nt. 3,7.8). De aici, nu s-ar putea trage oare concluzia că aceşti Ulzeci de stâlpi reprezintă o anume grupă numărată, aleasă dintre Mie douăsprezece seminţii pentru o lucrare specială? Biblia menţionează numai o singură astfel de grupă - cei o sută patruzeci şi i'.iii ii de mii, număr care este un multiplu al lui şaizeci (Apoc. 7,4). I ,a început, leviţii, care tăbărau aproape de sanctuar, erau rânduiţi pun poruncă divină să aibă grijă de cort (1 Cron. 23,24.32), slujind i u rândul „zi şi noapte". După răscumpărare, seminţia aceasta este numărată între cele douăsprezece (Apoc. 7,7), iar cei o sută patruzeci
i patru de mii, ca succesori ai lor, slujesc în templu „zi şi noapte" (Apoc. 7,15). Aşa cum împrejmuirea din jurul sanctuarului era un teren sfânt, iiiulc nu intra nimeni, în afară de preoţi, ajutoarele lor, leviţii şi pă-iitosul care venea să aducă jertfă pentru păcatele lui, tot astfel, după i .iscumpărare, numai cei o sută patruzeci şi patru de mii vor putea ml ia în Templu *(EV,* p. 19). Să păstrăm aceasta în mintea noastră, I»intru că în studiul nostru vom mai reveni asupra acestor lucruri. *Semnificaţia aramei.*
„Arama dăruită pentru sanctuar se ridica la
ipiczeci de talanţi şi două mii de sicii", ceea ce însemna aproximativ bti mii nouă sute cincisprezece kilograme (Ex. 38,29-31). Aceasta a Inşi folosită pentru cei şaizeci de stâlpi de aramă, cele şaizeci şi i uni de picioare de aramă (postamente, inclusiv cinci pentru uşa ■..mciuarului), altarul de aramă şi vasele lui, ligheanul şi alte părţi ftftre erau făcute din aramă. Dacă alocăm două mii şase sute zece klli tiranie pentru cei şaizeci de stâlpi, fiecare stâlp ar cântări patruzeci
I li ei de kilograme şi jumătate. Deşi este doar aproximativ, acest I ileul este totuşi suficient ca să ne dăm seama de realitate.
Arama semnifică tărie, stabilitate, statornicie şi biruinţă prin
Uferinţă. Despre Aşer, Moise zicea: „încălţămintele tale să fie de lui şi de aramă, şi puterea ta să ţină cât zilele tale" (Deut. 33,25; Mica 4,13). în Zaharia 6,1.12, Hristos, Odrasla, este înfăţişat prin p.iiiu care ieşind dintre doi „munţi de aramă" - un simbol potrivit

pentru tăria, statornicia, răbdarea şi biruinţa lui Hristos. Aceşti munţi de aramă, potrivit cu Concordanţa lui Cruden (art. „Aramă"), reprezintă „hotărârile neschimbătoare ale lui Dumnezeu; îndeplinirea continuă a sfaturilor Sale; limitările tuturor imperiilor pe care Dumnezeu le ţine înăuntrul hotarelor unor astfel de munţi de netrecut, încât nici unul nu poate porni până ce El nu deschide drumul".
Semnificaţia argintului. In Sanctuar, argintul reprezintă răscumpărarea prin Hristos. Când s-a trecut la numărătoare, fiecărui bărbat de la douăzeci de ani în sus i s-a cerut să dea o jumătate de siclu de argint ca „răscumpărare pentru sufletul său" (Ex. 30,11-16), bărbaţii reprezentând femeile şi copiii din familie. Nu ca şi cum răscumpărarea ar valora numai o jumătate de siclu dat din când în când sau că ea poate fi dobândită cu o oarecare sumă de bani; răscumpărarea este darul Răscumpărătorului, oferit „fără bani şi fără plată", pentru că este nepreţuit (îs. 55,1). O jumătate de siclu valora treizeci şi doi de cenţi sau aproape plata a două zile de muncă. Aceşti bani erau proveniţi din prăzile luate de la egipteni, şi obligaţia era uşor de îndeplinit de către toţi. „Bogatul să nu plătească mai mult, şi săracul să nu plătească mai puţin de o jumătate de siclu" (Ex. 30,15). Noi nu suntem copiii lui Dumnezeu din cauză că suntem răscumpăraţi, ci suntem răscumpăraţi pentru că suntem copiii lui Dumnezeu.
Argintul răscumpărării. Argintul răscumpărării, jumătate de siclu, era folosit „pentru slujba cortului întâlnirii" şi pentru leviţi, slujitorii sanctuarului (Ex. 30,15; Num. 7,5). Ca în cazul zecimii, plătirea lui nu era o expresie de dărnicie, ci un test de ascultare şi onestitate. Nu era nici o contribuţie voluntară,

aşa cum era cazul cu alte daruri; el era cerut prin porunca expresă a lui Dumnezeu şi nu putea fi înlocuit în nici un fel. Un refuz de a plăti acea jumătate de siclu a răscumpărării atrăgea după sine o voită excludere de la privilegiile sanctuarului, precum şi expunerea *la judecata* divină. Până şi Domnul Hristos a plătit „darea" (taxa templului, Moffatt), un siclu, pe care Petru, la porunca Sa, 1-a luat din gura peştelui. Acest siclu era argintul ispăşirii, suficient pentru doi - „pentru tine şi pentru Mine" (Matei 17,24-27). Nu că Domnul ar fi avut nevoie de ispăşire - El n-a avut nevoie nici de botez -, dar era supus „pentru că - zicea El - aşa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit" (Matei 3,15).

De la fiecare bărbat se cerea să dea argintul răscumpărării ori de i-i'ilc ori poporul Israel era numărat înaintea Domnului pentru slujbă, l >umnezeu înscriind astfel poporul Său în timp ce trecea pe dinamica Lui. Numai pe temeiul acesta erau ei înscrişi pentru slujba lui Dumnezeu. Se cerea „ca să nu fie nici o urgie în mijlocul lor". Aceasta era „o aducere-aminte pentru copiii lui Israel înaintea I lomnului", o aducere-aminte că răscumpărarea sufletului este darul im Ichova - El L-a dat pe Fiul Său, ca noi să putem avea viaţă Veşnică. El mai avea scopul de a-I aduce aminte Celui Veşnic (Moffatt) de făgăduinţa Lui de a răscumpăra orice suflet supus (Ex.
M), 11-16).

Valoarea argintului de la stâlpi. La Sinai au ieşit la numărătoare
BBC sute trei mii cinci sute cincizeci de bărbaţi (Num. 1,46), şi din li.mii adunaţi pentru răscumpărarea sufletului, o mie şapte sute •..iplezeci şi cinci sicii de argint, au făcut toate cele necesare pentru ■I şaizeci de stâlpi (Ex. 38,26.28). Deci fiecare stâlp era încoronat (l apitelat) cu douăzeci şi nouă şi jumătate sicii de argint, ceea ce ar lace nouăsprezece dolari. Pentru cei şaizeci de stâlpi ar fi peste o mie de dolari. Şi cu toate acestea, Răscumpărătorul nostru, care a murit ca să facă posibilă ispăşirea, a fost vândut pentru treizeci de irginţi, sau sicii de argint, mai puţin de douăzeci de dolari, care era „preţul scump" (Zah. 11,13), preţul unui sclav, care era omorât ac-I idental sau ucis de o fiară sălbatică. Cât de puţin, cât de foarte puţin, a evaluat Iuda preţul răscumpărării sale! înţelegând semnificaţia aramei şi argintului, folosite la stâlpi, cu ce smerenie şi recunoş-l m ţ ă ar trebui să privească adevăratul credincios, de la picioarele de
II a mă şi stâlpi în sus, spre răscumpărarea sa, aşa cum este
incmorializată în capitelurile de argint, de beţe şi de cârlige tot de
nr.int!

că, la altar, nu trebuia să se urce „pe trepte" (Ex. 20,26). Este şi setul de unelte - lopata, furculiţa, vasul pentru foc; împreună cu diferite vase folosite pentru diferitele jertfe. Mielul, simbolul Mielului lui Dumnezeu este legat de un corn al altarului, aşteptând să fie pregătit pentru jertfă. Toate părţile altarului erau de aramă, simbol al biruinţei prin suferinţă.

11

Altarul de aramă

Chemarea altarului. Am auzit chemarea altarului din partea lui INUS: „Veniţi la Mine!" Noi am intrat pe poartă şi am ajuns la altar pentru iertare şi primire. Cât de plăcute sunt făgăduinţele: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice fărădelege" (1 Ioan 1,9). „Pe Bel ce vine la Mine, nu-1 voi izgoni afară" (Ioan 6,37).

Dumnezeu a pus totul pe altar. Ce este acesta de pe altar? Şi ce înseamnă toate acestea? Este mielul „fără cusur, de parte bărbătească, de un an" (Exod 12,5). Viaţa lui nevinovată a fost sacrificată si iiirând va fi cu totul mistuit de focul de pe altar. Mielul acesta îl înfăţişează pe Domnul Hristos, „Mielul lui Dumnezeu care ridică picatul lumii" (Ioan 1,29). El îl reprezintă pe Isus, care, din primul S;m an şi chiar înainte de naşterea Sa, a fost dedicat de Dumnezeu

■ fie Mântuitorul lumii (Luca 1,35). El era „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13,8). La data aceea, El şi-a dat viaţa

■ să-I fie pe deplin mistuită pentru mântuirea noastră. Focul care „;i ieşit dinaintea Domnului" (Lev. 9,24) este aprins chiar de Dumnezeu, arătând astfel că Dumnezeu nu numai că primeşte, dar şi

participă la jertfă. Focul „să ardă necurmat" (Lev. 6,13). El va aale zi şi noapte, înfăţişând lucrarea de ispăşire continuă a harului şi acceptarea neîntreruptă a păcătosului pocăit.
Dimineaţa şi seara fără întrerupere, la ceasul stabilit pentru închinare, când preotul punea mielul pe altar, tot Israelul se pleca in rugăciune cu feţele întoarse spre Ierusalim, acceptându-L pe 11 ristos ca sacrificiu şi dedicându-I din nou totul, ca să trăiască pentru II şi să-I slujească. Aceasta era „arderea de tot necurmată" (Ex. 29,38-42). Era „arderea de tot" (Deut. 33,10).
„Eu predau tot". Faptul că mielul era de un an ne aduce aminte de textul: „Adu-ţi aminte de Făcătorul tău în zilele tinereţii tale"

(Ecl. 12,1). Când cineva se hotărăşte să devină un copil al lui Dumnezeu, el îl primeşte pe Hristos, şi pe El răstignit, ca jertfă pentru păcatul lui. Suntem noi dispuşi să-I predăm toate păcatele noastre spre a fi mistuite pe altar - păcatele pe care El le-a preluat prin sângele Său - toate nesăbuinţele noastre, toate obiceiurile noastre rele, toate lecturile noastre nefolositoare, toate tovărăşiile rele, toate distracţiile noastre vătămătoare; tot ce prejudiciază sau împiedică creşterea noastră spirituală? Sunt toate acestea depuse pe altar? Să le părăsim pe toate, pentru că ele ne fac numai rău. Chiar dacă greşelile noastre din viaţă pot fi numeroase, să spunem din toată inima:
„Eu jertfesc azi lui Isus tot,
Lui îi dau azi..."
Să fim sinceri în această predare, pentru că Dumnezeu nu poate primi decât un astfel de dar din partea dăruitorului.
Dar acest sacrificiu presupune mai mult decât a aduce păcatele noastre ca să fie mistuite pe altar. Trebuie să aducem trupurile noastre, vieţile noastre ca „o jertfă vie" (Rom. 12,1), tot timpul nostru, toate talentele noastre, toate puterile noastre trupeşti, toate veniturile noastre, toate sentimentele noastre; totul trebuie depus pe altar spre a fi mistuit pentru El, adică să fie folosit conform îndrumărilor Lui. Numai în felul acesta dovedim că îl iubim cu adevărat pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul şi cu toată puterea noastră. „Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă" (Marcu 12,30; Matei 22,38). Este cel dintâi pas pe calea spre tronul lui Dumnezeu. Nu poate fi primit nimic mai puţin decât consacrarea deplină. Atunci putem intona cu bucurie din adâncul inimii noastre:
„Totu-Ţi dau, Iubite Doamne,
îţi jertfesc azi tot!"
Dacă nu putem face aceasta, nu suntem „vrednici" de El (Matei 10,38) şi de marele sacrificiu pe care El 1-a făcut pentru noi. „Nici un om nu poate să aibă succes în serviciul lui Dumnezeu, dacă nu e cu toată inima la lucru... Nimeni dintre aceia care îşi fac rezerve nu poate fi ucenic al lui Hristos, cu atât mai puţin colaborator al Lui" *(HLL,* ed. 1997, p. 216). Acela care nu dă tot ce are, „ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14,26). Nu *poatei* este *cu*

iu putinţă. A da este primul cuvânt din vocabularul creştin, iar *a* /'/<■</« este sinonimul lui. Dacă nu facem aceasta, va fi de puţin folos ■..HI chiar de nici un folos să avem numele scris în registrul ■ I imunităţii. Suntem noi capabili să fim ucenicii Lui? Satana va şopti l.i urechile noastre cuvintele: „Nu puteţi!" Dar, ridicând mâna | uulinţei cu curaj, să răspundem: „Eu pot!" „Pot totul în Hristos, inie mă întăreşte" (Filip. 4,13).
Tăria ostaşului creştin. Hristos ne-a ales să fim ostaşi, şi fiecare ilinlre noi poate să fie „un bun ostaş al lui Hristos" (2 Tim. 2,3.4). In lupta aceasta n-avem nimic de ce să ne temem, pentru că:
„Dumnezeu poate să vă umple cu orice har" (2 Corinteni 9,8),
„El... poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi" (Evrei 2,18),
I ii „nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci împreună in ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca *s-oputeţi răbda"* (I (lor. 10,13),
El „poate să mântuiască în chip desăvârşit" (Evrei 7,25),
„Dumnezeul nostru, Căruia îi slujim,/»oate *să ne scoată..."* (Daniel U7),
El „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efes. 3,20),
El „poate să vă păzească de orice cădere şi să vă facă să vă înfăţişaţi i.ua prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24),

Dumnezeu prin Cuvântul harului Său *„vă. poate* zidi sufleteşte şi v,i *poate* da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi" (Fapte 20,32).
Cu o astfel de galaxie de asigurări - şi mai sunt încă multe - oare nu putem noi să răspundem: „Ştiu în cine am crezut. „Şi *sunt încredinţat* că El are putere să păzească ce l-am încredinţat până în ziua aceea" (2 Tim. 1,12)?
Eu sunt *„deplin încredinţat* că El, ce făgăduieşte, poate să şi împlinească" (Rom. 4,21).
împăcarea. După ce am intrat pe poartă, experienţa altarului este cel dintâi pas pe calea spre tronul lui Dumnezeu. Fără această | xperienţă, vom continua să umblăm după „poftele firii pământeşti, liirc se războiesc cu sufletul" (1 Petru 2,11). Vom continua „să iubim lumea" şi „lucrurile din lume". Nu-L vom putea iubi cu adevărat pe I)umnezeu, şi în astfel de situaţie, Legea Sa devine un jug al robiei (I loan 2,15T6).

Dar atunci când, aflându-ne la altar, predăm totul, când vom preda toate puterile corpului nostru, ale minţii şi ale sufletului nostru ca să trăim şi sa lucrăm pentru El, nu mai suntem în vrăjmăşie cu Dumnezeu. Dumnezeu „ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos" -„împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său... prin care am căpătat împăcarea" (2 Cor. 5,18; Rom. 5,10.11). „Şi pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi prin gândurile şi prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte" (Col. 1,21.22). Noi nu mai suntem vrăjmaşii Săi, ci prietenii Săi. împăcarea aduce armonie cu Dumnezeu şi cu toate cerinţele Sale, astfel încât nebuniile pe care odinioară le îndrăgeam, acum le urâm.
Altarul şi uneltele lui. (Ex. 27,1.8; 38,1-7). Acum să privim la altar. „Lungimea lui era de cinci coţi şi lăţimea, de cinci coţi" (Ex. 38,1). El era „gol pe dinăuntru", poleit cu aramă. La cele patru colţuri ale lui, erau *patru coarne* dintr-o bucată.
„în mijlocul altarului", exact la jumătatea dintre partea de sus şi cea de jos, era „un grătar de aramă în chip de reţea". La cele patru colţuri ale altarului erau patru verigi de aramă, pentru drugii de salcâm. Şi aceştia erau acoperiţi cu aramă. Chiar deasupra „grătarului" era „streaşină altarului" (Ex. 27,5; 38,4). Biblia nu ne arată ce era această streaşină şi nici la ce slujea, dar, după cele mai bune informaţii pe care le avem la îndemână, pare să fi fost o platformă îngustă, care înconjura altarul, pe care mergeau preoţii atunci când aranjau focul şi bucăţile de carne ale animalului de jertfă. După cum picioarele lui Hristos erau „ca arama aprinsă" (Apoc. 1,15), la fel picioarele preoţilor pământeşti umblau pe o platformă de aramă. Apropierea de această platformă nu se făcea prin salt (Ex. 20,26), ci printr-o scară prelungă aşezată în partea de miazăzi a altarului. Aaron „s-a pogorât" după ce a adus jertfa de ispăşire (Lev. 9,22). La construirea lui, orice detaliu al altarului trebuia să fie exact asa cum „i se arătase" lui Moise „pe munte" (Ex. 27,2.6-8).
Toate uneltele acestuia erau de aramă - „oale de scos cenuşa, lopeţi, lighene, furculiţe şi tigăi" (Ex. 27,3). Unele lighene erau folosite pentru spălarea jertfelor, altele, pentru primirea sângelui care trebuia dus la sanctuar. Lopeţile erau folosite pentru îndepărtarea cenuşii de pe altar şi grătar; furculiţele, pentru mânuirea

Idilelor; tigăile sau căţuile păstrau focul sacru atunci când altarul na purtat dintr-un loc într-altul în timpul călătoriilor prin pustiu" *(Jl'liCom* asupra Ex. 27,3). Deoarece arama preînchipuia suferinţa, ilinul ca întreg era un simbol al Domnului Hristos Cel Crucificat. In părţile sale componente, mai multe simboluri sunt demne de iicntic: lemnul, înălţimea grătarului, cele patru coarne şi arama.
Marginile altarului. Altarul era făcut „gol pe dinăuntru". Drugii ,i marnele erau dintr-o bucată. Lemnul din care era făcut sanctuarul n-prezintă omenescul - fie natura noastră umană, fie natura umană i I ><>mnului Hristos sau ambele; de obicei le simboliza pe ambele. N.iiura noastră omenească, cu toate greşelile ei, este numită „lemn, l.in, paie". „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o *n* face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum < |te lucrarea fiecăruia" (1 Cor. 3,12.13). Cât de recunoscători şi mulţumitori ar trebui să fim că lemnul din care era făcut altarul era •. nnplet acoperit şi protejat de aramă, deoarece calea spre biruinţă, nu numai pentru Hristos, dar şi pentru urmaşii Săi, trece prin IIl(■ i inţă! De altfel, „toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos ir.iis vor fi prigoniţi" (2 Tim. 3,12). După cum arama proteja laturile ,illaiului spre a nu fi mistuite de foc, tot astfel şi Domnul Hristos va h însoţitorul şi Protectorul nostru în tot drumul spre tronul lui I himnezeu. Niciodată El nu ne va lăsa şi nu ne va părăsi.

înălţimea grătarului. Acest lucru prezintă un alt gând interesant ui roca ce priveşte mântuirea pe care Hristos o făureşte pentru om. In.illimea acestei reţele de aramă pe care erau aşezate jertfele de i'.p;işire spre a fi mistuite este la fel cu înălţimea tronului harului -un cot şi jumătate. Harul lui Dumnezeu este tot atât de mare ca şi • Iu plătea Sa. în Hristos, „bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, ilicplatea şi pacea se sărută" (Ps. 85,10).
Cele patru coarne ale altarului. Coarnele sunt principalele arme ii apărare şi podoabe ale animalelor cornute. De aici, cuvântul ■ >>*ni* este folosit adesea spre a semnifica tărie, onoare şi biruinţă *{SUD).* Ca *tărie,* profeţia lui Moise despre Iosif zice: „Coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului; cu ele va împunge pe toate topoarele, până la marginile pământului" (Deut. 33,17). Ca *onoare,* li iv zice: „Mi-am cusut un sac pe piele şi mi-am murdărit cornul în iu.mă" (Iov 16,15 - trad. engl).

Ca *putere* şi *biruinţă,* Daniel ne oferă o ilustraţie cu berbecul şi ţapul. Berbecul cu două coarne „făcea ce voia şi a ajuns puternic"; iar ţapul, „cu un corn mare între ochi", „a izbit pe berbec şi i-a frânt amândouă coarnele!", astfel încât berbecul „n-a putut să i se împotrivească" (Dan. 8,4-7). Când Israel L-a părăsit pe Dumnezeu, Ieremia se plângea: „In mânia Lui aprinsă, a doborât cornul lui Israel" (Plâng. 2,3). Când era la strâmtoare, loab „a fugit la cortul Domnului şi s-a apucat de coarnele altarului" (1 Regi 2,28). Aceasta era ca şi când s-ar fi apucat de tăria lui lehova pentru protecţie. Iar despre Domnul Hristos stă scris: „Din mâna Lui pornesc raze (coarne -engl.) şi acolo este ascunsă *tăria* Lui" (Hab. 3,4).
Când era adus în curte, animalul pentru jertfă, care îl reprezenta pe Domnul Hristos, era legat cu funii şi adus până la coarnele altarului" (Ps. 118,27). Tot astfel, dacă jertfele noastre sunt legate de coarnele altarului, puterea lui Hristos le va face acceptabile şi efective. După cum poarta cu *ceipatru stâlpi* îl reprezenta pe Hristos adresând invitaţia Sa duioasă „Veniţi la Mine", tot astfel, cele *patru coarne* ale altarului, arătând spre cele patru direcţii, reprezintă invitaţia Sa mondială şi puterea sacrificiului Său de a oferi mântuire celor din cele patru laturi ale pământului.
Arama altarului. Deşi, aşa cum s-a spus deja, arama este un simbol al tăriei şi răbdării, ea mai semnifică şi osândire sau judecată. Cu prilejul rostirii blestemelor sau judecăţilor din pricina neascultării, Dumnezeu le zice copiilor lui Israel: „Dacă, cu toate acestea, nu Mă veţi asculta... voi face pământul de aramă... şi pământul vostru nu-şi va da roadele" (Lev. 26,18-20). „Cerul deasupra capului tău va fi de aramă" (Deut. 28,23). Tot aşa de neroditoare va fi şi slujba noastră pentru Hristos, dacă motivul care ne mână nu este iubirea pentru Dumnezeu. „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare" (1 Cor. 13,1).
Arama mai reprezintă biruinţa prin suferinţă şi sacrificiu. La altar, Hristos a câştigat biruinţa prin sacrificiu. El a fost făcut desăvârşit prin suferinţe (Evrei 2,10), nu desăvârşit în caracter, pentru că El a fost dintotdeauna astfel, ci desăvârşit ca Răscumpărător al nostru. Datorită faptului că „El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi"; numai astfel a putut El deveni „un Mare preot milos şi vrednic de încredere" (Evrei 2,17.18), Căpetenia mântuirii noastre.
ÎN CURTE
93
Arama şi „arama aprinsă". Arama, care este un aliaj din cupru şi zinc, este obţinută numai în cuptor, un „cuptor de pământ". „Iată, le-am pus în cuptor... în cuptorul urgiei" (îs. 48,10). Când Ioan vizionarul L-a văzut pe Domnul Hristos oficiind ca Mare Preot al nostru în Sanctuarul din cer, picioarele Sale arătau „ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor" (Apoc. 1,15). Arama aprinsă, amintită numai tic două ori în Scripturi, era o aramă de o calitate superioară, astfel încât valoarea ei era mai mare chiar decât a aurului. Cât de infinită in valoare era arama aprinsă care ilustra picioarele Domnului Hristos, când El a umblat pe pământul acesta prin cuptorul aprins al suferinţei! Cine, mai mult decât Răscumpărătorul nostru, un nevinovat, ii suferit pentru cel vinovat? întreg capitolul 53 din Isaia este un lablou viu al Domnului Hristos, „om al durerii", omul care a fost „obişnuit cu suferinţa", El, care era „străpuns pentru păcatele noastre", rare era „zdrobit pentru fărădelegile noastre", El, asupra Căruia I)umnezeu „a făcut să cadă nelegiuirea noastră a tuturor". Numai „arama aprinsă" putea să ilustreze suferinţele Domnului Hristos. Slă scris: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă" (Îs. 53,10) - chiar pe iubitul Lui Fiu. Pentru ce toate acestea? Pentru nune şi pentru tine. „Prin rănile Lui suntem tămăduiţi".
„Hristos a fost tratat aşa cum meritam noi, pentru ca noi să putem li (rataţi aşa cum merita El.
El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem

fi îndreptăţiţi prin ncprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic.
El a suferit moartea care era a noastră, pentru ca noi să putem JM [mi viaţa, care era a Lui.
Prin rănile Lui suntem tămăduiţi." *(HLL,* p. 14)
Cât de plin de semnificaţie este faptul că altarul, pe care era atins ca jertfă simbolul Mielului lui Dumnezeu, era un altar de aramă!
în timp ce stăm în faţa acestui altar, fiecare dintre noi să ne inirebăm: „Pot eu să fiu părtaş cu El la suferinţele Sale?" Hristos I a biruit pe vrăjmaş; şi noi, de asemenea, putem fi biruitori dacă nu vom uita niciodată că, „în toate necazurile lor, n-au fost fără ajutor, şi Îngerul care este înaintea feţei Lui i-a mântuit" (îs. 63,9). Deşi I Iristos a fost făcut jertfă pentru păcat, biruinţa este de partea Sa. (a rezultat al sacrificiului Său, El „va vedea o sămânţă de urmaşi,

va trăi multe zile... Va vedea rodul muncii sufletului Său şi se va înviora". Deşi „groapa Lui a fost pusă între cei răi", Dumnezeu îi „va da partea Lui la un loc cu cei mari şi va împărţi prada cu cei puternici" (îs. 53,10-12). Hristos nu numai că a suferit moartea pe altar, ci El a gustat acolo moartea pentru orice om (Evrei 2,9). Acolo, El „a nimicit moartea". Aceasta înseamnă tărie. înseamnă statornicie, înseamnă răbdare. înseamnă biruinţă.
încurajare în încercare. Când ne împărtăşim de suferinţele Lui, cât de inspiratoare sunt aceste cuvinte: „Dumnezeu nu-i va conduce niciodată pe copiii Săi altfel decât ar alege ei să fie conduşi, dacă ar putea să vadă sfârşitul de la început şi să întrezărească măreţia planului pe care ei îl împlinesc în calitate de conlucrători cu El. Nici Enoh, care a fost mutat la cer, nici Ilie, care s-a urcat într-un car de foc, n-a fost mai mare sau mai onorat decât Ioan Botezătorul, care a murit singur în închisoare". „Cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El" (Fii. 1,29). Şi „dintre toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, părtăşia cu Hristos în suferinţele Sale este cea mai mare încredere şi cea mai înaltă onoare" *(HLL,* p. 225).
Cum trebuie deci să privim noi orice aşa-numit sacrificiu pentru Dumnezeu? „Niciodată nu suntem chemaţi să facem un real sacrificiu pentru Dumnezeu. El cere multe lucruri să le predăm Lui, dar făcând aceasta, nu facem altceva decât să renunţăm la lucruri care ne împiedică în drumul nostru spre cer. Chiar atunci când suntem chemaţi să renunţăm la acele lucruri care sunt bune în ele însele, putem fi siguri că Dumnezeu lucrează astfel pentru un mai mare bine al nostru" *(DV,* p. 473).
Ce încurajare le dă Dumnezeu acelora care îi predau totul? „Aceia care se supun călăuzirii Sale şi îşi pun viaţa în slujba Sa nu se vor găsi niciodată în vreo situaţie pentru care El să nu fi luat măsuri de prevedere. Oricare ar fi situaţia noastră, dacă suntem împlinitori ai Cuvântului Său, vom avea o Călăuză care să ne îndrume paşii; oricare ar fi încurcătura noastră, vom avea un Sfătuitor; oricare ar fi întristarea, supărarea sau singurătatea noastră, vom avea un Prieten care simpatizează cu noi" *(DV,* p. 248, 249).
Cine este pus sub cea mai severă disciplină? „Cu cât încrederea este mai importantă, şi slujba, mai plină de răspundere, cu atât mai apăsătoare este proba şi mai severă disciplina" *(Ed.,* p. 140).

Dacă Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi, de ce vin încercări peste ei?
„Aceste lucruri vin asupra lor din cauză că Dumnezeu este Cel care conduce... Faptul că noi suntem chemaţi să suportăm încercări arată ea Domnul Isus vede în noi ceva preţios, pe care doreşte să-1 dezvolte. I)acă n-ar vedea în noi nimic bun prin care Şi-ar putea proslăvi Numele, El n-ar întrebuinţa timp ca să ne cureţe". „El nu pune în cuptorul Său pietre fără valoare. El curăţă numai mineralul în care osie aur" *(DV,* p. 471). „încercările vieţii sunt uneltele prin care Dumnezeu îndepărtează necurăţiile şi părţile aspre din caracterul nostru... Maestrul nu lucrează cu atâta atenţie şi grijă la un maternii fără valoare. Numai pietrele Sale preţioase sunt lustruite ca pentru palat" *(CMF,* p. 23).
De ce îngăduie Dumnezeu uneori să vină o criză în lucrarea Sa sau în vieţile noastre? „în procedeele Sale cu naţiunile, cu familiile şi cu indivizii, El a îngăduit adesea ca lucrurile să ajungă la o criză, pentru ia intervenţia Lui să poată fi văzută. Atunci, El a arătat că există un I himnezeu în Israel care va păstra Legea Sa şi îl va apăra pe poporul Sau" *(PDH,* p. 178).
Care va fi pierderea noastră, dacă refuzăm disciplina care vine din slujire? „Nici chiar Dumnezeu nu poate să înnobileze caracterele noastre şi să facă vieţile noastre folositoare, dacă noi nu conlucrăm cu El. Aceia care evită lupta pierd tăria şi bucuria victoriei. Nu este nevoie să ţinem noi socoteala încercărilor, greutăţilor, necazurilor şi întristărilor pe care le-am avut. Toate acestea sunt însemnate în

e.uţi, şi Cerul va purta grijă de ele... Dacă vouă, ca lucrători pentru I >< tmnul Hristos, vi se pare că aţi avut griji şi încercări mai mari decât le au revenit altora, aduceţi-vă aminte că tot vouă vă revine şi o pace pe care nu o cunosc aceia care au fugit de poverile acestea" *(DV,* p. 487). „îngrijorarea este oarbă şi nu poate să discearnă viitorul; dar IMIS vede sfârşitul de la început... Tatăl nostru ceresc ne poate pune li îndemână o mie de căi, despre care noi nu ştim nimic" *(HLL,* p. 330).
Când vin dezamăgirile, în ce mod vom preîntâmpina încercarea? „Planurile noastre nu sunt totdeauna planurile lui Dumnezeu. El poate înţelege că e cel mai bine pentru noi şi pentru lucrarea Lui să ne refuze chiar cele mai bune intenţii ale noastre, cum a făcut în i a/.ul lui David. Dar de un lucru să fim siguri: El îi va binecuvânta şi n va folosi pentru înaintarea lucrării Lui pe aceia care, cu sinceritate,

se consacră pe ei şi tot ce au pentru slava Sa. Dacă consideră că nu este cel mai bun lucru să le împlinească dorinţele, El le va înlocui ceea ce le-a refuzat, *dându-le dovezi de iubire şi încredinţându-le un alt serviciu" (DV,* p. 473).
Şi în fine, „preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui" (1 Petru 4,12.13).

12

Ligheanul şi piciorul lui

Ligheanul confecţionat din oglinzi. După ce ne-am predat pe noi MI deplină consacrare lui Hristos, ne îndreptăm spre ligheanul pentru -ni aiire. Ligheanul era aşezat între altar şi intrarea în Locul Sfânt, MI prima partea a curţii. Din cauză că aici era simbolizată viaţa lui lliislos de umilinţă şi suferinţă pentru salvarea noastră, atât ligheanul, cât şi piciorul lui, precum şi tot ce se afla în curte, era qonfecţionat din aramă. Dar, spre deosebire de rest, acestea erau i H ule din arama lustruită a oglinzilor - „oglinzile femeilor care lltljeau la uşa cortului întâlnirii" (Ex. 38,8). „Aceste femei, ca şi \n;i (Luca 2,36.37), erau femei pioase şi cu influenţă, care frecventau i in lea construcţiei sfinte şi a căror renunţare la oglinzile lor era un lisibol al renunţării lor la lume - renunţând la obiectul vanităţii linonale pentru o mai înaltă frumuseţe a sfinţeniei" *(JFBCom).* O Oglindă arată imperfecţiunile sau necurăţia. Legea lui Dumnezeu ′ic comparată cu o oglindă. „Cine îşi va adânci privirile în Legea desăvârşită, care este Legea slobozeniei..., seamănă cu un om, care i i priveşte faţa firească într-o oglindă" (Iacov 1,25.23).
Ligheanul pentru curăţire. Ligheanul nu era numai o oglindă care •.,1 descopere necurăţia, ci şi o baie pentru îndepărtarea oricărei iii.injituri. Ligheanul ţinea apa, care era adusă „din stâncă" (Ex. 17,3.6). Aici, preoţii îşi spălau mâinile şi picioarele când se pregăteau ■intru vreo slujbă la altar sau în sanctuar. Lucrul acesta era foarte Important, era o problemă de viaţă şi de moarte. Pedeapsa pentru ui | lăsare sau neîndeplinirea acestei cerinţe divine era rostită de două "ii, era absolută şi necondiţionată - „ca să nu moară" (Ex. 30,20.21). I).ivid se referea la această curăţire atunci când zicea: „îmi spăl pâinile în nevinovăţie. Şi aşa înconjur altarul Tău, Doamne" (Ps. 16,6). Nu mai puţin importantă este porunca pe care Dumnezeu

ne-o adresează: „Curăţiţi-vă, voi, cei ce purtaţi vasele Domnului" (Isaia 52,11).
Cele două părţi ale ligheanului. Ori de câte ori se vorbeşte de lighean, se pomeneşte ligheanul „cu piciorul lui" (Ex. 30,18), indicând două părţi distincte. Nu ne este dată nici o descriere anume în ce priveşte mărimea şi forma atât a ligheanului, cât şi a piciorului, dar, în Templul lui Solomon, ligheanul era rotund (2 Cron. 4,2). Pare evident că ligheanul era un bol de o mărime considerabilă. Poate destul de mare cât să cuprindă în el necesarul de apă pentru o zi. Spălarea nu se făcea în lighean, ci la lighean. „Ca să-şi spele în el Aaron şi fiii lui mâinile şi picioarele" (Ex. 30,19) sau mai literal din el. Aceasta arată că apa pentru spălat era scoasă din lighean printr-un fel de robinet, aşa că preoţii se spălau în această apă care curgea.
Piciorul pe care se sprijinea ligheanul primea apa folosită pentru spălare. Unele tablouri înfăţişează un preot spălând picioarele altuia.
Era datoria leviţilor să poarte de grijă ca ligheanul să fie tot timpul plin şi să dispună de apă în piciorul lui. Serviciul lor ţinea ligheanul totdeauna plin, totdeauna gata pentru serviciul imediat. Această

provizie continuă de apă preînchipuia provizia gratuită şi nelimitată din puterea curăţitoare a mântuirii lui Hristos, care a fost cumpărată la altar pe un preţ infinit.

îndreptăţirea a început la altar. Când răspunde la chemările şi la implorările Duhului Sfânt, păcătosul intră în curte. Aici, el vede pe altar o jertfă, un miel; acest miel îl înfăţişează pe Hristos, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1,29). „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ierte păcatele" (1 Ioan 1,9).

Când ne mărturisim păcatele şi primim jertfa, Hristos ia păcatul asupra Sa şi suferă pedeapsa pentru el, iar păcătosul pleacă eliberat. „Dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8,36; Gal. 5,1). „El este împăcat cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său" (Rom. 5,10). „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credinţa în sângele Lui, o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu" (Rom. 3,25). Acesta este *primul pas* în îndreptăţire, simbolizat în curtea sanctuarului pământesc.

***îndreptăţirea** continuă **la** lighean.* Hristos „este credincios şi drept" nu numai „să ne ierte păcatele", ci „şi să ne curăţească de orice nelegiuire". Unicul loc unde s-a făcut curăţirea este la lighean. îndată după moartea lui Hristos (simbolizată la altar), era înmormântarea şi învierea Sa, al căror memorial este botezul. înmormântarea noastră în apă corespunde înmormântării lui Hristos; ridicarea noastră din apă corespunde învierii Sale. „Noi deci, prin botezul în moartea I Aii, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă. în adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Ştim bine că omul nostru cel vechi [omul păcatului] a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui" (Rom. 6,4-6; vezi şi Efes. 4,22-24). Noi suntem născuţi din nou din apă şi din Duh, „născuţi din nou prin învierea lui Iisus I Iristos din morţi, la o nădejde vie" (1 Petru 1,3).

La altar, păcatele noastre trecute sunt iertate; la botez, ele sunt spălate (Fapte 22,16), şi noi suntem curăţiţi, spălaţi - neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, ne aparţine, este a noastră. Atunci suntem socotiţi neprihăniţi (Rom. 5,24).

Excepţii de la planul normal. Iertarea păcatelor, simbolizată la altar, şi spălarea păcatelor, simbolizată la lighean, reprezintă procedura normală. Dar ca urmare a păcatului, sunt şi excepţii de la planul normal al lui Dumnezeu. Spre exemplu, tâlharul de pe cruce n-a fost botezat; cu toate acestea, El a fost primit de Hristos (Luca 23,43). Sunt alţii care, din cauza bolii sau a lipsei unei îndrumări cuvenite, n-au avut prilejul şi n-au fost botezaţi, dar ei vor fi mântuiţi.

***îndreptăţirea atribuită şi a doua** naştere.* îndreptăţirea atribuită ne este dată nu din cauză că am fi făcut vreo faptă bună, căci „prin laptele Legii nimeni nu va fi socotit neprihănit" (Rom. 3,20). Ea este un dar, ceva gratuit, un dar al harului divin, pe care noi îl primim prin credinţa în Iisus Hristos (Rom. 5,15). Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu! Ci prin legea credinţei" (Rom. 3,27). „El ne-a mântuit... pentru îndurarea Lui, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt" (Tit 3,5). După *Webster,* regenerarea înseamnă recreare, reînnoire, reformare, păşirea într-o viaţă nouă, spirituală.

Acest act de a păşi într-o viaţă nouă şi spirituală este a doua naştere. Această viaţă nouă, care reflectă neprihănirea Sa asemenea unei oglinzi, este o viaţă consacrată în serviciul Său. Pentru a putea trăi această viaţă, trebuie să studiem Cuvântul Său cu rugăciune şi să ascultăm cu plăcere de toate cerinţele Lui. Experimentarea adevăratei renaşteri marchează o nouă piatră kilometrică pe *calea spre tronul lui Dumnezeu.*

Fiii lui Dumnezeu. Dacă botezul înseamnă spălarea de păcat, atunci de ce a trebuit să fie botezat Hristos, pentru că El n-avea nici un păcat de care să fie curăţit? Hristos a fost botezat ca să ne fie un exemplu, pentru ca El să poată „împlini toată dreptatea". Când S-a ridicat din apă, un porumbel a luminat deasupra Lui, şi un glas din ceruri a fost auzit spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit" (Matei 3,15-17). Atunci când suntem botezaţi cu adevărat, o pace deplină umple sufletele noastre, iar noi devenim copii ai lui Dumnezeu. „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3,1). Când suntem botezaţi cu adevărat, suntem botezaţi „în numele [caracterul] Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt" (Mat. 28,19). „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui

Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea aşa cum este" (1 Ioan 3,2).
Acceptarea în familia lui Dumnezeu. A doua naştere este cerinţa pentru adopţia în familia lui Dumnezeu sau în casa Lui, iar botezul este ceremonia de adopţie. Atunci, Iisus, Fiul lui Dumnezeu, devine Fratele nostru mai mare. Atunci suntem „fiii lui Dumnezeu". (1 Ioan 3,2; Ioan 1,12.13), „din neam de Dumnezeu" (Fapte 17,29), şi Tatăl ne iubeşte aşa cum îl iubeşte pe unicul Său Fiu - lucru cu neputinţă de înţeles, dar absolut adevărat (Ioan 17,23). Noi suntem copiii Regelui, şi numele noastre sunt înscrise chiar de mâna Tatălui în registrul familiei Sale, Cartea Vieţii (Ex. 32,32). în ceea ce ne priveşte, noi trebuie să trăim demni de această descendenţă.
„Ce iubire, ce iubire neasemuită, ca noi, nişte păcătoşi şi străini cum suntem, să fim aduşi înapoi la Dumnezeu şi adoptaţi în familia Sa! Noi ne putem adresa Lui cu plăcutul nume „Tatăl nostru", care este o expresie a afecţiunii noastre faţă de El şi o garanţie a duioasei Sale consideraţii şi rudenii cu noi. Iar Fiul lui Dumnezeu, privind la

moştenitorii harului, „nu Se ruşinează să-i numească fraţi" *(M5,* p. 739-740).
Ligheanul şi spălarea picioarelor. Spălarea la lighean în dispen-saliunea mozaică corespunde în dispensaţiunea creştină nu numai orânduirii botezului, ci şi rânduielii spălării picioarelor, aşa cum a losl instituită de Domnul (Ioan 13,12-17). Acest serviciu creştin este i<>! atât de sacru ca şi cel din vechime.
O neglijenţă din partea unui preot de a se spăla înainte de a mira în vreo slujbă pentru Domnul însemna moarte (Ex. 30,21.20). < and Petru s-a împotrivit ca Domnul să-I spele picioarele, Iisus i-a **els:** „dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte cu Mine" (Ioan 13,8). „Serviciul pe care-1 refuza Petru preînchipuia o curăţire de nivel mai înalt. Hristos venise pentru a spăla inima de mânjitura păcatului. Nrlâsându-L pe Hristos să-i spele picioarele, Petru refuza curăţirea mai înaltă, cuprinsă în cea mai joasă" *(HLL,* p. 646). Refuzul unui ■tot de a se spăla era o lepădare tot atât de directă a Domnului ca i refuzul lui Petru, şi pedeapsa în ambele cazuri era aceeaşi. Cu ce tespect şi smerenie ar trebui să luăm noi parte la rânduirea sfântă ■ |fe arată înapoi, spre sacrificiul făcut pentru noi pe Calvar şi imbolizat prin altar şi prin lighean!
Această rânduire creştină a spălării picioarelor ne pune la nuk-mână o continuă curăţire. Iisus i-a zis lui Petru: „Cine s-a scăldat |-.palat sau botezat] n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele" (Ioan I |,10). Când, în umblarea noastră zilnică, s-a produs mânjitura, venim i.n aşi şi iarăşi la această sacră orânduire, cu prilejul căreia reînnoim HOtul nostru baptismal şi primim o iertare reînnoită. Atunci, neprihă-nii .a lui Hristos ne este încă o dată atribuită şi, prin credinţa în El, Mintem îndreptăţiţi. „El, Iisus Hristos, este Cel ce a venit cu apă şi i II sânge; nu numai cu apă, ci cu apă şi cu sânge" (1 Ioan 5,6). Sân-K< le se referă la altarul de jertfă; apa, la ligheanul de curăţire. Ioan, • iic a fost martor ocular al morţii lui Hristos, declară că, atunci Ind unul dintre ostaşi a străpuns coasta Sa cu o suliţă, „îndată a irşil clin ea sânge şi apă" (Ioan 19,34).
Această orânduire creştină a spălării picioarelor ne oferă curăţire
Ontinuă. Când mânjitura s-a produs în umblarea noastră zilnică,
inH venim iarăşi şi iarăşi la ligheanul din această orânduire sacră şi,
ii ursi prilej, ne reînnoim votul baptismal şi ne angajăm pentru un

serviciu mai eficient. Iisus zice: „Cine s-a scăldat n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele" (Ioan 13,10).
După cum, în curtea sanctuarului de pe pământ, toată spălarea şi curăţirea avea loc înainte ca animalul de jertfă să fie junghiat şi sângele să fie adus în Sanctuar, tot astfel toată curăţirea noastră trebuie să fie făcută aici şi acum, pentru că în cer nu va mai fi nici un fel de curăţire simbolizată prin botez sau spălare a picioarelor. Dacă nu suntem curăţiţi astfel, nu suntem pregătiţi să intrăm în Locul Sfânt pentru sfinţire.
„Noi avem un altar de jertfă unde Iisus a murit pentru toţi, şi prin aceasta, El a devenit un lighean viu, 'un izvor pentru casa lui David şi pentru locuitorii Ierusalimului, pentru păcat şi necurăţie' (Zah. 13,1), astfel că noi putem fi curăţaţi şi pregătiţi să păşim în prezenţa lui Dumnezeu. Astfel, Iisus este antitipul atât al primului altar pentru arderea de tot, cât şi al ligheanului de curăţire" (R. S. Owen în *RH,* 26 martie 1925).
îndreptăţirea urmează împăcării. Pocăinţa cu mărturisire şi botez constituie preliminariile îndepărtării

păcatelor (Fapte 2,38). Prima premerge împăcării, iar cea din urmă premerge îndreptăţirii. „Dacă, atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său (ilustrată prin altar), cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui (simbolizată prin lighean; Rom. 5,10). Ligheanul este complementar altarului; adică împăcarea, lucrarea începută la altar, este completată prin îndreptăţire, iar aceasta este simbolizată prin lighean.
După cum Hristos „a fost dat pentru fărădelegile noastre şi a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi" (Rom. 4,25), tot astfel, în simbol, la lighean, suntem înmormântaţi cu Hristos în botez, şi înviaţi prin El la o viaţă nouă. Prin actul acesta, suntem îndreptăţiţi, socotiţi drepţi. Toate păcatele noastre din trecut sunt iertate, şi noi suntem socotiţi cu totul liberi de orice vină, pentru că neprihănirea lui Hristos ne-a fost *atribuită,* declarată a fi a noastră.
Ambasadori pentru Hristos. Fiind împăcaţi şi pe deplin îndreptăţiţi, noi „nu mai suntem nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci suntem împreună-cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu" (Efes. 2,19). Având această nouă legătură, primim o nouă răspundere. Acum, Dumnezeu ne încredinţează „slujba împăcării", şi noi devenim

„împuterniciţi ai lui Hristos", îndemnându-i pe alţii, „în Numele lui Hristos", să se împace cu Dumnezeu (2 Cor. 5,18-20). Astfel chiar de la începutul experienţei noastre creştine, trebuie să devenim „împreună-lucrători cu Dumnezeu" (1 Cor. 3,9).
Ligheanul cu picior era aşezat între altarul de aramă şi intrarea în Sanctuar. Era de aramă ca şi altarul, dar el era făcut din oglinzile femeilor (Exod 38,9). Aici preoţii îşi spălau mâinile şi picioarele înainte de a începe orice serviciu sfânt. Se spălau nu numai în el, ci şi din el cu ii/xi care curgea din lighean. Dacă nu se curăţau, aceasta însemna moartea, deoarece semnificaţia spirituală a serviciului sacru ar fi fost licenţă cu vederea (Exod 30,18-21).

13

Preotul şi îmbrăcămintea lui

Unde oficiau preoţii? în timpul anului, marele preot avea de îndeplinit sarcini nu numai în curte, ci şi în Sfânta, iar în ultima zi a anului, Ziua Ispăşirii, îndatoririle sale îl conduceau în Sfânta Sfintelor. în această despărţitură, el mergea singur spre a îndeplini serviciile speciale ale acelei zile (Evrei 9,7; Lev. 16,17). Preoţii de rând îşi aduceau la îndeplinire serviciul lor numai în curte şi în Sfânta (Evrei 9,6). Ei nu intrau niciodată în Sfânta Sfintelor. Leviţii, deşi fuseseră puşi deoparte prin poruncă divină, ca să dea ajutor preoţilor, nu intrau niciodată în Sanctuar, cu excepţia timpului când tabăra se muta din loc în loc şi chiar şi atunci, numai după ce mobilierul era acoperit (Num. 3,6.9; 4,15.20-33). în restul timpului, slujba lor se limita numai în curte. Un israelit de rând avea acces numai în curte atunci când îşi aducea jertfa pentru păcat *(PP,* p. 353). în timpul vieţii Sale pământeşti, nici Domnul Hristos n-a intrat niciodată nici în Sfânta, nici în Sfânta Sfintelor, pentru că lucrarea Sa de preot n-a început până ce nu s-a terminat lucrarea Sa de jertfă în curtea de pe pământ. De abia după aceea, a început lucrarea Sa în Locul Sfânt al Sanctuarului *ceresc* - „chiar în cer" (Evrei 9,12.24). *îmbrăcămintea preotului obişnuit.* îmbrăcămintea preotului se deosebea considerabil de aceea a marelui preot, pentru că era simbolică şi, ca urmare, era legată de diferitele slujbe săvârşite (Ex. 28,2.40). Veşmintele erau dintr-o bucată, făcute din „in subţire, ţesute cu măiestrie" *(HLL,* p. 541), ceea ce înseamnă că nici un veşmânt purtat nu trebuia să aibă vreo ruptură sau să fie murdar. Numai în felul acesta puteau preoţii să reprezinte caracterul curat şi fără pată al Preotului ceresc, lisus Hristos, marele lor antitip. Confecţionarea acestor veşminte era o sarcină sfântă şi le era încredinţată numai

celor „destoinici", cărora Dumnezeu le-a dat „un duh de pricepere" (Ex. 28,3).
„Fiilor lui Aron să le faci tunici, să le faci brâie şi să le faci scufii". Acestea erau veşmintele lor exterioare. Veşmântul de dedesubt, sau ismenele de in, „îi acopereau de la brâu până la glezne" (Ex. 28,40.42). Brâul de in subţire răsucit „era lucrat la gherghef şi era de culoare albastră, purpurie şi cărămizie". Cămaşa corespundea cămăşii celei simple a lui lisus, „care n-avea nici o cusătură, ci era ciintr-o singură ţesătură de sus şi până jos" (Ioan 19,23), o cămaşă clintr-o bucată, pentru care, ca să se împlinească profeţia (Ps. 22,18), soldaţii romani au tras la sorţi. Brâul era folosit ca să lege tunica spre

a le fi mai uşor la slujire. Era emblema pregătirii pentru slujbă, lisus zice: „Mijlocul să vă fie încins şi făcliile, aprinse" (Luca 12, 35), adică să fii totdeauna gata pentru orice serviciu pe care Dumnezeu îl cere de la tine şi plin de râvnă pentru executarea lui. Despre Hristos se spune: „Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, şi credincioşia, brâul mijlocului Său" (îs. 11,5).
La rugul aprins, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt" (Ex. 3,5). Tot aşa, când păşeau pe pământul sfânt al sanctuarului, slujind în cort şi în curte, preoţii nu purtau nici un fel de încălţăminte. I ,ocul pe care era aşezat sanctuarul era ales de Dumnezeu şi acolo se manifesta prezenţa Lui. Era un pământ sfânt.
învăţăminte spirituale de la aceste veşminte. „Tot ce era legat de înfăţişarea şi comportamentul preoţilor trebuia să fie de aşa fel încât sfi-l impresioneze pe privitor cu sentimentul sfinţeniei lui Dumnezeu, sfinţenia închinării către El şi puritatea cerută de la aceia care se înfăţişau înaintea Lui" *{PP,* p. 351). Inul subţire, de culoare albă, din care erau făcute aceste veşminte simple şi frumoase, este un simbol al neprihănirii (Apoc. 19,8). El reprezintă frumuseţea caracte-i ii lui lui Hristos, pentru care preoţii erau un tip. Nu arată oare nccasta că veşmintele slujitorului Evangheliei - reprezentantul pământesc al Domnului Hristos - trebuie să fie fără pată şi de un model simplu?
Materialul şi simplitatea veşmintelor preoţilor sugerau de asemenea frumuseţea caracterului oricărui creştin, care este un ambasador pentru Hristos. Veşmintele simple, modeste, sunt un indiciu

„al omului ascuns al inimii" (1 Petru 3,3.4), ale cărui podoabe sunt puritatea, adevărul, sinceritatea, altruismul şi alte calităţi ale spiritului. Acestea sunt „veşminte sfinte" „pentru cinste şi podoabă", podoaba care este nemuritoare. Podoaba din afară, care constă din „împletituri de păr, aur, mărgăritare, haine scumpe" (1 Tim. 2,9), ţine de „Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi spurcăciunilor pământului" (Apoc. 17,4.5). Aceste podoabe dovedesc lipsa adevăratelor podoabe ale inimii şi vieţii. „Când au fost creaţi, Adam şi Eva au fost îmbrăcaţi cu o haină de lumină şi de slavă, ca îngerii" *(SP,* p. 21). Această „haină de lumină era un simbol al veşmintelor spirituale ale nevinovăţiei Cerului" *(PDH,* p. 310,311). Cei răscumpăraţi vor fi înveşmântaţi „cu in subţire, strălucitor şi curat... care sunt faptele neprihănite ale sfinţilor" (Apoc. 19,8).
După cum veşmintele preoţilor erau ţesute dintr-o singură bucată, tot aşa viaţa lui Hristos era îndreptată spre un singur ţel, de la care nimic nu L-a abătut. Tot astfel experienţa creştinului trebuie să fie neabătută când înaintează pe cale cu statornicie, având deviza: „Fac un singur lucru" (Fii. 3,13). Credinţa în Hristos, şi nu emoţiile, trebuie să ne ţină alipiţi de datorie şi loiali faţă de adevărul veşnic al lui Dumnezeu. Emoţiile sunt instabile, când sus, când jos, când aici, când acolo. Lăsându-ne în voia lor, vom fi asemenea „valului mării... împins de vânt încoace şi încolo" (Iacov 1,6).
După cum veşmântul de in de dedesubt trebuia „să le acopere goliciunea" (Ex. 28,42), tot astfel, celor ce se pregătesc pentru venirea Sa, Hristos le zice: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... haine albe, ca să te îmbraci cu ele şi să nu ţi se vadă goliciunea" (Apoc. 3,18). Goliciunea spirituală implică îndepărtare de credincioşia faţă de Dumnezeu şi este desfrânare spirituală.
Pedeapsa neascultării. Purtarea acestor veşminte sfinte de către preoţi „când vor intra în cortul întâlnirii [Sfânta] sau când se vor apropia de altar, ca să facă slujba", constituia o cerinţă foarte clară din partea lui Dumnezeu, şi orice neglijenţă din partea preotului de a asculta însemna moarte (Ex. 28,43).
De ce o pedeapsă aşa de aspră? Pentru că, în cazul acesta, ar fi fost imposibil pentru preot să poarte nelegiuirea copiilor lui Israel, iar aceasta era datoria lui ca reprezentant al lui Hristos (Num. 18,1). în situaţia aceasta, ei nu purtau nelegiuirile şi trebuiau să moară. Ei

mureau din cauză că îl reprezentau fals pe Iisus Hristos, Antitipul lor. Pentru creştinul necredincios, urmarea este aceeaşi, pentru că, dacă mibasadorul lui Hristos nu este îmbrăcat cu dreptatea Sa, el nu-i poate întoarce pe alţii de la fărădelegile lor, ci îi va duce în rătăcire. ('a urmare, le va aduce ruina veşnică, şi el însuşi îşi va pierde sufletul.
Preoţia, un drept prin naştere. Din timpurile cele mai îndepărtate, mire patriarhi, preoţia era dreptul prin naştere al fiului celui mai mare. Când i-a vândut lui Iacov dreptul său de întâi născut, Esau a pierdut privilegiul sacru al preoţiei. în preoţia levitică, Aaron, cel ilmlâi născut al lui Amram şi Iochebed, ambii făcând parte din .iininţia lui Levi (Ex. 16,19.20), a fost ales de Dumnezeu să fie in.nc preot. „Preoţia a fost organizată ca să reprezinte caracterul de mijlocire şi lucrarea lui Hristos" *(HLL,* p. 126), care este „Cel întâi nflscut din toată zidirea" (Coloseni 1,15).

Slujba preoţilor. Preoţii pământeşti erau rânduiţi să aducă jertfe i .i mijlocitori între Dumnezeu şi om. Marele preot pus de Dumnezeu im lăcea numai slujba de mijlocitor zi de zi, tot anul, ci şi judeca pe ■iei. Dumnezeu demonstra acest lucru prin Urim şi Tumim, care i .urau din pieptarul pe care-1 purta - „pieptarul judecăţii" (Ex. .'K.29.30). Lucrarea marelui preot ca judecător se vedea mai ales în /mă Ispăşirii, când Dumnezeu, prin el, arăta cine trebuia „tăiat" ilm Israel - cei care nu-şi smeriseră sufletele sau care nu respectaseră alic cerinţe ale lui Dumnezeu legate de ziua aceasta (Lev. 23,27-29) •ii ici care nu erau socotiţi demni de a fi păstraţi ca popor al lui I Mimnezeu.

Preoţii mai erau şi învăţători în Israel. Sub conducerea lui Dumnezeu, ei mai acţionau şi în calitate de conducători ai naţiunii. Slujba 1' 'I în această calitate a continuat până pe vremea lui Samuel, când poporul a cerut un împărat, ca să fie „ca toate neamurile" (1 Sam.
l S. 19.20).

Hristos ca Antitip al preoţilor. Pe cruce, Hristos, Mielul lui i Mimnezeu (Ioan 1,29), S-a dat pe Sine, ca să ia păcatul lumii, ca l'i l ol şi ca jertfă. La înălţare, El a fost uns ca Mare Preot în calitate ■l< Mijlocitor. Toţi îngerii dau ajutor în această lucrare, pentru că I i mnt duhuri slujitoare, trimise să facă o slujbă pentru cei ce vor ■Oşteni mântuirea" (Evrei 1,14). Şi Duhul Sfânt conlucrează, mijlocind cu suspine negrăite pe lângă omul căzut (Rom. 8,26).

De la înălţarea Sa, Hristos continuă să fie Preot „în veac" (Evrei 6,20), dar nu totdeauna în aceeaşi calitate. -Cuvântul grecesc „în veac", folosit aici, este acelaşi cuvânt grecesc folosit în (Evrei 7,17.24.25.28). De asemenea, în Evrei 5,6 şi oriunde este întâlnit, acest cuvânt se referă la Hristos şi înseamnă „în toată eternitatea". După cum în Ziua Ispăşirii - ziua judecăţii tipice - marele preot pământesc acţiona ca judecător al lui Israel, tot astfel, în timpul marii zile a judecăţii, Hristos, Marele nostru Preot Ceresc, acţionează în calitatea Sa de Judecător, judecând mai întâi „casa lui Dumnezeu". (Ioan 5,22; 1 Petru 4,17). Când această judecată, numită Judecata de Cercetare - din pricină că ea doar investighează cazurile -, se încheie, timpul de probă pentru familia omenească se închide, şi lucrarea Domnului Hristos ca Mijlocitor ia sfârşit. Harul nu se mai extinde asupra păcătoşilor. Atunci, Hristos „dezbracă hainele Sale preoţeşti" şi Se îmbracă „cu hainele Sale împărăteşti" *(EV,* p. 281). Atunci, El vine ca Mire, ca să-Şi primească mireasa - pe cei răscumpăraţi. Cât de bine se potriveşte acest eveniment culminant al vieţii Sale de sacrificiu, ca să dezbrace haina Sa preoţească şi să fie îmbrăcat în hainele Sale împărăteşti! Faptul că dezbracă haina preoţească nu intenţionează să arate că El nu mai este Preot în continuare, pentru că El este Preot „în veac". Fiind un Preot veşnic, El continuă să fie Preot-Judecător timp de o mie de ani, vreme în care cei păcătoşi vor fi judecaţi. La această judecată sunt asociaţi şi cei răscumpăraţi. „Ei vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împăraţi cu El o mie de ani" (Apoc. 20,6; Dan. 7,22). După cei o mie de ani, El execută judecata (Apoc. 20,7-13). El continuă să fie preot, dar nu judecător, pentru că judecata - de cercetare şi executivă - s-a consumat pentru totdeauna.

La înălţarea Sa, Hristos a fost uns nu numai ca Mare Preot, ci a fost declarat împărat şi încoronat ca împărat al slavei (Ps. 24,7-10; Evrei 2,9). La data aceea, El a fost „aşezat la dreapta lui Dumnezeu", şi pentru veci „se împărtăşeşte de tronul Tatălui" *(HLL,* p. 832). Atunci, El este Preot-împărat. Ca împărat, El este „împărat veşnic" sau, aşa cum redă Moffatt, „împărat al veşniciei" (1 Tim. 1,17). Ca atare, El va fi conducătorul Israelului răscumpărat.

Care va fi lucrarea Lui pe Noul pământ în calitate de preot? Ca antitip al preoţilor pământeşti, care erau învăţători ai lui Israel,

IN CURTE

109

Hristos slujeşte de-a lungul veşniciei ca Maestru-învăţător în şcoala din Paradis. Chiar când era pe pământul acesta, El a fost recunoscut de către cei învăţaţi şi cei bogaţi ca învăţător (Luca 10,25; Marcu 10,17). Chiar şi oficialităţile romane au declarat: „Niciodată nu a vorbit un om ca omul acesta" (Ioan 7,46). Iar la încheierea cunoscutei Sale predici de pe Munte, rostite mai ales pentru ucenici, este scris: „El îi învăţa ca unul care avea putere, nu cum îi învăţau cărturarii lor" (Matei 5,1.2; 7,28-29).

Astfel, ca Mijlocitor, ca Judecător, ca împărat şi ca Maestru învăţător, Marele nostru Preot ceresc, este un antitip desăvârşit al preoţilor de pe pământ.

Trei categorii de preoţi. De la data de când păcatul a intrat în lumea aceasta, în Scripturi sunt prezentate trei categorii distincte de preoţi.

Prima: în perioada patriarhală, de la Adam până la Iacov, fiecare patriarh era preot al propriei familii.

Aceasta poate fi denumită *rânduiala patriarhală* a preoţiei. Ea a continuat până în vremea robiei lui Israel în Egipt, şi probabil încă un timp după aceea. în toată perioada aceasta, altarul familiei era unicul sanctuar. înainte de potop, altarul acesta era la poarta Edenului *(PP,* p. 48), unde sălăşluia Şekina şi unde stăteau îngerii, „ca să păzească drumul la pomul vieţii" (Gen. 3,24). Mai târziu, membrii fiecărei familii se întâlneau pentru cultul de dimineaţă şi de seară ca să aducă jertfe, care exprimau credinţa lor în Răscumpărătorul care avea să vină.

A doua: Pe vremea eliberării din Egipt, după ce Israel a ajuns la Sinai, Domnul a ales seminţia lui Levi pentru slujba sanctuarului, care era construit atunci, şi a pus deoparte pe Aaron din seminţia lui Levi ca să fie mare preot. Astfel a fost înfiinţată rânduiala preoţească aaronică sau levitică. Această favoare remarcabilă i-a fost conferită seminţiei lui Levi din cauza credincioşiei leviţilor faţă tic Dumnezeu atunci când Israel a căzut în apostazie şi s-a închinat viţelului de aur (Exod 32,26). Rânduiala levitică, sau preoţia aaronică, se întinde până la cruce şi atunci ia sfârşit. De la data aceasta, n-a mai existat nici o rânduiala preoţească pământească pusă de Dumnezeu. Preoţia pământească s-a încheiat la cruce.

A treia: La înălţarea lui Hristos, preoţia a fost transferată în Sanctuarul ceresc. Atunci, Hristos a fost uns ca Mare Preot şi a început preoţia lui Hristos.

„Rânduiala lui Melhisedec". La înălţarea Sa, Hristos a fost făcut Preot în veac, „după rânduiala lui Melhisedec" (Evrei 6,20). Această traducere a făcut ca unii să presupună că Melhisedec a fost denumirea unei alte *rânduieli* sau serii de preoţi. Dar Biblia nu vorbeşte nicăieri de vreo categorie de preoţi pământeşti înainte de răstignire, în afară de preoţia patriarhală şi de cea levitică. Moffatt traduce această expresie aflată în Evrei 5,6.7, prin „de rangul lui Melhisedec". Evrei 7,15 sună astfel: „după asemănarea lui Melhisedec". Aceste versete par să redea ideea corectă.

Melhisedec si Avraam. Melhisedec este menţionat numai în trei cărţi ale Bibliei: Geneza 14,18-20, Psalmi 110,4 şi Evrei 5,6 şi capitolul 7. El era „împărat al Salemului... şi preot al Dumnezeului Celui Preaînalt", trăind în locurile pe unde a peregrinat Avraam (Gen. 14,18-20). Aceasta se petrecea cu mai bine de patru sute de ani înainte ca să ia fiinţă preoţia levitică. Aşadar, el nu făcea parte din seminţia lui Levi; nici nu făcea parte din rânduiala patriarhilor. El era un închinător al adevăratului Dumnezeu. Se pare că Avraam avea cunoştinţă de Melhisedec şi avea încredere în neprihănirea lui, pentru că a acceptat amabila sa ospitalitate, dovedită prin pâinea şi vinul pe care Melhisedec le-a adus pentru înviorarea oastei lui *(PP,* 127). Avraam a dovedit încredere în poziţia lui Melhisedec în calitate de „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt", dându-i zecime. Rostind binecuvântarea asupra lui Avraam (Evrei 7,6.7), Melhisedec a recunoscut că Iehova era izvorul tăriei lui Avraam şi al biruinţei sale (Gen. 14,19.20).

Hristos şi Melhisedec. „Căci este vădit că Domnul nostru a ieşit din Iuda", deşi în mod firesc ne-am fi aşteptat ca El să descindă din Levi, pe care chiar El îl alesese pentru preoţie. „Lucrul acesta se face şi mai luminos când vedem ridicându-se, *după asemănarea* lui Melhisedec, un alt preot [Hristos, făcut preot] în veac *după rânduiala* (cu rangul - Moffatt) lui Melhisedec" (Evrei 7,15-17).

Melhisedec a fost făcut preot şi „asemănat cu Fiul lui Dumnezeu". „ El rămâne preot continuu", sau permanent, aşa cum traduce Moffatt - adică fără un succesor (Evrei 7,3). Nici Hristos nu are succesor. El a fost făcut Mare Preot „prin puterea unei vieţi nepieritoare" (vers. 16), sau „veşnic". El a fost făcut Mare Preot *cu rangul* lui Melhisedec, adică, după cum Melhisedec era preot şi

împărat, tot astfel este şi Domnul Hristos. Deci Melhisedec era un lip al Domnului Hristos.

„După asemănarea lui Melhisedec". Nu slujba lui Hristos este după asemănarea lui Melhisedec (slujbă despre care nu avem nici un raport), ci asemănarea se face cu faptul că el era *preot şi împărat.* Slujba lui Hristos este simbolizată întru totul prin serviciul preoţiei levitice, aşa cum este oglindită în sanctuarul pământesc. în ce caracteristici este, deci, Hristos asemănător cu Melhisedec?

1. *în rang.* Melhisedec era „împărat al Salemului (devenit după aceea *Ierusalim}* şi „preot al Dumnezeului Celui Preaînalt" (Gen. 14,18). Numele său se tâlcuieşte prin „împărat al neprihănirii", apoi prin „împărat al Salemului", adică „împărat al păcii" (Evrei 7,1.2). Tot aşa şi Hristos este şi împărat, şi Preot - Preot al Dumnezeului Celui Preaînalt şi „Domn al păcii" (Isaia 9,6). El este împărat al neprihănirii, avându-Şi tronul în final în *Noul Ierusalim* (Apoc. 11,22).

2. Melhisedec a fost făcut preot şi împărat nu prin moştenire, ca picotii leviţi, ci *prin numire.* La fel şi Hristos a fost făcut Preot nu ■Mltru că tatăl Său era preot, *ciprin numire-pe* temeiul jurământului lui

Dumnezeu (Evrei 7,20.21; Psalmi 110,4). Aceasta era împlinirea îngăduinţei făcute lui Avraam: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine" (Geneza 12,3), făgăduinţa Răscumpărătorului ea re avea să fie şi Preot, şi împărat „în veac". Astfel, Hristos, ca Răscumpărător al nostru, ne-a fost asigurat „prin două lucruri care nu se pot schimba" - făgăduinţa lui Dumnezeu si jurământul Său (Evrei 6,12.17.18).

3. Melhisedec nu era unul dintre patriarhi, nu făcea parte din i II uluiala patriarhală de preoţi, nu era nici levit şi nici din rânduiala levitică. La fel, Domnul Hristos nu făcea parte din rânduiala vreuneia dintre aceste preoţii. „Domnul nostru a ieşit din Iuda, ■.cminţie despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoţie" (Evrei 7,14.15).

4. Melhisedec era „fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam" (Ivrci 7,3) *în preoţie.* Această expresie, zice *Dicţionarul Biblic* al lui fcnith, este o expresie din limba greacă, indicând pe cineva a cărui genealogie era umilă sau necunoscută. Nu există nici un raport despre genealogia sa, pe câtă vreme despre genealogia preoţilor

patriarhali sau levitici s-a păstrat un raport foarte exact, care a fost trecut şi pe paginile Scripturii. Ca şi Melhisedec, Hristos n-a avut origine preoţească.

5. Preoţia lui Melhisedec „n-a avut nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii". Şi aici, zice Smith, avem de-a face cu o expresie „idiomatică grecească", indicând pe cineva ale cărui „zile" - moment al eliberării din funcţia sa de preot - au fost necunoscute sau neraportate omenirii. Hristos este Preot „în veac", cu rangul lui Melhisedec, adică El este şi Preot, şi împărat. (Evrei 2,3; Ps. 110,4, trd. Moffatt). Zilele Sale, timpul slujirii Sale ca Preot, sunt cunoscute şi raportate în Biblie: El a fost făcut preot în puterea unei vieţi fără sfârşit, un timp pe care nici un om nu-1 poate cuprinde (Evrei 7,15-17).'

6. Atât preoţii din perioada patriarhală, cât şi cei din perioada levitică au fost schimbători, adică, din cauza morţii, nu aveau continuitate; de aceea, preoţia lor trecea prin moştenire de la tată la fiu. Dar Melhisedec nu făcea parte dintr-o *succesiune* de preoţi, preoţia sa n-a trecut la un urmaş şi nici nu fusese primită prin moştenire, şi în sensul acesta ea era neschimbătoare. Tot aşa şi Hristos, „fiindcă rămâne în veac, are o preoţie care nu poate trece de la unul la altul" (Evrei 7,24). „El deţine preoţia Sa fără vreun succesor, deoarece El rămâne veşnic, sau permanent" (trd. Moffatt pentru textul din Evrei 7,3.23.24.)

7. Melhisedec era un preot unic, recunoscut de Dumnezeu. El era un canaanit, un om obişnuit, care locuia în Salem. Dar el era *extraordinar* (ieşit din comun), în ciuda originii şi mediului său canaanit, (el era vecin apropiat al împăratului Sodomei (Gen. 14,17.18), cu toate acestea era neprihănit. Hristos a fost luat „din mijlocul oamenilor" (Evrei 5,1), din mijlocul păcătoşilor. „El a trebuit să Se asemene fraţilor Săi... ca să poată fi... un Mare Preot milos" (Evrei 2,17). Până ce n-a fost părtaş la natura omenească, până ce n-a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, în cele mai nefavorabile condiţii, dar „fără păcat", El nu putea să fie un Mare Preot al Celui Preaînalt, pentru că, fără această experienţă, nu putea „să aibă milă de slăbiciunile noastre" (Evrei 4,15) şi nici nu putea „să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi" (Evrei 2,18; 4,15). Cât de încurajator şi de minunat este gândul că Hristos Se identifică cu cineva - chiar cu

un canaanit - care îi slujeşte lui Dumnezeu după cea mai bună cunoştinţă şi capacitate, în neprihănire şi pace!

Cei răscumpăraţi - „o preoţie împărătească". Despre cei răscumpăraţi, Ioan zice că vor fi părtaşi cu Hristos la lucrarea Sa preoţească - „preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împăraţi cu El o mie de ani" (Apoc. 20,6; vezi şi 1,6). Unii dintre aceştia au şi fost puşi în această slujbă. Ei sunt ceata celor „care au ieşit din mormintele lor după învierea Sa" (Mat. 27,50-53; Efes. 4,8) şi s-au înălţat împreună cu El la cer ca primele roade ale răscumpărării Sale (Evrei 4,4; 5,8-10). în final, *toţi* cei răscumpăraţi, aceia care au parte „de întâia înviere... vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" (Apoc. 20,6). Petru îi numeşte pe aceştia o „preoţie împărătească" (1 Petru 2,9). Faptul de a fi părtaş cu Hristos la preoţie va fi într-adevăr o mare cinste. Deoarece „nimeni nu-şi ia cinstea nceasta singur"... tot aşa şi Hristos a fost proslăvit de Tatăl (Ioan 17,4.5.24), şi cei răscumpăraţi, fiii şi preoţii Lui asociaţi, îmbrăcaţi în haine de in, albe şi curate (Apoc. 19,8), vor fi proslăviţi (Ioan 17,22; 17,23).

Pregătirea pentru „preoţia împărătească". Aaron a fost ales de I)umnezeu să fie marele preot pământesc, nu numai pentru că a fost întâiul născut, ci şi în virtutea legăturii sale de sânge cu Moise,

care îl reprezenta pe Dumnezeu (Ex. 4,16). Tot aşa şi Domnul Hristos .i fost ales de Dumnezeu să fie *Marele Preot ceresc,* ales de Dumnezeu, c;ire „I-a zis: 'Tu eşti Fiul Meu, astăzi Te-am născut'" (Evrei 5,5). I)upă cum Hristos a fost ales din pricina legăturii Sale cu Dumnezeu, tot aşa şi cei răscumpăraţi, ca „fraţi ai lui Hristos", „Fratele lor mai mare" (Mat. 12,50), sunt aleşi de Dumnezeu să fie preoţi în virtutea legăturii lor spirituale cu Hristos (Apoc. 20,6). în preoţia levitică, mice străin care nu putea să facă dovada descendenţei sale din Aaron, marele preot, era îndepărtat de la preoţie, ba chiar pedepsit cu moartea (Ezra 2,62; Numeri 3,10). La fel şi creştinul care nu l>o;ite dovedi legătura sa de sânge cu Hristos, Marele Preot ceresc, nu poate avea nici o parte la „preoţia împărătească" şi în cele din in mă va fi aruncat afară şi va suferi moartea. Noi avem făgăduinţa ■ cei răscumpăraţi urmează să fie „preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" (Apoc. 20,6). Deoarece preoţia este încă un drept prin naştere, pe ce temei putem noi pretinde această făgăduinţă? Cum

putem noi căpăta legătura de sânge cu Hristos? Aceasta este o părtăşie spirituală care poate fi comparată cu modul în care putem căpăta legătura noastră trupească (fizică). După cum mama oferă din sângele ei şi, în dureri, dă naştere *primului* ei născut, tot aşa Hristos Şi-a dat sângele Său pe Calvar pentru ca noi să putem experimenta această *a doua* naştere. Noi suntem cumpăraţi cu sângele Său, „cumpăraţi cu un preţ", „răscumpăraţi... cu sângele preţios al lui Hristos" (1 Cor. 6,20; 1 Petru 1,18.19). Aceasta ne deschide uşa pentru a intra în familia cerească a lui Dumnezeu, care ne face fraţi ai lui Hristos (Matei 12,50) şi ne oferă o legătură de sânge cu El. Când aceia pentru care Hristos Şi-a vărsat sângele, pentru ca ei să poată fi născuţi în împărăţia Sa, acceptă nelegiuirea în inima lor, El suferă din nou agonia crucificării, şi sufletul Său este chinuit. El nu este satisfăcut până ce răscumpărarea nu este încheiată şi orice păcat, distrus pentru totdeauna şi până ce nu vede rodul muncii sufletului Său (Isaia 53,11). Atunci, în virtutea legăturii noastre de sânge cu Hristos, vom putea fi aleşi să avem un loc în preoţia împărătească. Cât de minunată este această legătură de sânge cu Hristos -omenească şi divină, pământească şi cerească, această taină a evlaviei! în felul acesta, la fel ca preoţii din vechime, care se năşteau în familie de preoţi, şi noi trebuie să ne naştem din apă şi din Duh în familia lui Dumnezeu. Atunci vom fi părtaşi de fire dumnezeiască şi Numele Său, sau caracterul Său, va fi pe frunţile noastre (Exod 28,36-38; Apoc. 14,1). Aceasta este „înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Iisus", ţinta către care alergăm pentru premiu (Filip. 3,14).

Veşmintele Marelui Preot

Veşmintele de in subţire. Marele preot avea două rânduri de veşminte. Unul era din in subţire, alb (Ex. 39,27.28), ca acela al preotului obişnuit, cu excepţia mitrei şi a brâului. Preoţii purtau „scufii" (Ex. 39,28), în timp ce mitra de in a marelui preot era de formă conică. Brâul preotului obişnuit, având numai rolul de a lega haina, trecea doar peste talie. Iosif Flaviu zice că brâul marelui preot I recea peste umeri, apoi, cruciş peste piept, pe sub braţe, de două ori în jurul corpului şi apoi era legat în faţă, iar capetele atârnau în jos, până la picioare, dând astfel marelui preot un aspect venerabil.

Marele preot purta aceste veşminte de in subţire numai în Ziua Ispăşirii, când intra în Locul Preasfânt, ca să facă ispăşire pentru păcatele sale şi pentru cele ale norodului. Atunci, el apărea în înfăţişarea umilă a unui rugător. Când se apropia de prezenţa lui Dumnezeu, simbolizată prin Şekina, era îmbrăcat în costumul de in subţire (Lev. 16,2-4), fără podoabe sau ornamentaţii de vreun fel -veşmintele dând dovadă de respect şi umilinţă. Aceste veşminte erau şi „emblema acelei purităţi perfecte cerută de serviciile de ispăşire ricctuate în ziua aceea".

Aceste veşminte speciale, purtate de marele preot în Ziua Ispăşirii, nu aveau nici un corespondent în lucrarea Marelui Preot ceresc, pentru că, atunci când Şi-a început lucrarea în Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc, Domnul Hristos a intrat nu ca să facă ispăşire pentru păcatele Sale, pentru că nu avea nici unul, ci a intrat ca să Iacă ispăşire numai pentru păcatele norodului. De aceea, în această Zi a Ispăşirii, Iisus este înfăţişat „îmbrăcat cu veşminte preţioase", prevăzute „cu clopoţei şi rodii" şi cu pieptarul „care strălucea ca diamantul" *{EV,* p. 251).

Tunica brodată. Tunica de in brodată era îmbrăcată imediat hlte veşmintele de dedesubt. Ca toate veşmintele preotului şi ale

marelui preot, această tunică era făcută din in subţire şi ţesută dintr-o singură bucată. Ea era bogat

brodată.
în *Dicţionarul Biblic,* Smith descrie această broderie ca fiind lucrată în carouri, în pătrăţele, ca pe ele să fie aşezate pietre (scumpe). Dicţionarul *Webster* precizează că acest termen înseamnă „format din mici pătrate (carouri) sau romburi, ca la lucrările în mozaic". Cuvântul ebraic pentru broderie din Exod 28,39, este redat prin „a întreţese fire colorate în pătrat, pentru a încastra geme de aur".
Acesta era un neasemuit şi minunat tip de broderie, care cerea o mare îndemânare şi o grijă specială. Tunica se prelungea până la picioare (Apoc. 1,13).
„Veşmintele preoţeşti nu trebuiau să fie nicidecum sfâşiate, căci aceasta ar fi stricat reprezentarea lucrurilor cereşti. Marele preot care ar fi îndrăznit să vină la slujba cea sfântă şi să ia parte la serviciul din sanctuar cu veşmintele sfâşiate, ar fi fost considerat ca unul care era despărţit de Dumnezeu. Rupându-şi veşmintele, el a încetat să mai fie un personaj reprezentativ. El nu mai era acceptat de către Dumnezeu ca un preot activ, care putea sluji." Marele preot care a rostit asupra lui Hristos o osândă de hulă şi-a exprimat indignarea sa faţă de păcatul acesta sfâşiindu-şi haina oficială (de slujbă). Dar făcând aceasta, el săvârşea o blasfemie. Oricât de indignat ar fi fost, Domnul Hristos nu Şi-a sfâşiat niciodată hainele. Chiar după moartea Lui, ca o împlinire a profeţiei, veşmântul Său n-a fost sfâşiat (Ioan 19,23.24; Ps. 22,18).
Brâul brodat. în Orient, brâul avea o mare preţuire, era socotit ca făcând parte din echipamentul militar, în legătură cu sabia şi arcul. Aceasta era adevărat mai ales dacă era purtat de un suveran sau de fiul său cel mai mare, moştenitorul tronului. Când i-a dat lui David hainele, Ionatan „i-a dat chiar sabia, arcul şi cingătoarea lui" (1 Sam. 18,4). Aceasta nu era numai o consfinţire a legământului lor de frăţie pe viaţă, ci o dovadă că el îi cedase lui David şi moştenirea sa regească.
Un brâu de pânză de sac era un semn de mâhnire; un brâu de piele, aşa cum a purtat Ilie sau Ioan Botezătorul, exprima adâncă umilinţă. Brâul mai era şi un simbol al tăriei şi biruinţei (Ps. 18,39.40). Brâie bogate erau date uneori soldaţilor drept răsplată. Pavel se referă la acest obicei atunci când zice: „având mijlocul încins cu adevărul" (Efes. 6,14).

Astfel putem vedea că cingătoarea era modul de a exprima diferite emoţii şi semnificaţii; cu cât era mai adâncă şi mai elevată ideea ce trebuia exprimată, cu atât mai bogată şi mai elaborată era cingătoarea. Brâul purtat de marele preot în jurul tunicii sale brodate era făcut din in subţire răsucit, lucrat la gherghef, şi de culoare albastră, purpurie şi cărămizie" (Ex. 28,39; 39,29).
Ca şi în alte cazuri, inul subţire simboliza dreptatea fără pată, şi fiind „ţesut cu măiestrie", era dreptatea de cea mai înaltă ţinută, chiar dreptatea lui Hristos. Albastrul, cărămiziul şi purpuriul corespundeau acestor culori regale din alcătuirea Sanctuarului, arătând supunerea faţă de adevărul divin, sacrificiul complet şi neegoist şi regalitatea. Toate acestea erau caracteristici ale marelui Antitip, Iisus Hristos, Marele nostru Preot.
Un mare preot înveşmântat în chip nedesăvârşit n-ar fi putut să-L reprezinte pe Hristos ca purtător al păcatelor noastre. De aceea, cu privire la Iosua, marele preot care era îmbrăcat „cu haine murdare", Domnul a poruncit: „Dezbrăcaţi-1 de hainele murdare de pe el". „Apoi i-a zis: 'Iată că depărtez de la tine nelegiuirea şi te îmbrac cu haine de sărbătoare'. Şi îngerul Domnului stătea acolo" (Zah. 3,3-7). Hainele murdare reprezintă păcatul lui Israel, pe care marele preot, în virtutea slujbei sale, trebuia să-1 poarte (Num. 18,1), pe câtă vreme veşmântul de in alb, simboliza dreptatea lui Hristos, cu care marele preot trebuia să fie îmbrăcat spre a purta păcatele lui Israel.
Mantia albastră de sub efod. Acesta era veşmântul îmbrăcat imediat după tunica brodată. Era o lucrare „ţesută toată cu meşteşug din materie albastră", această culoare, ca întotdeauna, fiind un simbol al adevărului ceresc sau al cerului însuşi. Ca şi tunica brodată, era dintr-o singură bucată. Ea nu avea mâneci, ci doar şliţuri laterale pentru introducerea mâinilor şi o deschidere pe unde trecea capul. Pe marginea mantiei erau fixaţi clopoţei de aur curat, între care erau „nişte rodii de culoare albastră, purpurie şi cărămizie, din fir răsucit", ambele exprimând caracterul şi lucrarea Marelui nostru Preot ceresc (Ex. 28,31-35; 32,22-26). Biblia nu ne spune câte ornamente de felul acesta erau, dar tradiţia iudaică susţine că erau 72 de clopoţei. Alţii susţin că erau 72 de podoabe cu totul - 36 din fiecare, ceea ce pare foarte rezonabil. Cu toate acestea, aşa cum s-a exprimat cineva cu înţelepciune, „este mai corect să păstrezi tăcere, acolo

unde Dumnezeu a tăcut, decât să te dedai la presupuneri nesfârşite şi fără temei".
învăţături din clopoţeii de aur. Ce însemnătate au clopoţeii şi rodiile? Deoarece erau în număr egal, cineva a dat ideea că aceasta ilustra foarte bine învăţătura că în experienţa noastră creştină trebuie să se vadă în aceeaşi proporţie atât roade, cât şi vorbe, sau mărturisire, în orice caz, clopoţeii nu erau făcuţi din „aramă sunătoare", simbol al lipsei de dragoste (1 Cor. 13,1), ci din aur curat, reprezentând o mare valoare. Clopoţeii mai aveau şi un scop anume în Ziua Ispăşirii, sunetul lor vesel anunţând norodului că marele preot terminase lucrarea sa în siguranţă şi că Dumnezeu primise jertfa pentru păcatele lor.
învăţături din rodii. De ce a poruncit Dumnezeu ca podoaba alternantă să fie o rodie şi nu un alt fruct? Rodia este un fruct rotund, aproape de aceeaşi mărime ca mărul. Coaja sa, roşie-purpurie, este complet căptuşită cu seminţe, fiecare fiind ambalată într-un săculeţ plin cu suc roşu-sângeriu, delicios, dar câteodată amar. Fiecare fruct este un veritabil „coşuleţ cu seminţe", „seminţe preţioase". „Sămânţa este Cuvântul lui Dumnezeu" (Luca 8,11). După calculul actual, o rodie de mărime obişnuită conţine aproximativ şase sute cincizeci de seminţe, sugerând că Cuvântul lui Dumnezeu este literalmente înţesat de făgăduinţe preţioase. Sucul de culoare roşie-sângerie ne îndreaptă mintea spre sângele lui Iisus Hristos, care curăţă orice păcat. Inul subţire, răsucit în culorile regale de albastru, purpuriu şi cărămiziu, din care erau confecţionate aceste podoabe, are aceeaşi semnificaţie aici ca pretutindeni în cadrul Sanctuarului - adevăr ceresc, regalitate şi sacrificiu.
Cărămiziul arată nu numai caracterul şi lucrarea jertfitoare a Domnului Hristos, ci şi sacrificiul urmaşilor Săi, chiar până la moarte, care este adesea necesară în scopul de a duce adevărul lui Dumnezeu celor ce se află în întuneric. Inul reprezintă nu numai neprihănirea lui Hristos, ci şi neprihănirea cerută de la aceia pe care El îi cheamă în lucrarea Sa. „Curăţiţi-vă, cei ce purtaţi vasele Domnului" (îs. 52,11). Ei seamănă sămânţa preţioasă de-a lungul apelor, scoţând lucruri noi şi lucruri vechi din Cuvântul lui Dumnezeu. „Cel ce umblă plângând când aruncă sămânţa se întoarce cu veselie când îşi strânge snopii" (Ps. 126,6).
Alte învăţături din aceste podoabe. Clopoţeii şi rodiile nu se aflau pe tunica de in alb şi nici pe efodul ţesut cu fire de aur; ele se aflau

pe haina albastră, *albastrul* fiind un simbol al adevărului veşnic al lui Dumnezeu. Cât de frumos este gândul exprimat de seminţele-co-şuleţe din rodie, când oră după oră, marele preot era ocupat cu îndatoririle sale zilnice, oficiind în favoarea păcătosului pocăit şi distribuind „seminţele" speranţei, bucuriei şi mângâierii şi instrucţiuni din Cuvântul lui Dumnezeu, acel minunat „coş cu seminţe"! Cu ce bucurie lua el din „coşul său cu seminţe" şi îi oferea păcătosului pocăit această sămânţă de încurajare: „Sângele lui Iisus Hristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 1,7); şi alta: „Credinţa la te-a mântuit; du-te în pace" (Marcu 5,34); „De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău!" (Ioan 5,14).
Apoi, când păcătosul primeşte Cuvântul în inima sa şi se aude sunetul vesel al clopoţeilor de aur, vine acea sămânţă inspiratoare: „E mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte" (Luca 15,7). Şi când clopoţeii de aur de pe tivul hainei marelui preot - „toată albastră" - fac să răsune bucuria lor, ecoul este preluat de îngerii cerului când ating coardele harpelor lor de aur (Luca 15,7).
Efodul. Efodul, care era purtat pe deasupra hainei de culoare albastră, era veşmântul oficial special al marelui preot al lui Israel. Cuvântul „efod" este adesea tradus prin şorţ, fiind mai scurt decât haina albastră şi fără mâneci *(PP,* p. 351). Era cel mai scump şi cel mai măreţ dintre veşminte, fiind făcut în întregime din „aur, purpură, cărămiziu şi in subţire" (Ex. 39,3), fiecare fir reprezentând caracterul desăvârşit al lui Hristos. Acest material splendid, bogat brodat cu adevărate fire de aur, îl identifica pe marele preot personal şi oficial cu poarta curţii, cu uşa tabernacului, cu perdeaua, cu acoperământ-lul interior frumos al sanctuarului, toate acestea fiind făcute din acelaşi material costisitor, lucrat cu măiestrie, ca şi efodul. Poate că acesta era şi motivul pentru care, la moartea marelui preot, acest veşmânt era trecut succesorului său (Ex. 29,29).
Pietrele de onix. Partea din spate şi cea din faţă a efodului erau fixate la umeri cu două pietre de onix, având gravate pe ele câte şase din numele seminţiilor lui Israel (Ex. 28,10; 39,6). Aceste pietre de onix erau aproape albe, cu dungi roz, ca agatul. Ele erau prinse în legături de aur, iar numele erau săpate „cum se face săpătura pe pietre şi pe peceţi" (Ex. 39,3.7). O pecete era folosită de un suveran
)

pentru a sigila documente oficiale. Sigiliul dădea putere documentului şi reprezenta autoritatea

cârmuirii în numele căreia slujea cineva. Tot aşa, numele gravate pe aceste pietre de onix demonstrau că cei reprezentaţi astfel erau în chip oficial puşi deoparte şi sigilaţi spre a deveni servi credincioşi ai Suveranului ceresc.

Semne de onoare şi de autoritate sunt adesea purtate pe umeri de slujbaşii guvernamentali sau de alţii care s-au distins prin ceva aparte. După cum Mesia avea să poarte domnia pe umerii Săi (îs. 9,6), tot aşa pietrele de pe umerii marelui preot exprimau onoarea şi răspunderea date de Dumnezeu. Umărul purtător de povară semnifică supunere până la robie. Isahar „îşi pleacă umărul sub povară şi se supune birului" (Gen. 49,15). Pietrele de onix fixate pe umărul efodului arătau că marele preot trebuia să poarte sarcinile fizice ale lui Israel, tot aşa cum Marele Preot ceresc poartă poverile noastre. „Aruncă asupra Domnului povara ta, şi El te va sprijini" (Ps. 55,22 - trd. engl.) Aceasta nu este o făgăduinţă de circumstanţă. Iar dacă noi devenim purtători de poveri pentru Dumnezeu, aceasta este o mare cinste cerească.

Numele lui Israel de pe pietrele de onix erau gravate „după şirul naşterilor" (Ex. 28,10). Venea întâi Ruben, cel mai în vârstă, şi la sfârşit, Beniamin, cel mai tânăr. Tot ca aceştia erau purtaţi pe umeri mieluşeii turmei şi aceia de curând născuţi în familia lui Dumnezeu (Luca 15,4-6). Aceste nume îi reprezintă pe noii recruţi, care se pregătesc să răspundă la chemarea puternicului lor General, de a intra ca întăriri în oastea Sa imperială, reprezentată prin pietrele scumpe din pieptar. Atât pietrele de onix, cât şi pietrele scumpe din pieptar erau gravate „ca aducere-aminte", ceva ce Dumnezeu nu va uita niciodată. „Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita", pentru că „te-am săpat pe mâinile Mele", nu pe pietre preţioase, ci pe ceva care este infinit mai de preţ, „pe mâinile Mele" (Ex. 28,12.29; îs. 49,15.16). Dumnezeu nu îi va uita niciodată pe aceia care se pregătesc pentru slujba Sa sau pe aceia care sunt acum angajaţi în ea. Aceasta este făgăduinţa Domnului către Sion.

Pieptarul judecăţii. Ca şi efodul, pieptarul era făcut din aur, albastru, purpuriu şi cărămiziu şi in subţire răsucit. Această piesă bogat brodată de brocart, când era îndoită, era de formă pătrată, măsurând o palmă, aproximativ 23 cm pe latură. în cadrul pieptarului,

erau aşezate patru rânduri de pietre preţioase, trei pe fiecare rând, „în ferecaturile lor de aur" (Ex. 39,13). Pe fiecare dintre aceste pietre era gravat numele uneia dintre cele douăsprezece seminţii (Ex. 28,15-21). Ele străluceau ca diamantele, reflectând lumina şi mărind numele gravat pe ele *(EV,* p. 251). Aceste pietre preţioase, măsurând fiecare aproape 5/7 cm, nu erau splendide numai ca aspect, ci erau şi de o mare valoare. Scriitorii evrei spun că steagul sau drapelul fiecărei seminţii avea aceeaşi culoare ca a pietrelor preţioase, reprezentând acea seminţie pe pieptarul marelui preot.

„Când va intra Aaron în sfântul locaş, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecăţii, ca să păstreze lotdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului" (Ex. 28,29). Tot astfel, zi după zi, „totdeauna", Domnul Hristos, Marele nostru I'reot ceresc, îşi aduce aminte de ai Săi. El „poartă pe inima Sa numele oricărui suflet căit şi credincios" *(PP,* p. 351). El „totdeauna" se gândeşte la fiecare suflet „sărac şi lipsit" (Ps. 40,17). El poartă nu numai poverile noastre fizice, ci şi toate poverile inimii noastre.

Aceste douăsprezece pietre preţioase de pe pieptar, deosebite una de alta, purtate pe inima marelui preot, reprezintă comoara ileosebită a lui Dumnezeu (Mal. 3,17). Ei (cei credincioşi) sunt strânşi la inima lui Hristos, Răscumpărătorul celor douăsprezece seminţii, din orice neam şi ţară, unii din adâncurile oceanului, alţii din cele

Imai întunecate adâncuri ale pământului. *Ordinea numelor.* Numele de pe pieptar erau gravate „după cele douăsprezece seminţii" (Ex. 28,21). Numai aceia erau socotiţi „la număr" *în seminţii* care erau destul de în vârstă „în stare să poarte urnele" (Num. 1,3), destul de maturi ca să ducă luptele Domnului, pe tărâm spiritual. în lupta şi slujba lor pentru El, Hristos îi poartă pe aceştia pe inima Sa „totdeauna". Ei sunt „aducerea-aminte" a Sa şi niciodată nu-i va uita! Ordinea acestor nume avea să fie, firește, la lei cu aceea pe care o aveau când tăbărau în jurul sanctuarului şi rând mărşăluiau din loc în loc (Num. 2,3-13).

Urim şi Tumim. „Să pui în pieptarul judecăţii Urim şi Tumim, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfăţişa el înaintea I)omnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata I opiilor lui Israel, când se va înfăţişa înaintea Domnului". Acestea iuitau înapoi, către Eden... în Ezechiel 28,13 se face menţiunea

despre următoarele pietre preţioase ca existând în Eden: sardonic, topaz, diamant, hrisolit, onix, iaspis, safir, rubin, smarald. (Septuaginta redă toate cele douăsprezece pietre). Se pare că pieptarul judecăţii purtat de marele preot arată înapoi spre Eden, făgăduindu-i Israelului lui Dumnezeu reprimirea în slava sa (a Edenului), în timp ce Noul Ierusalim vorbeşte la fel, înfăţişându-le celor răscumpăraţi toată măreţia Paradisului şi chiar mai mult decât atât, Paradis în care ei sunt introduşi de către Miel - adevăratul Mare Preot, care poartă numele lor pe inima Sa.

Ezechiel spune că Lucifer, împăratul Tirului, era „acoperit" cu aceste pietre scumpe (Ezech. 28,12-19). Cât de minunat este gândul că pieptarul marelui preot măsoară cu palma abisul din clipa când, prin Lucifer, a intrat păcatul în Eden, smulgându-i pe locuitorii acestuia de la inima lui Dumnezeu, Creatorul, şi momentul în care, prin Hristos, păcatul este cu totul şi definitiv şters, iar copiii Săi sunt readuşi la inima Răscumpărătorului, adevăratul Mare Preot![1]

Efraim şi Dan, „tăiaţi". De ce? în lista seminţiilor din Apocalipsa 7, ale căror nume sunt scrise pe porţile Sfintei Cetăţi (Apoc. 21,12), Iosif îi ia locul lui Efraim, despre care este scris: „Efraim s-a lipit de idoli; lasă-1 în pace!" (Osea 4,17). Oricine se lipeşte de idolii săi, de argint, de aur, lichior, tutun, cafea, podoabe sau orice alt idol, va primi până la urmă acelaşi verdict: „Lasă-1 în pace!" Dan, defăimătorul (cel ce muşcă pe la spate), „un şarpe pe drum, o năpârcă pe cărare, muşcând călcâiele calului, făcând să cadă călăreţul pe spate" (Gen. 49,17), de asemenea, este lăsat afară, şi Levi îi ia locul. Ce avertizare trebuie să fie aceasta pentru oricine se dedă la critică şi defăimare de orice fel! Ar fi bine ca aceia care sunt ispitiţi în punctul acesta să reflecte la aceste binecunoscute cuvinte:

[1] Din cauza deosebirilor de limbă, Vechiul Testament a fost scris în ebraică şi Noul în greacă -, numele unora dintre pietrele preţioase menţionate în Apocalipsa oferă de cele care apar în Ezechiel şi Exodul, dar pietrele preţioase sunt aceleaşi. Potrivit cu *Dicţionarul Biblic* al lui Smith, iacintul este totuna cu opalul, halchedonul este o varietate de agat, sardonixul, o varietate de onix, în vreme ce hrisoprazul şi hrisolitul, ambele pietre foarte strălucitoare, sunt evident rubinul şi diamantul din Vechiul Testament.

Există atât de mult bine în cei mai răi dintre noi
Si atât de mult rău în cei mai buni dintre noi,
încât nu credem că s-ar cuveni ca cineva dintre noi
Să vorbească despre ceilalţi!

Când ne aducem aminte că Satana, „şarpele", este „pârâşul fraţilor noştri" (Apoc. 12,10), oare nu se cuvine să dăm la o parte un astfel de spirit şi să ne luăm locul între cei răscumpăraţi ai lui Israel?

Pietrele de onix şi pieptarul legate laolaltă. Când pieptarul a fost gata, câte un inel de aur curat a fost aşezat în fiecare dintre cele patru colţuri ale lui, două sus şi două jos. De cele două inele de sus erau fixate „lănţişoare răsucite" de aur curat, întărite cu agrafe de aur curat. Aceste lănţişoare ajungeau la umerii efodului, de care erau legaţi cu agrafe de aur, unind astfel pietrele de onix cu pieptarul judecăţii - demnitate militară pentru războinicii maturi şi încercaţi. Aceste lănţişoare erau dublu întărite, deoarece erau „răsucite" -adevărate lanţuri de aur curat (Ex. 28,13.14; 39,15-18). Tot astfel şi Hristos îi leagă pe copiii Săi laolaltă, tineri şi bătrâni, şi, potrivit Cuvântului Său, nimeni „nu-i va smulge din mâna Tatălui Meu" (Ioan 10,29). Cât de important este deci că aceste lănţişoare erau de aur „răsucit"! Prin cele două inele de jos, pieptarul era fixat de inelele de aur de pe cele două laturi ale efodului, deasupra brâului, cu o „sfoară albastră" (Ex. 28,28). Gândiţi-vă, numai! O sfoară *albastră,* înfăţişând ascultarea de adevărul ceresc, îi lega pe războinicii lui Israel strâns de brâu, acea parte a echipamentului militar, care era în legătură cu sabia, în cazul acesta „sabia Duhului", care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efes. 6,17). Legaţi astfel laolaltă şi echipaţi, luptătorii lui Israel sunt siguri de victorie în lupta lor spirituală.

Brâul „minunat" al efodului. „Minunat" are aici semnificaţia de artistic sau lucrat cu măiestrie. Brâul acesta avea lăţimea de un lat de mână, înfăşurat de două ori pe partea de sus a taliei şi legat în faţă, iar capetele, lăsate să atârne în jos. Ca şi la efod, culorile lui regeşti erau bogat brodate cu fire de aur curat, reprezentându-L în Iclul acesta foarte potrivit pe Hristos, care era „încins la piept cu un brâu de aur" (Apoc. 1,13). Un astfel de brâu era un semn de deosebită onoare, maiestate, regalitate, bogatul brâu de aur al lui Hristos reprezentând caracterul deosebit al slujbei Sale de Mare Preot.

Mitra sau „cununa sfântă". Ca şi celelalte veşminte, mitra era făcută din in subţire, formând astfel o întreită coroană, „una într-alta". Era un simbol al triplei coroane a lui Hristos. Fixată în partea din faţă cu un fir *albastru,* se afla o placă de aur curat, pe care era gravată inscripţia: „Sfânt Domnului!". Din

cauza aceasta, mitra era numită „Cununa sfântă" (Ex. 39,30.31). Această placă, cu firul ei albastru, trebuia să fie aşezată „pe fruntea lui Aaron", simbolizând astfel că, în calitate de mare preot, el îşi dădea seama că era supus Cuvântului lui Dumnezeu, ca adevărat reprezentant al lui Hristos.
La începutul celor o mie de ani, când cei răscumpăraţi vor fi preoţi împreună cu Hristos (Apoc. 20,4.6) şi ei vor purta coroane sfinte. Ca o iniţiere a lor în această sfântă slujbă, lisus aşază pe fruntea fiecăruia „cununa slavei"... având „Numele Său cel nou" şi inscripţia „Sfinţenie Domnului!" *(TV,* p. 665; îs. 62,2; Apoc. 2,17; 3,12; 22,4). Aceia care în final vor purta această coroană vor fi aici, în viaţa de fiecare zi, ceea ce reprezintă ea - sfinţenie Domnului.
Sumarul capitolului despre veşmintelor preoţilor. Următorul tabel comparativ arată toate veşmintele preotului şi ale marelui preot.

Veşmintele preotului de rând	**Veşmintele marelui preot**	**Veşmintele cu fir de aur ale marelui preot în Ziua Ispăşirii**
Ismene de in	Ismene	Ismene
Tunică de in	Tunică	Tunica brodată
Brâu brodat	Brâu de in	Brâu brodat
Scufie	Mitra de in subţire	Mitra cu placa de aur
Ex. 28,40.42; 39,27-29	Ex. 39,27.28; Lev.16,4	Ex. 28,4.8.36.39.
PP p. 350		Mantia albastră a efodului
Efodul cu pietrele de onix	Pieptarul judecăţii	Brâul lucrat cu măiestrie.

SECŢIUNEA IV
A.

In Sfânta

15

Sanctuarul ceresc

De ce trebuie să înţelegem Sanctuarul ceresc? Sanctuarul pământesc este important pentru că el era parabola prin care Dumnezeu dorea să oglindească răscumpărarea lucrată în cel ceresc. Dar cel ceresc este *adevăratul* Sanctuar, „marele original" *(PP,* p. 357), unde lucrarea de răscumpărare este în momentul de faţă în desfăşurare. Aici, Iisus face acum apelul ultim înaintea Tatălui în sprijinul mântuirii noastre. Mai ales în aceste ceasuri de încheiere a timpului de probă, un studiu serios al acestui subiect vital, fără îndoială, va trezi un viu interes pentru viaţa viitoare şi va constitui o legătură solidă care să-1 lege de Cer pe cercetătorul zelos.
Ceva mai mult, deoarece Planul Mântuirii este „marea temă centrală" a Bibliei, o înţelegere a ambelor sanctuare - cel pământesc şi cel ceresc - este fundamentală pentru o înţelegere corectă a Bibliei. Fără aceasta, vom pierde iluminarea pe care acest subiect o dă multor părţi din Scripturi, care altfel ar părea greu de înţeles. Studiul nostru ar trebui să aibă drept ţintă să ne facă să-1 înţelegem pe cel ceresc cât mai deplin posibil, ca pe un tot unitar avându-L pe Hristos ca figură centrală, şi răscumpărarea, ca subiect care pătrunde în toate părţile lui componente.
O viziune clară şi precisă asupra Sanctuarului de sus ne va da posibilitatea să-L urmăm pe Hristos acolo unde slujeşte El acum pentru salvarea omului. Aceasta ne va întări credinţa în lucrarea de încheiere a Evangheliei, ne va ajuta să depistăm eroarea şi s-o evităm, credinţa devenind astfel o ancoră pentru suflet. Fără această înţelegere, nu vom fi în stare să ne facem partea în colaborare cu Hristos, mai ales în acest timp, când judecata care decide soarta noastră veşnică este în curs de desfăşurare în curţile de sus. Fără această viziune, „va fi imposibil... să dăm pe faţă credinţa care este esenţială pentru acest timp" *(TV,* p. 499).

Sanctuarul pământesc, o „copie" a celui ceresc. Când îi dă lui Moise instrucţiunile pentru sanctuarul pământesc, Dumnezeu îl avertizează de repetate ori: „să faci [toate lucrurile] după chipul [modelul] care ţi s-a arătat pe munte" (Ex. 25,9.10; 26,30; 27,8; Num. 8,4; Fapte 7,44; Evrei 8,5). Acest sanctuar

trebuia să fie o copie exactă a aceluia care i-a fost arătat. Nu trebuia să fie nici o abatere de la model, pentru că fiecare amănunt reprezenta o fază anume din lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos. Este important deci ca noi să obţinem o înţelegere clară nu numai a acestui model, ci şi a legăturii lui cu Sanctuarul ceresc.

Din cauză că „locurile sfinte" din sanctuarul pământesc erau „chipul (copia) celui adevărat", adică al Sanctuarului ceresc (Evrei 9,24), unii au presupus că Sanctuarul ceresc era modelul arătat lui Moise. Alţii au conchis că, din moment ce Sanctuarul ceresc este „marele original", el trebuie să fi fost modelul. Totuşi Pavel lămureşte că modelul arătat lui Moise era doar o umbră a lucrurilor cereşti, şi nu chiar „înfăţişarea adevărată" a acelor lucruri (Evrei 10,1.5). De asemenea, „locurile sfinte făcute de mâini [Sfânta şi Sfânta Sfintelor din sanctuarul pământesc] sunt chipuri ale celui adevărat" (Evrei 9,11). Astfel că, nu numai „lucrurile" din sanctuarul pământesc, dar chiar clădirea însăşi erau o „umbră" sau „un chip" al celui ceresc.

Este adevărat că Dumnezeu a „prezentat înaintea lui Moise pe munte o privelişte a Sanctuarului ceresc", dar aceasta a fost dată nu ca un model, ci pentru ca el să poată înţelege mai bine legătura dintre cele două sanctuare - pământesc şi ceresc - şi să aprecieze mai bine sfinţenia misiunii sale şi cât era de important să facă toate „lucrurile după chipul care i-a fost arătat" *(PP,* p. 345). Dacă ar fi adevărat că Dumnezeu i-a dat lui Moise o viziune despre Sanctuarul ceresc *ca model,* s-ar înţelege de aici că în cer s-ar afla o curte cu un altar de aramă, unde se aduc jertfe, deoarece acestea erau o parte din modelul care i-a fost arătat. Despre altarul de aramă, el a fost avizat în mod special: „Să fie făcut aşa cum ţi s-a arătat pe munte" (Ex. 27,8). Dar, deşi lui Moise i s-a arătat curtea, este bine cunoscut că în cer n-a fost nicicând o curte (Apoc. 11,2). Acest pământ, unde adevărata Jertfă a fost adusă pe Calvar, este curtea Sanctuarului ceresc. *„Chipurile* lucrurilor care sunt în ceruri" au fost „curăţite cu sânge de viţel şi de ţapi", dar „trebuia ca înseşi lucrurile cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât acestea" (Evrei 9,19.23).

Atunci ce era acest model? Chipul pe care Dumnezeu i 1-a arătat lui Moise era un *model* asemănător cu acela pe care urma să-1 construiască, o *„reprezentare în miniatură* a templului ceresc" *(PP,* p. 345). Nu numai că Dumnezeu i-a dat lui Moise o „reprezentare în miniatură" a fiecărei părţi a sanctuarului, dar i-a arătat exact şi cum să fie îmbinate acestea: „Cortul să-1 faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte"' (Ex. 26,30).

Met *un fel de tipuri în cer.* Din texte care spun că Ioan a văzut chivotul, altarul de aur al tămâierii şi sfeşnicul cu şapte braţe (Apoc. 11,19; 8,3; 4,5) în cer, unii au tras concluzia că Ioan a văzut aceste obiecte aşa cum erau în sanctuarul pământesc. Orice confuzie asupra acestui punct va dispărea dacă ne amintim că în ceruri nu există lipuri - toate acestea aparţin sanctuarului pământesc. în ceruri sunt lucrurile reale, *antitipurile* lor. Tot ce era în legătură cu cel pământesc era o parabolă care trebuia să ilustreze ce era în cel ceresc. Astfel, când a văzut „cele şapte lămpi de foc arzând înaintea scaunului de domnie" - antitipul sfeşnicului cu şapte braţe -, Ioan arată imediat că acestea erau „cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu" (Apoc. 4,5). Dacă noi ne-am închipuit că există un sfeşnic de aur în Sanctuarul ceresc asemenea tipului din cel pământesc, ar trebui să ţinem seama de faptul că scopul unui candelabru este să lumineze. Care ar fi atunci folosul unei candele sau lumânări în Ceruri, unde slava lui Dumnezeu iluminează aşa de intens întreaga Cetate, încât chiar şi soarele, deşi luminează de şapte ori mai mult, nu se vede (Apoc. 22,5; 21,23;'îs. 30,26)?

Biblia abundă în metafore prin care un obiect este folosit ca să ilustreze ceva pentru care el este un simbol. De exemplu, Ioan spune

■ a văzut patru animale sau făpturi vii, câte una de fiecare parte a t ionului - un leu, un viţel sau un bou, un vultur care zboară şi o fiinţă

■ o faţă de om (Apoc. 4,6.7). Dar ce erau acestea? El explică mai pe urmă că aceştia erau „răscumpăraţi de pe pământ" (Apoc. 5,8.9). Aşadar, ceea ce a văzut în realitate nu erau animale, ci fiinţe omeneşti uiscumpărate, aranjate în aşa fel încât acest grup i se înfăţişa în chipul acestor creaturi. Tot aşa a văzut el chivotul, altarul, sfeşnicul, cădelniţa de aur, nu ca tipuri, ci antitipurile lor.

Două despărţituri în Sanctuarul din cer. După cum în sanctuarul pământesc erau două despărţituri distincte, Sfânta şi Sfânta

Sfintelor, tot aşa şi în antitipul său, fiecare împărţire a lucrării lui Hristos are „locul ei anume în Sanctuarul ceresc" *(PP,* p. 357). Când S-a înălţat la cer, după ce S-a adus ca jertfă aici, pe pământ, Hristos a intrat direct după prima perdea, „uşa în Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc, unde El a fost uns ca Mare Preot" spre a-Şi începe lucrarea ca Mijlocitor. Când, la sfârşitul celor 2300 de zile, a intrat „dincolo de a doua perdea" (Evrei 9,3), El a păşit în Locul Preasfânt, a doua despărţitură a Sanctuarului ceresc, unde Şi-a început lucrarea ca Judecător (Dan. 7,9.10.13). „El încă prezintă sângele Său înaintea Tatălui în sprijinul păcătoşilor" *(TV,* p. 437). Astfel, El devine Judecătorul şi Avocatul nostru şi îşi continuă slujba până la încheierea timpului de probă. Apoi vine hotărârea: „Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe... cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană" (Apoc. 22,11). La data aceasta, destinul întregului neam omenesc este hotărât. (Vezi *TV,* p. 437, la care se face referire şi în cap. 23.)

Un scut împotriva rătăcirii. Cea mai sigură cale de a împrăştia întunericul rătăcirii este de a îndrepta asupra lui proiectorul adevărului - dând o explicaţie clară şi biblică. Acest principiu se aplică la Sanctuar. Pentru a ilustra, să examinăm câteva dintre aceste erori. *Mai întâi,* sunt unii care presupun că, atunci când Şi-a început lucrarea de Mare Preot în Sanctuarul ceresc, ca Înainte-Mergător al nostru, Domnul Hristos a intrat direct în a doua despărţitură, Locul Preasfânt, „dincolo de perdea" (Evrei 6,19.20). După cât se pare, aceştia trec cu vederea faptul că erau două încăperi şi două perdele. Perdeaua de la intarea în Sfânta Sfintelor era „a doua perdea" (Evrei 9,3). Ei mai uită că marele preot intra dincolo de această perdea „numai o dată pe an", la *încheierea* slujbei sale anuale, şi nu la *începutul* ei (Evrei 9,1.7).

Să examinăm textele care au dat naştere la această confuzie. In Evrei 9,11.12, Pavel zice că, la înălţarea Sa, „după ce a căpătat o răscumpărare veşnică", Hristos „a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt". Expresia tradusă aici prin „Locul Preasfânt" înseamnă ad litteram „locurile sfinte". Este acelaşi cuvânt care este tradus în Evrei 9,8 prin „Locul Preasfânt" şi „Sanctuar", în Evrei 8,2, unde se referă în mod clar, nu la vreuna dintre despărţiturile Sanctuarului ceresc, ci la „adevăratul cort din ceruri". Cuvântul

tradus prin „Locul Preasfânt" din Evrei 9,3 este un alt cuvânt şi se referă la Locul Preasfânt din sanctuarul pământesc. Din acest studiu, amintindu-ne că, în timpul anului, marele preot de pe pământ slujea în Locul Sfânt şi nu intra în Locul Preasfânt până la sfârşitul anului, este evident că Hristos, antitipul marelui preot pământesc, Şi-a început slujba ca Mare Preot în *prima despărţitură* a Sanctuarului ceresc, şi nu în *a doua.*

Din moment ce în Sanctuarul ceresc nu există „însăşi chipul" lucrurilor din cel pământesc, alţii declară că în cer nu există nici un Sanctuar. O astfel de susţinere este în întregime fără fundament biblic, lansată în mod evident din cauza unei greşite înţelegeri sau a unei lipse de înţelegere cu privire la natura „adevăratului cort". O înţelegere corectă a semnificaţiei sanctuarului pământesc ca tip al adevăratului cort trebuie să ne ajute să evităm o astfel de greşeală. Nici un sanctuar în cer? Imposibil! Sanctuarul este indispensabil lucrării de răscumpărare preînchipuite prin sanctuarul pământesc. Dar noi nu trebuie să uităm niciodată că *adevăratul* Sanctuar este „cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care *nu este făcut de mâini,* adică nu este *din zidirea aceasta",* care este făcută „de mână omenească" (Evrei 9,11.24). într-adevăr, lucrurile din sanctuarul pământesc nu aveau „înfăţişarea adevărată a lucrurilor" din cel ceresc (Evrei 10,1), ci numai o reprezentare a lor în miniatură. Nici vorbă să nu existe un Sanctuar în cer, ci în cer este un Sanctuar cu mult mai mare decât cel pământesc, după cum o clădire este mai mare decât umbra ei sau decât macheta ei. Fără îndoială că o înţelegere a semnificaţiei spirituale a sanctuarului pământesc şi a legăturii lui cu *adevăratul* Cort ar fi salvat poporul evreu, ajutându-1 să nu-L lepede pe Hristos şi adevărul cu privire la lucrarea Sa în adevăratul Sanctuar, tot aşa cum ar salva pe poporul lui Dumnezeu azi de rătăciri şi înfrângere.

„Cortul acela mai mare şi mai desăvârşit". Dacă „lucrurile" din sanctuarul pământesc „nu aveau înfăţişarea adevărată a lucrurilor" clin cel ceresc şi dacă „locaşul de închinare făcut de mână omenească", adică „zidirea" însăşi, era doar „un chip" al adevăratului cort, cu ce se poate asemăna atunci Sanctuarul ceresc? Pavel îl descrie ca pe „cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini" (Evrei 9,11). „Care nu este făcut de mâini!" Deci, cu siguranţă,

zidurile lui nu erau făcute din scânduri sculptate cu heruvimi şi poleite cu aur, ca acelea ale unui „locaş de închinare făcut de mâna omenească" (Evrei 9,24). Şi această structură nici nu putea fi acoperită cu

piei de viţel de mare, cu piei de berbec, cu ţesătură din păr de capră sau cu in brodat cu chipuri de heruvimi. Cât de cu totul nefiresc ar fi fost acest lucru! „Cortul acela mai mare şi mai desăvârşit", care a fost „ridicat" de Dumnezeu, cortul cel adevărat sau *real,* „marele original", era alcătuit din fiinţe vii - îngeri, nu sculptaţi, nici brodaţi, nici statui de aur bătut, ci îngeri adevăraţi, pulsând de viaţă. „Chipul" sau „umbra lucrurilor cereşti", arătate lui Moise, era atât de deosebit de „adevăratul cort", după cum modelul unui veşmânt este deosebit de veşmântul însuşi. Era o simplă „umbră" a celui „adevărat", dată ca să-1 facă pe om în stare să înţeleagă *adevăratul* Sanctuar ceresc. Ceea ce i-a arătat Dumnezeu lui Moise era numai „un chip", o „umbră", „un model", „o miniatură" a Sanctuarului real, cu îndrumări explicite ca să facă toate piesele exact după modelul care i-a fost arătat.

Slujba din Sanctuarul ceresc a urmat celei din sanctuarul pământesc. „Primul cort" (Evrei 9,2) a fost acela pe care 1-a făcut Moise la Sinai. Templul lui Solomon şi, mai pe urmă, Templul lui Zorobabel şi cel al lui Irod au fost făcute, în linii generale, după acelaşi model. Acestea toate au fost sanctuare pământeşti. Sanctuarul pământesc, în toate părţile lui componente, a fost un tip al celui ceresc, „adevăratul cort, ridicat de Dumnezeu, nu de om" (Evrei 8,2). Tipul s-a întâlnit cu antitipul atunci când, la moartea lui Hristos, perdeaua dinăuntrul templului a fost sfâşiată. Aceasta era o anunţare din partea Cerului că lucrarea sanctuarului pământesc luase sfârşit şi că serviciul Sanctuarului ceresc era gata să înceapă. Slujba lui Hristos ca Mare Preot în Sanctuarul ceresc n-a început până ce n-a fost adusă jertfa Sa. Pe cruce, când El a rostit cu glas tare „S-a isprăvit!" (Ioan 19,30), toate jertfele aduse în curte se întâlneau cu Antitipul lor în El, adevărata Jertfă. Sacrificiul lui Hristos, adus în curtea de pe pământ, punea capăt tuturor vărsărilor de sânge pentru păcat (Evrei 9,12). Jertfele preînchipuitoare, deşi o vreme au continuat să fie aduse de către iudeii necredincioşi, au încetat automat să mai reprezinte adevărata Jertfă. Atunci s-a împlinit verdictul dat de Hristos şi rostit cu atâta patos cu puţin timp înainte de trădarea Sa:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut! Iată că vi se lasă casa pustie!" (Matei 23,37.38). De atunci înainte, slava lui Dumnezeu nu s-a mai manifestat niciodată în sanctuarul pământesc. Niciodată, începând din acel moment, sanctuarul acela nu avea să mai fie locul locuinţei lui Dumnezeu pe pământ. Slujba Sanctuarului ceresc era gata să urmeze celei din sanctuarul pământesc.

Adevăratul cort „aşezat". „înainte de a se pune temeliile pământului, Tatăl şi Fiul s-au unit într-un legământ ca să-1 răscumpere pe om, în caz că va fi biruit de Satana" *(HLL,* p. 834). Cu prilejul acestui sfat tainic, Mielul lui Dumnezeu, Hristos, S-a oferit ca preţ de răscumpărare pentru om (Zah. 6,13; *TV,* p. 416, 417). Dar toţi suntem de acord că Hristos n-a fost junghiat decât la cruce.

în acest sfat al păcii s-au luat toate măsurile pentru răscumpărarea deplină a omului. în dragostea Sa nemărginită şi în preştiinţa Sa, Tatăl *a.plănuit* Sanctuarul ceresc, în care întregul Cer avea să coopereze *(PP,* p. 63, 64) şi, la timpul hotărât, acest sanctuar avea să intre ni funcţiune, sau să fie „aşezat". In timp ce „cortul dintâi" „stătea încă în picioare", drumul către Locul Preasfânt nu era încă deschis (Evrei 9,8). Atâta timp cât tipul împlinea planul lui Dumnezeu, nu era nevoie de antitip; tipul a întâlnit antitipul şi a expirat la moartea lui Hristos, atunci când nitapeteasma s-a rupt. Domnul a aşezat adevăratul cort în Cer. Alunei, „drumul spre Locul Preasfânt" a fost deschis; atunci, sanctuarul de pe pământ a dat locul Sanctuarului din Cer; atunci, preoţia pământească a fost urmată de preoţia lui Hristos, iar slujba a fost „transferată din templul de pe pământ în templul din ceruri" *(HLL.* P 166). Astfel, de vreme ce Sanctuarul ceresc a fost conceput în zilele Iisniciei, şi pe bună dreptate se poate spune că a existat din veşnicie, ■ n-a putut intra în chip real în funcţie până după moartea, învierea şi înălţarea lui Hristos, când El a fost uns ca Mare Preot.

Asupra acestui punct, M. L. Andreasen, în cartea sa *The Book of Hcbrews (Epistola către Evrei),* la pagina 328, spune: „Versetul 8 |ilin Evrei 9] înseamnă că drumul spre adevăratul Loc Preasfânt |Sanctuarul ceresc] n-a fost deschis atâta timp cât serviciul din cortul

mozaic [sanctuarul pământesc] corespundea încă planului lui Dumnezeu". Iar la pagina 330, el declară mai departe: „Drumul spre Sanctuarul ceresc avea să fie deschis atunci când sanctuarul pământesc avea să-şi fi împlinit misiunea."

Ungerea Sanctuarului ceresc. Mielul „de parte bărbătească, de un an", pe care preotul îl jertfea

dimineaţa şi seara, ca o consacrare a lui Israel faţă de Dumnezeu, îl reprezenta pe Hristos atunci când, la *începutul* vieţii Sale pământeşti, a intrat în curtea Sanctuarului, adică pe pământ, spre a deveni Jertfa pe care Dumnezeu a dat-o pentru „lume" (Ioan 3,16). „Berbecul consacrării" (Ex. 29,22), pe care Moise (care îl reprezenta pe Dumnezeu) 1-a oferit atunci când sanctuarul pământesc a fost pus în funcţiune, îl reprezenta pe Hristos ca jertfă la *sfârşitul* vieţii Sale pe pământ. După cum în sanctuarul pământesc nu puteau începe slujbele până ce nu era adusă această jertfă şi până ce atât sanctuarul, cât şi preoţii nu erau unşi (Ex. 40,9-15.29), tot aşa serviciul în Sanctuarul ceresc nu putea începe până ce Hristos, adevărata Jertfă, nu era sacrificat pe calvar şi până ce, la înălţarea Sa, n-a fost uns ca Mare Preot, iar „Sfânta Sfintelor" (Sanctuarul ceresc), n-a fost de asemenea unsă (Dan. 9,24). Acesta a fost ultimul eveniment profetic înainte de încheierea celor şaptezeci de săptămâni.

Adevăratul cort aşezat. Domnul însuşi „a ridicat" adevăratul cort (Evrei 8,2). Cuvântul tradus aici prin „ridicat" este redat mai bine în trd. Moffatt - „aşezat". După cum Moise, care îl prefigura pe Dumnezeu, a aşezat primul cort la Sinai, tot astfel Dumnezeu „a aşezat" adevăratul cort, care este antitipul lui. Dumnezeu „a aşezat" adevăratul cort, adică a organizat şi a rânduit toate forţele cerului spre a coopera cu Hristos în lucrarea răscumpărării - tot cerul era în acţiune în acest eveniment crucial. Aceasta ne sugerează un tablou cu totul diferit de acela al unui cort ridicat sau al unei clădiri zidite. Dacă ar fi fost un cort sau o zidire de vreun fel oarecare, cât de mare ar fi trebuit să fie ca să poată cuprinde imensul număr de îngeri care înconjurau tronul? Şi cum ar fi fost acoperişul lui? Sanctuarul pământesc „nu era decât o slabă oglindire a vastităţii şi gloriei sale" pe care „nici o structură pământească nu putea s-o reprezinte" *(TV,* p. 422; *PP,* p. 357).

Acest Sanctuar, în care Hristos a intrat la înălţarea Sa, este numit „Cerul însuşi" (Evrei 9,24). „Hristos n-a intrat într-un locaş de

închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat *chiar în cer",* în Sanctuarul ceresc. Şi în acest Sanctuar, care „nu era făcut de mână omenească", ci „aşezat" de Dumnezeu, Şi-a început Hristos slujba de Mare Preot al nostru.

„Chiar în cer". Să stăruim pentru moment asupra expresiei „chiar în cer". Cerul este definit de *Webster* ca fiind locuinţa lui Dumnezeu. Când spune „chiar în cer" (Evrei 9,24), în mod evident Pavel se referă la locuinţa lui Dumnezeu. El mai numeşte acesta *„al treilea* cer", sau „Paradis" (2 Cor. 12,2.4). „Firmamentul" cu care Dumnezeu a înconjurat Pământul la începutul lucrării de creaţie ar fi deci *primul* cer, iar spaţiul dintre acestea două ar fi *al doilea* cer. După cum *primul* cer înconjoară planeta noastră, tot astfel al treilea cer înconjoară Paradisul, locuinţa lui Dumnezeu. La fel cum primul cer, firmamentul, la început era o parte inseparabilă a Pământului, tot astfel al treilea cer este o parte inseparabilă a „cerului", sau Paradisul. Pavel a fost „răpit" „până în" al treilea cer, „în" rai. Paradisul, care nu este altceva decât alt nume pentru cetatea „care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11,10), este locuinţa lui Dumnezeu. De aceea, Sanctuarul ceresc (pentru care cel pământesc, locuinţa Lui pe pământ, era un tip) este adevărata locuinţă a lui Dumnezeu.

Ţinând seama de legea comparaţiei şi a egalităţii, Sanctuarul ceresc este deci „chiar cerul" „în" care Hristos a intrat la înălţarea Sa (Evrei 9,24), Paradisul „în" care Pavel a fost răpit. Nu ni se spune dacă *tot* cerul sau numai o parte din „cerul însuşi", sau Paradisul, care este cetatea lui Dumnezeu, este repartizat lucrării din Sanctuarul ceresc, dar putem şti că există spaţiu suficient ca să facă faţă nevoilor tuturor fiinţelor cereşti nenumărate, care conlucrează cu Domnul Hristos la lucrarea răscumpărării.

Preoţia Sanctuarului ceresc. Nu numai locaşul însuşi şi lucrurile din el (sanctuarul pământesc) erau un tip al „adevăratului cort", ci şi marele preot de pe pământ era un tip al lui Hristos, Marele Preot ceresc. Până la vremea înălţării Sale, nu fusese nici un preot în cer. Până atunci, preoţia s-a limitat numai la sanctuarul pământesc. Atunci când, la înălţarea Sa, Hristos Şi-a început lucrarea ca Mare Preot, a luat fiinţă o preoţie pe *deplin reprezentativă.* Este vorba

de „mulţimea de captivi" (Efes. 4,8, în trd. engl. „a multitude of captives) care „au ieşit din morminte după învierea Sa" (Mat. 27,52.53) şi s-au înălţat la cer împreună cu El. Toţi aceştia lucrează acum ca „preoţi pentru Dumnezeu" (Apoc. 5,9.10).

Răscumpărarea înainte de Calvar. Dacă înainte de Calvar nu exista nici un preot în cer şi dacă „fără vărsare de sânge nu este iertare" de păcat (Evrei 9,22), cum putea cineva să fie mântuit înainte de Calvar şi înainte ca Hristos să devină Mare Preot? Vorbind despre aceasta, nu trebuie să uităm că

Hristos „era Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13,8), de la data acelui tainic „sfat al păcii" între Tatăl şi Fiul (Zah. 6,13), „înainte de crearea pământului" *(PP,* p. 63). Astfel, Jertfa *făgăduită* este „taina descoperită [prin jertfirea Sa reală pe cruce] acum sfinţilor Lui", „spre slava noastră" (Col. 1,26; 1 Cor. 2,7). Hristos a fost desemnat să fie jertfă „mai înainte", în acel sfat tainic cu Tatăl, „înainte de veşnicii" (1 Petru 1,18-20). „înainte de a fi lumea", mântuirea „ne era dată în Hristos Iisus" (2 Tim. 1,9). Atunci Şi-a oferit Hristos viaţa, ca să-1 răscumpere pe om, în caz că s-ar fi ivit nevoia. Şi nevoia s-a ivit în Grădina Edenului, când primii noştri părinţi au căzut sub puterea Satanei. De la data aceea şi până la cruce, omul căzut în păcat a avut iertare şi răscumpărare prin credinţă în sângele *promis* al lui Hristos; de la Calvar încoace, el are iertare şi răscumpărare prin credinţa în sângele Său deja *vărsat* pe crucea de pe Golgota.

Slujba în Sanctuarul ceresc azi- Din moment ce în cer nu mai există nici un fel de tipuri, este evident că, atunci când i s-a dat o viziune despre Sanctuarul ceresc, lui Ioan i s-a arătat tronul adevărat al lui Dumnezeu, antitipul chivotului cu capacul ispăşirii şi Şekina; i-a fost arătat Iisus ca Mijlocitor, prezentând neprihănirea Sa ca pe o mireasmă plăcută înaintea tronului, antitipul altarului şi cădelniţei de aur, ambele având rolul să aducă jertfa de tămâie, care reprezenta neprihănirea lui Hristos; lui Ioan i s-au arătat „cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu", antitipul candelabrului de aur cu şapte braţe „arzând înaintea tronului". Astfel, acum, în Sanctuarul ceresc sunt întrunite toate persoanele Dumnezeirii - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt cu înşeptita Sa putere în favoarea mântuirii noastre, în timp ce îngerii, ascultând de glasurile care ies din tron asemenea tunetelor, zboară iute ca sclipirile fulgerelor (Apoc. 4,5), dornici să fie trimişi

ca „duhuri slujitoare pentru aceia care vor moşteni mântuirea" (Evrei 1,14). Aceşti îngeri sunt antitipul heruvimilor de aur sclipitor gravaţi pe pereţi şi brodaţi pe ţesăturile cu care era acoperit cortul şi pe perdelele sanctuarului pământesc. în timp ce clipele aleargă cu repeziciune spre sfârşit, Duhul lui Dumnezeu „mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite" (Rom. 8,26). Meditaţi la aceasta! Mai ales acum, când soarta neamului omenesc este în cumpănă, aşa de mare este preocuparea Duhului Sfânt pentru mântuirea ta şi a mea, încât cuvintele nu sunt de-ajuns ca s-o exprime. Numai suspinurile adânci pot să exprime agonia Sa sufletească pentru omul păcătos. Această lucrare a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt, împreună cu aceea a îngerilor, este acum în plină desfăşurare în adevăratul Sanctuar, „acel cort mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini", „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul" (Evrei 9,11; 8,2). *Sumar.* Ca rezumat, să grupăm laolaltă într-un tablou clar principalele trăsături ale Sanctuarului ceresc, aşa cum sunt ele prefigurate în cel pământesc. *Mai întâi,,* nu este nici o curte în cer; pământul acesta, unde Iisus, adevărata Jertfă, a suferit, a sângerat şi a murit, este curtea Sanctuarului ceresc. *în al doilea rând,* „acel cort mai mare şi mai desăvârşit" este „chiar cerul" - „imensitatea şi slava sa" nu pot fi reprezentate prin nici o „zidire pământească" sau „clădire" făcută de mâini. *în al treilea rând,* Sanctuarul de sus are „două locuri distincte", Sfânta, unde Hristos Şi-a început lucrarea ca Mare Preot, şi Sfânta Sfintelor, unde El oficiază acum ca Judecător. *In al patrulea rând,* în ceruri nu există nici un fel de tipuri, zidirea pământească şi lucrurile din ea nu sunt chiar „chipul lucrurilor din ceruri", ci numai „umbra" lor. *în al cincilea rând,* în Sanctuarul ceresc, toate „lucrurile" sunt *vii, reale,* antitipul „lucrurilor" făcute de mâini. *în al şaselea rând,* Sanctuarul ceresc n-a fost lacut de mâini, ci a fost „aşezat" de Dumnezeu atunci când cel pământesc şi-a încheiat misiunea. *Al şaptelea punct* şi cel mai important dintre toate este că lucrarea finală pentru mântuirea omului prin Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt şi îngeri este acum în desfăşurare în Sanctuarul ceresc şi se va încheia în curând. Atunci, „secerişul", care este „sfârşitul lumii" (Mat. 13,39), se va încheia, grâul - cei răscumpăraţi - va fi adunat în grânarul ceresc, iar pleava va fi arsă în foc (Mat. 3,12).

16

Hristos intră în Sfânta Sanctuarului ceresc

„Psalmii despre Iisus". Mulţi dintre psalmi sunt profeţii despre experienţele prin care Iisus avea să treacă în timpul vieţii Sale pământeşti - „tot ce este scris despre Mine... în Psalmi" (Luca 24,44). In legătură cu intrarea Sa în Sfânta Sanctuarului ceresc, putem să privim un moment la Psalmii 22, 23 şi 24.

Psalmul 22, numit *Psalmul Calvarului,* sau *Psalmul Golgotei,* începe cu strigătul de agonie al lui Iisus:

„Dumnezeule, Dumnezeule, pentru ce M-ai părăsit?" (Marcu 15,34). El se încheie cu propoziţia: „El a făcut aceasta" (trd. engl.), sau cum este în ebraică: „S-a isprăvit" (Ioan 19,30).
Psalmul 23 a fost numit *Psalmul învierii",* pentru că învierea urmează după umblarea Lui „prin valea umbrei morţii". Aici se află o profeţie despre experienţele de negrăit ale lui Iisus când a trecut prin această „vale". Psalmul exprimă un triumf minunat al credinţei, mai ales în cuvintele finale:
„Nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine;
Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie;
Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei;
îmi ungi capul cu untdelemn,
Şi paharul meu este plin de dă peste el.
Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele
Şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele".
După aceea vine Psalmul 24, care poate fi supranumit *Psalmul înălţării.* Acest psalm de biruinţă este punctul culminant al celor doi de mai înainte. El prezice câteva dintre cele mai minunate experienţe ale înălţării lui Hristos din curtea acestui pământ la intrarea în Sanctuarul ceresc - „chiar în Cer" (Evrei 9,24).

împlinirea lor în anul 31 d.Hr. Experienţele profetizate în aceşti psalmi au fost împlinite cu prilejul ultimelor sărbători de Paşti şi Cincizecime care au mai fost recunoscute ca atare de Dumnezeu, în răstignire, înviere, înălţare şi recunoaşterea biruinţei lui Iisus, când semnificaţia sfântă a lucrării preoţilor în sanctuarul pământesc a luat sfârşit şi a început slujba lui Hristos ca Mare Preot în Sanctuarul ceresc.
In anul 31 d.Hr., au fost două sărbători de Paşte - nu numai Pastele celebrat de poporul iudeu în general, ci şi acela pe care Iisus şi ucenicii l-au ţinut cu o zi mai devreme. Cel dintâi a fost pregătit la timpul cuvenit, în „seara zilei" de 14 Abib, şi mâncat în noaptea următoare, începutul zilei de 15 Abib. Această practică fusese urmată timp de cincisprezece secole, de la instituirea Pastelor pe vremea lixodului. De aici, „unii au tras concluzia că masa luată de Iisus şi cei doisprezece nu era praznicul rânduit cu prilejul sărbătorii de Paşte, dar raportul sinoptic arată clar că acesta era într-adevăr Pastele pe care ei l-au mâncat împreună (Vezi Marcu 14,12.16.17; Luca 22,7.8.13-15; *HLL,* p. 528.546; Raymond F. Cotrell în *RH, 9* iunie 1955, p. 18). Această relatare trebuie să fie păstrată în minte, pentru că este cheia înţelegerii altor puncte greşit interpretate.
Când a fost pregătit şi mâncat acest ultim Paşte valabil? „Ziua praznicului Azimilor, în care trebuiau jertfite Pastele, a venit". Iisus i-a însărcinat pe ucenicii Săi să pregătească Pastele. „în ziua dintâi a praznicului Azimilor, când [se] jertfeau Pastele", ei au pregătit Pastele (Marcu 14,12; Luca 22,7.13). Această pregătire a fost făcută joi, 13 Abib, cu o zi înainte de timpul rânduit, timpul istoric pentru junghierea mielului pascal fiind 14 Abib (Exod 12,6). „Seara" (începutul lui 14 Abib), Iisus a şezut la masă cu cei doisprezece ucenici „şi au mâncat" (Mat. 26,20.21). Şi aceasta era cu o zi mai devreme de timpul rezervat pentru a mânca Pastele. „După cea mai bună informaţie astronomică la îndemână, 14 Nisan (Abib) cădea vineri 27 Aprilie, anul 31 d.Hr., anul răstignirii". (Raymond F. Cottrell, în *RH, 9* iunie, 1955)
De ce a serbat Iisus aceste Paşti cu o zi mai devreme? De ce S-a îndepărtat Iisus de la un obicei străvechi şi bine statornicit? în mod evident, un motiv era acela ca moartea Sa să poată coincide cu junghierea mielului pascal şi, în felul acesta, să împlinească în chip

desăvârşit tipul. Un alt motiv: „lisus... ştia că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, şi, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt". El dorea să-i pregătească pentru încercarea cea grea (Ioan 13,1.19). în plus, pentru că moartea mielului pascal simboliza moartea lui Hristos ca Răscumpărător al lumii, ea trebuia să fie „o lege veşnică" (Exod 12,17). Lucrarea răscumpărării nu trebuia să fie uitată niciodată. Acum, că tipul Pastelor urma să fie ceva de domeniul trecutului, era necesar să fie pregătită o nouă orânduire care să-i ia locul, perpetuând astfel amintirea răscumpărării. Era neapărat necesar ca lucrul acesta să fie făcut de îndată, deoarece, când ziua avea să se sfârşească, El avea să se odihnească în mormânt. Dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşurat astfel, ar fi lipsit o verigă importantă din Planul Mântuirii. Pentru toate aceste considerente, era necesar ca Hristos să mănânce Pastele cu o zi mai devreme de data rânduită. Toate acestea sunt cuprinse în cuvintele

Sale: „Am dorit mult să mănânc Pastele acestea înainte de patima Mea" (Luca 22,15).
Instituirea Cinei Domnului. Ştiind că Pastele, ca rânduială sacră, urma să fie desfiinţat, lisus a aşezat acum Cina Domnului, „ca o aducere-aminte a aceluiaşi eveniment pentru care Pastele era un simbol" *(PP,* p. 557). Mielul pascal arătase *înainte* spre moartea Sa; Sfânta Cină arată *înapoi,* ca o aducere-aminte a trupului Său frânt şi a sângelui vărsat (Luca 22,16-20).
înainte ca ucenicii să fie pregătiţi să se împărtăşească de simbolurile sfinte ale Cinei Domnului, trebuia ca inimile lor să fie curăţite de orice ambiţie egoistă după locul de frunte şi de orice simţăminte nesfinte unii faţă de alţii. Fiecare trebuia mai întâi „să se cerceteze pe sine" (1 Cor. 11,28). Pentru aceasta era necesar un serviciu pregătitor, care să-i înveţe smerenia şi o slujire neegoistă. Ca „tip al unei curăţiri mai înalte" a sufletului *(HLL,* p. 542), lisus S-a aplecat să spele picioarele ucenicilor. Scopul acestui umil serviciu din partea Domnului şi învăţătorului lor era să îndepărteze din inimile lor orice cuget rău şi să implanteze dorinţa de a face cu bucurie orice serviciu creştin. Fără această curăţire, inima nu putea „să intre în părtăşie cu Hristos" şi să fie „pregătită să primească comuniunea cu trupul şi cu sângele Său" *(HLL,* p. 544). Dacă ei mâncau şi beau simbolurile acestea „în chip nevrednic", se făceau „vinovaţi de trupul şi sângele

Domnului" (Ioan 13,4-17; 1 Cor. 11,26-29). După ce a terminat acest serviciu, lisus a instituit spălarea picioarelor ca o rânduială sfântă, care să fie săvârşită înainte de Sfânta Cină, zicând: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca şi voi să faceţi cum am făcut Eu" (Ioan 13,15), o rânduială care avea să dureze până când tipul avea să întâlnească antitipul, „o curăţire de un grad mai înalt: când toţi cei răscumpăraţi vor fi spălaţi în sângele Mielului".
lisus împlineşte tipurile Cinei Pascale. Ziua de 14 Nisan a fost o zi lungă de suferinţe chinuitoare, culminând cu răstignirea Sa. Chiar în noaptea aceea, mai marii preoţilor, căutând „să-L prindă pe lisus cu vicleşug şi să-L omoare" înainte de sărbătoarea Paştelui (Marcu 14,1.10.11.43-46), l-au mituit pe Iuda să-L dea în mâinile lor - pe Iuda, ale cărui picioare lisus le spălase numai cu o oră înainte! „Din pizmă dăduseră pe lisus în mâinile lui [ale lui Pilat]" (Mat. 27,18); o ceată de oameni aflaţi în slujba preoţilor celor mai de seamă, care căutau nişte martori mincinoşi împotriva Lui. L-au legat şi L-au dus la marele preot (Ioan 18,3.12.13). De la palatul marelui preot, îndată ce s-a luminat de ziuă, El a fost dus înaintea sinedriului unde, din cauză că a zis că era Fiul lui Dumnezeu, marele preot 1-a acuzat de blasfemie, iar aceasta se pedepsea cu moartea (Luca 22, 67-71; Mat. 26,63-66).
Chiar din zorii dimineţii, El a fost dus la sala de judecată, unde preoţii n-au intrat, ca nu cumva „să se mânjească" şi astfel să nu mai poată participa la sărbătoare (Ioan 18,28). Se pare că n-au înţeles că lucrurile care îl mânjesc pe om vin din inimă - gândurile rele, uciderile, mărturia mincinoasă, blasfemiile etc. (Ioan 18,28; Mat. 15,18-20). Din cauză că ei nu puteau să intre în sala de judecată, au convins mulţimea, pe care o influenţaseră să-L privească pe Hristos ca pe un impostor şi un înşelător, să strige: „Răstigneşte-L!" - strigăt la care şi ei s-au alăturat, strigând „în gura mare" când El a fost scos afară (Matei 27,20-25.63; Ioan 19,6; Luca 23,18.23).
în timpul judecării şi după aceea, lisus a fost biciuit, ocărât, batjocorit şi insultat. Prigonitorii Săi L-au scuipat în faţă şi L-au lovit în cap. I-au pus pe cap o cunună de spini, L-au îmbrăcat cu o haină de purpură şi strigau în batjocură: „Plecăciune, împăratul Iudeilor!" (Matei 27,26.28-31). El a îndurat toate acestea, şi încă altele, cu calm şi, în loc să se lase copleşit de o astfel de cruzime şi nedreptate, El nu S-a gândit la Sine, ci la alţii; unul dintre ultimele

lucruri pe care le-a făcut fiind acela de a Se îngriji de soarta mamei Sale (Ioan 19,25-17). Chiar atunci când era pironit pe cruce, iar duşmanii Săi continuau cu insultele şi cu abuzurile lor, atunci când se afla în cele mai cumplite suferinţe, El nu a nutrit simţăminte lipsite de milă faţă de ei, ci S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" (Luca 23,33.34). în aceste chinuri nespus de grele, Iisus a împlinit întru totul „atât ca eveniment, cât şi ca timp" *(TV,* p. 407) tipurile Cinei Pascale - „pâinea întristării" (Deut. 16,3.4) şi „ierburile amare", El însuşi fiind mielul „fript în foc". „Să lăsăm imaginaţia să prindă această scenă în toată amploarea ei. Atunci când stăruim asupra marelui Său sacrificiu, adus la îndeplinire pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai puternică, dragostea noastră pentru El va fi mai vie şi vom fi şi mai mult pătrunşi de spiritul Său. Dacă vrem să fim salvaţi în cele din urmă, trebuie să învăţăm lecţia răbdării şi a umilinţei la piciorul crucii" *(HLL,* p. 58).
Pare aproape de necrezut ca iudeii, şi mai ales conducătorii de la templu, să fie vinovaţi de a fi avut

partea lor în condamnarea la moarte a Aceluia către care arătaseră toate ritualurile şi serviciile lor ceremoniale timp de secole, pentru ca ei să-şi pună credinţa în El ca Răscumpărător al lor. Dar „tot Soborul", sau Sinedriul (Marcu 15,1), era hotărât să-L omoare înainte de Paşti, pentru că, „dacă judecarea şi răstignirea nu erau săvârşite îndată, trebuia să aibă loc o amânare de o săptămână din cauza prazniculuí" *(HLL,* p. 586).

Secretul biruinţei Sale. Ţinând seama de aceste foarte chinuitoare situaţii, cum a putut Iisus să fie atât de cu totul fără păcat? Oare nu din cauză că El cunoştea atât de bine Scripturile? El ştia că sosise ceasul când trebuia „să fie dus ca un miel la măcelărie", şi, deşi „chinuit şi asuprit", El n-avea să deschidă gura (îs. 53,7.) El ştia că Iuda avea să-L vândă „pentru treizeci de arginţi" (Zah. 11,12.13). El ştia că, „din pizmă" şi prin silnicie, mai marii preoţilor aveau să-L dea să fie răstignit (Ps. 69,4; Marcu 15,10; Mat. 27,18). El ştia că setea avea să-I fie potolită cu oţet (Ps. 69,21). De fapt, cu ajutorul Scripturilor, El înţelegea întreaga situaţie. De aceea, atunci când a fost învinuit pe nedrept de preoţii cei mai de seamă şi de bătrâni, „El n-a răspuns nimic" (Mat. 27,12.14; Marcu 15,3.5).'

El ştia cu ce fel de moarte avea să moară (Ioan 12,32.33; 18,11) şi că Scripturile trebuiau să fie împlinite (Mat. 26,52-56; Ioan 13,18)

şi, cu o credinţă liniştită şi o încredere statornică în Dumnezeu, S-a supus fără împotrivire prigonitorilor Săi. El a făcut toate acestea pentru salvarea mea şi a ta. „Pentru bucuria care-I era pusă înainte [bucuria de a vedea suflete mântuite], a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea" (Evrei 12,2). El era pe punctul de a deveni „milosul nostru Mare Preot" şi prin suferinţă a fost făcut desăvârşit (Evrei 2,10.17). Datorită faptului că „a fost ispitit în toate lucrurile, dar fără păcat", El are „milă de slăbiciunile noastre şi poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi" (Evrei 4,14.15; 2,18). Iisus a murit nu atât din pricina răstignirii, pentru că, atunci când ostaşii au venit să grăbească moartea tâlharilor, El era deja mort (Ioan 19,33). El a murit de inimă sfâşiată, pentru că despre El stă scris: „Ocara îmi rupe inima" (Ps. 69,20).

Timpul nostru de probă şi încercare este chiar la uşă şi, dacă zi de zi vom urma exemplul lui Iisus, făcând din sfintele Scripturi siguranţa noastră, vom ieşi „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit" (Rom. 8,35-39).

Iisus, adevăratul Miel Pascal. Iisus, adevăratul Miel Pascal, „Mielul care ridică păcatul lumii", (Ioan 1,29) a fost răstignit în ceasul al şaselea al zilei de 14 a lunii Nisan şi a murit în ceasul al nouălea, adică la ora trei după-amiază, „seara" (Ex. 12,6; Marcu 15,33-37), literal, „între cele două seri", o desăvârşită împlinire, „nu numai ca eveniment, ci şi ca timp" *(TV,* p. 407), a înjunghierii mielului pascal între ora trei după-amiază şi apusul soarelui. „Când strigătul cel tare 'S-a sfârşit' a ieşit de pe buzele Domnului Hristos, preoţii oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul care îl reprezenta pe Hristos fusese adus spre a fi junghiat... Pământul este zguduit şi se cutremură... Cu o sfâşiere zgomotoasă, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută (Matei 27,50.51). Locul Preasfânt al sanctuarului pământesc nu mai este sacru. Tipul se întâlnise cu antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu" *(HLL,* p. 756.757). Dar, deşi conducătorii templului mărturiseau toate aceste lucruri, din punct de vedere spiritual erau atât de orbi încât nu le recunoşteau ca fiind sfârşitul slujbei lor la templu. Ei erau cu adevărat nişte „călăuze oarbe" (Matei 2313-16). „Cu sângele Său, Iisus a semnat actul de eliberare a neamului omenesc" *(DV,* p. 90) şi a făcut să sune „clopotul de moarte pentru

Satana" *(TV,* p. 514). Moartea Sa era vestirea Cerului că Pastele au fost împlinite „în Hristos, Pastele nostru" (1 Cor. 5,7). De la data aceasta, „Pastele şi-a pierdut semnificaţia" *(HLL,* p. 605; *PP,* p. 557), iar respectarea lui de aici înainte n-avea să mai fie decât o formă goală, o simplă farsă. întregul sistem al jertfelor inclus în legea ceremonială era desfiinţat. Pastele pe care Iisus 1-a mâncat cu cei doisprezece a fost cu adevărat ultimul recunoscut de Cer.

Sabatele ceremoniale desfiinţate. în acest context este important să înţelegem deosebirea dintre „sabatele" sărbătorilor ceremoniale anuale şi „Sabatul Domnului Dumnezeului tău", care este parte integrantă din Legea Sa veşnică, Cele Zece Porunci. în cursul unui an, existau şapte sabate, care făceau parte din prima categorie. Cât priveşte Sabatul Domnului, au fost şi sunt încă cincizeci şi două în fiecare an, unul în fiecare săptămână. Din cauză că fiecare dintre cele dintâi avea loc o dată pe an, ele purtau adesea numele de „sabate anuale". Celălalt este „Sabatul săptămânal", ziua a şaptea a fiecărei săptămâni. Sabatul săptămânal este un memorial al creaţi-unii (Gen. 2,1-3; Ex. 20,8-11). El nu este un

tip, arătând spre moartea lui Hristos, aşa cum erau jertfele sabatelor ceremoniale sau anuale. El (Sabatul săptămânal) nu avea nici o legătură cu cele şapte „sabate anuale". Acestea din urmă sunt „pe lângă Sabatul Domnului" (Lev. 23,38). Iată-le pe toate, enumerate în Leviticul 23:
Două, cu prilejul Pastelor; unul în prima zi a acestei sărbători, celălalt în ultima zi - Lev. 23,4-8.
Unul, în ziua Cincizecimii, în a cincizecea zi, socotit de-a doua zi după cina pascală - vers. 15.21.
Două, în legătură cu Ziua Ispăşirii; primul la sunetul trâmbiţelor în prima zi a lunii a şaptea, care anunţa sosirea acesteia (vers. 24.25); celălalt în Ziua Ispăşirii, ziua a zecea a lunii a şaptea - vers. 27.36.
Două, la Sărbătoarea Corturilor; unul în prima zi, celălalt în ultima zi a sărbătorii - vers. 34-39.
Aceste zile erau numite „sabate", deoarece, cu privire la ele, porunca era „veţi avea o adunare sfântă; să nu faceţi nici o lucrare de slugă; aceasta să fie pentru voi o zi de sabat" (Lev. 23,7.8.32).
Din această listă se poate vedea că, în timp ce Sabatul săptămânal venea totdeauna în ziua a şaptea a fiecărei săptămâni, aceste „sabate" anuale nu aveau loc într-o anumită *zi a săptămânii,* ci într-o *anumită*

zi din lună. Ziua din săptămână în care cădeau varia de la an la an. Ori de câte ori un „sabat" ceremonial cădea în ziua Sabatului săptămânal, lucru care se întâmpla la fiecare şapte ani, acesta era un „Sabat" dublu şi era numit „o zi mare" (Ioan 19,31).
Mulţi creştini sinceri, dar neinformaţi, au fost învăţaţi că sabatul săptămânal - „Sabatul poruncii a patra" (Ex. 20,10) - a fost „pironit pe cruce" la moartea lui Hristos şi că, în cinstea învierii Sale în cea dintâi zi a săptămânii, duminica a devenit mai apoi Sabatul săptămânal al Noului Testament. Dar nicăieri în Biblie nu se găseşte vreun temei pentru această presupusă schimbare. Feriţi-vă, pentru că aceasta este „una din uneltirile diavolului" (Efes. 6,11), ca să-i abată pe oameni de la veşnica Lege a lui Dumnezeu.
„Sabatele" ţinute în legătură cu sărbătorile anuale făceau parte din legea ceremonială, care prefigura jertfa lui Hristos pe Calvar, şi când, cu prilejul morţii Sale, acestea au întâlnit antitipul, automat au luat sfârşit. Acestea sunt „sabatele" care au fost „pironite pe cruce" şi desfiinţate. Nu tot aşa stau lucrurile cu Sabatul poruncii a patra, care, făcând parte din Legea veşnică a lui Dumnezeu, nu va înceta niciodată; el va fi ţinut de toţi aceia care intră pe porţile Cetăţii sfinte şi care, în cele din urmă, vor avea un cămin veşnic pe Noul Pământ (Apoc. 22,14; îs. **66,23).**
Iisus, adevăratul snop legănat. Când s-a apropiat Sabatul, corpul lui Iisus a fost luat cu duioşie de pe cruce şi depus în mormântul cel nou al lui Iosif (Ioan 19,38-42). Aici, El S-a repauzat în tihnă în timpul orelor sacre ale Sabatului. Prigonitorii şi ucigaşii Lui îşi aduseseră la îndeplinire planul lor criminal şi, în timp ce Iisus zăcea în mormânt, ei aveau „o sărbătoare mare" - sărbătoreau un Paşte, care de aici încolo nu mai avea nici o însemnătate. După cum Israel 1 avut o zi de mare bucurie când a fost eliberat din robia egipteană, cântând: „Domnul a triumfat în chip glorios" (Ex. 15,1.21 - trd. engl.), tot astfel, când „Domnul Hristos S-a odihnit de lucrarea răscumpărării", „tot cerul a triumfat în biruinţa Mântuitorului" *(HLL,* p. 638, 639). „Un strigăt de biruinţă a răsunat prin toate lucrurile" *(PP,* p. 58).
în zorii zilei de duminică, 16 Abib, „pe când era încă întuneric", femeile au venit la mormânt cu miresme, ca să ungă trupul lui Iisus, dar El nu era acolo. Doi îngeri „îmbrăcaţi în haine strălucitoare"

stăteau acolo (Luca 24,4). Unul dintre ei, îngerul Gabriel, care rostogolise piatra, le-a spus că Iisus a înviat (Mat. 28,1-6; *HLL,* p. 658). Iute, ele le-au adus ucenicilor vestea. îndată ce şi-au revenit din spaima provocată de lumina orbitoare a prezenţei îngerilor, care-i făcuse să cadă la pământ ca morţi, ostaşii au alergat la mai marii preoţilor şi le-au spus tot ce se petrecuse. Tremurând, preoţii le-au dat „mulţi bani", mituindu-i să spună: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, şi L-au furat" (Matei 28,11-15; *HLL,* p. 659). Cu adevărat, li s-a întâmplat exact lucrul de care se temeau, astfel că păcatul acesta din urmă a fost mai mare decât cel dintâi (Matei 27,62-66).
Când, prin moartea Sa, Iisus a împlinit simbolul Mielului pascal, răscumpărarea a fost asigurată pentru toţi aceia care primesc jertfa Sa. Dar, deşi *asigurată,* la data aceea, nu era *completă.* Ea va fi completă atunci când va fi rostită hotărârea: „Cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe!" (Apoc. 22,11-12). La învierea Sa, Domnul Hristos a împlinit tipul snopului legănat din primele roade (Lev. 23,16). El era adevăratul snop legănat, „pârga celor adormiţi" (1 Cor. 15,20). învierea celor care mor în Domnul era *asigurată.* Ea va fi *definitivată* la

prima înviere (Apoc. 20,6). Aceste două tipuri au fost împlinite „nu numai în ce priveşte evenimentul, ci şi timpul" *{TV,* p. 407).

Cele patruzeci de zile de după învierea Sa. în zorii zilei învierii, Domnul Hristos S-a înălţat la Tatăl (Ioan 20,16.17). El îşi împlinise angajamentul de a-Şi da viaţa ca preţ de răscumpărare pentru omul căzut. Tatăl a acceptat jertfa şi a ratificat legământul pe care îl încheiase cu Fiul Său cu prilejul „sfatului păcii" (Zah. 6,13 - trd. engl). Când această înţelegere a fost pecetluită, „Hristos a păşit în lucrarea Sa de mijlocire" *(HLL,* p. 687). Apoi, S-a întors la urmaşii Săi, în această lume de păcat. Timp de patruzeci de zile după înviere, Hristos a rămas pe pământ, „li S-a înfăţişat viu... prin multe dovezi... şi vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la împărăţia lui Dumnezeu" (Fapte 1,3). Şi cum timpul acesta se apropia de încheiere, El le-a poruncit ucenicilor Săi să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo să fie botezaţi cu Duhul Sfânt şi să primească putere de mărturisire (Vers. 4.5.8). Aceasta era împlinirea făgăduinţei pe care le-o făcuse

înainte de moartea Sa. „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite". De aici înainte, Mângâietorul, Duhul Sfânt, urma să fie reprezentantul lui Hristos pe pământ (Ioan 16,13.14). Aceste patruzeci de zile s-au sfârşit în a douăzeci şi cincea zi a lunii a doua.

Intrarea în Sfânta Sanctuarului ceresc. După patruzeci de zile, El S-a înălţat iarăşi, de data aceasta ca să înceapă lucrarea Sa „ca Preot şi Avocat în cerurile cerurilor" *(HLL,* p. 637; Evrei 4,19.20; *TV*428). El S-a înălţat la cer într-un triumf cum nici un cuceritor pământesc n-a cunoscut vreodată. Dar nu singur. „Când El S-a urcat în înălţime, a dus o mulţime de captivi" (Efes. 4,8 - trd. engl., margin.), pe aceia care au ieşit din mormintele lor şi care, „după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate şi s-au arătat multora" (Mat. 27,50-53). Hristos este „cel întâi născut din morţi" (Apoc. 1,5), adică primul înviat din morţi, înviat prin propria putere (Ioan 10,17.18), iar aceşti răscumpăraţi sunt trofee ale triumfului Său, pe care îi prezintă Tatălui (Apoc. 5,8-10; *HLL,* p. 697.701). Nu ştim cine ar putea fi aceşti onoraţi, dar ştim că ei au fost înviaţi din morminte în ţinuturile unde Abel, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel, Estera, Ioan Botezătorul şi alţi oameni de valoare au fost înmormântaţi înainte ca Domnul Hristos să fie pus în mormânt. „Ei erau aleşi şi sfinţi din orice veac, de la creaţiune până în zilele Domnului Hristos" *(Ed,* p. 184). Ei erau „răscumpăraţi din orice neam, limbă si popor" (Apoc. 5,8-10).

în timp ce Iisus urca din curtea pământului, „un nor" de îngeri, un nor viu, „L-a ascuns de ochii lor" (Fapte 1,9). Cu cântări de bucurie, aceşti însoţitori L-au escortat spre Tatăl din Ceruri. Doi îngeri, „cei mai înalţi în rang din ceata îngerilor", chiar cei doi care veniseră la mormânt, „cei care îl însoţiseră în toată viaţa Lui pământească", au zăbovit câteva clipe ca să-i mângâie pe ucenicii rămaşi singuri şi să le dea asigurarea că El are să vină să-i ia la Sine (Ioan 14,1-3; Fapte 1,9-11; *HLL,* p. 831). Unul dintre aceşti îngeri era Gabriel, „îngerul Domnului" (Luca 1,11-19), „cel care a luat locul lui Lucifer după căderea acestuia", „acela care a vestit naşterea lui Hristos pe colinele Betleemului şi care a rostogolit piatra de pe mormânt la învierea Sa" *(HLL,* p. 658).

La Porţile Cerului. Când procesiunea ajunge la porţile cetăţii cereşti, se aude, fără îndoială, întrebarea cu referire la „mulţimea" de răscumpăraţi:

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului?
Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt?"
Şi răspunsul a venit prompt:
„Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată,
Cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună
şi nu jură ca să înşele,
Care niciodată nu-şi calcă cuvântul."
(Ps. 24,4 - trd. Moffatt)

Cu acest răspuns, aceşti mult favorizaţi „capătă binecuvântarea Domnului" (vers. 5), diploma lor de absolvire şi, dacă vreţi, acreditarea necesară, ca să intre în sfânta cetate.

Cântarea de bun venit acasă. Apoi începe acea minunată cântare de bun venit. Cu răpire şi dăruire, îngerii însoţitori le răspund celor dinăuntru: „Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre *împăratul slavei!"*

Iar îngerii dinăuntru întreabă plini de bucurie: „Cine este acest *împărat al slavei?"* „Domnul Cel tare şi

puternic, Domnul Cel viteaz în lupte. Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-le, porţi veşnice, ca să intre *împăratul slaveiV*
Iarăşi îngerii dinăuntru întreabă: „Cine este acest *împărat al slavei?"* Şi ecoul răspunsului vine: „Domnul oştirilor este *împăratul slavei.* Selah" (Ps. 24,7.10). Şi astfel, ca într-un dialog, ei cântă până când întreg cerul răsună de această muzică plină de bucurie.
„Selah!" Acest minunat imn se încheie cu cuvântul *selah,* care, în terminologia muzicală ebraică, este atât de plin de minunată semnificaţie, încât nu va fi omis niciodată în lectură. O autoritate afirmă că este o exclamaţie la fel ca *Aleluia* şi corespunde *hiiAmin,* cu care se încheie multe dintre imnurile actuale. Alţii susţin că el arată că ceea ce s-a spus merită să fie pomenit totdeauna, că este un cuvânt de accentuare folosit ca să dea greutate şi importanţă faptului că ceea ce s-a cântat sau s-a vorbit este adevărat. în acest înţeles este ca şi *Amin.* Mai sunt şi alţii care afirmă că el indică o pauză în muzică, în cântare, atunci când vocile tac, „în timp ce instrumentele sau orchestra atacă mai viguros". Poate că toţi aceştia au dreptate,

totul depinzând de poziţia cuvântului, ideea generală fiind că aici este ceva de interes excepţional: opreşte-te şi meditează şi adu-ţi aminte totdeauna.
Oricare ar fi înţelesul pe care-1 acceptăm, poziţia lui în acest Psalm 24 ne duce la concluzia că, atunci când cortegiul ajunge la porţile cetăţii, are loc o pauză plină de respect şi o scurtă perioadă de tăcere. Atunci, „porţile Cetăţii lui Dumnezeu se deschid larg, şi mulţimea de îngeri se revarsă prin porţi într-o muzică de nespusă frumuseţe si putere" *{HLL,* p. 835).
Şi când se unesc cu cei din Cetate, îngerii care îl însoţesc pe Iisus alcătuiesc un cor „de zece mii de ori zece mii şi mii de mii" de voci. Apoi, luând o notă mai înaltă şi cu toate variaţiile încântătoare ale strunelor unui puternic oratoriu, tot cerul pare a se revărsa de bucurie şi laudă când intonează marele final:
Selah! Selah!
Aleluia! Aleluia!
Amin! Amin!
Cu o astfel de manifestare muzicală puternică, putem fi siguri că această explozie finală de muzică vocală şi instrumentală a oferit „greutate şi accent" celei mai mişcătoare compoziţii muzicale scrise vreodată.
O recepţie imperială. Când „porţile veşnice se deschid şi Mân-luitorul înviat trece pragul Sanctuarului ceresc, ce mulţime imensă ii aşteaptă pe Cel blând şi smerit! Ce recepţie! Nu numai „ceata nenumărată de îngeri" (Evrei 12,22) care sunt adunaţi ca să-L onoreze pe iubitul lor Comandant, ci aici se află şi „reprezentanţii lumilor nccăzute..., sfatul ceresc înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu şi pe Fiul Său... şi asupra căruia Satana intenţionase să-şi impună stăpânirea, toţi sunt aici ca să spună bun venit Răscumpărătorului..., dornici să sărbătorească triumful Său" *(HLL,* p. 700, 701).
Aici, la „uşa" Sanctuarului ceresc, antitipul uşii Locului Sfânt din sanctuarul pământesc, chiar la poarta cerului, Tatăl însuşi a venit să primească pe unicul şi preaiubitul Său Fiu. Aşezat pe tronul Său măreţ, de o indescriptibilă slavă, încercuit de curcubeul Îngăduinţei şi înconjurat de heruvimi şi serafimi, El aşteaptă cu

ardoare sosirea Biruitorului. în această înălţată poziţie, El este figura cea mai proeminentă din această imensă adunare.
Aici, Hristos „a intrat odată pentru totdeauna în Locul Preasfânt... după ce a căpătat o răscumpărare veşnică" pentru noi. El „n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu" (Evrei 9,12.24).
Tronul lui Dumnezeu, un tron mobil. Poate vă puneţi întrebarea, cum se face că tronul lui Dumnezeu, de data aceasta, apare în Sfânta Sanctuarului ceresc, în loc de Sfânta Sfintelor, aşa cum este simbolizat în sanctuarul pământesc? Fiind numai un tip, cel pământesc nu putea să-1 reprezinte întru totul pe cel ceresc, deoarece componentele lui, precum chivotul, altarul de aur, sfeşnicul etc, n-aveau nici o putere în ele însele, pe câtă vreme antitipurile lor din Sanctuarul din ceruri sunt pline de viaţă şi de acţiune. Tronul lui Dumnezeu, antitipul chivotului cu capacul ispăşirii, este un tron viu, mobil. Uneori este văzut „la pragul casei" - la uşă, şi apoi „el era aşezat pe heruvimi" (Ezech. 9,3; 10,18; Apoc. 4,1-6). Roatele mergeau „încotro le mâna Duhul să meargă", adică acolo unde dorea Dumnezeu să meargă,

mergea şi tronul (Ezech. 1,12.20). De aici trebuie să tragem concluzia că, la înălţare, atunci când Hristos a intrat în Locul Sfânt ca să-Şi înceapă lucrarea de Mare Preot în Sanctuarul ceresc, Dumnezeu, cu tronul Său viu, S-a îndreptat spre „pragul casei", adică spre uşa Sfintei, ca să-I zică bun venit Fiului Său.

Când Hristos Şi-a început lucrarea de judecată în Sfânta Sfintelor, tronul lui Dumnezeu a fost mutat sau aşezat „pe heruvimi" *în Sfânta Sfintelor* (Dan. 7,9). Când va veni pentru a doua oară pe pământul acesta, Hristos va fi pe tronul Tatălui, „stând la dreapta puterii" (Mat. 26,64). Şi, în cele din urmă, pe pământul cel nou, „tronul lui Dumnezeu" va fi în cetate, unde Hristos va şedea împreună cu Tatăl pe „tronul Său" (Apoc. 22,3; 3,21). Astfel, de la începerea lucrării lui Hristos în Sanctuarul ceresc până când „împărăţiile lumii au trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său" (Apoc. 11,15), tronul lui Dumnezeu nu este fixat într-un singur loc, ci îşi schimbă aşezarea după cum o cere lucrarea Sa.

Un tron viu. Tronul lui Dumnezeu este centrul vieţii şi al puterii, de unde mesageri cereşti, cu misiuni divine, aleargă asemenea unui

„vânt năprasnic" şi „ca fulgerul" (Ezech. 1,4.14). Ei sunt „duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evr.1,14). Ei sunt trimişi de Cel ce stă pe tron, pentru că „din scaunul de domnie" nu ieşeau numai „fulgere", ci şi „tunete" şi „glasuri" „ca sunetul unei trâmbiţe" (Apoc. 4,5; 1,10).

„în mijlocul tronului", „de fiecare parte a sa şi împrejurul lui" (trd. Moffatt) se află patru făpturi vii care, ca nişte flăcări şi ca nişte fulgere, „aruncau lumini strălucitoare", şi, „când alergau şi se întorceau erau ca fulgerul" (Ezech.1,13.14). Ele sunt „pline de ochi pe dinainte şi pe dinapoi" (Ezech. 10,12; Apoc. 4,6). Şi „aripile lor erau prinse una de alta" (Ezech. 1,5.9). Aceasta ar indica faptul că fiecare este un grup de fiinţe. Ioan zice că prima grupă este asemenea unui leu, regele animalelor, reprezentându-L pe El ca rege; a doua, asemenea unui bou, îl reprezintă ca slujitor; a treia, asemenea unui om, reprezintă natura Sa omenească şi a patra, asemenea unui vultur care zboară, divinitatea Sa. Aceste patru grupe sunt oameni care au fost oameni răscumpăraţi de pe pământ (Apoc. 5,8-10). Singurul raport biblic care ne vorbeşte despre o mulţime de răscumpăraţi care se află acum în cer este acela unde ni se spune: „Ei au ieşit din mormintele lor după învierea Lui" (Matei 27,52.53). Ei s-au înălţat împreună cu Hristos ca să I se alăture în lucrarea Sa preoţească pentru încheierea lucrării de răscumpărare (Apoc. 5,9.10). Alături de fiecare grupă era o roată, *o roată vie,* „pentru că duhul făpturilor vii era în roţi" (Ezech. 10,9.17). Acestea erau atât de înalte, „de o înălţime înspăimântătoare". Obezile lor erau „pline de ochi de jur-împrejur" (Ezech. 1,18). „Fiecare roată părea că este în mijlocul altei roţi... tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi, ca şi cele patru roţi dimprejur" (Ezech. 10,10.12).

Din această descriere s-ar părea că cele patru roţi, ca şi cele patru făpturi vii, sunt grupuri de fiinţe cereşti aranjate în formă de roţi. Oricum ar fi, în mod sigur aripile şi roţile, vântul năprasnic şi fulgerele sunt departe de a sugera imobilitate.

Un tron măreţ. Descriind tronul lui Dumnezeu, Ieremia zice: „Scaun de domnie plin de slavă, înălţat de la început, loc al sfântului nostru locaş" (Ier. 17,12), iar Isaia zice că era „foarte înalt" (îs. 6,1). Dar Ezechiel ne dă cel mai complet tablou. El zice că deasupra

capetelor făpturilor vii, cu roţile lor, „era ceva ca o întindere a cerului" şi „deasupra cerului... era ceva... în chipul unui scaun de domnie... pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care şedea pe el" (Ezech. 1,22.26).

Acest „Om" nu poate fi altcineva decât Marele Iehova, sau Omul Iisus Hristos, care stă pe tron împreună cu Tatăl.

Totul în jurul tronului este de o slavă şi strălucire de nedescris, având culori strălucitoare şi înfăţişarea unui foc mistuitor, culoarea chihlimbarului, galben (Ezech. 1,4.26). Moise zicea că a văzut „sub picioarele Lui... un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăţia Lui" (Ex. 24,10). „Roţile" erau de culoarea beriliului, albastru-verzui, „şi picioarele lor... scânteiau ca nişte aramă lustruită" (Ezech. 1,7-28).

De jur-împrejurul tronului este un curcubeu (Apoc. 4,3) - un curcubeu mai măreţ şi mai strălucitor

decât orice curcubeu care s-a văzut vreodată pe cerul pământesc. Când a fost răpit în rai, Pavel zicea despre lucrurile pe care le-a văzut şi auzit că „nu-i este îngăduit unui om să le rostească" sau cum zice Moffatt: „nici o limbă omenească nu le poate reda" (2 Cor. 12,4). Şi cu siguranţă, un studiu al cărţii lui Ezechiel, în special capitolele unu şi zece, şi al cărţii Apoca-lipsa, capitolul 4, va convinge pe oricine că nici o limbă omenească nu poate zugrăvi minunata complicaţie şi măreţie a tronului lui Dumnezeu. Nouă ni s-ar părea confuzie, dar, în realitate, totul este ordine şi armonie perfectă. Aici, înaintea acestui tron măreţ, tronul Tatălui, în prezenţa tuturor îngerilor cerului şi a reprezentanţilor lumilor necăzute, escortat de îngeri, Se prezintă Fiul lui Dumnezeu.

Punerea în slujbă şi încoronarea lui Hristos. La înălţare, Hristos a fost pus în slujba Sa sfântă. Unul dintre cele mai însemnate aspecte ale acestei ceremonii a fost încoronarea. El, „Cel care a fost făcut pentru puţină vreme mai prejos decât îngerii... din pricina morţii pe care a suferit-o... pentru ca El să guste moartea pentru toţi", El, care numai cu puţin timp înainte purtase pe cap ruşinoasa cunună de spini, simbol al blestemului omenesc, stă acum pe tron la dreapta Părintelui slavei (Efes. 1,17.20). în această înălţată poziţie, El este „încununat cu slavă şi cu cinste" (Evrei 2,9) şi proclamat *„împăratul slavei"* (Ps. 24,7-10). Aceasta a fost prima Sa încoronare.

La început, Adam a fost făcut „cu puţin mai prejos decât îngerii", dar nu din pricina morţii pe care a suferit-o; el de asemenea a fost

„încoronat cu slavă şi cinste" (Ps. 8,5.8) şi i s-a dat stăpânire peste tot pământul. Prin neascultare, el a pierdut stăpânirea peste pământ. Prin neascultare, el a pierdut şi coroana slavei, şi stăpânirea şi a ajuns sub puterea morţii. Atunci, lisus, Domnul din cer, împlinind legământul Său făcut cu Tatăl înainte de întemeierea lumii, a devenit al doilea Adam (1 Cor. 15,45.47). Când a fost câştigată biruinţa pe Calvar şi după ce El S-a înălţat în Locul Sfânt din Sanctuarul ceresc, întregul Cer L-a ovaţionat ca *împărat al slavei".* Acum, ca al doilea Adam, El a fost în chip oficial făcut „împărat peste tot pământul" (Zah. 14,9). Când pământul acesta va fi făcut nou, Cerul va fi transferat pe această planetă, şi Noul Ierusalim, unde este tronul lui Dumnezeu, va fi capitala lui, sediul universal al guvernării lui Dumnezeu *(TV,* p. 434). Atunci, „stăpânirea" pierdută va fi restabilită, al^ doilea Adam o va lua „şi domnia va fi pe umărul Lui" (îs. 9,6). Ca împărat al noului pământ, El va domni în veac şi-n veci de veci.

în atmosfera de adorare a mulţimii adunate, Hristos este aşezat pe tronul Tatălui şi, de-acum înainte, „El sade la dreapta Tatălui" (Marcu 16,19; Col. 3,1; *HLL,* p. 699). Când Tatăl îl primeşte şi-L proclamă împărat, braţele Sale îl cuprind şi se dă porunca: „Toţi îngerii să I se închine" (Evrei 1,6; *HLL,* p. 702). La această proclamare, acea vastă oaste de îngeri „se prosternă înaintea Lui, în timp ce strigătul fericit umple toate curţile cerului: „'Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda'" (Apoc. 5,11.12). Tot cerul răsună când glasurile lor proclamă în tonuri pline: „A Celui ce sade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor" (Apoc. 5,13; *HLL,* p. 701, 702). Fiind „înălţat prin dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 2,33), Hristos este într-adevăr „proslăvit cu slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea" (loan 17,5). Aceasta a fost cea de-a doua sărbătorire a cerului pentru lucrarea Sa triumfală în favoarea mântuirii omului.

Ungerea cu Spiritul Sfânt. Acţiunea finală a punerii lui Hristos în slujbă a fost ungerea Sa şi „ungerea Sfântului Sfinţilor" [Sfintei Sfintelor] (Dan. 9,24). Când a avut loc aceasta, Duhul Sfânt S-a coborât asupra ucenicilor „în torente bogate" *(FA,* p. 38), care pentru ei aveau semnificaţia înştiinţării din partea Cerului că întronarea

Răscumpărătorului a avut loc" *(FA,* p. 39). Aceasta arată că lucrarea răscumpărătoare, simbolizată prin sanctuarul pământesc, era acum pe deplin transferată în Sanctuarul de sus.

Ungerea lui Hristos pentru sfânta slujbă din cer şi ungerea bisericii spre a conlucra cu El pe pământ sunt evenimente strâns legate între ele. Când credincioşii - „numărul celor adunaţi laolaltă era de o sută douăzeci" (Fapte 1,13-15) - „se aflau cu toţii cu o inimă şi un gând într-un singur loc", Duhul Sfânt S-a revărsat peste „biserică" *(FA,* p. 38), peste „întreaga adunare" (Psalm 21) şi „nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei" (Fapte 2,1-4). Aceasta era împlinirea făgăduinţei Lui: „Nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" - un botez care avea să le dea putere să fie „martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1,5.8). Acest

botez a avut loc „când a venit ziua Cincizecimii". Noaptea aceea trecuse, şi acum era „al treilea ceas din zi", cam ora nouă dimineaţa (Fapte 2,15). Ziua „venise".
Cincizecimea - „încheierea Pastelor". „Cincizecimea nu era o zi izolată. Ea era o parte integrantă a sărbătorii de Paşte. Snopul legănat de Paşte şi cele două pâini legănate de la Cincizecime legau aceste două sărbători laolaltă, făcând din Cincizecime punctul culminant al acestei sărbători" *(SBDict,* 1914, articolul „Cinci-zecime"). „Iudeii denumeau Cincizecime adunarea de încheiere a sărbătorii de Paşte" *(FBEnc,* 1914). Faptul că intrarea lui Hristos în Sfânta Sanctuarului ceresc a marcat încheierea slujbei din sanctuarul pământesc pe care Cerul o recunoştea şi începutul slujbei lui Hristos din Sanctuarul de sus este unul dintre punctele cele mai importante din lucrarea răscumpărării. De aceea trebuie să studiem cu atenţie lucrul acesta din diferite puncte de vedere.
1. Din punct de vedere al slujbei prescrise pentru Sărbătoarea Cincizecimii, aşa cum este prezentată în Levitic 23,16-20:
„Un nou dar de mâncare (două pâini legănate); primele roade ale secerişului" (vers. 16, 17)
„Şapte miei, un viţel şi doi berbeci pentru arderea de tot, cu darul de mâncare şi jertfa de băutură obişnuite" (vers. 18)
„Un ţap, ca jertfă de ispăşire" (vers. 19)
„Doi miei de un an, ca jertfă de mulţumire, şi un dar legănat" (vers. 19, 20)

Acestea alcătuiau toată slujba acestei zile şi, cu toate acestea, Biblia nu aminteşte nimic din toate acestea, nici un singur cuvânt, în legătură cu Cincizecimea din Fapte 2. în loc de aceste jertfe tipice, care au fost abolite toate la cruce, întreaga zi a fost consacrată darului şi lucrării Duhului Sfânt, evenimente cu totul deosebite de slujba rânduită din ziua Cincizecimii aşa cum este recomandată în Leviticul.
2. *Din punct de vedere al evenimentelor următoare.* Aşa cum am văzut deja, Cincizecimea din Fapte 2 era încheierea Pastelor pe care lisus le-a mâncat cu cei doisprezece şi „era într-adevăr ultimul Paşte recunoscut ca valabil de Cer, în 31 d.Hr.". Urmărind evenimentele de la Pastele pe care lisus le-a mâncat în ziua de 14 Nisan, cu o zi mai devreme, până la Cincizecimea din Fapte, ne va ajuta să clarificăm acest lucru. în noaptea acelei sărbători pascale, lisus a fost trădat. Capitolele de încheiere ale tuturor evangheliilor sunt închinate raportării suferinţelor Sale în legătură cu judecarea şi răstignirea Sa, precum şi înmormântării şi învierii Sale. Primul capitol din Fapte continuă cu o relatare a celor petrecute în cele patruzeci de zile de după învierea Sa, înălţarea Sa şi alegerea lui Matia de către biserică când ei erau adunaţi „în camera de sus", „cu un cuget" (Fapte 1,3.9. 13-15.26). Fapte 2 continuă cu un raport despre coborârea Spiritului Sfânt în ziua Cinzecimii, „când ei [comunitatea credincioşilor *(FA,* p. 38)] erau toţi împreună în acelaşi loc" (Fapte 2,11). Din toate aceste evenimente, venind unul după altul şi strâns legate între ele, nu reiese limpede că Cincizecimea din Fapte 2 a fost într-adevăr „punctul culminant" al Pastelor pe care lisus le-a mâncat împreună cu ucenicii Săi?
3. Din punct de vedere al botezului cu Duhul Sfânt. Este sigur că Duhul Sfânt n-a venit asupra iudeilor necredincioşi. Dacă aceşti conducători iudei ar fi fost călăuziţi astfel, ei nu l-ar fi mituit pe luda „cu bani" ca să-L vândă pe învăţătorul său; n-ar fi strigat „răstigneşte-L!" către cei ce aveau sarcina de a-L judeca; n-ar fi plătit garda de ostaşi „cu o mare cantitate de bani" ca să spună o minciună despre învierea Lui; nici nu i-ar fi aruncat pe apostoli la închisoare (Fapte 4,1-3) din pricină că aceştia predicau un Mântuitor răstignit, înviat şi înălţat.
4. Din punct de vedere istoric. Termenul *istoric,* aşa cum este aplicat acestor rânduieli, înseamnă datele lor regulate stabilite în istoria

biblică pentru ţinerea lor. 14 Nisan era data istorică pentru junghie-rea mielului pascal, 15 Nisan, pentru mâncarea pastelor, 16 Nisan, pentru aducerea snopului legănat. Cincizeci de zile de la aducerea snopului legănat se numărau până la Cincizecime (Lev. 23,15.16). Deşi toate aceste date sunt corecte din punct de vedere biblic şi, timp de cincisprezece secole, ele nu s-au schimbat niciodată, trebuie să amintim că rânduielile legate de ele au fost abolite la cruce. Pastele a întâlnit antitipul său în Hristos, Pastele nostru (1 Cor. 5,7); snopul de legănat din primele roade şi-a întâlnit antitipul în învierea Sa (1 Cor. 15,20); Cincizecimea şi-a întâlnit antitipul atunci când, în a cincizecea zi socotită din ziua următoare celei când Hristos a mâncat ultimul Paşte valabil, El L-a trimis pe Reprezentantul Său, Duhul Sfânt, Mângâietorul, la primii credincioşi (loan 16; Fapte 2,1-3). La moartea lui Hristos,

întreaga lege ceremonială a fost abolită şi, din cauza aceasta, nici una dintre aceste rânduieli ţinute de iudeii necredincioşi în anul 31 d.Hr. nu mai sunt amintite în Biblie. Ele „îşi pierduseră semnificaţia" şi nu mai erau recunoscute de Cer. Faptul acesta marchează sfârşitul bisericii ebraice şi începutul erei creştine a bisericii.

După cum am văzut deja, dăruirea Duhului Sfânt bisericii credincioşilor plasează Cincizecimea din Fapte 2 ca fiind „punctul culminant" al Pastelor pe care Iisus le-a mâncat împreună cu cei doisprezece, care Cincizecime cade în a cincizecea zi de la 15 Nisan, „a doua zi" după ce Iisus a mâncat Pastele. Aceasta este singura ocazie din istoria biblică când data regulată pentru ţinerea acestor rânduieli a variat. Dar, aşa cum am văzut deja, această schimbare era necesară având în vedere împrejurările legate de moartea Domnului Hristos.

Cât priveşte ziua când a căzut Cincizecimea în anul 31 d.Hr., există păreri diferite. Dar, în loc să ne ocupăm de aceste puncte diferite de vedere, deoarece Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie educat să „cugete, şi nu numai să reflecte ideile altor oameni" *(Ed,* p. 17), n-ar fi mai bine pentru cititor să decidă pentru sine această problemă referitoare la ziua săptămânii când a avut loc Cincizecimea din anul 31 d.Hr., aducându-şi aminte de făgăduinţa: „Dacă cuiva îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată"? (Iacov 1,5)

Este adevărat că, timp de mulţi ani, iudeii necredincioşi au continuat să respecte rânduielile. Aceasta se vede din Fapte 20,16 şi 1 Cor. 16,8, singurele două locuri, pe lângă Fapte 2, unde cuvântul Cincizecime apare în Scripturi. în ambele locuri se relatează hotărârea lui Pavel de a se întâlni cu iudeii la Cincizecime. Scopul urmărit de el era nu de a respecta Cincizecimea, despre care el ştia că a fost desfiinţată ca orânduire divină, ci pentru că, la data aceasta, mulţi iudei se adunau la Ierusalim, oferindu-i astfel o rară ocazie de a predica Evanghelia înaintea unui mare număr de conaţionali şi, dacă ar fi posibil, să câştige pe vreunii dintre ei la Hristos. Aceste două însemnări nu prezintă nici o încurcătură cu privire la problema în discuţie.

Această ultimă sărbătoare de Cincizecime a fost una dintre cele mai remarcabile din istoria bisericii, comparabilă numai cu aceea când Dumnezeu a rostit Legea Sa la prima Cincizecime.

Prin această revărsare a Duhului Sfânt, moartea, învierea şi înălţarea lui Hristos au fost vestite cu o aşa putere de convingere şi atât de convingător, încât „vălul care-i împiedicase pe iudei să vadă sfârşitul a ceea ce fusese desfiinţat (tipurile legii ceremoniale), era acum îndepărtat". „Tradiţiile şi superstiţiile introduse de preoţi erau măturate din inimile lor, şi învăţăturile Mântuitorului erau primite" *(FA,* p. 44). Ca urmare, aproape trei mii de suflete s-au adăugat la numărul lor într-o singură zi. Şi mai târziu, numărul ucenicilor s-a înmulţit la Ierusalim foarte mult şi un mare număr de preoţi a primit credinţa (Fapte 2,41; 6,7).

Din pricina aceasta, şi pentru că apostolii au predicat prin Iisus învierea din morţi, şi din cauza minunilor pe care ei le-au săvârşit în Numele Lui, fruntaşii templului „s-au mâniat" (Fapte 4,2) şi „erau foarte furioşi" *(FA,* p. 40); de aceea, seara, „au pus mâinile pe ei şi i-au aruncat în temniţă până a doua zi" (Fapte 4,2.3). Aceasta se întâmpla la sfârşitul zilei Cincizecimii descrise în Fapte 2, ziua când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra „bisericii", „întreaga adunare a credincioşilor".

în ziua următoare, preoţii şi fruntaşii templului s-au adunat laolaltă la Ierusalim (Fapte 4,5.6). Aceasta era data istorică pentru ca ei să sărbătorească Cincizecimea. Şi pentru ce se adunaseră? Biblia nu spune, dar indiferent dacă ei au ţinut sărbătoarea sau nu, Cincize-

cimea care cădea în 6 Sivan fusese abolită. Biblia nu face nici o menţiune despre sărbătorirea ei.

Ploaia timpurie şi Ploaia târzie. înainte de a doua venire a lui Hristos, va mai avea loc încă o revărsare a Duhului Sfânt, „asemănătoare cu cea de la Cincizecime", asupra adevăraţilor credincioşi ai bisericii, „cu o putere mare". „Revărsarea Spiritului Sfânt în Ziua Cincizecimii a fost Ploaia Timpurie, dar Ploaia Târzie care coace recolta va fi şi mai abundentă" (Psalmi 121; Ioel 2,23; Osea 6,3; *TV,* p. 628). Ploaia Târzie este reprezentată printr-un „alt înger, coborându-se din cer... avea o mare putere; şi pământul s-a luminat de slava lui" (Apoc. 18,1). Acest înger îşi va „uni glasul cu al treilea înger (din Apoc. 14,9.10) şi va da putere şi tărie soliei sale", până ce aceasta va deveni o mare strigare *(EV,* p. 277,271), când iarăşi biserica prezentă pe toate meridianele şi paralelele pământului va vorbi cu „limbi de foc".

„Cu tot întunericul spiritual şi al înstrăinării de Dumnezeu, care există în bisericile ce alcătuiesc Babilonul, cea mai mare parte a adevăraţilor urmaşi ai lui Hristos se află încă în mijlocul acestora"

(TV, p. 398). Aceştia, zice Iisus, sunt „alte oi care nu sunt din staulul acesta; şi pe acelea trebuie să le aduc" (Ioan 10,16). Când strigătul cel tare al îngerului al treilea ajunge la urechile lor, aceşti creştini sinceri, care flămânzesc şi însetează după adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, vor primi solia îngerului al treilea şi vor intra în turma bunului Păstor, „şi va fi o turmă şi un Păstor". „Asemenea stelelor cerului care apar numai noaptea", ei sunt „firmamentul celor aleşi", pe care „Dumnezeu îi are în rezervă... care vor străluci în mijlocul întunericului, descoperind clar unei lumi apostate puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa" *(PR,* p. 188, 189).

Spiritul Sfânt în viaţa noastră azi. Când Hristos şi Sanctuarul ceresc au fost unşi şi Spiritul Sfânt S-a revărsat peste ucenici, făgăduinţa făcută primilor credincioşi creştini era: „Pocăiţi-vă... şi fiecare din voi să fie botezat... apoi veţi primi darul Duhului Sfânt" (Fapte 2,38). Această făgăduinţă nu este numai pentru aceşti primi credincioşi; ea este pentru orice persoană cu adevărat convertită, din aceste zile, care se pocăieşte şi este botezată în numele „Duhului Sfânt" (Mat. 28,19).

Pe vremea lui Pavel, „câţiva ucenici", care fuseseră botezaţi „cu botezul lui Ioan", deci „cu botezul pocăinţei", au mărturisit: „Nici

n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt", dar, când „au fost botezaţi în Numele Domnului Iisus", „ei vorbeau în alte limbi" (Fapte 19,2-7) şi, asemenea ucenicilor din Fapte 2, ei erau pregătiţi să fie ambasadorii lui Hristos.

Când Hristos era pe punctul de a Se înălţa la cer, ultimele Sale cuvinte către ucenici au fost: „Voi veţi primi o putere când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1,8). Acest dar al Duhului Sfânt era, şi încă este, „făgăduinţa Tatălui" (vers. 4) către ucenicii Săi, iar însărcinarea dată de Hristos de a duce Evanghelia la toată lumea a fost dată nu numai primilor ucenici, ci şi urmaşilor Săi până la sfârşitul vremurilor. N-ar fi bine pentru fiecare dintre noi să ne verificăm experienţa creştină personală, neuitând faptul că Dumnezeu este mai binevoitor să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinţii să dea daruri bune copiilor lor (Luca 11,13)?

Când Şi-a început lucrarea de Mare Preot în Sfânta Sanctuarului ceresc, Domnul Hristos li L-a trimis urmaşilor săi pe Mângâietorul, Duhul Sfânt, care urma să rămână cu ei *în veac.* Având prezenţa Sa dăinuitoare, noi vom fi în stare să aducem roadele Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Gal. 5,22). Dacă ni se va părea că cerinţele acestea sunt prea grele, atunci Duhul Sfânt ne va ajuta în neputinţele noastre (Ioan 14,16-17; Rom. 8,26). El este şi „DUHUL ADEVĂRULUI" (Ioan 16,13), ca să ne înveţe toate lucrurile. Din partea noastră, aceasta presupune credincioşie, studiul Bibliei cu rugăciune şi voioasă ascultare de toate învăţăturile Sale, „pentru desăvârşirea sfinţilor... până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare... ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură..., ci credincioşi adevărului, în dragoste, să creştem în toate privinţele" (Efes. 4,12-15). Realizarea acestui ideal şi sincera noastră devoţiune de a duce mai departe „Evanghelia aceasta a împărăţiei... în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor", constituie dovada Duhului Sfânt în vieţile noastre.

Iisus, înainte-mergătorul nostru. Când Şi-a început lucrarea în Sanctuarul ceresc, Hristos a fost „înainte-mergător" (Evrei 6,20),

„a intrat pentru noi înainte" (Moffatt). Scopul unui înainte-mergă-tor este de a anunţa apropierea unui personaj important. El este totdeauna întâmpinat cu bucurie, dar, după ce a trecut el, atenţia aşteptătorilor este îndreptată spre acela pentru care el este înainte -mergător. Tot astfel, când înainte-mergătorul nostru a fost pus în slujba de Mare Preot, atenţia întregului Cer a fost îndreptată spre Biserica Sa de pe pământ. De la data aceea, ea a fost centrul atracţiei, obiectul solicitudinii şi grijii întregului Cer. Hristos „trăieşte pururi" ca să-i încurajeze şi să-i întărească pe urmaşii Săi de pe pământ (Evrei 7,25). Răscumpărarea reprezintă acum „centrul atenţiei Răscumpărătorului nostru" *(Ed., p.* 136). Faptul acesta constituie „nădejdea" tuturor acelora care au căutat un adăpost „tare şi neclintit", „o ancoră a sufletului" (Evrei 6,18-20). Deoarece El a intrat dincolo de prima perdea ca înainte-mergător al nostru, cerul şi pământul sunt strâns legate. Dar El nu „va fi mulţumit" până ce nu îi va vedea pe cei răscumpăraţi - „rodul muncii sufletului Său" - pe marea de cristal (îs. 53,11).

17

Intrarea creştinului în Sfânta

Pregătirea pentru Sfânta. Noi am fost răstigniţi împreună cu Hristos la altarul de aramă. Pe altar am depus toate obiceiurile noastre rele şi orice lucru care ar tinde să ne depărteze de El, toate acestea spre a fi mistuite de flăcările altarului. Aici am consacrat în slujba Sa tot timpul şi talentele noastre, tot ce avem şi ce suntem, tot ce vom poseda vreodată şi tot ce nădăjduim să devenim vreodată, totul a fost consacrat în slujba Răscumpărătorului nostru. La ligheanul de aramă, în curte, am fost curăţiţi, păcatele noastre trecute au fost îngropate în mormântul apei, şi am fost înviaţi cu Hristos ca să umblăm într-o viaţă nouă. Când păşim înainte spre Sfânta sanctuarului pământesc, trebuie să privim neîntrerupt la Iisus, care nu este numai Autorul, ci şi Desăvârşitorul credinţei noastre. în calitate de Marele nostru Conducător, după învierea şi intrarea Sa în Sfânta Sanctuarului ceresc, a fost uns cu Duhul Sfânt, astfel că, atunci când noi, ucenicii Săi, intrăm în Locul Sfânt de pe pământ, se aplică cuvintele lui Petru către primii credincioşi creştini: „Po-căiţi-vă... şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor; apoi veţi primi darul Sfântului Duh" (Fapte 2,38). Să cântărim bine această problemă, ca nu cumva experienţa noastră să fie ca a acelora care fuseseră botezaţi „numai cu botezul lui Ioan", „botezul pocăinţei", dar care nici nu auziseră „măcar că ar fi un Duh Sfânt" (Fapte 19,2-5). Apoi, aşa cum zicea Pavel: „uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte", trebuie să alerg „spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Iisus" (Fii. 3,13.14). Aceasta este încă o mişcare înainte pe *calea spre tronul ha Dumnezeu,* ţinta creştinului. Pe calea aceasta nu mergem singuri,

deoarece făgăduinţa Sa este încă în vigoare: „Iată, Eu sunt totdeauna cu voi - în tot timpul" (Mat. 18,20 - trd. Moffatt). „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13,5). Nouă ne revine rolul de a ne tăgădui pe noi înşine, de a lua crucea şi a-L urma (Mat. 16,24). Să răspundem şi noi cu toată inima:

„Deşi înfrunt necazuri,
Deşi greu încercat,
Nu uit că şi Tu fost-ai ispitit,
Şi-Ţi urmez cu bucurie." (James Lawson)

Alergarea pentru câştigarea premiului. Ce include în sine această alergare pentru câştigarea premiului? înseamnă că acum ne-am înrolat în armata Domnului; suntem soldaţii Săi, voluntarii Săi într-o luptă de o viaţă întreagă, Hristos şi diavolul fiind cei doi generali oponenţi. în această bătălie, „noi nu ne luptăm împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Efes. 6,12). Şi, ca să fim biruitori, trebuie „să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu, ca să putem ţine piept împotriva uneltirilor diavolului" (Efes. 6,11).

în această bătălie nu se folosesc arme obişnuite. în loc de tunuri şi bombe, Căpitanul mântuirii noastre a pus la dispoziţia fiecărui soldat o armură completă, din creştet până în tălpi, fiecare dintre componentele ei fiind necesare ca să ne putem „păstra poziţia" (Moffatt), împotriva uneltirilor adversarului nostru, diavolul.

„Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul,
îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii;
având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii.
Pe deasupra tuturor acestora, luaţi scutul credinţei,
cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău;
luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri.
Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa." (Efes. 6,14-18)

îmbrăcaţi cu această armură, „să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte", totdeauna „privind la Iisus" (Evrei 12,1-2), marele nostru Comandant, care n-a pierdut nici o bătălie.

Echipaţi astfel, conversaţia noastră va fi din cer (Fii. 3,20), pentru că „cetăţenia noastră este în ceruri" (ARV); pentru că noi „suntem cetăţeni liberi ai cerului" *(Weymouth);* pentru că „suntem o colonie a cerului" (Moffatt), pentru că „imperiul căruia îi aparţinem este în ceruri" *(Twentieth Century).*
„înainte, mereu înainte! trebuie să fie lozinca noastră, aducân-du-ne aminte că „oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi nu este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 9,62). „Dar acum, după ce... aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăşi la aceleaşi învăţături începătoare, slabe şi stricăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou?" (Gal. 4,9). Sau cum redă Moffatt acest verset: „Cum se face că vă întoarceţi iarăşi la slăbiciunea şi sărăcia spiritelor de rând? De ce vreţi să fiţi iarăşi încătuşaţi de ele?" Dezbrăcând „omul cel vechi care se strică" (Efes. 4,22), „purtaţi-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos" (Fii. 1,27). „Să aveţi o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu" (1 Petru 2,12).
„De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos şi să mergem spre cele desăvârşite, fără să mai punem din nou temelia pocăinţei de faptele moarte" (Evrei 6,1.2). „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi, în Hristos". „Să nu daţi prilej diavolului" şi „să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (Efes. 4,27.32). Având picioarele bine aşezate pe aceste principii, suntem gata să intrăm în Sfânta Sanctuarului ceresc, în care a intrat Iisus.
La uşă. Curăţaţi şi având asupra noastră toată armura lui Dumnezeu, înaintăm spre uşă, intrarea în Sfânta. Uşa este o perdea de in subţire, „albastră, purpurie şi cărămizie" - toate culori regale. Pe ea sunt brodate „chipuri" de îngeri din aur strălucitor sau „umbra" îngerilor care L-au întâmpinat pe Iisus, când El S-a apropiat de „porţile veşnice" ale Sfintei Sanctuarului ceresc (Ps. 24,7).
Uşa şi stâlpii ei ca simboluri. Uşa-perdea era agăţată de cinci stâlpi făcuţi din lemn de salcâm, complet acoperiţi cu aur curat (Ex. 26,37). Iisus a zis: „Eu sunt uşa oilor". „Cine nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un *hoţ* şi un tâlhar" (Ioan 10,7-11).

Ca şi în alte cazuri, lemnul stâlpilor reprezintă omenescul. Aurul este un simbol al Divinităţii. „Da, Cel Atotputernic va fi aurul tău" (Iov 22,25). Astfel, după ce am consacrat totul, fiind ascunşi în Hristos, după cum lemnul este acoperit de aur, trebuie să fim stâlpi în templul Său (Apoc. 3,12).
De ce uşa era agăţată de *cinci* stâlpi, şi nu de *patru,* aşa cum era poarta, care îl reprezenta şi ea pe Hristos? Nici un fel de simbol nu-L poate reprezenta pe El pe deplin. Fiecare simbol reprezintă un anumit aspect al caracterului Său sau al lucrării Sale. Numărul stâlpilor este cinci, negreşit pentru aceeaşi raţiune pentru care şi scândurile peretelui, din care uşa era parte componentă, erau ţinute laolaltă de *cinci* drugi. Un scriitor a zis că aceşti stâlpi pot să reprezinte numele sau caracterul lui Hristos în cele cinci părţi ale lui: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii" (îs. 9,6). Dacă aşa stau lucrurile, cât de potrivit era ca aceştia să fie din aur, simbol al Atotputerniciei! După cum arama reprezintă biruinţa prin suferinţă, un alt scriitor sugerează că cele cinci picioare de aramă pe care erau aşezaţi aceşti stâlpi, simbolizează cele cinci răni pe care Iisus le poartă în corpul Său de la Calvar, când a intrat în Locul Sfânt de sus, din cer (Ps. 22,16; Ioan 19,34). Aceste picioare de aramă sunt, de asemenea, un simbol potrivit pentru luptele şi biruinţele noastre de pe pământ, care preced intrarea noastră în Locul Sfânt. După cum toate uneltele din curte erau de aramă, tot astfel, când păşim dincolo de aceşti stâlpi de aramă de la uşă, noi părăsim ultima urmă din experienţa noastră de mai înainte, dorinţa noastră după lucrurile pământeşti, şi, dacă ne ţinem de Acela care „este în stare să ne ferească de orice cădere", dacă „rămânem tari" în slobozenia prin care Hristos ne-a făcut liberi, nu ne mai „plecăm" iarăşi sub jugul robiei", biruiţi de plăcerile lumeşti, care se războiesc cu sufletul (Iuda 24; Gal. 5,1).
în Sfânta. îndreptăţirea obţinută în curte este paşaportul nostru spre Sfânta. Această încăpere este lată de zece coţi şi lungă de douăzeci de coţi, sau aproximativ cinci pe zece metri. Şi ce încăpere! De fiecare parte vedem nu aramă, ci aur curat. în partea din spate este perdeaua care desparte Sfânta de Sfânta Sfintelor. Asemenea uşii şi porţii, ea este de culoare albastră, purpurie şi cărămizie. Pe ea sunt bogat brodate, cu fir de aur, chipuri de heruvimi ca şi pe

tavan. De ambele părţi sunt scânduri acoperite cu aur strălucitor, având gravate pe ele chipuri de

îngeri. Suntem literalmente înconjuraţi de chipuri de îngeri, după cum şi Hristos a fost înconjurat de îngeri adevăraţi atunci când a păşit în Sfânta Sanctuarului *ceresc.* Aşa cum s-a spus mai înainte, aceste chipuri de îngeri reprezintă „ceata nenumărată" de îngeri care sunt în legătură cu lucrarea din Sanctuarul ceresc, „duhuri slujitoare trimise" pe acest pământ „să facă o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evrei 12,22; 1,14; *PP,* p. 346).
Lângă perdeaua a doua se află altarul de aur, de pe care se înalţă mireasma de tămâie frumos mirositoare. în dreapta noastră se află masa de aur, cu cele douăsprezece pâini dătătoare de viaţă, potirele, ceştile şi celelalte unelte, toate de aur. La stânga noastră, „dincoace de perdeaua care este înaintea mărturiei" (Lev. 24,3), este sfeşnicul de aur, a cărui lumină plăcută dă o notă de sfântă solemnitate încăperii. Bogatele culori ale tavanului şi ale perdelelor, reflectate în galbenul pereţilor de aur, creează efectul unui curcubeu care înconjoară tronul lui Dumnezeu. Astfel se prezintă minunatul loc în care trebuie să dezvoltăm adevăratul caracter creştin.
Trei lucruri esenţiale pentru câştigarea premiului. Cele trei articole de mobilier din această despărţitură simbolizează cele trei lucruri esenţiale pentru desăvârşirea caracterului, ţinta spre care alergăm. Prin masa de aur cu pâinile ei, este reprezentat studiul Bibliei; prin altarul de aur cu tămâia mirositoare, este simbolizată rugăciunea; prin candelabru, este simbolizată slujirea. Din cauza hranei aşezate pe masă, Sfânta a fost numită uneori „Sala Ospăţului"; din cauza tămâiei adusă pe altar împreună cu rugăciunile noastre, a fost numită „Sala Rugăciunii". Dar în realitate este mai mult decât acestea două: ea este „Sala Sfinţirii" - încăperea unde, aşa cum zice *Webster,* noi experimentăm „manifestarea sau procesul harului lui Dumnezeu prin care sentimentele sunt purificate, sau depărtate de păcat, şi înălţate până la gradul unei iubiri supreme faţă de Dumnezeu şi de neprihănire.
Creşterea în Hristos. Experienţa din curte, aceea de a fi eliberat de păcatele trecute, este numită naştere din nou, sau a doua naştere. Atunci, „ca nişte prunci născuţi de curând" (1 Petru 2,2) - fără ca să ne mai domine vreun păcat -, noi intrăm în Sfânta, unde trebuie să petrecem tot restul vieţii noastre muritoare. Aici trebuie să creştem

„în toate privinţele" (Efes. 4,15). în ce constă procesul acesta de creştere?
Mai întâi, ca prunci, „dorim" - strigăm, flămânzim şi însetăm după laptele curat al Cuvântului, ilustrat prin masa de aur, pentru ca „prin el să creştem" (1 Petru 2,2). Numai prin studiul Cuvântului şi prin ascultarea de el, putem „creşte în har... şi în cunoştinţa lui Hristos" (2 Petru 3,18). La fel de importantă pentru creşterea noastră spirituală este rugăciunea, „respiraţia sufletului", simbolizată prin altarul de aur. Crescând astfel, ajungem să fim pregătiţi să lăsăm lumina noastră să lumineze în slujire pentru alţii, o experienţă reprezentată prin sfeşnicul de aur. Dumnezeu „lucrează în voi şi voinţa, şi *înfăptuirea* după buna Sa plăcere" (Fii. 2,13). Rezultatul acestei întreite experienţe în creşterea creştină este sfinţirea, care urmează îndreptăţirii din curte. Aceasta nu este o teorie, este o viaţă, nu o viaţă de visare trândavă, ci una de efort stăruitor de a învinge ispita şi de a întâmpina cu curaj datoriile şi încercările din fiecare zi.
în timp ce îndreptăţirea, a doua naştere, este lucrarea unei clipe, sfinţirea, această creştere este lucrarea unei vieţi întregi, rezultatul luptelor şi biruinţelor câştigate.
Locul de întâlnire. Moffatt traduce expresia „locul sfânt" prin „locul de întâlnire". *Webster* defineşte cuvântul acesta ca pe un angajament pentru căsătorie. în ebraică, cortul întâlnirii, adică locul sfânt, sau locul de întâlnire, este un loc unde îndrăgostiţii se întâlneau ca să-şi facă promisiuni în vederea căsătoriei; în unele ţări, logodna era considerată tot atât de sacră şi de nedesfăcut ca şi căsătoria. Cât de frumoasă este această imagine: în locul sfânt, locul unde petrecem întreaga noastră viaţă creştină, locul unde noi creştem în Hristos, unde zi după zi, oră după oră, în timp ce suveica vieţii merge înainte şi înapoi, noi ţesem haina neprihănirii, haina „de in subţire" (sau de mătase, Ezech. 16,10), „curată şi albă", haina noastră de nuntă, ca să putem fi gata spre a fi primiţi la nunta Mielului (Apoc. 19,7.8).
Cu aceste gânduri în inima noastră, oare să nu putem noi înţelege ruşinea de a-I fi necredincioşi Aceluia Căruia l-am predat inimile noastre, întorcându-ne la lucrurile sărăcăcioase ale lumii? Acum, din moment ce am intrat în locul de întâlnire, oare să nu rămânem

noi credincioşi Aceluia Căruia l-am promis că nu vom fi găsiţi fără haină de nuntă?

„O, Iisuse, Ţi-am promis slujire până la sfârşit;
Fii totdeauna lângă mine, Maestrul şi Prietenul meu!
Nu mă tem în luptă, de eşti Tu lângă mine,
Nici nu voi pierde cărarea, dacă Tu mă conduci"
John E. Bode

18

Pereţii şi pardoseala sanctuarului

Numărul şi mărimea scândurilor. Erau 48 de scânduri în pereţii sanctuarului; 20 de fiecare parte şi 8 în peretele de la apus. Cele 40 de scânduri din pereţii de la miazănoapte şi miazăzi şi cele 6 scânduri de la apus (minus cele 2 scânduri de la colţuri) erau toate de aceeaşi mărime - 10 coţi lungime şi 1,5 lăţime. Peretele acesta era de două ori mai înalt decât peretele curţii (Ex. 12,18.26.22.23.25). Reputaţi scriitori iudei afirmă că scândurile erau groase de o jumătate de palmă. în orice caz, erau destul de groase, astfel încât drugul de la mijloc să poată trece prin mijlocul scândurilor, de la un capăt la celălalt (Ex. 36,33). Cât să fi cântărit o scândură? Aproximativ 30 kg, fără să punem la socoteală aurul cu care era acoperită.

Scândurile unghiulare. Ori de câte ori se vorbeşte despre scândurile din partea de apus, este vorba de „şase scânduri, şi două scânduri... pentru unghiuri" (Ex. 26,22.23), înţelegându-se că scândurile de la unghiuri erau diferite de celelalte. Ele erau de aceeaşi lungime ca şi celelalte, dar lăţimea nu era aceeaşi. Biblia nu arată nicăieri care era lăţimea lor. Cum poate atunci să fie determinată? Al doilea înveliş de la acoperişul sanctuarului era de 30 de coţi lungime, atât cât „să-1 acopere" (Ex. 26,7.8.13). înălţimea celor două laturi ale sanctuarului era de 20 de coţi, rămânând astfel tot 10 coţi pentru lăţimea lui. Lăţimea totală a acelor şase scânduri obişnuite pentru peretele de apus era de 9 coţi. Rămâne deci un cot pentru lăţimea celor două scânduri unghiulare, sau o jumătate de cot pentru fiecare. Versiunea King James a textului din Exod 26,27 sună astfel: „cinci drugi pentru cele *două* laturi dinspre apus". Moffatt redă: „cinci drugi pentru fundul cortului dinspre apus". Felul cum redă el versetul

24 lămureşte că cele două scânduri de la unghiuri formau „un dublu suport", astfel că, în loc să fie dublă partea de apus, numai scândurile de la unghiuri erau duble.

Semnificaţia celor 48 de scânduri. Numărul de scânduri, 48 în total, i-a fost dictat lui Moise de Domnul, care îi atrăgea mereu atenţia să facă aşa cum i-a fost arătat. Acest lucru nu putea fi trecut cu vederea fără ca noi să nu suferim o pierdere în ceea ce priveşte semnificaţia spirituală a sanctuarului, „fiecare amănunt" al lui exprimând slavă (Ps. 29,9 „în locaşul Lui totul strigă 'Slavă!'"). Aşa cum s-a notat într-un capitol precedent, Solomon vorbeşte despre 60 de stâlpi ai zidului curţii sanctuarului ca despre „de 3 ori 20 de oameni viteji... dintre care cei mai viteji din Israel", toţi mânuind sabia, „fiind iscuşiţi în luptă". Aceşti 60 de stâlpi de aramă, legaţi laolaltă cu peretele de in alb, reprezentând neprihănirea lui Hristos, erau asemenea unei gărzi alcătuite din soldaţi loiali bine instruiţi, alcătuind un zid de protecţie în jurul sanctuarului.

Tot la fel, cele 48 de scânduri, stând „drept", având imprimarea cerului asupra lor şi legate laolaltă printr-un şir de drugi şi stâlpi, alcătuiau un alt zid de protecţie. De ce era dublată această protecţie? Oare nu pentru a arăta că, la fel ca în cazul visului lui Faraon, care i-a fost dat de două ori, „lucrul era hotărât din partea lui Dumnezeu" (Gen. 41,32)? La fel ca această îndoită protecţie, cei 144.000, număr care este un multiplu atât al lui 60, cât şi al lui 48, slujesc ca o dublă protecţie, ca să spunem aşa, în templul etern. Ca şi leviţii, care erau învăţători în vechiul Israel şi care îşi aşezau corturile chiar lângă sanctuar, spre a îndeplini slujbele lui şi a avea grijă când acesta era mutat din loc în loc, tot aşa cei 144.000 au o dublă misiune. Ei nu sunt numai învăţători ai *Israelului răscumpărat,* ci, din moment ce îl urmează pe Miel oriunde merge El, ei mărturisesc *altor lumi* despre harul Său salvator.

Semnificaţia scândurilor unghiulare. Scândurile de la unghiuri ale sanctuarului corespund pietrei din capul unghiului la templul clădit mai târziu. Hristos este „piatra de preţ, din capul unghiului" (îs. 28,16). „în El, toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul" (Efes. 2,21-22). Copiii Săi trebuie să fie „ca nişte odrasle care cresc în tinereţea lor;

fetele noastre, ca nişte stâlpi săpaţi frumos care fac podoaba caselor împărăteşti" (Ps. 144,12). Scopul special al scândurilor de la unghiuri era de a fi „câte două la un loc" pentru a uni toate scândurile cortului (Ex. 26,24). Acestea simbolizau lucrarea lui Hristos de a-i lega laolaltă pe membrii casei Sale într-un singur trup.

Lemnul de salcâm. în *Dicţionarul Biblic,* Smith ne spune că lemnul de shittim folosit la sanctuar era salcâmul sălbatic al deşertului, arbustul „rugului arzător". De fapt, Sinaiul însuşi este numit aşa de la *Seneh,* sau arbustul accacia. Cuvântul shittim este pluralul lui shittah - acesta fiind numele copacului. Era un copăcel mărunt, cu ţepi, de esenţă tare, necesitând multă muncă răbdătoare spre a-l pregăti pentru folosinţă şi, prin urmare, avea o deosebită valoare. Aceste lemne erau „făcute scânduri" (Ex. 36,20), iar din mărimea lor reiese clar că fiecare era făcută din multe bucăţi mai mici, bine cimentate între ele, sau bine consolidate în vreun fel oarecare. Lemnul de salcâm era unul dintre articolele menţionate între darurile pe care poporul trebuia să le aducă pentru sanctuar. „Toţi cei ce aveau lemn de salcâm bun pentru lucrurile rânduite pentru slujbă l-au adus" (Ex. 35,24) şi, fără îndoială, acest material costisitor şi frumos făcea parte dintre prăzile scoase din Egipt. Domnul a prevăzut că va fi nevoie de el la sanctuar.

Este foarte probabil ca unii dintre israeliţi, pe când erau sclavi în Egipt, să fi fost folosiţi la facerea unor astfel de scânduri pentru palatele şi templele egiptene. îndepărtarea ţepilor, rindeluirea, şlefuirea şi îmbinarea bucăţilor sunt un simbol foarte potrivit pentru îndepărtarea ţepilor din firea noastră pământească, rindeluirea şi şlefuirea care trebuie să aibă loc înainte de a putea fi demni să fim „îmbinaţi" în templul ceresc. Cât de încurajator este să ştim că Dumnezeu nu iroseşte timp pentru un material fără valoare! El vede „durabilitatea şi valoarea neobişnuită" pe care le are fiecare copil al Său şi, cu multă muncă şi răbdare, El îndepărtează ţepii, rindeluieşte şi potriveşte până ce suntem gata să ne luăm locul în templul Său.

Scânduri sculptate, acoperite cu aur. Erau scândurile sculptate cu chipuri de îngeri? Biblia nu ne spune. Dar Beţaleel era ales de Dumnezeu să facă lucrări importante pentru construcţia sanctuarului, pentru că, între alte talente, el era înzestrat „să lucreze în lemn" „şi să facă tot felul de lucrări iscusite". Pe lângă acest dar natural,

Dumnezeu 1-a umplut cu Duhul Său: „i-am dat un duh de înţelepciune, pricepere şi ştiinţă pentru tot felul de lucrări" (Ex. 31,3.5; 31-33). Dacă scândurile n-ar fi fost sculptate, n-ar fi rămas decât foarte puţine lucruri de sculptat - numai unele părţi ale altarului tămâierii şi chivotul. în templul lui Solomon, „lemnul de cedru dinăuntru avea săpături de colocinţi". „Pe toate zidurile casei de jur-împrejur, în partea din fund şi în faţă, a pus să sape chipuri de heruvimi..." (1 Regi 6,18.29). Din moment ce Solomon a folosit cortul din pustie drept model, putem conchide cu un mare grad de certitudine că şi scândurile sanctuarului erau sculptate cu figuri de heruvimi. Dar, fie că scândurile erau sculptate cu chipuri de îngeri şi după aceea acoperite cu aur, fie că aurul de pe scânduri *reflecta* pe suprafaţa strălucitoare ca oglinda îngerii de aur, brodaţi pe cele două perdele şi pe acoperişul interior care forma tavanul, învăţătura este aceeaşi: Hristos este aurul; noi suntem „lemnul" (1 Cor. 3,12) şi, după cum scândurile erau complet acoperite cu aur, tot aşa şi noi trebuie să fim acoperiţi cu dreptatea Sa înainte de a putea să ocupăm un loc în templul Său.

Fiecare dintre cele 48 de scânduri era „placată cu foiţă de aur destul de groasă" *(TV,* p. 411) pe ambele suprafeţe. „Aceasta era nu numai pentru ornamentaţie, ci şi pentru ca să ne înveţe că templul lui Dumnezeu trebuie să fie la fel şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. în vieţile noastre trebuie să se vadă ceea ce mărturisim a crede" (R. S. Owen în *RH,* 26 martie 1925, p. 11, 12)

Cantitatea de aur folosită. Cantitatea de aur folosită la sanctuar era de 29 de talanţi şi 730 de sicii (Ex. 38,24). Să presupunem că repartizăm 5 talanţi şi 730 de sicii pentru candelabru, care era făcut dintr-un talant (Ex. 25,39), capacul ispăşirii şi cei doi heruvimi, altarul tămâierii, masa şi farfuriile ei, cei 9 stâlpi - 5 pentru uşă şi 4 pentru perdea -, cădelniţele de aur, broderia de aur şi cele 50 de cârlige folosite pentru acoperământul interior, ar mai rămâne 24 de talanţi pentru cele 48 de scânduri, o jumătate de talant adăugat la greutatea fiecă-rei scânduri de lemn ar face aproape 87 de kg. O jumătate de la lanţ adăugat la greutatea scândurii de lemn ar face aproape 340 kg aur. Greutatea totală a aurului folosit a fost mai mare de 2500 kg, aproape 3 tone. Valoarea totală la cursul valutar actual ar fi de

210.000.000 de dolari, o sumă fabuloasă!

Aurul ca simbol. Totdeauna aurul a reprezentat o valoare deosebită şi, aşa cum s-a văzut mai înainte, ori de câte ori era folosit la sanctuar, îl reprezenta pe Cel Atotputernic (Iov 22,25). Aurul folosit la sanctuar era aur *curat,* aur curăţit prin foc până ce toată zgura a fost îndepărtată. Numai în felul acesta putea să-L reprezinte pe Hristos; şi, numai fiind purificaţi în felul acesta, devenind părtaşi de natură divină, putem să fim acceptaţi pentru un loc în templul Său. Pentru ca aceasta să devină o realitate, Domnul a făgăduit să-i facă pe cei răscumpăraţi „mai preţioşi decât aurul *curat"* (îs. 13,12). Această asigurare trebuie să ne facă în stare să primim şi să apreciem îndemnul lui Petru de a „ne bucura" în „încercările de foc" ale vieţii, pentru că acestea sunt mijloacele lui Dumnezeu de a produce aurul curat, curăţit în foc de şapte ori (1 Petru 4,12.13).
Lemnul ca simbol. Lemnul de salcâm făcea parte din construcţia oricărei părţi a sanctuarului unde era vorba de folosit lemnul şi, aşa cum s-a văzut deja, oriunde era folosit, lemnul era un tip al omenescului, înfăptuirile vieţii noastre, dacă nu sunt realizate în Dumnezeu, sunt reprezentate prin „lemn, fân şi paie" (1 Cor. 3,12). Cât de recunoscători putem fi că tot lemnul era acoperit cu aur. Numai dacă suntem complet „ascunşi cu Hristos în Dumnezeu" (Col. 3,3), putem fi siguri în ziua când „focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia". „Dacă lucrarea zidită de cineva... rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata; cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc" (1 Cor. 3,14-15). Ce milă nemărginită faţă de firea omenească, fragilă şi supusă greşelii, când, în ciuda greşelilor noastre, dorim să-I slujim cu adevărat lui Dumnezeu!
Versetul următor ne arată că Pavel vorbeşte aici despre noi ca fiind Templul lui Dumnezeu, pentru că el merge mai departe şi spune: „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, şi *aşa sunteţi şi voi"* (1 Cor. 3,16.17; 6,19.20). Dacă suntem cu adevărat ascunşi în Hristos, atunci putem să cântăm cu toată inima:
Nu eu, ci Hristos să fie onorat, iubit şi înălţat
Nu eu, ci Hristos să fie văzut, cunoscut, auzit;

Nu eu, ci Hristos în orice privire şi faptă; Nu eu, ci Hristos în orice gând şi cuvânt.
Hristos, numai Hristos, nici un cuvânt uşuratic Hristos, numai Hristos, nici un cuvânt nefolositor şi pripit; Hristos, numai Hristos, nici o importanţă de sine, Hristos, numai Hristos, nici o urmă de „eu"!
Drugii. Erau câte cinci drugi la nord, sud şi vest în pereţii sanctuarului şi cinci stâlpi de care atârna perdeaua, care forma peretele de răsărit. Ca şi scândurile, aceşti drugi şi stâlpi erau făcuţi din lemn de salcâm, acoperiţi cu aur. Drugul de la mijloc era făcut „să ajungă de la un capăt la celălalt al scândurilor" (Ex. 26,28; 36,31-33). Ceilalţi patru drugi treceau prin inelele de aur, câte patru pe fiecare scândură. Aceşti drugi ajutau ca să ţină scândurile „drept", şi pereţii, fixaţi laolaltă prin scândurile de la unghiuri, le ţineau împreună ca un întreg, formând astfel un templu. Stâlpii, de care atârnau cele două perdele, şi drugii în legătură cu ei contribuiau de asemenea la întărirea pereţilor *(PP,* p. 346).
Drugii, un simbol. Această unitate este tot atât de importantă în templul spiritual ca şi în templul făcut de mâini omeneşti. Pavel zice: „Vă sfătuiesc... să vă purtaţi într-un chip vrednic de chemarea pe care aţi primit-o, cu toată smerenia şi blândeţea, cu îndelungă răbdare; îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste şi căutaţi să păstraţi unirea Duhului prin legătura păcii" (Efes. 4,1-3). Scândurile nu se certau niciodată între ele.
Care sunt cele cinci forţe care ţin trupul lui Hristos în „unirea Duhului şi legătura păcii", spre a fi „un trup şi un duh"? Pavel ne dă răspunsul: „O singură nădejde..., un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez..., un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi" (Efes. 4,3-6). Drugul de la mijloc, care trece prin toate scândurile de la un capăt la celălalt, este asemenea braţelor veşnice ale Tatălui ceresc, „Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi". împreună cu drugul de la mijloc, sunt ceilalţi patru drugi şi cele două scânduri unghiulare, reprezentându-L pe Hristos, Cel care leagă toate scândurile tare

laolaltă în „biserica Dumnezeului Celui viu" (1 Tim. 3,15). „Şi fără îndoială, mare este taina evlaviei"

(1 Tim. 3,16).
Fundaţia -picioarele de argint. „Din cei o sută de talanţi de argint s-au turnat picioarele sfântului locaş şi picioarele perdelei dinăuntru, adică o sută de picioare la cei o sută de talanţi, câte un talant de picior" (Ex. 38,27). Fiecare dintre cele 48 de scânduri se rezemau pe două îmbucături care intrau în două picioare. Aceste picioare erau blocuri de argint masiv, care slujeau să ţină scândurile în poziţia lor verticală. Fiecare cântărea un talant, aproape 43,5 kg. 87 de kg de argint alcătuiau fundaţia pentru fiecare scândură. Punând la socoteală şi cele 4 picioare de argint de sub cei patru stâlpi care susţineau perdeaua a doua, erau în total 100 de picioare de argint. Astfel, greutatea totală a picioarelor de argint (100 de talanţi) era de cel puţin 4.350 de kg, sau aproape 5 t de argint masiv!
De unde s-a procurat această mare cantitate de argint? Aşa cum am văzut mai înainte, toate celelalte daruri aduse de popor pentru sanctuar erau în întregime daruri de bunăvoie. Nu tot aşa stau lucrurile cu argintul. Printr-o poruncă expresă a lui Dumnezeu, o jumătate de siclu de argint era adusă ca preţ de răscumpărare pentru fiecare om ieşit la numărătoare, adică destul de în vârstă ca să meargă la luptă, tot „ostaşul" din armata lui Dumnezeu (Ex. 38,25.26). Socotind 32 de cenţi jumătatea de siclu, cei 603.550 de oameni număraţi (Num. 1,46) au adus 193.136 de dolari în argint.
Valoarea aurului şi argintului care s-au folosit (Ex. 38,24-28). Un talant de argint era egal cu 6000 de jumătăţi de siclu. Astfel, doi talanţi de sub fiecare scândură erau egali cu 12.000 de jumătăţi de siclu. Deci fiecare scândură se rezema pe banii de răscumpărare a 12.000 de „soldaţi". La preţul de 1.920 de dolari pentru un talant de argint, cele 100 de picioare valorau 192.000 de dolari, care, la valoarea actuală, ar fi aproape 19.200.000 de dolari, o sumă enormă. în afară de aceasta mai erau 1775 de sicii de argint pentru alte părţi (Ex. 28,28). Valoarea lor, socotită la 32 de cenţi per siclu, era de 1.136 de dolari. Această sumă adăugată la cei 100 de talanţi pentru picioare (192.000 de dolari) dă 193.196 de dolari, suma deplină şi exactă, provenită din răscumpărarea celor 603.550 de oameni ieşiţi la numărătoare, în valoarea actuală ar fi aproximativ 19.313.600 de dolari aur folosit la scânduri, şi obţinem 229.313.000 de dolari, o sumă impresionantă.

„Am putea să ne facem o idee despre bogăţia Egiptului pe vremea aceea, dacă am putea să vizităm marele muzeu din Cairo. în acest muzeu este mumia faraonului Tutankamon, numit de obicei 'Faraonul Tut', unul dintre conducătorii antici ai Egiptului. Sicriul din interior (sunt trei în total), în care este depusă mumia aceasta, este din aur masiv, evaluat la mai mult de 1.000.000 de dolari. Unele dintre mormintele conducătorilor egipteni conţineau mai mult de 20.000.000 dolari în obiecte de valoare." (A se vedea: H. M. S. Richards, *Vizita mea în camera de aur a Faraonului Tut,* p. 4-9)
De ce o astfel de cheltuială excesivă - nu numai de aur şi argint, ci şi de aramă, a cărei cantitate se ridica la 3.915 kg (Ex. 38,29) şi alt material costisitor? Numai ca să ne ajute să ne facem o slabă idee despre infinitul cost al mântuirii noastre. El nu poate fi măsurat. Noi nu-1 putem înţelege. El va alcătui ştiinţa şi cântarea celor răscumpăraţi de-a lungul veacurilor fără de sfârşit ale veşniciei. Nici măcar îngerii nu-1 pot cuprinde; dar ei „doresc să-1 privească de aproape" (1 Petru 1,12 - trd. engl).
Picioarele de la fundaţie, ca simboluri. Cine este temelia casei lui Dumnezeu, Locul locuinţei Celui Preaînalt? „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă şi care este Iisus Hristos" (1 Cor. 3,11). „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: „'Iată, pun în Sion... o temelie puternică'" (îs. 28,16). însăşi locuinţa lui Dumnezeu stă pe răscumpărarea efectuată pentru fiecare suflet prin sângele ispăşitor al lui Hristos.
Pe Hristos, Stânca cea tare, stau,
Orice altă temelie este nisip mişcător.
Fără această temelie solidă, celelalte elemente s-ar afunda în nisip mişcător, şi clădirea s-ar prăbuşi.
Protecţia lui Dumnezeu asupra poporului Său. în Templul lui Solomon, „pardoseala casei era acoperită cu aur" (1 Regi 6,30), dar în sanctuarul demontabil clădit de Moise nu se face nici o menţiune despre vreo pardoseală. Evident, atunci pardoseala era chiar pământul (Num. 5,17). Oare curtea sanctuarului şi tabăra lui Israel deveneau loc noroios în timp de ploaie? De fiecare dată când Israel tabăra, aşezarea pentru sanctuar era aleasă chiar de Hristos, care era în stâlpul de nor, şi locul acela era un loc sfânt, protejat în chip providenţial. Norul proteja nu numai sanctuarul, ci, „asemenea unui

baldachin", se extindea şi asupra taberei, ziua adăpostindu-i pe oameni de arşiţă, iar noaptea „iluminându-le tabăra" *(PP,* p. 282).
Artiştii prezintă frecvent acest acoperiş în două ape, şi unii cred că cel puţin cele două acoperăminte exterioare erau pentru protejarea de ploaie, şi de aceea trebuie să fi avut o coamă pentru scurgerea apei. Dar nicăieri nu găsim în Biblie vreo descriere de genul acesta. Nici un plan omenesc, ci numai Dumnezeu, prin mijloacele Sale, era protecţia lor. „în ziua când a fost aşezat cortul, norul a acoperit locaşul... totdeauna era aşa: ziua, norul acoperea cortul, iar noaptea avea înfăţişarea unui foc" (Num. 9,15.16). Isaia prezintă lucrurile astfel: „Domnul va aşeza peste toată întinderea muntelui Sionului şi peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua, şi un foc de flăcări strălucitoare noaptea... o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei şi ca loc de adăpost şi de ocrotire împotriva furtunii şi a ploii" (îs. 4,5.6). Având această făgăduinţă, nu este nevoie să fim îngrijoraţi că ploaia ar fi putut produce noroi în jurul cortului sau că acoperişul trebuia să aibă o coamă pentru scurgerea ploii.
După cum norul era „un adăpost" (îs. 4,5), „asigurându-i necontenit de prezenţa divină" *(PP,* p. 279), tot astfel şi azi, orice adevărat creştin poate avea aceeaşi asigurare neclintită cu privire la prezenţa, protecţia şi călăuzirea Aceluia care, reprezentat prin nor, îl călăuzeşte pe Israel tot drumul spre ţara promisă.

19

Cele patru acoperişuri

Acoperişul sanctuarului. Acoperitoarea sanctuarului era formată din patru acoperişuri. Acoperişul interior era făcut „din in subţire şi răsucit, din fir albastru, purpuriu şi cărămiziu; pe ele au ţesut heruvimi lucraţi cu măiestrie". Peste acesta era un acoperiş alb din ţesătură de păr de capră. Apoi era un acoperiş din piei de berbec vopsite în roşu; şi pe deasupra tuturor acestora era un acoperiş din piei de viţel de mare (Ex. 36,8-19). „Picioarele de aramă ale cortului", ca şi ţăruşii, ţineau acoperişurile legate de pământ (Ex. 38,31). Aşa cum vom vedea, aceste acoperişuri reprezentau cele patru faze ale vieţii lucrării lui Hristos în desfăşurarea Planului de Mântuire. Ele mai ilustrează şi o aprofundare a experienţei în viaţa creştină. Să urmărim aceste experienţe de la acoperişul exterior în jos, până la locaşurile sfinte.
Acoperişul din piei de viţel de mare. Se presupune că viţelul de mare ar fi asemănător cu foca. Era un animal marin care se găsea în Marea Roşie. Pielea sa, brun-închis sau neagră, era tare, durabilă, şi era folosită adesea pentru feţe la încălţăminte şi tălpi. Acest acoperiş, fiind la exterior, avea să „ofere o protecţie deplină" *(PP,* p. 346), nu protecţie împotriva ploii sau furtunii, deoarece norul oferea această protecţie, dar, fiind de o culoare neatrăgătoare, era foarte potrivit ca să ferească sanctuarul de ochii răi ai tâlharilor care mişunau în deşert. Ca şi în cazul altor materiale dăruite de Israel pentru sanctuar, aceste piei făceau parte dintre prăzile luate de la egipteni, puse la dispoziţie prin providenţa lui Dumnezeu. Cât de minunat îl ilustrează acest acoperiş de siguranţă pe Iisus Hristos, care este scutul nostru în timp ce înaintăm prin deşertul vieţii! „Da, El te scapă de laţul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut şi pavăză este credin-cioşia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii,

nici de săgeata care zboară ziua... *Pentru că* zici: 'Domnul este locul meu de adăpost!' Şi faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare..." (Ps. 91,3-9) - *Sanctuarul tău!* Acest acoperiş „din piele" reprezintă foarte potrivit natura omenească a lui Hristos când a umblat printre oameni, în timpul vieţii Sale pământeşti, şi când merge alături de noi, prin praful pustiului acestui pământ, pentru ca noi să putem merge împreună cu El pe străzile de aur. Acoperişul este, de asemenea, un simbol al umilinţei Sale: „Măcar că avea chipul lui Dumnezeu", El „S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit..." (Fii. 2,6-8).
După cum acest acoperiş nu avea nici o frumuseţe exterioară, tot aşa despre Domnul Hristos este scris: „N-avea nici frumuseţe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă" (îs. 53,2). Hristos era un om smerit. în înfăţişarea Sa exterioară, El nu avea nici o frumuseţe în sensul în care concepe lumea această frumuseţe, ci năzuia spre standardul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte frumuseţea, pentru că „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte

ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Sam. 16,7). „Sub înfăţişarea umilă a lui Iisus", se ascundea „prezenţa Divinităţii". în felul acesta, „slava Lui [adevărata Sa frumuseţe] era acoperită" *(HLL,* p. 29,43). Pătrunzând în jos prin aceste acoperişuri spre ceea ce reprezintă cerul însuşi, acoperişul din piei de viţel de mare sugerează că noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu sinceritate, simplitate şi umilinţă.

Acoperişul din piei de berbec vopsite în roşu. Acoperişul din piei de berbec vopsite în roşu ilustrează foarte potrivit etapa următoare în lucrarea lui Hristos pentru mântuirea noastră, precum şi experienţa creştină. Roşul fiind un simbol al sacrificiului şi suferinţei, acest acoperiş îl reprezintă pe Hristos „care S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce" (Fii. 2,8). Sângele lui Hristos este acela care cheamă: „întoarceţi-vă la Mine, şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului" (îs. 45,22). în viaţa creştinului, acest acoperiş simbolizează legământul pe care îl face cu Dumnezeu prin jertfă (Ps. 50,5). El arată că, asemenea lui Pavel, credinciosul este răstignit împreună cu Hristos. El reprezintă consacrarea deplină, supunerea absolută şi credincioşia necondiţionată a omului faţă de Conducătorul lui.

De ce pieile de berbec erau destinate acestui acoperiş? Un berbec de vârstă matură a preînchipuit sacrificiul lui Hristos, atunci când El este descris „îmbrăcat cu o haină muiată în sânge". în felul acesta, acoperişul din piei de berbec vopsite în roşu este un simbol potrivit al sacrificiului Său. Berbecul era folosit ca:

1. Ardere de tot (Lev. 9,2);
2. Jertfă de mulţumire (Lev. 9,4);
3. Jertfă de consacrare (Lev. 8,22-24);
4. Jertfă pentru vină (Lev. 5,15-19; Num. 5,6-8);
5. Jertfă legănată (Lev. 8,18.29).

Arderea de tot era o jertfă „de bunăvoie" (Lev. 1,3). Şi arăta o consacrare totală în slujba lui Dumnezeu. Ea asigura împăcarea şi acceptarea de către Dumnezeu, prin sângele lui Hristos. Era în ton cu gândul lui Dumnezeu de a se îngriji de un *berbec* pentru Avraam spre a-1 aduce jertfă în locul fiului său, Isaac (Gen. 22,13).

Jertfa de mulţumire însoţea arderea de tot ca o expresie a mulţumirii pentru pace şi părtăşie cu Dumnezeu.

Ca *jertfă de consacrare,* berbecul reprezenta dedicarea deplină în slujba lui Dumnezeu. Era jertfa folosită în ceremonia de consacrare a preoţilor, când urechile, mâinile şi picioarele erau consacrate lui Dumnezeu. Cei ce sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu vor fi pe deplin consacraţi (Ex. 8,20; Lev. 8,22-24).

Ca *jertfă pentru vină,* în care se cerea îndreptarea în cazul păcatelor din „neştiinţă", făcute de om „fără să ştie", berbecul reprezenta deplina îndreptare pe care Hristos a făcut-o pentru om când a luat asupra Sa povara vinovăţiei omului, fără de care acesta ar fi trebuit să plătească cu viaţa marea datorie (Lev. 5,15-19).

Jertfa legănată era numită astfel, pentru că ea era legănată încoace şi încolo înaintea Domnului, oferind astfel mântuire pentru cele patru puncte cardinale. Ea stabilea legătura între Dumnezeu şi om şi era o recunoaştere a bunăvoinţei lui Dumnezeu de a ierta şi a dreptului Său universal de a conduce. Toate acestea erau „jertfe de un miros plăcut" (Lev. 8,21); adică erau înaintea Domnului ca o tămâie plăcută. Ele îl reprezentau pe Hristos, care „S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu" (Efes. 5,2). Cât de plăcut ar fi pentru El dacă toate jertfele noastre ar fi „un miros plăcut". „Jertfele

plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită" (Ps. 51,17). O astfel de jertfă este pentru Dumnezeu „un miros plăcut". Ea va fi însoţită de roadele Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea, credincioşia, înfrânarea poftelor" (Gal. 5,22.23).

Acoperişul din piei de berbec vopsite în roşu reprezenta jertfa lui Hristos nu numai atunci când Şi-a vărsat sângele pe Golgota, ci întreaga experienţă a sacrificiului Său, până la încheierea lucrării Sale de răscumpărare. Ce semnificaţie impresionantă capătă pentru noi acoperişul sanctuarului făcut din piei

de berbec vopsite în roşu!
*Acoperişul **din** păr de capră.* Să trecem mai jos, mai aproape de „cerul însuşi". Ce vom descoperi? Un acoperiş alb, pur, confecţionat dintr-o ţesătură din păr de capră. Inspiraţia nu menţionează culoarea; de altfel nu menţionează nici culoarea pieii de viţel de mare, care alcătuia acoperişul exterior. Astfel că, pentru elucidarea acestei probleme trebuie să apelăm la alte surse, care ne pot da informaţii demne de luat în seamă. Asupra acestui punct, o enciclopedie standard zice că părul de capră de Caşmir, India, este alb, iar părul de capră de Angora este lung, alb şi mătăsos. Din părul ambelor se fac ţesături pentru îmbrăcăminte. Când israeliţii au adus darurile lor pentru construirea Sanctuarului, între darurile enumerate în Exod 25,3-8, se aminteşte şi părul de capră. Poporul tocmai ajunsese la Sinai şi toate aceste daruri fuseseră aduse ca prăzi din Egipt, o naţiune bogată şi puternică, care făcea negoţ cu naţiunile lumii. „Toate femeile cu tragere de inimă şi iscusite au tors păr de capră" (Ex. 35,26).
Şi cum albul este un simbol al purităţii şi desăvârşirii (Apoc. 19,8), şi deoarece acoperişul din păr de capră alb urma după acoperişul din piei de berbec vopsite în roşu, nu este greşit să conchidem că acoperişul din păr de capră de culoare albă ilustrează foarte bine adevărul că Hristos a fost făcut desăvârşit prin suferinţă. El mai reprezintă de asemenea experienţa creştină progresivă, deoarece „de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul [înfăţişate prin piele de berbec vopsite în roşu], se vor face albe ca zăpada" (îs. 1,18.19). „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Mat. 5,48).' '

Acoperişul acesta era alcătuit din unsprezece perdele late de patru coţi şi lungi de treizeci de coţi fiecare. Erau destul de lungi „ca să acopere" sanctuarul (Ex. 26,13). Cinci dintre aceste perdele (covoare) erau legate împreună, şi şase erau legate împreună, cel de-al şaselea covor fiind îndoit „în faţa cortului". La marginea fiecăruia dintre aceste covoare mari erau făcute cincizeci de chiotori - o sută de toate. în aceste chiotori erau prinse cincizeci de copci sau capse, care legau covoarele laolaltă într-un singur acoperiş mare (Ex. 26,7-13). Aceste copci erau de aramă, care, aşa cum s-a arătat mai înainte, reprezintă suferinţele noastre pământeşti, luptele noastre şi biruinţele noastre. Aceste copci de aramă vin imediat înainte de a ajunge la acoperişul cel mai dinăuntru, cu îngerii săi brodaţi cu fir de aur. Ca şi picioarele din aramă de la intrarea în Locul sfânt, ele înfăţişează foarte potrivit cea din urmă luptă pământească înainte de a intra în prezenţa îngerilor cereşti, ilustraţi prin acoperişul din interior.
De ce era acoperişul făcut din păr de capră? Capra era animalul folosit mai ales pentru jertfa de ispăşire (Lev. 9,3) şi era folosit totdeauna în legătură cu ispăşirea păcatelor Israelului pocăit, când acestea erau şterse în simbol. După cum un steag de predare este alb, tot aşa acest acoperiş alb era o emblemă a unei complete predări faţă de Dumnezeu. Albul este de asemenea un simbol al purităţii, al neprihănirii. Iar pe Noul Pământ, unde totul este neprihănire, cei neprihăniţi vor fi îmbrăcaţi în haine albe de lumină. Acoperişul din păr de capră era aşadar un tip al neprihănirii pe care Hristos o *atribuie* tuturor celor care vin la El şi pe care El o *împărtăşeşte*_celor care rămân credincioşi până la sfârşit. Prin ţapul pentru Domnul, cea din urmă jertfă a anului tipic, ispăşirea era completă, şi când ispăşirea antitipică este terminată, este pregătit un popor, „care şi-a spălat hainele şi le-a *albit* în sângele Mielului" (Apoc. 7,14).
Acoperişul dinăuntru, sau cel regal. Deci tot mai profund. Unde suntem? Am trecut prin copcile de aramă, am trecut prin ultima încleştare cu păcatul, şi un acoperiş regal, ţesut în culorile cerului, este al nostru. Acest acoperiş era făcut din albastru, purpuriu şi cărămiziu, „tors de femeile iscusite" (Ex. 35,25). Aceste fire colorate erau ţesute în zece covoare de către oameni iscusiţi, fiecare covor fiind lat de patru coţi şi lung de douăzeci şi opt de coţi. Pe ele, sub

îndrumarea lui Oholiab, care era nu numai maestru ţesător, dar şi maestru broder, bărbaţi iscusiţi au brodat „heruvimi lucraţi cu măiestrie" (Ex. 25,25; 36,8. 14). Nu ni se spune despre mărimea sau numărul acestor îngeri brodaţi, dar, ţinând seama că era vorba de zece covoare mari, fiecare lat de şase picioare şi lung de patruzeci şi două de picioare sau lung de cincisprezece picioare dacă socotim numai tavanul, era loc pentru un număr de heruvimi având o dimensiune destul de mare. Fireşte, motivul pentru care numărul nu este dat se datorează faptului că ei reprezentau o mulţime „fără număr" (Evrei 12,22). Când aceste zece covoare au fost gata, cinci dintre ele au fost legate laolaltă, iar celelalte cinci, la fel, făcând astfel două covoare mai mari, fiecare lat de douăzeci de coţi şi lung de douăzeci si opt de coţi. „La marginea covorului cu care se sfârşea cea dintâi împreunare, au făcut chiotori albastre"

(albastrul reprezentând ascultarea de adevărul divin), în aşa fel că aceste două covoare mari erau legate laolaltă cu ajutorul a cincizeci de copci, făcute din aur curat (aurul reprezentându-L pe Cel Atotputernic). Aşa a devenit un singur acoperiş şi „cortul" alcătuia un întreg (Ex. 36,8-13). Când au fost aşezate pe scheletul clădirii, copcile acestui acoperiş veneau exact sub copcile de aramă ale acoperişului din păr de capră. Cât de plin de însemnătate este faptul că, sub aceste copci de aramă şi de aur, era atârnată perdeaua dinăuntru (Ex. 26,33), simbol al naturii omeneşti a lui Hristos (Evrei 10,20). Acest acoperiş, ţesut din fire de culori regale, trebuie să fi fost foarte frumos, asemănător cu mătasea care face ape, schimbându-şi culoarea după cum cade lumina asupra ei. Şi pentru că erau brodate chipuri de îngeri din fire de aur lucitor (Ex. 39,3), efectul trebuie să fi fost splendid. Nici splendidele broderii executate de îndemânaticii artişti chinezi, reprezentând desene frumoase de flori delicate, păsări viu colorate şi „sacrul" lor dragon, nu pot nici pe departe să se compare cu această tapiserie măreaţă cu bogata şi strălucitoarea ei broderie de îngeri aurii de in sau mătase. Şi aşa trebuia să fie, pentru că ea reprezenta „oastea îngerească legată de lucrarea Sanctuarului ceresc, pe cei care sunt duhuri slujitoare pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ" *{PP,* p. 346).

Frumuseţea acestui acoperiş nu e depăşită decât de ceea ce el simbolizează. Albastrul, reprezentând, ca de altfel pretutindeni unde

îl întâlnim, ascultarea faţă de adevărul veşnic al lui Dumnezeu, urzit cu cărămiziul sacrificiului, alcătuia un acoperiş de purpură regală, potrivit pentru aceia care intră în comuniune cu de zece mii de ori zece mii şi mii de mii de îngeri, simbolizaţi de heruvimii brodaţi în fir de aur. Aceste culori regale alcătuiesc emblema nu numai a caracterului sfinţilor cereşti, dar simbolizează şi calităţile adevărului şi ale sacrificiului care modelează caracterele tuturor acelora care devin membri ai familiei cereşti.

în aceste acoperişuri recunoaştem podoabele cu care Dumnezeu doreşte să îmbrace Ierusalimul. El zice: „Ţi-am dat haine cusute cu fir şi o încălţăminte de piele de viţel de mare, te-am încins cu in subţire şi te-am îmbrăcat în mătase. Te-am împodobit cu scule scumpe... ţi-am pus un giuvaer pe frunte [caracterul sau numele Tatălui, sigiliul Său - Apoc. 14,1; 7,3]; şi o cunună minunată pe cap [de slavă şi biruinţă]... ai fost îmbrăcat cu in subţire, cu mătase şi cusături cu fir" (Ezech. 16,10-13 - trd. engl).

Acest acoperiş din interior, cu îngerii săi brodaţi cu aur, îl reprezintă de asemenea pe Hristos în poziţia Sa înălţată. „De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Iisus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ şi orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Iisus Hristos este Domnul" (Filip. 2,9-11).

Cele patru acoperişuri complete. Rezumând cele arătate în legătură cu cele patru acoperişuri care îl simbolizează pe Hristos în cele patru aspecte ale lucrării Sale răscumpărătoare, avem:

- Piei de viţel de mare - un Mântuitor umil - „El S-a smerit" ca să umble printre oamenii păcătoşi (Fii. 2,8).
- Piei de berbec vopsite în roşu - Un Mântuitor-jertfă - „El S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce" (Ibidem).
- Păr alb de capră - Un Mântuitor fără păcat - „El a fost făcut desăvârşit prin suferinţă" (Evrei 2,10).
- Acoperişul regal - un Mântuitor înălţat - „De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult" (Fii. 2,9).

Aceste acoperişuri reprezintă adevărata frumuseţe de caracter, nu numai a lui Hristos, ci şi a oricărui creştin sincer. După cum aurul, broderia bogată şi culorile regale din interior se află sub

acoperişul exterior neatrăgător, „tot aşa fiica împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărăteşti" (Ps. 45,13). Podoaba exterioară dă dovadă de lipsă de frumuseţe interioară, frumuseţea adevăratului caracter creştin. Sacrificiu, umilinţă, curăţie morală şi regalitate - aceasta este calea care duce în camera tainică a Celui Preaînalt. Este drumul care duce la biruinţă, *calea spre tronul lui Dumnezeu.*

Terminarea Templului - un simbol. Din cele expuse mai sus, reiese cu prisosinţă că sanctuarul, ca întreg, îl reprezintă pe Hristos, pentru că El a fost înfăţişat în simbol practic în orice componentă a cortului, de la poarta curţii până la chivotul din Sfânta Sfintelor şi de la picioarele de argint până la învelitorile care alcătuiau acoperământul. De fapt, vorbind despre Templul din Ierusalim, loan zice că Hristos „vorbea de trupul Său" (loan 2,21).

Şi biserica este reprezentată ca un templu. Asupra acestui punct, Pavel zice: „Voi... sunteţi zidiţi pe temelia... Iisus Hristos. în El, toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul" (Efes. 2,19-22). Pavel mai zice că Hristos este „credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Şi casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm" (Evrei 3,6). Şi în sfârşit, această frumoasă profeţie din Zaharia 6,13.15: „El [Odrasla] va zidi Templul Domnului... *Cei ce sunt departe* vor veni şi vor lucra la templul Domnului".
Templul îl mai preînchipuie şi pe fiecare creştin individual. „Nu ştiţi", exclamă Pavel, „că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt?... Şi că voi nu sunteţi ai voştri?" (1 Cor. 6,19). Şi iarăşi: „Voi sunteţi Templul Dumnezeului Celui viu... De aceea nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi", ci „ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei..., nu vă atingeţi de ce este necurat... Eu vă voi fi Tată şi voi îmi veţi fi fii şi fiice" (2 Cor. 6,14-18).
Templul lui Solomon a fost clădit din „pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, aşa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul zidirii" (1 împ. 6,7). Tot astfel, pământul acesta este cariera unde, dacă dorim să ocupăm un loc în Templul ceresc, trebuie să fim ciopliţi şi cizelaţi şi toate asperităţile

trebuie să fie eliminate înainte de a fi gata „să fim aduşi acolo", încercările acestei vieţi sunt uneltele, mijloacele lui Dumnezeu cu ajutorul cărora suntem pregătiţi pentru locul nostru în Templul ceresc veşnic. Petru zice: „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească... să aduceţi jertfe duhovniceşti" (1 Petru 2,5). Dacă punem lemn, fân şi paie în templul caracterului nostru, totul va fi ars, „ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc". Numai aurul, argintul şi pietrele scumpe vor putea suporta proba focului (1 Cor. 3,12.13). Zi după zi, fiecare creştin clădeşte „casa sa duhovnicească", iar corpul său devine „o jertfă duhovnicească", „o jertfă vie, sfântă şi desăvârşită pentru Dumnezeu" (Rom. 12,1).
în întristări şi bucurii,
Noi clădim un templu, pe care
Lumea nu-1 poate vedea,
Pe care timpul nu-1 poate mânji, nici distruge.
Clădiţi voi doar pentru Dumnezeu? Clădiţi în credinţă şi iubire Un templu pe care Tatăl îl doreşte în cetatea luminii de sus?

Masa de aur avea două borduri, sau chenare ornamentale ca nişte cununi (care înconjurau tăblia mesei şi un fel de poliţă ceva mai jos -n.r.). Poliţa de jos era pentru vasele şi tacâmurile de aur care erau „pe masă" - linguri, căni, vase şi potire pentru vin (Exod 25,29; 37,11.12.16 - Moffatt). Chehatiţii pregăteau pâinile şi i le aduceau în fiecare Sabat preotului, care le aşeza în ordine pe masă şi punea tămâie pe fiecare şir de pâini (1 Cron. 9,32; 2 Cron. 13,10.11; Lev. 24,5-8). Hristos a fost Pâinea care S-a coborât din cer. Vinul reprezenta sângele Său, vărsat pentru noi (Ioan 6,48-56). Astfel, masa era desigur „masa curată înaintea Domnului".

20

Masa de aur

Primul pas spre sfinţire. Ne aflăm acum în Sfânta - camera sfinţirii din sanctuar. Avem înaintea noastră prilejuri minunate. Toate resursele cerului sunt la îndemâna noastră - să le folosim pe fiecare în parte. După cum în curtea sanctuarului lucrarea de împăcare şi cea de îndreptăţire sunt ilustrate prin altarul de aramă şi lighean, tot astfel, în Sfânta, sfinţirea este simbolizată prin masa de aur, altarul de aur şi sfeşnicul de aur. Sfinţirea este desigur o experienţă de „aur". Masa ne pune la dispoziţie prima noastră ocazie pentru creşterea creştină, pentru desăvârşirea caracterului - pentru sfinţire. Este adevăratul punct de pornire în ceea ce priveşte creşterea noastră „la statura de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos"
(Efes. 4,13).

Masa de aur (Ex. 25,23-30; 37,10-16). Masa, aşezată în partea de miazănoapte a Sfintei, era făcută din lemn de salcâm, placată cu aur curat, ilustrând astfel natura omenească şi Divinitatea îngemănate. Lucrarea lui Dumnezeu, inspirată de Dumnezeu, dar scrisă de om, arată această unire. Aşa cum s-a văzut deja, aurul, în oricare formă apărea în sanctuarul pământesc, era un tip al lui Hristos, Cel Atotputernic (Iov 22,25). Idolatria contrafăce ceea ce este adevărat; când au decăzut spiritual, copiii lui Israel şi-au făcut zei din „aur". în felul acesta, L-au lepădat pe adevăratul Dumnezeu, Aurul Curat, şi au zis: „Israele, iată Dumnezeul tău care te-a scos din ţara Egiptului" (Ex. 32,4.8).
Masa era lungă de doi coţi, lată de un cot şi înaltă de un cot şi jumătate - aceeaşi înălţime ca a grătarului de la altarul de aramă. N-am putea oare trage concluzia că împăcarea şi sfinţirea sunt la fel de importante în experienţa creştină?
Cele două chenare ale mesei. De jur-împrejurul părţii de sus a mesei era „un chenar de aur" (Ex. 37,11), denumit de Moffatt „un

modelaj". Alături de acest modelaj era un altul: „I-a făcut împrejur un pervaz de un lat de mână, pe care a făcut un chenar de jur-împrejur." „Peste el să pui un chenar de aur de jur-împrejur" (Ex. 37,10.12; 25,25). De aici, unii înţeleg că această bordură de dedesubt, sau pervaz, înconjura un raft, o poliţă fixată ceva mai jos de partea de deasupra a mesei, aşa cum se poate vedea la mesele noastre moderne de serviciu. Această poliţă oferea un loc pentru farfuriile „care trebuiau puse pe masă" (Ex. 37,16). Astfel, masa era decorată cu un dublu chenar de aur - unul de jur-împrejurul părţii de deasupra, şi altul de jur-împrejurul poliţei care era dedesubt. De această bordură, la cele patru picioare, erau fixate patru inele de aur pentru drugii de purtat masa (Ex. 37,13.14; 25,26.27).
Cele două chenare au o dublă semnificaţie. O coroană purtată de un suveran arată autoritate şi putere. Cuvântul lui Dumnezeu, simbolizat prin pâinea de pe masă, are o putere dinamică. Primit în inimă, el schimbă viaţa. „Este viu şi lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tăişuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii" (Evrei 4,12). El are autoritate. El a adus lumea la fiinţă. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului şi toată oştirea lor, prin suflarea gurii Lui" (Ps. 33,6). Când Dumnezeu vorbeşte, „tot pământul să tacă înaintea Lui" (Hab. 2,20). El să vorbească, iar noi să ascultăm.
Aceste chenare, în engleză „coroană", reprezintă foarte potrivit răsplata pe care o vor primi aceia care mănâncă totdeauna „la masa de aur". Toţi cei care au studiat cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu vor fi de acord că aceasta oferă sufletului o dublă răsplată.
Farfuriile de aur ale mesei. „A făcut apoi uneltele care trebuiau puse pe masă, farfuriile, căţuile, potirele şi ceştile ei, care slujeau la jertfele de băutură; le-a făcut din aur curat" (Ex. 37,16). De aici reiese că partea de deasupra a mesei servea pentru punerea pâinii, iar poliţa, pentru jertfa de băutură; ambele fiind esenţiale pentru masa Domnului - „masa de aur curat, înaintea Domnului" (Lev. 24,5.6). Nu ni se spune câte farfurii erau din fiecare fel; fără îndoială, numărul varia după împrejurări. Totuşi, când căpeteniile au adus darurile lor, fiecare dintre cei doisprezece reprezentanţi a adus, între alte daruri, o căţuie de aur cântărind zece sicii - douăsprezece

căţui în total (Num. 7,86). Capacele de aur de deasupra erau folosite probabil ca să acopere pâinea în timpul săptămânii. Potrivit cu *Comentariul* lui Clark şi cu Iosif Flavius, farfuriile serveau la păstrarea tămâiei curate care era pusă pe fiecare rând de pâini (Lev. 24,7) şi căţuile, fiind „pline cu tămâie" (Num. 7,14.20.26.32.28.44.50.62.68. 74.80.86), erau folosite ca să împrospăteze cantitatea de tămâie curată în farfurii, grija aceasta având-o Leviţii (1 Cron. 9,29).
Pâinea de pe masă. „Să iei floare de făină şi să faci din ea douăsprezece turte; fiecare turtă să fie făcută din două zecimi de efă; să le pui în două şiruri, câte şase în fiecare şir, pe masa de aur curat înaintea Domnului" (Lev. 24,5.6-9). Fiecare turtă sau pâine era făcută din „două zecimi de efă". Iosif Flavius afirmă că două zecimi dintr-o efă fac un kg şi şapte sute de grame de făină. Alţi autori au alte aprecieri. Putem fi totuşi siguri că aceste douăsprezece pâini erau suficiente pentru Aaron şi fiii săi (Ex. 28,1), care reprezentau cele douăsprezece seminţii. Pâinea aceasta era mâncată „într-un loc sfânt" (Lev. 24,9), adică „în curte", care era un loc sfânt (Lev. 6,26). Nimic nu se mânca în Sfânta, adică în prima despărţitură a sanctuarului, ci totul se mânca în curte. Traducerea King James nu face distincţie între curte şi prima încăpere a sanctuarului, ambele fiind traduse prin „locul sfânt", care este un alt termen pentru prima despărţitură (Ex. 40,22.24.26).

Pâinea era frântă şi mâncată cu vin de către preoţi, în timpul săptămânii. Nu este aceasta o ilustrare a adevărului că, dacă la toate mesele noastre din cursul săptămânii, după ce ne-am exprimat din inimă mulţumirile pentru hrană, noi mâncăm şi bem pentru slava lui Dumnezeu, şi numai din ceea ce ne hrăneşte corpul, consacrân-du-I în felul acesta lui Dumnezeu toată puterea primită, „atunci, hrana familiei devine o masă a Domnului, şi orice mâncare, un sacrament" *(HLL,* p. 552)?

Hristos, Pâinea vieţii. Pâinea îl simboliza pe Iisus, Pâinea vieţii (Ioan 6,35). El este Pâinea care s-a coborât din cer, Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 6,32.33.38.63; 1,1). Pâinea şi vinul care se aflau pe masă ne îndreaptă mintea spre Sfânta Cină. Şi să nu uităm că aceasta venea imediat după rânduiala spălării picioarelor, preînchi-puită prin ligheanul din curte. După ce ne-am spălat, când luăm parte la împărtăşirea cu pâine şi vin, nu reînnoim noi astfel legă-

mântul cu Domnul Iisus ca să ne hrănim zilnic din Pâinea vieţii şi să bem zilnic din Izvorul vieţii? (Ioan 6,53-56). în aceste simboluri discernem trupul Său frânt şi sângele Său vărsat şi suntem dispuşi să continuăm a lua parte la suferinţele Sale, pe care acestea le preîn-chipuie. Să cântărim bine toate acestea, ca nu cumva să luăm parte la ele „în chip nevrednic" (1 Cor. 11,28.29). O înţelegere spirituală a sanctuarului ne va ajuta să deosebim trupul Domnului.

Pâinea din floarea făinii. Nu numai ca un tot, dar şi în fiecare dintre cele „patru" ingrediente ale ei, pâinea aceasta îl simboliza pe Hristos. Floarea făinii din care era făcută era măcinată fin, toate impurităţile şi inegalităţile fiind îndepărtate. Acest fapt îl reprezenta pe Hristos, care a fost făcut desăvârşit prin suferinţă. Şi noi trebuie să trecem prin procesul de zdrobire - trebuie să fim curăţiţi şi toate grosolăniile şi asperităţile să fie îndepărtate din viaţa noastră. „în Iisus nu era nici o neregularitate. El era totdeauna neschimbător, totdeauna acelaşi. în El, comportamentul dintr-o zi nu îl contrazicea pe cel din altă zi, slujirea dintr-un moment nu venea în conflict cu cea din altă împrejurare. în El, orice har era desăvârşit, nimic în exces, nimic nelalocul lui, nimic lipsă. în El, fermitatea nu degenera niciodată în încăpăţânare sau calmul, în atitudine stoică" (Andrew Jukes, *The Law of the Offerings,* p. 75).

Alte ingrediente. Pâinea pentru punerea înainte era o adevărată jertfă de mâncare; în afară de floarea făinii, conţinea şi untdelemn, sare şi apă, dar, ca şi pâinea pe care o servim la Sfânta Cină, era fără aluat (Lev. 2,1.5.11.12). Untdelemnul îl simboliza pe Hristos lucrând prin Duhul Sfânt. „Noi îl primim pe Hristos prin Cuvântul Său; iar Duhul Sfânt este dat ca să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu priceperii noastre şi să întipărească adevărurile lui în inimile noastre" *(CMF,* p. 164).

Sarea este un conservant, un simbol al nestricăciunii. Studierea cu respect a Cuvântului îl va feri pe cercetătorul creştin al Bibliei de învăţăturile stricăcioase, precum şi de obiceiurile corupte. Uneori, sarea este presărată pe drumurile îngheţate, ca să-i ferească pe oameni să nu alunece sau să cadă, iar Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre ne va feri ca nu cumva să cădem sau să alunecăm pe cărările vieţii. Sarea nu este numai un conservant, ci şi un simbol al perpetuităţii. Domnul i-a dat lui David *pe vecie* domnia peste Israel ... printr-un „legământ care nu se poate călca" (2 Cron. 13,5 - în trd.

engl., „a convenant of salt" - *salt* = sare, *a convenant of salt* - un legământ de credincioşie faţă de stăpân - n.tr.). Ea mai este şi un simbol al înţelepciunii: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să ştiţi cum trebuie să răspundeţi fiecăruia" (Col. 4,6). Mai este şi un simbol al prieteniei şi al ospitalităţii. Referire la aceasta se face în Ezra 4,14: „Fiindcă noi mâncăm (suntem săraţi cu - trd. engl.) sarea curţii domneşti". Şi astfel creştinul este îndemnat: „Să aveţi sare în voi înşivă şi să trăiţi în pace unii cu alţii" (Marcu 9,50). Când le împărtăşim altora credinţa noastră, trebuie să facem aceasta cu cuget curat şi sinceritate în inimă. Atitudinea noastră trebuie să fie o atitudine de prietenie şi ospitalitate, de pace şi bună învoire, iar vorbirea noastră, „cu har" - niciodată lipsită de amabilitate sau mustrătoare. Atunci când amestecăm aceste haruri cu eforturile noastre de a le transmite şi altora Cuvântul, noi devenim „sarea pământului" (Mat. 5,13).

Cuvântul lui Dumnezeu curăţeşte. Apa folosită la facerea pâinii reprezintă puterea purificatoare a Cuvântului lui Dumnezeu. „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? îndreptându-se după Cuvântul Tău" (Ps. 119,9). Iisus S-a dat pe Sine bisericii, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă, *prin Cuvânt"* (Efes. 5,26). „Acum voi sunteţi curaţi, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus" (Ioan 15,3). Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu purifică, înalţă şi înnobilează vieţile noastre şi ne face în

stare să fim adevăraţi slujitori ai lui Dumnezeu".
Cuvântul sfinţeşte. A sfinţi înseamnă a face sacru şi a pune ceva deoparte pentru un scop sfânt. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, înfăţişat prin pâine, sfinţeşte sufletul. „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17,17). Noi suntem născuţi din nou numai prin Cuvântul nestricăcios al lui Dumnezeu (1 Petru 1,22.23). Numai prin Cuvânt ajungem noi „părtaşi de fire dumnezeiască" (2 Petru 1,4). Influenţa lui asupra vieţilor noastre nimiceşte viaţa firească şi împărtăşeşte o nouă viaţă - viaţa lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu „poate zidi sufleteşte şi... poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi" (Fapte 20,32). Prin Cuvânt suntem făcuţi desăvârşiţi. „Toată Scriptura este... de folos... să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit" (2 Tim. 3,16.17). „Fie ca aceia

care doresc să fie sfinţiţi să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu cu răbdare, cu rugăciune şi cu inimă smerită" *(RH).*
Dacă nu mâncăm, nu digerăm şi nu asimilăm această pâine a vieţii, nu putem să avem viaţă în noi înşine (loan 6,53), aşa după cum nu putem avea viaţă trupească, dacă neglijăm hrana corporală. Putem să ne târâm pentru o vreme într-o viaţă pe jumătate înfometată, dar, mai devreme sau mai târziu, viaţa se stinge. Această neglijenţă este primul pas pe drumul de întoarcere spre lucrurile de nimic ale lumii. „Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă" (Osea 4,6).
Când lisus a zis: „Eu sunt Pâinea vieţii... Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; şi pâinea pe care i-o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viaţa lumii", iudeii, ca şi ucenicii, au murmurat şi au zis: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-1 mâncăm?" lisus a lămurit lucrurile zicând: „Duhul este acela care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt Duh şi viaţă" (loan 6,48.51.52.63). Cuvântul lui Dumnezeu este pâinea vie, care dă nobleţe, înţelepciune, curăţie, tărie spirituală, statornicie şi, în final, sfinţirea şi viaţa veşnică.
Tămâie curată pe pâine. „Peste fiecare şir să pui tămâie curată, care să fie pe pâine ca aducere-aminte, ca un dar de mâncare mistuit de foc înaintea Domnului" (Lev. 24,7). Această tămâie curată era la fel cu cea arsă zilnic pe altarul de aur, „un dar de mâncare mistuit de foc înaintea Domnului". Ea reprezenta neprihănirea lui Hristos, care, amestecată cu rugăciunea sinceră, este dăruită acelora care mănâncă „necurmat" Pâinea vieţii. Aceasta ne învaţă lecţia că „niciodată nu trebuie să studiem Biblia fără rugăciune". Când Biblia e studiată fără rugăciune, ni se spune că Satana stă gata să ne insufle rătăcirea, sau să bagatelizeze sfinţenia Cuvântului. Tămâia curată era pusă pe pâine, „ca aducere-aminte", sau, cum redă traducerea Moffatt, „ca amintitor înaintea Domnului" - amintitor că neprihănirea Sa este făgăduită tuturor acelora care studiază Cuvântul cu rugăciune.
Pâinea „necurmată". Despre tip, Hristos a zis: pâinea era „necurmat înaintea Mea" (Ex. 25,30). Masa nu era niciodată fără pâine pe ea, de aceea este numită pâinea „necurmată" („care se pune necurmat înaintea Domnului" - Num. 4,7). Oameni anume aleşi

dintre chehatiţi, o subîmpărţire a leviţilor, o pregăteau pentru fiecare Sabat (1 Cron. 9,32) şi, la începutul fiecărui Sabat, pâinea „proaspăt coaptă" era adusă preotului de rând care o aşeza „în şiruri" pe masă, „înaintea Domnului" (Lev. 24,5-8; *PP,* p. 347; *SBDict).* Cu prilejul acesta, pâinea cea veche era ridicată şi mâncată în săptămâna următoare de către preoţii care ieşeau din slujbă. La sfârşitul săptămânii, tot ce mai rămânea din pâinea cea veche era ars pe altarul de aramă, „căci pâinile sunt pentru ei un lucru preasfânt, o parte din darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului" (Lev. 24,9). Oare nu ne învaţă aceasta că studierea Bibliei trebuie să fie ceva continuu, o împărtăşire zilnică cu pâinea vieţii? Nu ne învaţă aceasta că, în timpul săptămânii, trebuie să *mâncăm* şi să *digerăm* neîntrerupt pâinea sfântă?
Acest ospăţ special din fiecare Sabat, împreună cu împărtăşirea zilnică, făcută cu rugăciune, din Pâinea vieţii, este condiţia esenţială dacă vrem să fim feriţi de păcat - „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta" (Ps. 119,11). Lucrul acesta este esenţial pentru sfinţire, „este un lucru preasfânt pentru Domnul". Nimic nu poate înlocui cercetarea cu sârguinţă a Cuvântului; este un lucru „de bază"; nu poate fi pur şi simplu „un adaos"; după cum Hristos, Cuvântul, a fost făcut trup (loan 1,1.14), tot aşa Cuvântul lui Dumnezeu în noi trebuie făcut trup. Nu trebuie numai să *cunoaştem* Cuvântul; noi trebuie *să fim* Cuvântul.
Studiul serios este esenţial. Unii creştini care au trecut printr-o sinceră experienţă a curţii Sanctuarului,

cunosc foarte puţin despre experienţa creşterii până „la starea de om mare, la statura plinătăţii lui Hristos" (Efes. 4,13). Ei rămân „prunci", sau cel mult pitici, în ce priveşte viaţa creştină. De ce să fie aşa? Toţi au acces egal la Cuvântul lui Dumnezeu, dar mulţi neglijează sau ignoră privilegiile pe care le au. Deşi masa îmbelşugată este întinsă înaintea lor, ei îngăduie ca grijile vieţii sau înşelăciunea bogăţiilor să înăbuşe Cuvântul. Uneori citesc Biblia socotind că este o îndatorire creştină, dar inimile lor sunt preocupate de lucrurile mărunte ale vieţii de fiecare zi. Ei aud Cuvântul care se predică de la amvonul cel sfânt, dar el cade pe un teren stâncos sau între spini. El nu prinde rădăcină şi curând se usucă, sau spinii îl înăbuşă, şi nu aduce rod. Aşa cum zice Pavel, ei sunt „grei la pricepere". El zice în continuare: „Voi, care de mult

trebuia să fiţi învăţători, aveţi iarăşi trebuinţă de cineva să vă înveţe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte nu este obişnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul" (Evrei 5,11-14). Oare să nu constituie aceasta o mustrare pentru aceia care au păşit în Sfânta? Dacă Duhul lui Dumnezeu descoperă în noi malnutriţie spirituală, leacul cel mai sigur este un studiu sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu, care este hrana noastră spirituală.

Scripturile - un scut. Dacă vrem ca Biblia să fie „scutul" nostru în vremuri de strâmtorare, trebuie să săpăm adânc în bogata sa mină de adevăr, comparând scriptură cu scriptură. In aceste ultime ceasuri de probă, trebuie să studiem mai stăruitor decât oricând înainte. Satana ştie că Biblia, studiată cu inima, mintea şi sufletul, va fi „scutul nostru" în mijlocul primejdiilor acestor zile din urmă, pentru că „poţi să cercetezi Scripturile în mod sincer şi stăruitor pentru a înţelege; poţi să faci apel la toată puterea şi capacitatea pe care Dumnezeu ţi le-a dat, în străduinţa de a înţelege iubirea şi mila Tatălui ceresc" *(5M,* p. 740, vezi şi *TV,* p. 740). Dacă vom folosi ocaziile de a căpăta cunoştinţă din Biblie, Dumnezeu nu ne va lăsa pradă loviturilor vrăjmaşului. Acelora care *flămânzesc* şi *însetează* după neprihănire le este dată făgăduinţa că vor fi săturaţi (Mat. 5,6). Această făgăduinţă, „aşezată în cadrul credinţei" şi plasată „în sălile memoriei", nu va da greş niciodată *(5M,* p. 630). Canalul de comunicare nu va fi obstrucţionat. „Studiul adânc şi serios al Cuvântului, sub călăuzirea Duhului Sfânt, va oferi mană proaspătă şi acelaşi Duh va face ca el să aibă efect" *(6M,* p. 163). Astfel, să nu lăsăm ca alţii să gândească în locul nostru, ci să sondăm adânc în tezaurul Cuvântului Său.

Dacă ocaziile noastre de educaţie au fost limitate, cât de încurajatoare sunt aceste cuvinte: „înţelegerea adevărului Bibliei nu depinde atât de mult de puterea intelectului consacrată cercetării, cât de unitatea de scop şi de dorinţa serioasă după neprihănire" *(TV,* p. 599). „Dacă vrea să-şi dezvolte puterile şi capacităţile în fiecare zi, creştinul trebuie să *studieze;* el trebuie să mănânce şi să digere

Cuvântul... Sufletul care se hrăneşte cu pâinea vieţii va obţine vitalizarea oricărei facultăţi prin Spiritul lui Dumnezeu" *(6M,* p. 153). Dacă în spiritul acesta ne hrănim zilnic din Cuvânt, Iisus îl va înmulţi aşa cum a făcut cu cele cinci pâini, astfel încât nu numai noi să fim săturaţi, ci, prin eforturile noastre, mulţimi să poată mânca şi să fie săturate (Marcu 6,35-44; Ioan 6,9-13).

Pâinea prezenţei Sale. Pâinea pentru punerea înainte înseamnă literal „pâinea feţei" sau „pâinea prezenţei". „Pâinea din faţa Sa", zice *Dicţionarul Biblic* al lui Smith, este deci „pâinea prin care Dumnezeu este văzut", adică, prin participare, omul ajunge înaintea lui Dumnezeu. De aici rezultă că nu trebuie să ne gândim la pâine ca atare, ca mijloc de a întreţine viaţa corporală, ci ca hrană spirituală, ca mijloc de a ne însuşi şi de a păstra acea viaţă care constă în a vedea faţa lui Dumnezeu". Pâinea prezenţei arată spre Hristos, Pâinea vie, care se află mereu înaintea lui Dumnezeu pentru noi" *(PP,* p. 354). Acum, prin credinţă, vedem faţa Sa prin Cuvânt, dar când tipul se va întâlni cu antitipul, făgăduinţa este că noi vom vedea faţa Sa, şi numele Său va fi pe frunţile noastre (Apoc. 22,4).

Altarul de aur sau altarul rugăciunii avea patru coame, reprezentând puterea lui Hristos la dispoziţia tuturor celor care au învăţat să se roage; o bordură de coroane arăta răsplata lor. Era aşezat chiar în faţa perdelei a doua, mai aproape de tronul harului şi de Şekina din Locul Preasfânt decât oricare alt mobilier. Aici, dimineaţa şi seara, Marele Preot oferea tămâia împreună cu rugăciunile sfinţilor, simbol al neprihănirii lui Hristos, care face ca rugăciunea să fie primită şi să fie eficientă (Ex. 30,6-8). Cădelniţa de aur era păstrată pe acest altar atunci când nu era folosită în Ziua Ispăşirii (EV, p.

251-252).

21

Altarul de aur

Al doilea pas în sfinţire. De la masa pâinii prezenţei trecem la altarul de aur, altarul tămâierii, altarul rugăciunii. în timp ce primul pas în sfinţire este simbolizat la masă, altarul simbolizează al doilea pas în ceea ce priveşte creşterea creştină. Este o altă mişcare de înaintare pe *calea spre tronul lui Dumnezeu.* Rugăciunea este tot atât de esenţială pentru „creşterea" noastră, cum este împărtăşirea cu pâinea vieţii. De fapt, acestea două merg mână în mână. Cuvântul lui Dumnezeu este hrana noastră spirituală, iar rugăciunea este respiraţia noastră spirituală.

In serviciul sanctuarului, nici serviciul de la masă, nici cel de la sfeşnic nu era separat de serviciul de la altar. Peste pâini era pusă tămâie şi, când se aprindeau candelele, se ardea tămâie pe altar. Tămâia rugăciunii arzătoare şi cu efect trebuie să fie amestecată cu hrănirea cu pâinii vieţii, precum şi cu serviciul nostru ca purtători de lumină. Creştinii care trăiesc în Sfânta vor trăi o viaţă de rugăciune, pentru că numai prin comuniune neîntreruptă cu Hristos ei pot fi făcuţi „desăvârşiţi", numai astfel pot fi „sfinţiţi" (Evrei 10,14).

Altarul de aur şi semnificaţia lui (Ex. 30,1-10). Ca şi masa, altarul de aur era făcut din lemn de salcâm placat cu aur curat. El era lung de un cot şi lat de un cot. înălţimea era de trei coţi. Ca şi altarul de aramă, era de formă pătrată şi avea patru coarne, câte unul la fiecare colţ; dar, spre deosebire de altarul de aramă, el avea „o cunună de aur de jur-împrejur". Cei doi drugi cu care era purtat erau făcuţi tot din lemn şi poleiţi cu aur, iar cele patru belciuge prin care erau introduşi drugii erau din aur curat. Acest altar era în Sfânta, „în cortul întâlnirii, înaintea perdelei" (Ex. 40,26). Nimic altceva, în afară de focul sfânt şi tămâia prescrisă, nu era pus pe el, exceptând

Ziua Ispăşirii, când Sanctuarul era curăţit şi marele preot atingea coarnele lui cu sânge (Ex. 30,9.10). Aşa cum aurul este un tip al Atotputernicului (Iov 22,23), tot astfel altarul de aur îl simbolizează pe Hristos. Ca şi în cazul mesei, şi la altar, lemnul acoperit cu aur curat reprezenta omenescul acoperit şi unit cu Divinitatea - Hristos şi urmaşii Săi. La fel ca la altarul de jertfe, şi la altarul de rugăciune, cele patru coarne arată spre Hristos şi urmaşii Săi. Ele semnifică tărie, putere, biruinţă şi onoare. Rugăciunea este tăria personală a creştinului în lupta cu păcatul şi biruirea lui. Ea este puterea lui de a lucra pentru alţii. Rugăciunea aduce *biruinţă* şi, cu siguranţă, este o *onoare* să fii invitat de Cel Preaînalt să comunici cu El în imediata apropiere a tronului Său. „Apeluri, rugăminţi, cereri între om şi om mişcă pe oameni şi îndeplinesc o parte în controlul treburilor naţiunilor. Dar rugăciunea pune în mişcare cerul " *(FF,* p. 335). Ca şi coroana din jurul mesei, coroana de aur din jurul altarului reprezintă nu numai putere, ci şi răsplata pe care creştinul care „stăruie în rugăciune" o va primi cu siguranţă la vremea cuvenită (Rom. 12,12).

Prin altarul de aramă este reprezentat sacrificiul lui Hristos în lucrarea Sa de pe pământ pentru noi; prin altarul de aur îl vedem în lucrarea Sa din cer, unde „El trăieşte pururi ca să mijlocească pentru noi" (Evrei 7,25). „înaintea perdelei dinaintea Sfintei Sfintelor era un altar al *mijlocirii necurmate^* în partea din faţă a Sfintei era un altar de *ispăşire* neîntreruptă. Doar prin sânge şi prin tămâie se putea apropia cineva de Dumnezeu - acestea fiind simboluri ale marelui Mijlocitor, prin care păcătoşii se pot apropia de Iehova, acestea fiind singurele prin care harul şi mântuirea pot fi acordate sufletului pocăit şi credincios" *(PP,* p. 353).

Tămâia şi semnificaţia ei. Tămâia era preparată din *patru* mirodenii: stacte - smirnă din cea mai fină -, onisă - presupusă a fi o coajă mirositoare -, halvan - un clei răşinos - şi tămâie - un ulei aromatic, răşinos, uscat, care se obţinea dintr-un copac ce creştea în Arabia. Din aceste patru ingrediente se lua aceeaşi cantitate şi, când se „amestecau laolaltă", răspândeau cel mai mirositor parfum, mai cu seamă atunci când amestecul era ars. Pentru ca tămâia să fie totdeauna la îndemână, ea era păstrată „înaintea mărturiei, în cortul întâlnirii", un nume prin care se desemna uneori Sfânta sactuarului (Ex. 30,34-36).

Şi la tămâie găsim numărul semnificativ de patru, după cum cele patru elemente din pâine îl reprezentau pe Hristos, Pâinea vie care S-a coborât din cer, tot astfel cele patru mirodenii din

compoziţia tămâiei reprezentau neprihănirea Sa desăvârşită. După cum tămâia era „pisată mărunt", tot aşa Hristos „a fost făcut desăvârşit prin suferinţă", ca să poată fi un Mare Preot milos şi vrednic de încredere, ca să facă „ispăşire pentru păcatele norodului" (Evrei 2,10). Tot aşa şi suferinţele noastre ne conduc la altarul de rugăciune, unde putem fi întăriţi şi făcuţi în stare să venim în ajutorul altora.
Tămâia perpetuă. Focul de pe altarul de aur „era aprins de Dumnezeu însuşi şi era păstrat cu sfinţenie. Zi şi noapte, tămâia sfântă împrăştia mireasma ei prin sfintele încăperi şi în afară, departe de cortul întâlnirii" *(PP,* p. 347). După cum pâinea trebuia să stea „necurmat" înaintea Domnului, tot aşa şi tămâia adusă cu rugăciunile poporului trebuia să fie arsă „necurmat" înaintea Domnului (Ex. 30,8). Rugăciunea este „respiraţia sufletului" şi, după cum respirăm fără încetare, tot aşa „să ne rugăm neîncetat" sau, cum redă Moffatt acest cuvânt, „niciodată să nu părăsim rugăciunea" (1 Tes. 5,17).
Cine aducea tămâia pe altar? îndrumarea dată de Dumnezeu lui Moise era: „Aaron (marele preot) va arde pe el (altar) tămâie mirositoare; va arde tămâie în fiecare dimineaţă, când va pregăti candelele; va arde şi seara, când va aşeza candelele" (Ex. 30,7.8). Când Aaron ardea tămâie, slava lui Dumnezeu se aşeza asupra capacului ispăşirii, arătând că Dumnezeu a primit jertfa. Tot aşa, rugăciunile noastre li sunt prezentate lui Dumnezeu de către Marele nostru Preot şi Mijlocitor ceresc, care prezintă meritele Sale continuu în sprijinul nostru, ca pe o tămâie frumos mirositoare înaintea lui Dumnezeu; şi Dumnezeu Se angajează să răspundă la orice cerere a Fiului Său.
Altarul familial. „în ceasul tămâierii", dimineaţa şi seara, „toată mulţimea norodului se ruga afară" (Luca 1,10). Era sfânta oră de cult, când Israel se consacra din nou lui Dumnezeu şi în slujba Lui, asa cum erau preînchipuite aceste lucruri prin lumina candelelor, „în practica aceasta, creştinii au un exemplu de rugăciune dimineaţa şi seara. Dumnezeu... priveşte cu mare plăcere la aceia care-L iubesc, când se pleacă dimineaţa şi seara să ceară iertare pentru păcatele săvârşite şi să prezinte cererile lor pentru binecuvântările de care au nevoie" *(PP,* p. 354). Familiilor care ţin ora de cult zilnic, Dumnezeu

le-a dat una dintre cele mai preţioase făgăduinţe ale Sale: Acolo „Mă voi întâlni cu tine" (Ex. 30,6). Această deprindere din căminurile noastre „va răspândi mireasma ei" nu numai în cămin, ci „dincolo" de cortul nostru. Ea va aduce tărie, putere, onoare şi biruinţă nu numai în propriile noastre experienţe, ci şi în eforturile noastre pentru alţii. Aceasta este răsplata pentru toţi aceia care, cu credincioşie şi sinceritate, aduc tămâia rugăciunii pe altarul familiei dimineaţa şi seara.
***întreabă dobitoacele şi te vor învăţa* (Iov 12,7)**
Cămila, la sfârşitul zilei, Ingenunche pe nisipul deşertului Ca să-şi depună jos povara Şi să se odihnească.
Sufletul meu, şi tu să-ţi pleci genunchii Când amurgul se lasă peste fire Şi lasă-L pe Domnul tău să-ţi ia povara Si să-ti dea odihnă.
'
Altfel cum ai putea întâmpina ziua de mâine
Cu toate poverile ei de purtat,
Dacă tu întreaga noapte
Nu le-ai lăsat jos pe cele de ieri?
Cămila îngenuche în revărsatul zorilor Ca stăpânul să-i reaşeze povara -Apoi se ridică din nou Să străbată cărările deşertului.
Tot aşa şi tu să-ţi pleci genunchii în zori de zi Ca Dumnezeu să-ţi dea îngrijirea de fiecare zi, Asigurându-te că nici povara nu va fi prea mare Ca s-o poţi purta.
Anna Temple Whitney

Scopul rugăciunii nu este acela de a-I spune lui Dumnezeu nevoile noastre; El ştie totul despre nevoile noastre înainte de a ne ruga. El cunoaşte toate frământările noastre. „Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalţă pe noi la El" *(CCH,* p. 97), pregătin-du-ne astfel să-L primim, să preţuim darurile Sale şi să le folosim spre slava Sa. Ţinerea cu regularitate a altarului de dimineaţă va necesita hotărâre statornică şi iubire sinceră faţă de Dumnezeu, pe care împrejurările potrivnice sau dispoziţia nu vor fi în stare să le răstoarne. In fiecare dimineaţă, înainte ca datoriile şi grijile să prindă prilejul de a ne lipsi de binecuvântata comuniune cu Dumnezeu, să punem vieţile noastre sub controlul Său; aceasta va aduce o bogată răsplată în toate orele zilei. Dacă vom privi ca scumpă această binecu-

vântare matinală, vom porni din acest moment al zilei plini de bucurie şi siguranţă pentru problemele vieţii.
Rugăciunea tainică. „Rugăciunea în familie şi rugăciunea publică îşi au locul lor; dar comuniunea tainică cu Dumnezeu este aceea care susţine viaţa sufletului. Pe munte, singur cu Dumnezeu, Moise a văzut modelul acelei minunate zidiri care trebuia să fie apoi locaşul de locuit al slavei lui Dumnezeu. Pe munte cu Dumnezeu - locul tainic de comuniune -, acolo trebuie să contemplăm noi idealul Său măreţ pentru omenire. în felul acesta vom fi făcuţi capabili să ne modelăm caracterele, astfel încât făgăduinţa să se împlinească şi cu noi: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu" *(SE,* p. 254).
In taina prezenţei Sale preferă sufletul meu să se ascundă. O, cât de scumpe sunt învăţăturile pe care le primesc lângă Iisus!
Grijile vieţii nicicând nu mă supără, nici încercările nu mă doboară. Când Satana vine cu ispita, eu alerg la locul tainic.
Ellen Lakshine Goreh, o doamnă convertită la creştinism, din înalta societate din India

Altarul rugăciunii, cel mai aproape de tron. Altarul tămâierii era mai aproape de chivot decât orice alt obiect din Sfânta. El era aşezat „în faţa perdelei dinăuntru, care este înaintea chivotului mărturiei, în faţa capacului ispăşirii, care este deasupra mărturiei, şi unde Mă voi întâlni cu tine" (Ex. 30,6). El se afla „înaintea scaunului de domnie" (Apoc. 8,3). „în momentul arderii tămâiei, preotul se afla mai aproape de prezenţa lui Dumnezeu decât în oricare alt act al slujbei zilnice... Când ardea tămâie înaintea Domnului, preotul privea spre chivot şi, când norul de tămâie se ridica, slava divină cobora asupra milostivitorului şi umplea Sfânta Sfintelor; adesea umplea amândouă despărţiturile, astfel încât preotul era silit să se retragă spre uşa cortului întâlnirii. După cum în serviciul tipic preotul privea prin credinţă spre tronul harului, pe care nu-1 putea vedea, tot astfel copiii lui Dumnezeu trebuie să-şi îndrepte rugăciunile spre Hristos, Marele lor Preot, care, nevăzut de ochi omeneşti, mijloceşte în sprijinul lor în Sanctuarul din cer" *(PP,* p. 353).
Iisus, Marele nostru Preot, prezintă rugăciunile noastre. In Apocalipsa 5,8, nişte făpturi vii sunt înfăţişate ca având potire de aur pline cu tămâie, care sunt *rugăciunile* sfinţilor; iar în Apocalipsa 8,3, îngerul aduce tămâie, împreună cu *rugăciunile* sfinţilor, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Se poate compara această *tămâie* - rugăciunile tuturor sfinţilor - cu tămâia arsă pe altarul de aur? „Tămâia, înălţându-se împreună cu rugăciunile lui Israel, reprezintă meritele şi mijlocirea lui Hristos, dreptatea Sa desăvârşită" *{PP,* p. 353). Rugăciunile poporului lui Dumnezeu, trecând prin canalele corupte ale naturii omeneşti, dacă nu sunt purificate de neprihănirea Marelui Preot înălţat, nu sunt primite de Dumnezeu.
Acestora Domnul Hristos le atribuie meritele neprihănirii Sale fără pată. Astfel înmiresmate, asemenea tămâiei mirositoare, ele se înalţă înaintea lui Dumnezeu şi sunt primite răspunsuri pline de har" *(YI,* 1903). Meritele lui Hristos sunt înfăţişate prin *tămâie;* rugăciunile sfinţilor care se înalţă „ca o tămâie plăcută" sunt *miresmele.* De aceea, David zice: „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta" (Ps. 141,2).
De ce unele rugăciuni nu sunt ascultate. Marele nostru Preot trebuie să primească cererile noastre şi să le prezinte Tatălui - aceasta este însăşi viaţa Lui. El „trăieşte pururea" să facă lucrul acesta, şi Tatălui

îi place să răspundă la orice rugăciune sinceră. Atunci de ce rămân unele rugăciuni fără răspuns? Să cercetăm câteva cauze care îl împiedică pe Dumnezeu să ne răspundă:
1. *Necredinţa.* Dumnezeu a făgăduit: „Pe cel care vine la Mine, nu-1 voi izgoni afară" (Ioan 6,37). îl credem sau prin necredinţa noastră îl facem mincinos? (1 Ioan 5,10). Dacă nu cerem prin credinţă, este scris: „Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul" (Iacov 1,7). „Pentru că fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11,6). Să agăţăm în sala memoriei acea piatră preţioasă, şi totuşi mereu inspiratoare: „Rugăciunea este cheia în mâna credinţei spre a deschide tezaurul cerului, unde sunt depozitate resursele nelimitate ale Atotputerniciei" *(CCH,* p. 98. 99).
2. *Egoismul.* Că neegoismul este o condiţie de răspuns la rugăciune reiese din studiul Sanctuarului. „Tămâie ca aceasta, în aceeaşi întocmire, să nu faceţi, ci s-o priviţi ca sfântă şi păstrată pentru Domnul". Din pricina caracterului curat şi sfânt al neprihănirii lui Hristos, pe care o reprezintă tămâia, pedeapsa pentru folosirea ei în scopuri egoiste era: „Oricine va face tămâie ca ea, ca s-o miroasă, va fi

nimicit din poporul lui" (Ex. 30,38). O astfel de folosire egoistă a tămâiei pare să reprezinte rugăciunile egoiste. „Cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre" (Iacov 4,3). Astfel de rugăciuni, în loc să ne înalţe la Dumnezeu, ne taie legăturile cu El.
Se spune că Rafael obişnuia să poarte o lumânare fixată de o bonetă de carton în timp ce picta, ca nu cumva umbra să cadă pe lucrarea sa. Multe rugăciuni devin ineficiente din cauza umbrei noastre. Prea adesea ne rugăm pentru ceea ce ne place nouă şi nu pentru ce ar sluji spre slava lui Dumnezeu.
3. *Neascultarea deliberată.* Când aducea tămâia înaintea Domnului, preotul *privea spre chivot,* şi în chivot se afla Legea lui Dumnezeu. Ascultarea sinceră de Legea lui Dumnezeu este o condiţie ca rugăciunea să primească răspuns, pentru că ni se spune că, „dacă cineva îşi întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o scârbă" (Prov. 28,9).

4. *O inimă necurată.* „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul" (Ps. 66,18). Păcatul ascuns în inimă blochează accesul nostru înaintea lui Dumnezeu. Fărădelegea trebuie să fie îndepărtată, dacă vrem ca rugăciunea să fie primită. Trebuie să purtăm pe frunte lumina tăgăduirii de sine, trebuie să fim voioşi şi hotărâţi să renunţăm la atitudini condamnabile, la păcate îndrăgite, la firea rea, la mândrie, lăcomie, necurăţie, la vorbirea de rău, la mânie, ură, trândăvie şi toată gama de vicii. Trebuie să pregătim calea Regelui, astfel ca Iisus să poată prezenta cererile noastre înaintea lui Dumnezeu împreună cu tămâia neprihănirii Sale.
5. *Lipsa de respect.* De asemenea lipsa de respect îi displace lui Dumnezeu şi trebuie să ne repugne şi nouă. Nu trebuie să ne adresăm marelui, atotputernicului şi sfântului Dumnezeu ca unui inferior, nici măcar ca unui egal, nici chiar ca unui mare conducător pământesc. Când ne înfăţişăm înaintea Lui trebuie să ne amintim că El este Regele regilor, care locuieşte în lumină de neapropiat. Să ne mai mirăm că multe dintre rugăciunile noastre nu ajung niciodată la tronul lui Dumnezeu?
6. *Un spirit neiertător.* „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum iertăm şi noi greşiţilor noştri" este rugăciunea pe care le-a dat-o Iisus ucenicilor Săi. „Dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Mat. 6,12.15). Să mergem şi mai departe. „Dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo, înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul" (Mat. 5,23.24).
Petru avea o problemă în privinţa aceasta. „Doamne", a întrebat el, „de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la şapte ori?" Iisus i-a răspuns: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte". Apoi, spre a lămuri lucrurile mai pe larg, El a spus pilda cu robul nemilostiv căruia stăpânul îi iertase o datorie de zece mii de talanţi de aur - 300.000.000 de dolari, sau, la valoarea de azi, 30.000.000.000 de dolari, care reprezintă, dacă am putea-o evalua în cifre, datoria noastră faţă de Domnul Hristos pentru mântuirea noastră. Dar când un împreună-slujitor, care-i datora o sută de lei, n-a putut să plătească datoria,

el 1-a strâns de gât şi 1-a aruncat în închisoare până avea să-i plătească tot. Ruşine nouă, care am fost iertaţi de o datorie nespus de mare, dacă nu iertăm din toată inima pe orice frate care ne-a greşit! Unora ca aceştia Hristos le zice: „Tot aşa vă va face şi Tatăl Meu cel ceresc" (Mat. 18,21-35).
7. *Rugăciunea însoţită de mulţumire este plăcută lui Dumnezeu.* Pavel asociază rugăciunea cu recunoştinţa şi dreapta cugetare, şi aceasta nu întâmplător. „Nu vă îngrijoraţi de nimic", zice El, „ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri... încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat... cinstit, curat, drept, plăcut, vrednic de primit... aceea să vă însufleţească" (Fii. 4,6-8). Astfel de gânduri ne vor ajuta să ne rugăm cu succes. „Dacă recunoaştem înaintea lui Dumnezeu preţuirea noastră pentru meritele lui Hristos, o mireasmă este împărtăşită rugăciunilor noastre... Meritele sale sunt ca o tămâie frumos mirositoare" *(SPT,* p. 178).
Când suntem ispitiţi să ne îngrijorăm din pricină că Dumnezeu n-a răspuns la rugăciunile noastre, am face bine să ne gândim la cuvintele lui Longfellow din *Table Talk:* „Ce discordie am provoca în Univers dacă toate rugăciunile noastre ar fi ascultate! Atunci, *noi* am guverna lumea, şi nu Dumnezeu. Şi ne închipuim noi că am guverna-o mai bine?... După cum femeile înspăimântate trag de frâie când văd primejdia, tot aşa şi noi punem mâna pe guvernarea lui Dumnezeu cu rugăciunile noastre. Mulţumire din toată inima, şi apoi, supunere faţă de voinţa divină".
Factori principali pentru rugăciunea cu efect:

1. *Supunerea faţă de voinţa lui Dumnezeu* este primul factor principal pentru rugăciunea cu efect. Când S-a rugat de trei ori cu mare chin sufletesc: „Tată, dacă este cu putinţă, fă să treacă de la Mine paharul acesta", de fiecare dată, Hristos a adăugat: „Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu" (Mat. 26,39). A refuzat Tatăl să-L asculte pe Fiul Său? O, nu! Rugăciunea Sa a primit răspuns „după voia Lui" (1 Ioan 5,14). Pentru binele nostru, paharul acesta n-a fost îndepărtat. Aceeaşi supunere deplină din partea noastră este prima condiţie pentru ca rugăciunea să fie ascultată. Dumnezeu ne dă totdeauna ceea ce este spre binele nostru şi spre slava Sa; de aceea, la cererile rostite, când nu putem şti ce este spre binele nostru,

în loc de a zice „Da!", El poate zice „Nu!" sau „Aşteaptă!". Dar în orice vreme putem avea încredere că El va face exact ce este cel mai bine, aducându-ne aminte totdeauna, aşa cum spune Philip Brooks, că „rugăciunea nu este înfrângerea reţinerii lui Dumnezeu; ci este luarea în posesie a bunăvoinţei Lui". Pavel avea „un ţepuş în carne", probabil este vorba de infirmitatea la care se referă în Galateni 4,13-15, unde vorbeşte despre o dificultate serioasă cu privire la ochii săi. El numeşte acest neajuns „un sol al Satanei" şi de trei ori s-a rugat Domnului să i-l ia (2 Cor. 12,7.8). A îndepărtat Domnul de la el necazul acesta? Nu! A răspuns El la cererea Sa? Da. Cum? „Harul Meu îţi este de ajuns", a zis El, „căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită" (vers. 9). A fost mulţumit Pavel cu acest răspuns? A fost! „Mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele", a zis el, „pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare" (vers. 9, 10). Ce frumoasă pildă de supunere creştină! Şi ca urmare a acestei nobile şi plăcute atitudini, ce lucrare minunată a realizat Dumnezeu prin acest apostol!

Experienţa bunului rege Ezechia, raportată în 2 Regi 20, este un trist comentariu despre o rugăciune rostită dintr-o inimă nesupusă. Dorinţa lui Ezechia de a înfăptui mai mult pentru împărăţia peste care domnea (vers. 20) ar fi fost lăudabilă dacă n-ar fi fost stimulată de mândria personală. Totuşi Acela care uneori ne lasă să mergem pe drumul ales de noi, cu scopul de a ne învăţa înţelepciunea şi dreptatea căii Sale, Şi-a schimbat hotărârea şi a adăugat cincisprezece ani la viaţa împăratului. Şi care a fost urmarea? Ezechia nu numai că a făcut primul pas spre trădarea împărăţiei în mâinile împăratului Babilonului, dar fiul său, Mânase, care a fost născut în perioada aceasta (2 Regi 21,1) şi care s-a urcat pe tron la moartea lui Ezechia, a fost unul dintre cei mai nelegiuiţi împăraţi care au domnit vreodată peste Iuda. Cu cât mai bine ar fi fost dacă Ezechia s-ar fi supus voinţei unui Dumnezeu atotînţelept, în loc să se roage contrar voinţei Sale! Fiindcă noi „nu ştim cum trebuie să ne rugăm". Dar dacă subordonăm dorinţele noastre dreptei voinţe a lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt va mijloci pentru noi „după voia lui Dumnezeu" (Rom. 8,26.27).

2. *Să cerem în Numele Său.* „Orice veţi cere în Numele Meu, voi face" (Ioan 14,13). „în Numele Meu" - acesta este secretul rugăciunii biruitoare. Noi venim la altarul rugăciunii cu o cerere. Dacă ea este făcută „în Numele Meu", Iisus o primeşte. Atunci, El prezintă Tatălui cererea noastră împreună cu tămâia propriei Sale neprihăniri, pledând cu sângele Său în favoarea noastră. „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu", pledează El *(EV,* p. 38). „Această cerere este din partea cuiva pentru care Eu Mi-am dat viaţa. El este sincer şi credincios". *

„în numele Lui ucenicii urmau să prezinte cererile lor Tatălui, şi aveau să primească răspuns... Numele lui Hristos trebuia să fie pentru ei cuvântul de ordine..., izvorul succesului lor. Nimic nu trebuia să fie recunoscut în împărăţia Lui care să nu poarte numele şi iscălitura Lui" *(FA,* p. 28). Orice rugăciune care poartă numele Său şi iscălitura Sa va fi prezentată Tatălui, care garantează că va răspunde la orice cerere a Fiului Său.

Deşi Tatăl nostru ceresc are plăcere să răspundă la orice cerere a Fiului Său, Iisus nu poate să prezinte Tatălui o cerere care este determinată de motive rele. El nu poate atribui nedreptăţii tămâia propriei Sale neprihăniri. El nu poate gira o astfel de cerere cu *Numele Său.* A face astfel ar însemna să aducă alt fel de tămâie (Ex. 30,9). Cererile noastre trebuie să fie „în Numele Său", în armonie cu voinţa şi caracterul Său. Altfel, ar putea fi comparate cu un cec fără semnătură. Ce valoare ar putea să aibă un astfel de cec? Cu câtă seriozitate, deci, ar trebui să ne înfăţişăm noi înaintea Tatălui cu cererea: „Doamne, învaţă-ne să ne rugăm!" (Luca 11,1).

Asigurarea ascultării rugăciunii. Tatăl este mai binevoitor să dea decât suntem noi înclinaţi să cerem.

lisus ne zice: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide" (Mat. 7,7). Această făgăduinţă este absolută şi sigură. Uneori s-ar putea să nu recunoaştem răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune. Se spune că o femeie s-a rugat pentru răbdare, şi Dumnezeu i-a trimis o bucătăreasă nepricepută, care a fost o mare încercare a credinţei ei. A primit ea răspuns la rugăciune? Da, pentru că „încercarea credinţei voastre aduce răbdarea" (Iacov 1,3). „Orice rugăciune sinceră este auzită în cer. S-ar putea ca ea să nu fie fluentă, dar, dacă inima este în ea, va ajunge în Sanctuar, unde slujeşte lisus, şi El o va prezenta Tatălui...

ca pe propria Sa dorinţă în spijinul acelui suflet - frumoasă şi înmiresmată cu tămâia propriei Sale desăvârşiri" *(HLL,* p. 557). „în viaţa viitoare, tainele care aici ne-au frământat şi ne-au dezamăgit vor fi lămurite. Atunci vom vedea că rugăciunile noastre în aparenţă fără răspuns şi speranţele noastre neîmplinite au fost printre cele mai mari binecuvântări" *(DV,* p. 474).

Rugăciuni „aşezate lângă Tron". Rugăciunile arzătoare ale sufletelor zdrobite vor fi aşezate lângă tron; şi Dumnezeu va răspunde acestor rugăciuni la vremea cuvenită, dacă noi ne prindem de braţul Său prin credinţă" *(M 6,* p. 154). Din pricina unor împrejurări potrivnice sau pentru unele motive necunoscute nouă, răspunsul la unele rugăciuni poate fi mult timp amânat, chiar până aproape de încheierea timpului de har; dar rugăciunile „tuturor sfinţilor" sunt înregistrate la altarul rugăciunii care este înaintea Tronului din ceruri. Ele nu sunt uitate sau neluate în seamă. Lucrul acesta reiese cu claritate din lecţia sanctuarului. în Apocalipsa 8,3-5 citim că, atunci când lucrarea lui Hristos este aproape de încheiere, „I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie". Fumul de tămâie s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu „împreună cu rugăciunile sfinţilor". îngerul acesta este Hristos, pentru că El este Acela care, în calitate de Marele nostru Preot în ceruri, prezintă rugăciunile noastre lui Dumnezeu, împreună cu tămâia neprihănirii Sale. în felul acesta suntem asiguraţi că orice rugăciune neegoistă, orice rugăciune „în Numele Său", orice rugăciune care are această încheiere „nu voia mea, ci voia Ta să se facă", va primi, la timpul hotărât de Dumnezeu, atenţia plină de iubire din partea Aceluia care este „un Mare Preot milos şi demn de încredere" (Evrei 2,17). El este cu totul în stare să facă aceasta, pentru că El este „Mielul... care are şapte coarne" - putere desăvârşită - şi „şapte ochi" - discernământ perfect (Apoc. 5,6). El cunoaşte motivul care determină orice rugăciune, pentru că El „judecă simţirile şi gândurile inimii" (Evrei 4,12). Partea noastră este să nu fim îngrijoraţi, ci să avem încredere în înţelepciunea şi bunătatea lui Dumnezeu, şi să supunem voinţa noastră dreptei Sale judecăţi.

Când aceste rugăciuni au primit atenţia cuvenită, îngerul ia focul de pe altarul de aur, îl pune în cădelniţa Sa de aur şi îl aruncă pe

pământ, arătând astfel că lucrarea Sa de mijlocire s-a încheiat. Ultima rugăciune a primit răspuns, şi la sfârşit, când vom vedea lucrările lui Dumnezeu în adevărata lor perspectivă, dacă vom avea o rugăciune lângă Tron, rugăciunea aceea va primi răspuns potrivit voiei Sale şi vom fi peste măsură de mulţumiţi.

Radioul cerului
Este în cer un radio
Lângă marele tron alb;
Cea mai minunată născocire
Care dintotdeauna a fost şi va fi recunoscută.
Pentru că ea prinde orice şoaptă
Rostită în cel mai umil loc de pe pământ
Şi o transmite fără greş
Drept la inima Tatălui.
Microfonul universal
Prin care vorbesc muritorii
Şi noi transmitem cu toţii
în fiecare oră, zi sau săptămână.
Iar radioul din ceruri
Prinde orice cuvânt;
Fiecare rugăciune pe care o rostim
Este auzită de urechea lui Dumnezeu.

Sfeşnicul, făcut dintr-un talant de aur curat, cântărea ceva peste 42 kg, valorând aproximativ 30.000 de dolari. El II reprezenta pe Hristos, „Lumina lumii" (Ioan 1,9), ca şi pe urmaşii Săi, care trebuie să fie „lumina lumii" (Mat. 5,14). In special tija centrală din care porneau cele şapte braţe II reprezintă pe Hristos, care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice. Sfeşnicul avea şaptezeci de ornamente, şi Domnul a trimis şaptezeci de ucenici ca să predice (Luca 10,1). Şi Sinedriul era compus din şaptezeci de conducători ai lui Israel. După cum aurul era bătut, tot astfel Hristos şi urmaşii Săi „vor suferi prigoniri" (2 Tim. 3,12). Seara, marele preot împrospăta provizia de ulei, iar dimineaţa curăţa candelele (Ex. 30,7.8).

22

Sfeşnicul de aur bătut

Al treilea pas în sfinţire. Prin sfeşnicul de aur este reprezentat al treilea pas în sfinţire, sau desăvârşirea creştină. Dacă încetăm cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu şi cu rugăciunea, nu vom reuşi să mai ajungem la „statura plinătăţii lui Hristos" (Efes. 4,13). Nu este de ajuns numai să fi fost născuţi din nou din Cuvântul nestricăcios al lui Dumnezeu (1 Petru 1,23) sau, ca prunci de curând născuţi, să dorim laptele duhovnicesc şi curat al Cuvântului, prin care să creştem (1 Petru 2,2), chiar dacă printr-un astfel de început excelent „noi nu mai suntem copii, mânaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură" (Efes. 4,14). Nu e de ajuns ca rugăciunile noastre să se înalţe dimineaţa şi seara împreună cu tămâia de pe altar. Trebuie să fim „desăvârşiţi... în voia lui Dumnezeu" (Colos. 4,12). Trebuie „să creştem în El în toate privinţele".

Ce ne mai lipseşte încă? Este experienţa sfeşnicului. Cum putem completa această lipsă? „Vorbind adevărul în dragoste" (Efes. 4,15

- trd. engl.). Noi am primit adevărul în inimi bune şi curate; acum nu trebuie „să punem lumina sub obroc, ci în sfeşnic", pentru ca ea „să lumineze pe toţi cei din casă" (Mat. 5,14.15). Această luminare este apogeul creşterii creştine, al sfinţirii.

Părţile sfeşnicului (Ex. 25,31-40). Sfeşnicul avea un ax principal, din care porneau câte trei ramificaţii de fiecare parte. Aceste şase braţe erau asemănătoare, fiecare având trei cupe în chip de floare de migdal... un mugur şi o floare", „asemenea crinilor" *(PP,* p. 348)

- nouă ornamente pe fiecare braţ. Axul principal avea *patru* potiraşe în chip de floare de migdal, cu muguraşii şi florile respective, douăsprezece ornamente. Astfel, axul principal şi cele şase braţe aveau şaizeci şi şase de ornamente. Sub fiecare dintre aceste trei rânduri de braţe, era un muguraş, deci încă trei ornamente. Punând

la socoteală şi piedestalul ornamentat, sfeşnicul avea, deci, un total de şaptezeci de ornamente.

Ce descriere amănunţită! Chiar dacă această descriere inspirată este atât de minuţioasă, se adaugă următoarea avertizare: „Vezi, să faci după chipul, care ţi s-a arătat pe munte" (Ex. 25,40). De ce toate aceste detalii, întărite prin cuvinte speciale de prevedere? Negreşit, din pricină că, aşa cum s-a spus mai înainte, orice abatere de la planul precis al lui Dumnezeu ar fi stricat semnificaţia, nereuşind astfel să transmită importanta învăţătură spirituală referitoare la Planul de Mântuire.

Semnificaţia celor şapte braţe. în totalitatea lui, sfeşnicul îl reprezintă pe Hristos, „Lumina lumii". (Ioan 8,12). Se poate spune aceasta mai ales despre axul principal, cu numărul semnificativ *patru.* El este „Cineva care semăna cu Fiul omului", care umblă „prin mijlocul celor şapte sfeşnice" (Apoc. 1,12.13), „cele şapte biserici" -întreaga biserică a lui Dumnezeu (Apoc. 1,20). După cum numărul şapte reprezintă nu numai plenitudinea, ci şi perfecţiunea, tot aşa, biserica lui Dumnezeu trebuie să fie desăvârşită, o biserică „sfântă şi fără prihană" (Efes-. 5,27). Iisus le-a mai spus ucenicilor Săi: „Voi sunteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă" (Mat. 5,14).

Podoabele în formă de flori de migdal. Prin pieptar, lucrătorii lui Dumnezeu sunt înfăţişaţi ca giuvaeruri ale Sale; prin candelabru, ca podoabele Sale. De ce trebuiau să fie făcute podoabele „în chip de floare de migdal"? Cuvântul ebraic pentru migdal înseamnă *a se grăbi,* pentru că migdalul înfloreşte foarte de timpuriu primăvara -el „se grăbeşte să înflorească". Lucrul acesta era privit de

iudei ca un semn fericit că noua viaţă a unei alte primăveri a venit, un tablou impresionant al reînvierii. Astfel, ornamentele în chip de floare de migdal reprezintă o emblemă a lui Hristos, care „este învierea şi viaţa" (Ioan 11,25), precum şi a vieţii celei noi care le va fi dată tuturor acelora care-L mărturisesc. Sfeşnicul sau candelabrul în totalitatea lui poartă acest simbol al *învierii* lui Hristos, pe care creştinii trebuie să se *grăbească* s-o vestească lumii. „Porunca împăratului era grabnică" (1 Sam. 21,8. Ieremia 1,11.12), şi aceasta sugerează acelaşi gând: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: 'Ce vezi, Ieremio?' Eu am răspuns: 'Văd un veghetor' (în engleză: 'văd o nuia de

migdal'). Şi Domnul mi-a zis: 'Bine ai văzut; căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu ca să-l împlinesc'."

Cuvântul migdal mai înseamnă şi „care nu dormitează". Aceasta ilustrează foarte frumos lucrarea lui Hristos pentru noi: „nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel" (Ps. 121,4). Cei „şapte ochi" ai Mielului umblă „pe tot pământul" (Apoc. 5,6). Cu ce scop cercetează Iisus pământul în felul acesta? „Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe cei a căror inimă este întreagă a Lui" (2 Cronici 16,9).

Ideea de zel (râvnă) este de asemenea rădăcina cuvântului migdal - a fi zelos, a fi plin de râvnă, a veghea ca un leopard, a fi concentrat asupra unui lucru, a fi treaz şi vigilent (Ier. 5,6). Cele şapte lămpi care erau înaintea scaunului de domnie erau „lămpi de foc" (Apoc. 4,5) - biserica Sa, pe care Hristos o însufleţeşte cu zel.

Cele şaptezeci de podoabe. De ce erau şaptezeci de podoabe? Ce reprezintă ele? Domnul a dat însărcinarea nu numai celor doisprezece să meargă în toată lumea şi să predice Evanghelia, ci „a mai rânduit alţi şaptezeci de ucenici şi i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetăţile şi în toate locurile pe unde avea să treacă El". Care a fost rezultatul acestor eforturi? Ei s-au întors plini de bucurie zicând: „Doamne, chiar şi dracii ne sunt supuşi în Numele Tău" (Luca 10,1.17). Ei erau conectaţi la Izvorul puterii, adevărata Lumină a lumii, şi succesul a însoţit eforturile lor. Ca şi apostolii, ei au primit înzestrări supranaturale drept sigiliu al misiunii lor" *(DV,* p. 94). S-a spus că aceste şaptezeci de ornamente îi reprezintă pe membrii laici consacraţi ale căror inimi ard de zelul de a ţine sus făclia adevărului pentru ca picioarele oamenilor să fie conduse pe *calea spre tronul lui Dumnezeu.* Şi de ce nu? Oare sfeşnicul nu reprezintă *întreaga* biserică în slujba ei credincioasă?

La Sinai, când a fost ratificat legământul, au fost desemnaţi de prima dată şaptezeci de bătrâni. (Ex. 24,1.9). Ei erau reprezentanţii seminţiilor respective, cei mai proeminenţi pentru integritatea şi sinceritatea lor, precum şi ca rang şi influenţă. Mai târziu, ei au devenit ajutoarele speciale ale lui Moise în purtarea îndatoririlor sale urgente şi încurcate. Când au fost puşi deoparte pentru această lucrare, „Domnul S-a pogorât în nor... şi a luat din duhul care era peste el [Moise] şi 1-a pus asupra celor şaptezeci" (Num. 11,14.16.17.25).

Autoritatea lor s-a extins asupra tuturor treburilor privitoare la bunul mers public. Ei erau un fel de corp guvernamental, un parlament. Lor li s-a dat duhul profeţiei - o pătrundere extraordinară în a descoperi cele ascunse şi a rezolva probleme grele (Num. 11,24-30). Scriitorii evrei spun că aceasta e originea Sinedriului, forul suprem al naţiunii lor.

Aur curat. Spre deosebire de masă şi de altar, care erau făcute din lemn acoperit cu aur, sfeşnicul „era făcut dintr-o bucată masivă de aur" *(PP,* p. 348), „piciorul, fusul, potiraşele, gămălioarele şi florile". De asemenea, „mucările şi cenuşarele sale". „A întrebuinţat un talant de aur curat pentru facerea sfeşnicului cu toate uneltele lui" (Ex. 25,38; 37,23). Despre biserica pe care Iisus o curăţă, este scris: „El va şedea, va topi şi va curăţa argintul; va curăţa pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămureşte aurul şi argintul, şi vor aduce Domnului daruri neprihănite" (Mal. 3,3). Aşa cum giuvaergiul lucrează cu metalul preţios, până ce propriul chip se oglindeşte în masa topită, tot aşa „şi chipul lui Hristos trebuie să se vadă în orice ucenic. Dumnezeu 1-a predestinat pe fiecare om să fie asemenea chipului Fiului Său" (Rom. 8,29; *HLL,* p. 827). Atunci când reflectăm chipul Său în vieţile noastre, lumina noastră va străluci pentru Iisus.

Aurul este şi un metal valoros. Un talant de aur, care cântărea aproape 50 kg, a fost folosit pentru facerea sfeşnicului. Valoarea lui era de aproximativ 30.000 de dolari. Azi, valoarea lui s-ar ridica la 3.000.000 dolari. Sfeşnicul era obiectul cel mai costisitor şi mai elaborat dintre uneltele sfinte. Ţinând seama de această imensă cantitate de aur folosită pentru facerea lui, Meşterul inspirat vrea să ne arate

extrema importanţă şi înalta valoare pe care lisus o pune pe adevărata slujire a sufletului. Este un simbol al motoului: „împăr-tăşeşte-ţi credinţa". „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri" (Mat. 5,16).

Aurul este bătut. Sfeşnicul era făcut nu numai din „aur curat", dar şi din „aur bătut" (Ex. 25,31.36). Era nevoie de multe lovituri iscusite ca să modeleze toate detaliile ornamentelor lui. Tot aşa şi Hristos a fost „străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El" (îs. 53,3-10). „De altfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în

Hristos lisus vor fi prigoniţi" (2 Tim. 3,12). încercarea este cea care purifică biserica şi o pregăteşte pentru a fi lumina lumii. Aceasta s-a dovedit în suferinţele miilor de martiri din timpul evului mediu şi al Reformei, dar „sângele martirilor era sămânţa bisericii". Chiar şi în zilele noastre mulţi lucrători ai lui Dumnezeu au suferit bătăi şi închisoare din pricina adevărului. Dumnezeu îngăduie focul necazului, pentru ca zgura să fie mistuită şi ceea ce este fără valoare să fie despărţit de ceea ce are valoare, astfel ca metalul curat să poată străluci. „El ne trece dintr-un foc într-altul, punând la probă adevărata noastră valoare.... Dacă prosperitatea sau împotrivirea scoate la iveală falsitatea, mândria sau egoismul din inimile noastre, ce se va întâmpla atunci când Dumnezeu va încerca prin foc lucrarea fiecărui om şi va arăta în toată goliciunea, tainele tuturor inimilor?" *(M 4,* p. 85). Pentru motivul acesta, sfeşnicul, înfăţişând atât pe Hristos cât şi biserica, era făcut din aur *bătut.*

Untdelemnul de măsline curat şi semnificaţia lui. „Porunceşte copiilor lui Israel să-ţi aducă pentru sfeşnic untdelemn curat de măsline tescuite, ca să ţină candelele aprinse neîncetat" (Lev. 24,2; Ex. 27,20). Câteva cuvinte din acest verset ies în evidenţă: untdelemnul era *curat,* era *strecurat,* iar candelele trebuiau să ardă *neîncetat.* Ce să însemne oare untdelemnul curat? Vedenia sfeşnicului pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Zaharia explică: „îngerul... m-a întrebat: 'Ce vezi?' Eu am răspuns: 'M-am uitat şi iată că este un sfeşnic cu totul de aur, şi deasupra lui un vas cu untdelemn şi pe el şapte candele... Şi lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului şi altul la stânga lui'. Şi luând iarăşi cuvântul, am zis îngerului, care vorbea cu mine: 'Ce însemnează lucrurile acestea, Domnul meu?' îngerul... mi-a răspuns: 'Nu ştii ce înseamnă aceste lucruri?' Eu am zis: 'Nu, Domnul meu!' Atunci, el... mi-a zis: 'Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel şi sună astfel: «Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu» - zice Domnul oştirilor'" (Zah. 4,1-6). Untdelemnul, deci, este Duhul lui Dumnezeu, care face candelele să lumineze, iar Hristos este „vasul" din care curge untdelemnul în cele şapte candele, pentru că El este Cel care trimite Duhul Sfânt în cele şapte biserici. Fără acest „untdelemn curat" al Duhului este cu neputinţă ca urmaşii lui lisus să facă să lumineze lumina în toată strălucirea.

Untdelemnul era folosit la slujba de încoronare, fiind astfel asociat cu suveranitatea. Folosirea lui mai arată şi o bucurie sfântă: „îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el" (Ps. 23,5). El mai este asociat cu rugăciunea de vindecare: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii şi să se roage pentru el, după ce-1 vor unge cu untdelemn în Numele Domnului Iisus" (Iacov 5,14).

Untdelemn fără drojdii. După cum sfeşnicul era din aur „bătut", untdelemnul era fără drojdii, arătând prin aceasta că Duhul Sfânt a participat la suferinţele care au costat mântuirea noastră. Untdelemnul acesta era „curat" pentru ca sfeşnicul - candelele - „să ardă neîncetat" (Ex. 27,20). Ce responsabilitate conferă aceasta asupra acelora care sunt purtători de lumină pentru Dumnezeu. Cu cât vom înţelege mai deplin, ca fii ai lui Dumnezeu, suferinţele care au costat întregul cer pentru mântuirea noastră, cu atât vom dori mai mult să facem „să ardă neîncetat" candelele inimilor noastre, nu ocazional, ci neîncetat. „La timp şi ne la timp" noi trebuie să lăsăm să lumineze lumina Sa divină „în mijlocul unui neam ticălos şi stricat" (2 Tim. 4,2; Fii. 2,15).

Candelele ardeau „neîncetat". După cum pâinea de pe masă era pusă „necurmat", iar tămâia de pe altar ardea „necurmat", tot aşa şi candelele trebuiau să ardă „neîncetat" (Lev. 24,2). „Ele îşi revărsau lumina lor zi şi noapte" *(PP,* p. 347). Tot astfel lumina bisericii trebuie să lumineze de-a lungul şi de-a latul pământului zi şi noapte. „Dimineaţa, seamănă-ţi sămânţa, şi până seara nu lăsa mâna să ţi se odihnească" (Ecles. 11,6). Indiferent ce ocupaţie avem în viaţă, orice acţiune trebuie să fie în chip hotărât îndreptată spre înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Astfel, zi după zi, toţi pot fi purtători de lumină credincioşi, „împuterniciţi ai lui Hristos" (2 Cor. 5,20).

în contextul acesta, este atât interesant, cât şi important să se observe că expresiile *neîncetat* şi *necurmat* - folosite ca să descrie slujba de la masă, altar şi sfeşnic, precum şi de la altarul de aramă, pe care „jertfa necurmată" era adusă dimineaţa şi seara - în original sunt aceleaşi cu cuvântul *zilnic,* folosit în Daniel 8,11-13, unde este vorba de lucrarea hulitoare a „cornului celui mic". Să ţinem minte lucrul acesta, pentru că va fi vorba de el mai târziu. între timp, să luăm seama ca nu cumva, prin „înşelăciunile diavolului", să neglijăm

ocaziile noastre „neîncetate" şi „zilnice" în vederea sfinţirii. Ocazia pentru aceste slujbe continue „era ţinută în toată naţiunea iudaică atunci când venea timpul hotărât pentru închinare", când „toată mulţimea norodului se ruga afară" *(PP,* p. 353, 354; Luca 1,10).

„Cei doi măslini". Zaharia 1-a întrebat din nou pe înger: „Ce însemnează aceşti doi măslini, la dreapta sfeşnicului şi la stânga lui?" „Ce înseamnă cele două ramuri de măslin, care sunt lângă cele două ţevi de aur, prin care curge uleiul auriu din el?" îngerul a răspuns şi a zis: „Aceştia sunt cei doi unşi, care stau înaintea Domnului întregului pământ" (Zah. 4,11-14).

Ce reprezintă aceşti „doi unşi", aceste două ramuri de măslin, care umplu candelele cu untdelemn? în Apocalipsa 11,3.4.6, Iisus zice: „Voi da celor doi martori ai Mei... putere... Aceştia sunt cei doi măslini... care stau înaintea Domnului pământului". Cine sunt aceşti doi martori? Nu sunt oare Scripturile care mărturisesc despre puterea lui Dumnezeu? Despre Scripturile Vechiului Testament, Iisus a zis: „Ele... mărturisesc despre Mine" (Ioan 5,39). Iar cu privire la Noul Testament, El a declarat: „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită... ca să slujească de mărturie" (Mat. 24,14). Aşadar, Vechiul şi Noul Testament sunt „cei doi martori" ai lui Hristos, cei „doi unşi", simbolizaţi prin cei doi măslini care-şi dau uleiul lor auriu prin cele două ţevi de aur. Ei, purtătorii Săi de lumină, umplu candelele cu untdelemnul lor, candelele dându-şi astfel lumina lor. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină". „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea" (Ps. 119,130.105). Dumnezeu a dat „putere" acestor „doi martori" şi, la rândul lor, sunt izvorul nostru de putere, după cum au fost izvorul puterii lui Hristos, atunci când 1-a înfruntat pe vrăjmaş cu cuvintele „Stă scris" (Mat. 4,4.7.10).

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt alimentează candelele cu untdelemn, astfel încât acestea ard „neîncetat". Numai printr-un neîncetat studiu, atât al Vechiului, cât şi al Noului Testament, poate creştinul să primească tot untdelemnul necesar pentru candela sa, ca să poată da mărturie pentru Hristos. Fără această curgere continuă de untdelemn în viaţa sa, candela sa, asemenea candelelor celor cinci fecioare neînţelepte, se va stinge negreşit. Sunt unii care privesc cu indiferenţă unele părţi din Biblie, mai ales Vechiul Testament şi

cartea Apocalipsei. Care va fi urmarea acestei „vătămări" a acestor doi măslini, ca ei să nu mai poată da untdelemnul lor? „Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor... şi trebuie să piară în felul acesta" (Apoc. 11,5).

Măslinul creşte anevoie şi trăieşte mult, fiind astfel un simbol pentru tărie şi longevitate. „Dar eu sunt în casa lui Dumnezeu ca un măslin verde; mă încred în bunătatea lui Dumnezeu în veci de veci" (Ps. 52,8). El mai constituie şi o emblemă a binecuvântării divine în familiile noastre. „Copiii tăi stau ca nişte lăstari de măslin împrejurul mesei tale" (Ps. 128,3).

Cine aprindea candelele? Aaron, marele preot, aprindea candelele (Num. 8,3). Tot astfel, Hristos, Marele nostru Preot, trebuie să aprindă candelele noastre înainte ca să putem lumina pentru El. El, centrul, transmite untdelemn în toate braţele, şi aceasta fără măsură, măsura Lui fiind „statura plinătăţii lui Hristos" (Efes. 4,13). Contactul acesta cu izvorul de lumină poate fi comparat cu curentul electric. Numai dacă suntem în legătură cu această putere, suntem în stare să luminăm cu adevărat. Un circuit întrerupt nu lasă curentul să treacă spre becuri, dar un circuit desăvârşit aduce putere şi biruinţă lucrătorului. Duhul Sfânt i-a adus biruinţă lui Ghedeon. El 1-a făcut în stare pe Filip „să alerge" şi pe etiopian să se convertească. El a lucrat cu Petru, iar sutaşul Corneliu a primit mântuirea.

Aprinderea - dimineaţa şi seara. Când venea să ardă tămâie pe altar dimineaţa, Aaron pregătea şi candelele. „în fiecare dimineaţă, va pregăti candelele; şi seara, va aşeza candelele" (trd. marginală: „va face să se ridice"; Ex. 30,7.8). Seara, o cantitate îndestulătoare de untdelemn era pusă în candele, iar dimineaţa, pregătirea sau curăţirea candelelor le făcea să lumineze în toată puterea lor. Arderea tămâiei şi îngrijirea candelelor erau strâns asociate. Astfel, când noi ne plecăm în genunchi la altarul nostru de

rugăciune dimineaţa şi seara, Marele nostru Preot ne va împărtăşi o măsură proaspătă din Duhul Său, ca o nouă calificare pentru slujbă.
Sfeşnicul luminător. După cum menirea sfeşnicului era să dea lumină, tot aşa singurul scop al bisericii este de a împărtăşi lumină. O lampă care nu dă lumină, sau care răspândeşte o lumină ceţoasă, nesigură, este de mică valoare, şi o biserică, dacă nu luminează, are numai o *formă* de evlavie, „tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3,5).

Slujirea este singura raţiune de a exista a bisericii. Dacă ea nu luminează, lumea este lăsată în întuneric şi mulţi se vor rătăci pe *calea spre tronul lui Dumnezeu.* Orice membru credincios al bisericii va face să lumineze lumina sa „neîncetat", indiferent unde s-ar afla. Aşa zice lisus Bisericii Sale: „Voi sunteţi lumina lumii... Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor" (Mat. 5,14.15).
Lumina Sa suntem noi Să lumină m unde ne spune! Şi luminile nu sunt pentru săli însorite, Nici pentru lumina zilei, Ci pentru locurile întunecoase ale pământului, Unde bântuie ruşinea, răul şi crima, Sau pentru amurgul mohorât, Când corabia pluteşte în derivă,
Sau pentru locul în care candela credinţei abia pâlpâie Şi sufletele bâjbâie, căutându-L, Şi astfel mai găsim şi noi o luminiţă Strălucind în noapte.
Să facem şi noi să strălucească iubirea Sa, Ca oamenii să-L laude pe Domnul. R. J. Flint.
Luminarea - un rod al credinţei. Slujba care luminează cu adevărat a fost numită „a doua milă". „Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două... Oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa" (Mat. 5,41.39.40). Aceasta înseamnă să-i iubim cu adevărat pe vrăjmaşii noştri. O astfel de slujire ne dă dreptul „să fim copiii Tatălui nostru care este în ceruri". O astfel de slujire este rodul tuturor acelora care vor fi „desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Mat. 5,44.45.48). O astfel de slujire înaintea oamenilor îi va determina pe aceştia să-L slăvească pe Dumnezeu (Mat. 5,16). Fără această „a doua milă" de bunăvoinţă nu poate fi credinţă adevărată. „Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi arăt credinţa mea din faptele mele"; sau cum redă Moffatt acest cuvânt: „Tu îmi

arăţi mie credinţa ta fără nici un fel de fapte, şi eu îţi voi arăta prin faptele mele ce fel de credinţă am" (lacov 2,17.18). Această „acţiune a iubirii" este „lucrarea credinţei" (Moffatt), o „credinţă care lucrează prin dragoste" (Gal. 5,6), credinţa care se socoteşte neprihănire - care *face* cele drepte -, o credinţă care are drept rezultat sfinţirea. Slujirea fără credinţă şi dragoste a fost numită pe bună dreptate „robie plictisitoare şi mohorâtă".
Noi toţi suntem robi ai aceluia de care ascultăm, „fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie... de ascultare, care duce la neprihănire" (Rom. 6,16). Cum putem fi servi ai ascultării? Există numai o cale: „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat putere" (Ioan 1,12). Această putere este dreptul prin naştere al oricui a experimentat a doua naştere, al oricui a fost împăcat şi îndreptăţit în curte şi a intrat în Sfânta spre a fi sfinţit. Lucrul acesta este exprimat cu mare forţă de H. M. Tippett în cartea sa inspirată *My Lord and I,* la p. 51: „Dumnezeu intenţionează ca fiecare dintre noi să fim o capodoperă spirituală, zidirea Sa. Marea tragedie a vieţii omeneşti este că noi, adesea, preferăm propriile planuri în locul a ceea ce este planul cerului pentru noi". „Tragedia vieţii în lucrurile spirituale este să vedem cum o putere de o sută de ori mai mare realizează doar treizeci la sută" *(Idem,* p. 31). „Dumnezeu Se coboară prin mormanul nostru de hotărâri neîmplinite, idealuri fade, speranţe spulberate, conştiinţe veştejite, manifestări nestăpânite, printre talanţii îngropaţi ai nobleţii şi slujirii, să ne facă „robi ai neprihănirii" *(Idem,* p. 46). Aşadar, să punem luminile noastre în sfeşnic, nicidecum sub obroc, neuitând niciodată că, „tot aşa de sigur cum ne este pregătit un loc în locuinţele cereşti, ne este desemnat şi un loc aici pe pământ, unde trebuie să lucrăm pentru Dumnezeu" *(PDH,* p. 327).
Sistemul de transmisiune al lui Dumnezeu. în Apocalipsa 4,5, „fulgerele, glasurile şi tunetele" care ieşeau din scaunul de domnie, înaintea căruia ardeau „şapte lămpi de foc", pot fi numite sistemul de comunicare al lui Dumnezeu. Din această staţie centrală, prin cele „şapte Duhuri ale lui Dumnezeu" - deplina manifestare a Duhului prin întreaga biserică, cele şapte braţe ale sfeşnicului - El trimite fluvii de lumină către întreaga lume.

„Dumnezeu este un lucrător care lucrează fără întrerupere", „îngerii sunt lucrători, slujitorii lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor", şi Dumnezeu plănuieşte ca toţi aceia ale căror inimi au fost luminate

să fie lucrători, „pescari de oameni". Animalul de povară răspunde mai bine scopului creării sale decât o face leneşul... Aceia care aşteaptă un cer de inactivitate vor fi dezamăgiţi, pentru că ordinea cerului nu oferă nici un loc pentru satisfacerea indolenţei... Numai servul credincios va auzi cuvântul de bun venit în bucuria Domnului, de la munca sa" *(SPT,* p. 216; *SPEE,* p. 280).

Pe lângă marea albastră a Galileii,
Trecea demult Mântuitoru-aducător de pace
Şi El chema pe ţărmul mării:
„Veniţi, urmaţi-Mă; pescari de oameni vă voi face".
El cheamă astăzi încă rugător,
Căci tot mai e nevoie de pescari,
Şi cei umili care-au lucrat stăruitor
Vor fi chemaţi în jurul Tronului divin ca cei mai mari.
Autor necunoscut

Binecuvântarea slujirii. Eforturile noastre de a-i ajuta pe alţii şi de a le arăta calea vieţii le vor fi de folos nu numai acestora, „ci ele se vor întoarce în binecuvântare asupra noastră". Acesta a fost planul lui Dumnezeu atunci când ne-a rezervat o parte din Planul de Mântuire. „El le-a oferit oamenilor privilegiul să devină părtaşi de natură divină şi, la rândul lor, să ofere binecuvântări semenilor lor. Aceasta este cea mai înaltă cinste, cea mai mare bucurie, pe care Dumnezeu o poate revărsa asupra oamenilor" *(CCH,* p. 83). O astfel de lumină nu este limitată sau anemică. Ea este descrisă astfel de către Luca: „Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura" (Luca 6,38). Serviciul acceptabil înaintea lui Dumnezeu este determinat de Spiritul lui Hristos. Despre aceia care servesc din motive egoiste, indiferent cât de bună poate apărea servirea lor, este scris: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Rom. 3,12; Ps. 14,3).

Sfeşnicul - un simbol al Duhului Sfânt. Aşa cum am văzut deja, antitipul sfeşnicului cu şapte braţe sunt „cele şapte lămpi de foc care ard înaintea scaunului de domnie şi care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu" (Apoc. 4,5). Acestea sunt „cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul" de către Miel (Apoc. 5,6), ca împlinire a ultimei Sale făgăduinţe, făcute ucenicilor credincioşi că le va trimite pe Mângâietorul, care este Duhul Sfânt; El „vă va învăţa toate lucrurile" (Ioan 16,7; 14,26). Celor care caută, le va descoperi adevărul şi va revărsa peste ei putere spirituală.

După cum în simbolistica sanctuarului pământesc sfeşnicul reprezenta lumina noastră care trebuie să strălucească în slujba lui Dumnezeu, tot astfel, în Sanctuarul ceresc, în toată deplinătatea desăvârşitei sale puteri înşeptite, Duhul Sfânt cercetează toate ungherele întunecoase ale fiecărei inimi „nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea", spre a câştiga sufletele pierdute la ascultare de Cuvântul viu al lui Dumnezeu (Ier. 17,9). Suferinţa Spiritului Sfânt, când cu suspine negrăite (Rom. 8,26) pledează pe lângă oamenii păcătoşi, este reprezentată prin faptul că nu numai aurul era bătut, ci şi untdelemnul folosit pentru sfeşnic era din măsline zdrobite. Prin neglijarea cuvântului, a rugăciunii şi a slujirii, noi neglijăm „o mântuire atât de mare" (Evrei 2,3). Să ne ferim ca nu cumva „să întristăm pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu", pentru că numai prin El putem fi „sigilaţi pentru ziua răscumpărării" (Efes. 4,30; 1,13).

Raportul dintre sfinţire şi îndreptăţire. Termenii „îndreptăţire" şi „sfinţire" sunt de obicei greşit înţeleşi şi prea adesea cu totul neînţeleşi. Frecvent, îndreptăţirea este confundată cu sfinţirea, una fiind privită ca un sinonim pentru cealaltă, în timp ce, de fapt, ele sunt lucruri cu totul diferite. Aşa cum am văzut mai înainte, împăcarea şi îndreptăţirea, ilustrate în curte, au drept urmare naşterea din nou, cu care prilej îndreptăţirea lui Hristos îi este *atribuită* păcătosului pocăit, acoperind toate păcatele sale trecute. Această îndreptăţire nu este căpătată prin faptele Legii (Rom. 3,20.24), ci este un dar din partea lui Iisus Hristos, primit prin credinţă (Rom. 5,16.18). împărtăşirea acestui dar este lucrarea unei clipe.

Dimpotrivă, sfinţirea este lucrarea unei vieţi, în timpul căreia noi trebuie *să ducem* mântuirea noastră până la capăt cu frică şi

cutremur (Fii. 2,12). Această experienţă creştină este o experienţă activă, dinamică, obţinută prin *ascultarea* zilnică de Legea lui Dumnezeu. Aici, prin Hristos, *faptele Legii* se pot vedea în *acţiunile*

vieţii, fără de care credinţa noastră este moartă (Iacov 2,16.17). în timpul acestei experienţe, care durează cât viaţa, neprihănirea lui Hristos este *împărtăşită* creştinului; el devine părtaş de natură divină. Această neprihănire, *atribuită* în curte şi *împărtăşită* în Sfânta, este frumoasă şi plină de însemnătate, pentru că, în Sanctuar, ea este văzută în adevărata ei perspectivă. Prima experienţă, îndreptăţirea, este „recomandarea noastră pentru cer", a doua, sfinţirea, este „pregătirea noastră pentru cer" *(RH,* 4 iunie, 1895). Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credinţă, este începutul vieţii veşnice (Ioan 17,3; 6,54).

Sfinţirea este o experienţă întreită, simbolizată în Sfânta prin masă, altar şi sfeşnic, lucru exprimat în mod impresionant de H. M. Tippett: „în timpul de aşteptare, cei mai binecuvântaţi vor fi aceia care sunt într-o stare de maximă încordare, căutând cu înfocare lucrurile lui Dumnezeu; ei citesc (studiază) cu înfocare Cuvântul lui Dumnezeu şi sunt plini de înfocare în slujire" *(My Lord and I,* p. 311). Acestea sunt cele trei lucruri esenţiale pentru „creşterea" până la starea de om mare în Hristos. Cu ajutorul acestor trei factori, gândul se concentrează asupra lui Hristos şi în felul acesta noi „rămânem" în El. Aceasta este sfinţirea, care, în lumina Sanctuarului, este clară, realizabilă şi bogată în experienţă spirituală.

îndreptăţirea prin credinţă. Aceasta include atât îndreptăţirea, cât şi sfinţirea. Prima este în întregime un act de credinţă, fără faptele Legii, acceptând neprihănirea lui Hristos ca pe un dar gratuit; a doua este „lucrarea lui Dumnezeu în voi", nu numai „a voi" (îndreptăţirea), ci şi „a face", după buna Sa plăcere (sfinţirea) (Fii. 2,12.13). în timp ce îndreptăţirea este primul pas în neprihănirea prin credinţă, sfinţirea este completarea lui. Ambele vin prin credinţă în Hristos. Din clipa în care intrăm pe poartă în curte, până când viaţa muritoare sfârşeşte în Sfânta, întreaga experienţă creştină este neprihănire prin credinţă. Numai astfel poate omul să fie atât îndreptăţit, cât şi sfinţit, pentru ca Hristos să fie totul în toţi (Col. 3,11). Folosind cuvintele lui Petru, se poate ajunge la aceasta: „Daţi-vă şi voi toate silinţele ca să uniţi cu credinţa voastră (îndreptăţirea voastră) fapta

(virtutea)... cunoştinţa, înfrânarea... răbdarea... evlavia... dragostea de fraţi... iubirea de oameni". „Cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închişi şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate" (îndreptăţirea sa), dar „dacă faceţi lucrul acesta... vi se va da din belşug intrare în împărăţia Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos" (2 Petru 1,5-11).

Sfinţirea - paşaportul nostru pentru Sfânta Sfintelor. Dacă neprihă-nirea prin credinţă, care ne este atribuită, ne scapă de *pedeapsa* pentru păcatele noastre din *trecut,* neprihănirea împărtăşită ne scapă zi de zi de sub *puterea* păcatului şi ne dă putere să devenim fii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1,12). Aceasta este ceea ce ne fereşte de cădere şi ne face în stare să ne înfăţişăm „fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24). Dumnezeu a „osândit păcatul în trup", „trimiţând, din pricina păcatului, pe însuşi Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului". El a făcut aceasta pentru ca neprihănirea Sa „să poată fi împlinită *în noi"* (Rom. 8,3.4). Osândind astfel păcatul în trupul Fiului său, El contestă dreptul păcatului de a mai exista în vieţile noastre. „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi" (1 Ioan 2,1). „Toţi aceia care consacră trup, suflet şi spirit lui Dumnezeu vor primi continuu o nouă înzestrare de putere fizică şi mintală. Rezervele inepuizabile ale cerului sunt la dispoziţia lor" *'{HLL,* p. 827). Dacă am rămas credincioşi angajamentelor noastre de la botez în Sfânta - „Locul de întâlnire" -, credincioşi în studierea Cuvântului şi în ascultarea de el, neclintiţi în dependenţa de Răscumpărătorul nostru prin rugăciune şi făcându-ne partea ca trimişi ai lui Hristos, îndemnându-i pe semenii noştri să se împace cu Dumnezeu, dacă aceasta a fost experienţa noastră, la sfârşitul călătoriei vieţii vom fi îmbrăcaţi în haina de nuntă „de in subţire, alb şi curat" (Apoc. 19,8), care este neprihănirea lui Hristos, gata să fim primiţi ca mireasa Mielului (Apoc. 19,7.8). Când vom termina stagiul nostru „în Locul de întâlnire", putem spune împreună cu apostolul Pavel: „De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel Drept" (2 Tim. 4,7). Atunci vom avea Numele Tatălui - caracterul Său - pe frunţile noastre (Apoc. 22,4). Aceasta este sfinţirea; ea este paşaportul nostru pentru intrarea în Sfânta Sfintelor, în prezenţa „slavei Sale" pentru proslăvire (Iuda 24).

Notă. în anul 70 d.Hr., când Ierusalimul a fost distrus de oastea romană, sfeşnicul a fost dus la Roma de către generalul roman Titus ca trofeu al victoriei sale. Fireşte că şi aurul care mai era în sanctuar a fost luat ca pradă, afară de chivot, despre care vom vorbi mai târziu. Ca memorial al triumfului său, s-a construit columna lui Titus, pe care a fost aşezată o mare metopă (placă) reprezentând sfeşnicul. Aceasta a rămas acolo până când Roma a fost distrusă; columna fiind şi ea adusă la ruină.

SECŢIUNEA V

în Sfânta Sfintelor

23

Intrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc

„Timpul hotărât". Profeţia a prezis timpul când Iisus a trecut dincolo de *prima perdea,* în Sfânta Sanctuarului ceresc şi a fost uns ca Mare Preot (Dan. 9,24.27). A fost prezis de asemenea şi timpul când El a intrat dincolo de *a doua perdea,* în Sfânta Sfintelor, în calitate de Judecător (Dan. 8,14; 7,10.13.14). Această lucrare de judecată a lui Hristos, Marele nostru Preot, a fost simbolizată prin lucrarea marelui preot pământesc din Ziua Ispăşirii - ziua judecăţii pentru vechiul Israel. în sanctuarul pământesc, ea era numită curăţirea sanctuarului; în cel din ceruri, curăţirea Sanctuarului ceresc (Dan. 8,14).

Curăţirea sanctuarului pământesc era, în tip, curăţirea vechiului Israel de păcatele care, prin mărturisire şi îndreptare, fuseseră transferate asupra sanctuarului. Curăţirea Sanctuarului ceresc, nu în tip, ci în realitate, consta din ştergerea păcatelor iertate ale celor ce formează Israelul răscumpărat, care în timpul vieţii lor au fost raportate în cărţile Sanctuarului ceresc şi au mers înainte la judecată (1 Tim. 5,24).

Prin rânduiala divină, Ziua Ispăşirii avea loc „în luna a şaptea, în ziua a zecea a lunii" (Lev. 16,29.30). Data aceasta nu se schimba niciodată - era „o lege veşnică" (vers. 29.34). Tot astfel, Ziua antiti-pică a Ispăşirii, adevărata zi a judecăţii din Sanctuarul de sus, din cer, avea o dată stabilită de Dumnezeu, şi această dată nu putea fi schimbată. Referindu-se la aceasta, Pavel zice: „El a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta" (Fapte 17,31). După cum Ziua Ispăşirii avea loc la sfârşitul unui ciclu de serviciu anual, tot astfel „timpul hotărât" avea să aibă loc „la vremea sfârşitului", „căci vedenia aceasta priveşte vremea sfârşitului" (Dan. 8,19.17). „Timpul hotărât" pentru serviciul

din Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc este tot atât de precis cum era şi Ziua Ispăşirii din sanctuarul pământesc. Lucrul acesta este descoperit în Daniel 8,13.14. „Am auzit pe un sfânt vorbind; şi un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: 'în câtă vreme se va împlini vedenia?... Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaş şi oştirea?' Şi el mi-a zis: 'Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sfântul Locaş va fi curăţit'", sau „restabilit", aşa cum Moffatt şi alte autorităţi în materie redau această expresie. Daniel a fost îndemnat să ascundă şi să pecetluiască „până la vremea sfârşitului" acea parte din profeţia sa, care este în legătură cu zilele din urmă (Dan. 12,4). Până nu venea vremea aceasta, nu putea fi vestită o solie despre judecată, bazată pe împlinirea acestor profeţii" *(TV,* p. 356)

Numele ebraic al „acelui alt sfânt care vorbea" este „Palmoni, Socotitorul Minunat" (Dan. 8,13 - trd. marg.). Aceasta se referă în mod evident la Hristos (Dan. 10,21), Cel care cunoaşte şi socoteşte orice „timp hotărât". Celălalt sfânt era Gabriel (vers. 16). Importanţa neobişnuită a acestei profeţii cu privire

la restaurarea şi curăţirea Sanctuarului ceresc, judecata din Daniel 7,10, care a început la încheierea celor 2300 de zile profetice, reiese din faptul că Mihail (Hristos) în persoană a venit cu Gabriel să-i dea lui Daniel „lumină şi înţelegere" cu privire la „vedenie" (Dan. 9,22.23). în Dan. 10,21,'Gabriel mai spune: „Nimeni nu mă ajută, în afară de Voievodul vostru, Mihail".
Profeţia „vremii" sfârşitului. în foarte multe privinţe, această profeţie este una dintre cele mai importante din Biblie. Nici o alta nu conţine atât de multe date, ceea ce face din ea o profeţie privitoare la *„vreme", „timp".*
1. Ea a început atunci când s-a dat porunca „pentru rezidirea Ierusalimului", în anul 457 î.Hr. (Dan. 9,25; Ezra 7 - trd. marg.)
2. în perioada de 70 de săptămâni, alocată iudeilor (Dan. 9,24), la terminarea celor 7 săptămâni (49 de ani), după „darea poruncii", clădirea zidului Ierusalimului a fost terminată (Dan. 9,25).
' 3. Botezul lui Hristos ca „Mesia" (Cel Uns) a avut loc la sfârşitul celor 62 de săptămâni după terminarea zidului, sau la 69 de săptămâni după „darea poruncii" - 27 d.Hr. (Dan. 9,26).
4. Naţiunea iudaică a fost lepădată la sfârşitul ultimei săptămâni (a şaptezecea), 34 d.Hr.

5. Curăţirea Sanctuarului ceresc, judecata „casei lui Dumnezeu", a început la sfârşitul celor 2300 de zile, 1810 ani după anul 34, adică la 1844 d.Hr. (Dan. 8,14).
Nu poate fi nici o îndoială că cele 2300 de zile, care au început în anul 457 î.Hr., s-au întins până în anul 1844, „vremea sfârşitului", „vremea hotărâtă", „când va avea loc sfârşitul" (Dan. 8,17.19). Potrivit cu cea mai bună informaţie la îndemână, ziua a zecea a lunii a şaptea a anului 1844 a căzut la 22 octombrie, după calculul iudaic. Toate evenimentele cuprinse în această perioadă, de la început şi până la terminarea ei, s-au împlinit la timp, un timp prezis cu exactitate.
Această profeţie nu este numai cea mai lungă, ci şi *ultima* profeţie dată de Inspiraţie. Despre ea, îngerul îi declară lui Ioan: „Nu va mai fi nici un timp" (Apoc. 10,6); adică, după expirarea ei, nu va mai fi nici un alt *timp profetic* precizat, nici măcar acela care să dea ceasul celei de a doua veniri a lui Hristos, pentru că Iisus a zis: „Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Marcu 13,32). Tatăl Şi-a rezervat cuvenitul privilegiu de a anunţa Universului ziua şi ceasul când Fiul Său Se va arăta pe norii cerului *(EV,* p. 15, 34, 285). Aşadar, după încheierea celor 2300 de zile, la 1844, oricine încearcă să fixeze un *timp* pentru a doua venire a lui Hristos îşi asumă o prerogativă care îi aparţine lui Iehova.
O altă trăsătură care face ca această profeţie să fie remarcabilă este că ea descoperă exact timpul a două dintre cele mai importante evenimente din Planul de Mântuire, şi anume timpul când Hristos avea să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru lume şi timpul când El avea să înceapă „judecata casei lui Dumnezeu". Să ne mai mirăm atunci că Hristos, „Minunatul Socotitor", Cel care a calculat vedenia, a venit personal să răspundă la întrebarea: „în câtă vreme se va împlini vedenia?" şi să-i spună lui Daniel: „Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi, Sanctuarul va fi curăţit" (Dan. 8,13.14)?
Alte două evenimente, strâns legate de această profeţie, se impun atenţiei. *La începutul ei,* în 457 î.Hr., când a fost dată porunca pentru rezidirea Ierusalimului" (Dan. 9,25), „o foarte mare adunare de bărbaţi, femei şi copii" (Ezra 10,1; 2,64.65; 8,3-14.18-20) au părăsit ţara robiei lor şi s-au înapoiat în Sion. Aceştia au alcătuit *populaţia Ierusalimului pământesc.* La *sfârşitul* celor 2300 de zile, chemarea

Judecăţii a răsunat: „Pregăteşte-te să întâmpini pe Dumnezeul Tău, Israele!" (Amos 4,12) - pregătiţi-vă să părăsiţi ţara captivităţii voastre şi să vă îndreptaţi spre Sionul *ceresc!* Cei care răspund acestei chemări vor fi socotiţi *cetăţeni ai Ierusalimului ceresc.* La data aceea, 1844, a început să se alcătuiască populaţia Ierusalimului ceresc din aceia din „casa lui Dumnezeu", care au trecut proba judecăţii.
Cele două părţi ale slujbei cereşti. După cum serviciul pământesc era alcătuit din două etape, cel zilnic şi cel anual, fiecare ocupând o perioadă, tot astfel serviciul ceresc constă din două subîmpărţiri distincte: prima, care a început atunci când Hristos S-a înălţat ca să slujească în calitate de Mare Preot, şi a doua, atunci când El a început să acţioneze ca Judecător. Prima, în Sfânta Sanctuarului ceresc, a continuat *până la 1844;* a doua, în Sfânta Sfintelor, este în desfăşurare *de la 1844* încoace. întreaga perioadă de la 1844 până la încheierea timpului de har este antitipul vechii Zile a Ispăşirii, ziua judecăţii vechiului Israel.
Mijlocirea continuă în timpul judecăţii. In Ziua Ispăşirii, marele preot aducea la îndeplinire nu numai

slujba specială în Sfânta Sfintelor, ci şi în curte, unde se aducea jertfa rânduită din fiecare zi -„arderea de tot necurmată", care înfăţişa ispăşirea continuă a lui Hristos (Num. 28,3.4). Tot astfel, în Sfânta, pe altarul de aur, marele preot ardea tămâia zilnică, simbol al meritelor neprihănirii lui Hristos (Lev. 16,12), la care toţi aveau acces. Astfel, după cum marele preot, în ziua tipică a judecăţii, oficia în curte şi în Sfânta, ca mijlocitor, precum şi ca judecător în Sfânta Sfintelor, tot aşa şi Hristos, Marele nostru Preot ceresc, în timpul judecăţii *reale,* acţionează nu numai ca Judecător, ci şi ca Mijlocitor, continuând „să pledeze cu sângele Său" şi meritele propriei Sale neprihăniri „în sprijinul păcătoşilor" (Vezi *TV,* p. 428, 429). Cât de recunoscători trebuie să fim că, atâta vreme cât durează timpul de probă, există speranţă pentru toţi. încă putem să ne apropiem de tronul harului şi să aflăm ajutor.

Viziunea lui Daniel despre Tribunalul din ceruri. Când marele orologiu al vremii a bătut ceasul pentru sfârşitul celor 2300 de zile -începutul zilei antitipice a zecea din luna a şaptea -, Tatăl, care până la data aceasta şezuse cu Hristos în Sfânta Sanctuarului ceresc, Şi-a mutat tronul în Sfânta Sfintelor, pregătindu-Se pentru începerea judecăţii *{EV,* p. 55).

Scena din Sfânta Sfintelor din ceruri cu prilejul acesta este, fără îndoială, una dintre cele mai înfricoşătoare din câte au avut loc de la darea Legii pe muntele Sinai. Descriihd-o, Daniel zice: „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc, şi roatele lui, ca un foc aprins. Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile" (Dan. 7,9.10), s-au deschis înaintea Legii slobozeniei, care a fost călcată şi prin care va fi judecată orice faptă (Iacov 2,12).

Viziunea lui Ioan despre Tribunalul ceresc. Şi Ioan, la rândul său, descrie aceeaşi scenă. „Iată", zice el „că o uşă era deschisă în cer" (a doua perdea -*prima* perdea reprezenta intrarea în cer) „şi iată că în cer era pus un scaun de domnie şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva (Tatăl). Cel ce şedea pe el avea înfăţişarea unei pietre de iaspis şi de sardiu; şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu, ca o piatră de smarald la vedere. împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci şi patru de scaune de domnie; şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni, îmbrăcaţi în haine albe; şi pe capete aveau cununi de aur (semne ale biruinţei şi răsplătirii)... în mijlocul scaunului de domnie stau patru făpturi vii" (Apoc. 4,1-6). Cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni nu se aflau în scena prezentată lui Daniel, probabil pentru motivul că ei au fost după zilele lui Daniel „răscumpăraţi" de pe pământ şi făcuţi „preoţi" pentru Dumnezeu (Apoc. 5,8-10). „M-am uitat... şi am auzit glasul multor îngeri împrejurul scaunului de domnie" (Apoc. 5,11).

în limba greacă, versetul 1 din Apocalipsa 4 este redat astfel: „O uşă (a doua perdea) a fost *deschisă* în cer". Când a fost deschisă această „uşă", Ioan, continuând descrierea lucrării care se desfăşoară în sala Tribunalului de sus, a văzut nu numai tronul lui Dumnezeu, antitipul chivotului din Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc, dar a mai văzut şi „şapte lămpi de foc care ardeau *înaintea tronului",* antitipul sfeşnicului cu şapte braţe, care se afla în prima despărţitură i sanctuarului pământesc (Apoc. 4,5; Ex. 40,24). Cu alt prilej, el a

văzut „altarul de aur, care era *înaintea tronului",* antitipul altarului tămâierii din prima despărţitură a sanctuarului pământesc (Apoc. 8,3). Oare nu arată aceste texte că uşa dintre cele două despărţituri fiind „deschisă" - Ioan a avut privilegiul să privească atât în Sfânta, cât şi în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc?

în aşteptarea Apărătorului. în Sfânta Sfintelor, „în veşnicia Sa liniştită" *(DV,* p. 417), Tatăl aşteaptă; cei doi heruvimi acoperitori aşteaptă - unul la dreapta Sa şi altul la stânga Sa - garda de onoare a tronului lui Dumnezeu *(PP,* p. 357). Cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni aşteaptă. Vasta mulţime de îngeri aşteaptă; în sala de primire a Regelui regilor, ei aşteaptă - îngeri care excelează în putere, slujitori ai Săi, „care fac voia Sa, ascultând de glasul Cuvântului Său, de zece mii de ori zece mii şi mii de mii" *(TV,* p. 511). Toţi sunt într-o solemnă expectativă.

Ce aşteaptă ei oare? Cel îmbătrânit de zile este aşezat pe tronul Său; preoţii asistenţi sunt pe tronurile lor; martorii îngereşti sunt la locurile lor; totul este gata pentru judecată; cărţile care conţin rapoartele despre viaţa acelora ce urmează a fi judecaţi sunt deschise, gata pentru a fi cercetate. Ce mai lipseşte? Şi ei încă aşteaptă; nerăbdători, aşteaptă. Ei aşteaptă sosirea Avocatului, lisus Hristos Cel drept (1 Ioan

2,1). Judecata nu poate începe până ce nu vine Cel care trebuie să pledeze cu meritele sângelui Său pentru păcătoşii pocăiţi, pentru ca păcatele lor să poată fi şterse.
A treia sărbătorire triumfală a lui Hristos. Acum, El intră! Iată-L! „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, şi iată că pe norii cerurilor a venit Unul ca un fiu al omului (nori de îngeri, „carele lui Dumnezeu" - Ps. 68,17); a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile (Tatăl), şi ei (îngerii) L-au adus (pe Fiul Omului) înaintea Lui" - înaintea Tatălui (Dan. 7,13). într-un car de foc, El (lisus) a trecut dincolo de a doua perdea *(EV,* p. 251). „Iată, Domnul vine într-un foc, şi carele Lui sunt ca un vârtej" (îs. 66,15). Ce scenă impresionantă! După cum un cuceritor puternic, purtat de admiratorii săi, tovarăşi de luptă, este adus în mod victorios spre a fi onorat, tot aşa nori de îngeri cereşti îl escortează pe Generalul lor victorios, în măreţie cerească, dincolo de „a doua perdea" spre scena lucrării Sale finale pentru salvarea familiei omeneşti. Nici un alt eveniment atât de important şi atât de solemn n-a avut loc

vreodată mai înainte în Universul lui Dumnezeu. împăratul cerului înaintează să facă judecata casei lui Dumnezeu şi să mărturisească înaintea Tatălui pe aceia care L-au mărturisit înaintea oamenilor (Mat. 10,32).
Hristos înaintează spre Cel îmbătrânit de zile, ca să primească „stăpânire, slavă şi putere împărătească" (Dan. 7,14), „care îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor... Marele nostru Preot păşeşte în Sfânta Sfintelor spre a începe lucrarea judecăţii de cercetare" *(TV,* p. 490).
Vedenia lui Isaia asupra acestei scene. După cum îngerii care L-au însoţit pe lisus când S-a înălţat la cer, ca să-Şi înceapă lucrarea în Sfânta Sanctuarului ceresc, au fost întâmpinaţi cu exclamaţia plină de bucurie: „Cine este acest împărat al slavei?", tot astfel, El este întâmpinat şi acum de corul ceresc. îngerii nu obosesc niciodată să-L onoreze din pricina jertfei Sale neegoiste şi a minunatei mântuiri pe care El a făurit-o pentru familia omenească.
„Cine este acesta care vine... cu veşmintele vopsite în purpuriu,
Cu haine mai roşii decât vinul?" întreabă ei,
„Cine este, împodobit cu splendoare,
înaintând în tăria Sa,
Radiind de biruinţa Sa,
Puternic Campion?" (Moffatt) Răspunsul, ca un ecou, vine de la Acela care conduce această procesiune strălucitoare:
„Eu, care vorbesc cu dreptate,
Puternic să mântuiesc". îngerii care aşteaptă par să nu fie mulţumiţi cu un răspuns atât de modest; ei doresc nespus ca iubitul lor Comandant să primească onoarea care I se cuvine datorită jertfei Sale pentru salvarea oamenilor; astfel că întreabă iarăşi:
„Dar pentru ce îţi sunt hainele roşii,
Şi veşmintele Tale, ca veşmintele celui ce calcă în teasc?" Apoi vine răspunsul:
„Eu singur am călcat în teasc,
Şi nici un om dintre popoare nu era cu Mine...
M-am uitat, şi nimeni nu-Mi venea în ajutor;
Eram uimit că nimeni nu era să mă ajute,

Astfel că puterea Mea mi-a câştigat biruinţa, Urgia Mea m-a sprijinit, Căci în inima Mea era o zi de răzbunare. Şi venise anul celor răscumpăraţi ai Mei, Vremea eliberării poporului Meu venise." (îs. 63,1-5) „A venit ceasul judecăţii Lui" (Apoc. 14,7). „Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea; Aşa că sângele lor a ţâşnit pe veşmintele Mele, Şi Mi-am mânjit toate hainele cu el". (îs. 63,3) Prin aceste cuvinte, Isaia descrie grozăvia bătăliei neîncetate dintre Hristos şi Satana, de la ordinul lui Irod de a-i omorî pe toţi copiii „de la doi ani în jos" (Mat. 2,16), în efortul său de a-L distruge pe Hristos, până la conflictul final. Apoi, întorcându-Şi privirile de la acest tablou al suferinţelor şi luptelor Sale, spre a aduce slavă bunătăţii lui Dumnezeu, el continuă:
„Voi vesti îndurările Domnului, Faptele Lui minunate, După tot ce a făcut Domnul pentru noi, Voi spune marea Lui bunătate faţă de casa lui Israel, Căci i-a făcut după îndurările şi bogăţia dragostei Lui, Când El a zis: 'Negreşit, ei sunt poporul Meu, Nişte copii care nu vor fi necredincioşi', Şi astfel El S-a făcut Mântuitorul lor". (îs. 63,1-8) Cu această cântare de adorare şi laudă, îngerii care îl însoţesc pe Hristos îl poartă înaintea Celui îmbătrânit de zile. Aceasta era a treia sărbătorire triumfală a lui Hristos

- foarte potrivită introducere la cel mai important eveniment, când El ia „cădelniţa de aur" (Apoc. 8,3.4) şi începe ultima Sa lucrare de mijlocire pentru omul căzut.
Tatăl îi zice bun venit Fiului Său. Când Iisus Se apropie de Tatăl, în carul Său scânteietor, înconjurat de îngeri, însoţit de mii de alte care de îngeri, din scaunul de domnie ies „fulgere, glasuri şi tunete" (Apoc. 4,1.5). Ce sunt aceste fulgere, glasuri şi tunete? Cele patru făpturi vii, care erau în mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul lui (Apoc. 4,6), „când alergau şi se întorceau, erau ca fulgerul" (Ezech. 1,14) când execută poruncile Aceluia care stă pe tron, al Cănii glas era „ca vuietul unui tunet puternic" (Apoc. 14,2; Ps. 104,7).

Când începe judecata, Tatăl îl invită pe unicul Său Fiu să stea cu El pe tronul Său (Apoc. 14,21), „la dreapta lui Dumnezeu" (Col. 3,1). *Cine este Judecătorul?* „Cel îmbătrânit de zile este Dumnezeu Tatăl... El este Acela care prezidează judecata. „Sfinţii îngeri, în calitate de slujitori şi martori, iau parte la marele tribunal" *(TV,* p. 489). Dar „Hristos a fost făcut Judecător. Nu Tatăl este Judecătorul. Nici îngerii. Acela care a luat asupra Sa natura omenească şi a trăit în această lume o viaţă desăvârşită urmează să ne judece" (Evrei 2,17.18; *M 9,* p. 185). Numai Acela care a luat asupra Sa natura omenească şi „a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat", numai Acela care „are milă de slăbiciunile noastre", este cu adevărat calificat să ne fie Mare Preot sau Judecător (Evrei 4,15). „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului". „Şi I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului" (Ioan 5,22.27). „Hristos însuşi va decide cine sunt vrednici să locuiască împreună cu familia cerească. El va judeca pe orice om după cuvintele si faptele Sale" *(DH,* p. 74).

24

Intrarea creştinului în Sfânta Sfintelor

Sfinţirea - paşaportul nostru pentru Sfânta Sfintelor. După cum îndreptăţirea primită în curte este paşaportul creştinului pentru Sfânta, tot astfel sfinţirea realizată în Sfânta este paşaportul pentru Sfânta Sfintelor. Dar, deoarece sfinţirea nu este terminată până ce viaţa pe pământ nu se încheie, sau timpul de probă nu se sfârşeşte, creştinul care şi-a încheiat lucrarea vieţii sale intră în Locul Preasfânt - Sfânta Sfintelor - pentru judecată, nu în persoană, ci prin raportul vieţii sale, care a fost scris în cărţile cerului. De la începerea judecăţii, în 1844, toţi, atât cei vii, cât şi cei morţi, ale căror nume au fost scrise în cartea vieţii, s-au aflat în timpul judecăţii - judecata casei lui Dumnezeu.
A doua perdea şi semnificaţia ei. La intrarea în Sfânta Sfintelor, era „a doua perdea" (Evrei 9,3). Aceasta era la fel ca prima perdea, care era la intrarea în Sfânta. Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Să faci apoi o perdea albastră, purpurie şi cărămizie, de in subţire răsucit; să fie lucrată cu măiestrie şi să aibă pe ea heruvimi. S-o prinzi de patru stâlpi de salcâm, poleiţi cu aur... şi să stea pe patru picioare de argint. Să atârni perdeaua de copci" (Ex. 26,31-33.6.11).
Că această perdea, cu stâlpii ei, îl reprezenta pe Hristos, se poate vedea din diferite detalii: culorile regale - albastru, purpuriu şi cărămiziu -, inul subţire răsucit, cei patru stâlpi şi picioarele lor, lemnul, aurul şi argintul - toate, aşa cum s-a explicat mai înainte, îl reprezintă pe Răscumpărătorul nostru în diferitele faze ale lucrării Sale răscumpărătoare.
Perdeaua - trupul Său. Pavel declară lămurit că perdeaua reprezenta trupul lui Hristos.

El zice: „Astfel dar, fraţilor, fiindcă prin sângele lui Iisus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă şi vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credinţă deplină, cu inimile stropite şi curăţite de un cuget rău" (Evrei 10,19-22). Perdeaua îl reprezenta pe Hristos în trupul Său făcut păcat pentru noi. Faptul că era agăţată pe „patru" stâlpi, arată de asemenea că ea îl reprezenta pe Hristos, tot aşa cum cele patru evanghelii descriu şi arată cele patru faze ale vieţii pământeşti a lui Iisus, atunci când El a trăit în trup printre oameni.
După cum perdeaua îl despărţea pe preot de Locul Preasfânt, unde prezenţa lui Dumnezeu se manifesta în Şekina de deasupra milostivitorului, tot aşa păcatul ne-a despărţit pe noi de Dumnezeu. Dar Hristos, în trupul Său omenesc, a luat asupra Sa păcatele noastre. El a luat locul nostru, al celor despărţiţi de Dumnezeu, pentru ca noi să putem fi readuşi în prezenţa lui Dumnezeu. Acoperind - ca şi

cu o perdea - divinitatea Sa cu natura omenească, El a devenit Mijlocitor între Dumnezeu şi omul păcătos, spre a da posibilitatea ca, în cele din urmă, să vedem faţa Sa. Când lucrarea răscumpărării se încheia, „poporul lui Dumnezeu are... părtăşie directă cu Tatăl şi cu Fiul", „fără să mai fie între ei o perdea întunecoasă" (7V, p. 695, 696). Atunci se va realiza mult aşteptata împlinire a profeţiei: „Iată Cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21,3).

Când Iisus a murit pe cruce, perdeaua s-a rupt „de sus până jos" (Mat. 27,51), prin mâna lui Dumnezeu. Perdeaua sfâşiată reprezenta trupul frânt al lui Iisus Hristos. Era semnul dat de profetul Daniel spre a arăta când aveau să înceteze „jertfa şi darul de mâncare" (Dan. 9,27; Mat. 27,50.51). Atunci, Sfânta Sfintelor, ne mai fiind un loc sacru, a fost expusă privirilor omeneşti. Şekina n-avea să se mai manifeste acolo. Printr-o hotărâre divină, serviciul sfânt din sanctuarul pământesc ajunsese la punctul său final. De aici înainte, Hristos însuşi în ceruri urma să fie Sanctuarul nostru. Atunci, tot ce a mai rămas din perdea - simbol al trupului Său zdrobit şi sângerând - sunt semnele glorioase din coasta şi din mâinile Sale, urme care vor străluci veşnic ca nişte „raze" (Hab. 3,4).

Perdeaua - un raport (arhivă, proces verbal). în serviciul simbolic, toate păcatele mărturisite erau, pe o cale oarecare, transferate asupra sanctuarului, dar nu totdeauna în acelaşi fel. Când păcătuia preotul care avea ungerea sau întreaga adunare, în ambele cazuri, preotul afunda degetul în sângele jertfei pentru vină şi stropea de şapte ori (împăcare deplină) „înaintea perdelei" (Lev. 4,6.17). *Dicţionarul ebraic* al lui Strong traduce expresia „înaintea perdelei" prin *„în faţa perdelei", „în partea din faţă a perdelei",* arătând că perdeaua era într-adevăr atinsă de sângele jertfei pentru păcat; ea purta „amprenta" marelui preot. Aceasta ilustrează faptul că Iisus „a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn" (1 Petru 2,24).

Aceste „amprente" ale marelui preot făceau din perdea un păstrător al rapoartelor, arătând că păcatul a fost mărturisit şi iertat, şi a mers mai înainte la judecată (1 Tim. 5,24). „Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi se lasă de ele capătă îndurare" (Prov. 28,13). Aceste rapoarte ale păcatelor mărturisite rămâneau pe perdea până în Ziua Ispăşirii, când sanctuarul era curăţit şi toate păcatele mărturisite erau şterse, în simbol.

Neînţelegând gândul acesta, unii ar putea exclama: „Cu siguranţă că acea frumoasă broderie nu putea fi mânjită de sânge!" Dar viaţa fără păcat a lui Iisus nu era mai mult decât o perdea de in subţire, în culori regale, bogat brodată cu aur? Totuşi nelegiuirile noastre ale tuturor nu au fost puse asupra Lui, pentru ca prin rănile Lui noi să putem fi vindecaţi (îs. 53,5.6)? După cum marele preot stropea în faţa perdelei cu sângele jertfei aduse pentru „întreaga adunare a lui Israel" (Lev. 4,13.17), tot aşa Hristos, luând păcatele noastre în trupul Său, „a deschis calea spre tronul Tatălui şi, prin mijlocirea Sa, dorinţa sinceră a tuturor acelora care vin la El prin credinţă poate fi prezentată înaintea lui Dumnezeu" *(TV,* p. 499).

Perdeaua „reînnoită în fiecare an". Ni se spune că perdeaua era „reînnoită în fiecare an" *(SP,* p. 3, 166. 167). Aceasta nu înseamnă că perdeaua era dată jos la sfârşitul fiecărui an şi pusă în locul ei una nouă. Perdeaua nu era niciodată dată jos, decât atunci când tabăra se muta din loc în loc, prilej cu care ea era mânuită cu evlavie. Dacă la sfârşitul fiecărui ciclu anual de serviciu ar fi fost pusă o nouă perdea, ar fi trebuit să fi fost confecţionate aproape 500 de perdele noi, dintre care 40 în timpul peregrinării prin pustie, înainte

de a se fi construit un templu permanent la Ierusalim, şi mai mult de 1500, înainte ca perdeaua să fi fost „sfâşiată" la moartea lui Hristos. Orice, o casă, un veşmânt sau orice altceva, poate fi „reînnoit", fără a fi *„înlocuit"* prin altul. De fapt *„reînnoire"* nu înseamnă *înlocuire.* După *Webster,* înseamnă „a restaura", „a renova". Ceva mai mult, înlocuirea perdelei în fiecare an ar fi răpit cu siguranţă sensul simbolului prin care perdeaua reprezenta trupul Domnului Hristos, pentru că atunci Hristos ar fi trebuit să moară de mai multe ori sau altul l-ar fi luat locul (Evrei 9,25).

Atunci, cum era „reînnoită" perdeaua? Aceasta este o întrebare potrivită şi cere un răspuns clar şi satisfăcător. Cu egală îndreptăţire, mai putem întreba: Cum erau îndepărtate petele de sânge de pe milostivitor, de pe altarul de aur şi de pe alte locuri, pe care, în mod simbolic, păcatul fusese transferat?

Cineva ar putea sugera ideea că, din moment ce leviţii aveau însărcinarea să se îngrijească de sanctuar (Num. 1,35), era datoria lor să îndepărteze petele de sânge la terminarea slujbei anuale. Leviţii erau în mod anume puşi deoparte, prin poruncă divină, ca să-i ajute pe preoţi (Num. 8,4-24). Dar singurul timp când li se îngăduia să intre în vreuna dintre despărţiturile sanctuarului era atunci când tabăra se muta dintr-un loc într-altul. Şi chiar atunci, nu intrau în sanctuar ca să facă lucrarea lor în cortul întâlnirii, până ce uneltele nu erau acoperite de preoţi (Num. 4,15.20; 18,3). Toate aceste texte nu-i exclud ele oare pe leviţi de a fi avut vreo parte la curăţirea sanctuarului de aceste pete de sânge? Cuvântul inspirat al lui Ieremia declară că păcatul nu poate fi îndepărtat prin spălarea „cu silitră" sau „cu multă sodă" (Ier. 2,22). îndepărtarea păcatului este o minune a harului divin. N-ar reieşi, deci, de aici că răspunsul dat de F. C. Gilbert, o autoritate în probleme iudaice, este biblic şi corect? El spune că, în Ziua Ispăşirii, această draperie bogată, ca şi alte părţi ale sanctuarului, unde era depus sângele, erau „restabilite în mod miraculos" la curăţenia lor originală? Sângele ţapului pentru Domnul, pe care marele preot îl folosea în toate componentele sanctuarului în Ziua Ispăşirii, „era folosit ca să cureţe sanctuarul de păcatele poporului" (Lev. 16,19). în felul acesta, el simboliza sângele lui Hristos, care singur putea curaţi de păcat" *(FF,* p. 225).

Dincolo de perdea. Aşa cum s-a văzut deja, atâta vreme cât a vieţuit pe pământ, Hristos n-a intrat niciodată în Sfânta sau în Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc (Evrei 9,24). Ca israelit, El a rămas în curte, singurul loc unde aveau acces israeliţii. Din curte, El n-a mers mai departe până după înălţarea Sa, când a fost uns pentru preoţie. La data aceea, El a intrat în slujba Sa preoţească în Sfânta Sanctuarului *ceresc.* Când a început *judecata,* în anul 1844, El a trecut în Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc. Prin credinţă în Marele nostru Preot, care a intrat în ceruri dincolo de „perdeaua a doua", şi noi putem intra în „Locul Preasfânt" (Evrei 9,3).

Ce semnificaţie are pentru noi intrarea dincolo de perdea? Ce diferenţă poate fi în a-L urma pe Hristos prin credinţă în Sfânta Sfintelor sau a rămâne afară? Răspunsul se află într-o altă întrebare: Ce diferenţă a fost pentru iudei, care, prin necredinţă, au refuzat să-L urmeze pe Hristos atunci când El a părăsit curtea sanctuarului pământesc şi a început slujba Sa în Sfânta Sanctuarului *ceresc?* Cunoaştem răspunsul. A însemnat lepădarea lor de către Răscumpărător. Tot aşa stau lucrurile şi cu noi. Trebuie să îl urmăm pe Hristos acolo unde El ne deschide calea, altfel nu putem beneficia de ispăşirea Sa şi în final vom fi tăiaţi din poporul Său.

în Sfânta Sfintelor. Sfânta Sfintelor reprezintă sala de audienţă a Celui Preaînalt. Este locul cel mai sacru din Sanctuar, unde este chivotul sfânt, scânteind de aur, în care se află cele două table de piatră pe care sunt scrise Cele Zece Porunci, „legea slobozeniei" prin care „toţi vor fi judecaţi" (Iacov 2,12, *EV,* p. 252). Acest chivot era străjuit de cei doi heruvimi de aur. Deasupra chivotului era capacul ispăşirii. Aici - între şi deasupra celor doi heruvimi -, se descoperea Şekina, manifestarea vizibilă a slavei lui Dumnezeu. Pe milostivitor, între îngeri, era căderniţa de aur (Evrei 9,3.4; *EV,* p. 32, 252), aşezată acolo de marele preot când intra, iar în restul timpului păstrată în Sfânta, unde era şi altarul de aur, ambele folosite pentru arderea tămâiei *(EV,* p. 251, 252). Din ea se ridica fumul de tămâie care, ca şi un văl, acoperea slava Şekinei şi umplea încăperea cu o mireasmă aleasă.

Pe pereţii de aur care împrejmuiau chivotul erau chipuri de îngeri, în timp ce pe perdea şi pe acoperitoarea de in care alcătuia tavanul, erau chipuri de heruvimi bogat brodaţi cu fire strălucitoare de aur.

Aceşti îngeri strălucitori de fiecare parte reprezintă mulţimea de îngeri „nenumăraţi", care stau în jurul tronului lui Dumnezeu, în timp ce albastrul, purpuriul şi cărămiziul tavanului şi perdelei, reflectate în galbenul aurului, sugerează curcubeul din jurul tronului, întreaga încăpere este orbitor de strălucitoare, datorită prezenţei Şekinei, a cărei măreţie este reflectată pretutindeni de aurul dimprejur. Toate acestea nu sunt „decât o slabă reflectare a măreţiei templului din ceruri, marele centru al lucrării pentru răscumpărarea omului" *(PP,* p. 349). Nu este de mirare, deci, că ni se spune că nici o limbă nu poate descrie slava scenei cereşti.

încăperea curăţirii. Un nume potrivit pentru Locul Preasfânt este „încăperea curăţirii", pentru că aici, în Ziua Ispăşirii, toate păcatele mărturisite erau în mod figurat şterse, iar sanctuarul era curăţit. Biblia recunoaşte trei agenţi curăţitori - apa, focul şi sângele. Apa este folosită la botez; focul, în final, va distruge orice urmă de păcat din Univers; sângele face ca atât apa, cât şi focul să aibă efect. „Sângele lui Iisus Hristos ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 1,7). De la 1844 încoace, de peste un secol şi

jumătate, locuitorii pământului au trăit şi trăiesc în timpul marii Zile a Ispăşirii antitipice. Astăzi, judecata este în desfăşurare şi cărţile sunt deschise. Astăzi, cazurile celor morţi, care au dat dovadă de dragoste şi slujire către Dumnezeu şi ale căror nume au fost scrise la un moment dat în cartea vieţii, trec prin faţa marelui Judecător. Mari şi mici stau înaintea Lui şi sunt judecaţi „după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acestea" (Apoc. 20,12).

Ne apropiem de sfârşitul călătoriei. Ne aflăm în timpul când „va fi un mare cutremur în ţara lui Israel" (Ezech. 38,19). Pentru mulţi, timpul de probă se încheie acum. Sunt primiţi numai aceia care sunt sfinţiţi. Toţi ceilalţi vor fi zguduiţi şi în final nimiciţi, tăiaţi din poporul lui Dumnezeu. „Tăiaţi" sau „curăţiţi". De care parte vei fi tu? De care parte voi fi eu?

încăperea slăvită. Sfânta Sfintelor, plină de slava Şekinei, a mai fost numită şi *încăperea slăvită.* Ce semnificaţie are aceasta în experienţa noastră personală? Ultima rugăciune a lui Hristos pentru ucenicii Săi, înainte de răstignire, a fost: „Acum, Tată, proslăveş-te-Mă la Tine însuţi cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea" (Ioan 17,5). „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu"

(vers. 22). Cum putem noi căpăta această slavă? Numai printr-o experienţă creştină personală şi dăinuitoare. Dacă, prin experienţa din curte, neprihănirea lui Hristos ne-a fost atribuită, acoperind toate păcatele noastre din trecut şi oferindu-ne împăcarea şi îndreptăţirea; dacă, în Sfânta, ne este acum împărtăşită neprihănirea, elibe-rându-ne zi după zi de sub puterea păcatului, fapt care ne duce la sfinţire, şi dacă rămânem neclintiţi şi credincioşi până la sfârşitul vieţii, atunci, şi numai atunci, vom fi pregătiţi pentru glorificarea, simbolizată prin Sfânta Sfintelor.

îndreptăţirea, lucrarea unei clipe, şi sfinţirea, lucrarea unei vieţi întregi, ne pregătesc pentru glorificare, care şi ea este lucrarea unei clipe. Ea este împărtăşită la a doua venire a lui Hristos, „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă". Atunci, noi, care „am purtat chipul celui pământesc", „vom purta şi chipul Celui ceresc" (1 Cor. 15,51.52.49), căci chipul lui Dumnezeu, după care a fost creat omul, va fi pe deplin restatornicit. Atunci vom fi ca El, nestricăcioşi şi nemuritori. Aceasta este experienţa sanctuarului pământesc preînchipuită prin Sfânta Sfintelor.

Experienţa vieţii fiecărui copil al lui Dumnezeu, care este biruitor, este simbolizată prin cele trei părţi ale Sanctuarului, aşa cum este foarte frumos exprimată de F. E. Belden, un eminent compozitor de imnuri:

„împăcat prin moartea Sa pentru păcatul meu,
îndreptăţit prin viaţa Sa curată şi sfântă,
Sfinţit prin ascultare de Cuvânt,
Proslăvit când Domnul va reveni". *Sfinţit pe deplin.* Noi, care suntem acum în viaţă, trebuie să facem un pas hotărât în experienţa noastră creştină. Trebuie să fim sfinţiţi „pe deplin". Toată atenţia noastră trebuie să fie concentrată la pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos. Spre acest eveniment se îndreaptă fulgerele adevărului biblic. De la noi se cere mai mult decât s-a cerut celor care au trăit mai înainte. Şi de ce nu? Căci, „cui i s-a dat mult, i se va cere mult" (Luca 12,48).

La această vreme se aplică în mod deosebit cuvintele lui Pavel: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Iisus Hristos" (1 Tes. 5,23). Traducerea

Goodspeed a acestui verset sună astfel: „Fie ca Dumnezeu însuşi... să vă sfinţească pe deplin, duh, suflet şi trup; fie ca el să vă păstreze sănătoşi şi să vă găsească fără reproş atunci când va veni Domnul Iisus Hristos".

„Tot duhul vostru". Ce este duhul unui om? Este dispoziţia sa, bună sau rea, care stă la baza tuturor cuvintelor şi faptelor sale, influenţându-le. Ea se referă la gândurile şi motivele tainice, chiar la tonul vocii. Ce înseamnă „un duh pe deplin consacrat"? Este un duh de dragoste ca al Iui Hristos, dragoste care, în toate manifestările ei, este „foarte răbdătoare, foarte amabilă, nu cunoaşte invidia... nu face nici o paradă, nu-şi dă aere, nu este niciodată aspră, niciodată egoistă, niciodată iritată, niciodată răzbunătoare..., niciodată fericită când altora le merge rău, totdeauna înceată la mânie, totdeauna dornică să. creadă ce e cel mai bine, totdeauna plină de nădejde, totdeauna răbdătoare" (1 Cor. 13,4-7 - trd. Moffatt). David se ruga: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic" (Ps. 51,10). Dacă avem un duh sănătos, atunci şi cuvintele şi acţiunile noastre vor fi sănătoase.

„Tot sufletul vostru". Ce este „sufletul" unei persoane? Este *viaţa,* trăirea sa. Când 1-a creat pe om, Dumnezeu „a suflat în nările lui *suflare de viaţă;* şi omul a devenit un *suflet* viu" (Gen. 2,7). Un suflet consacrat pe deplin lui Dumnezeu este în realitate *o viaţă* consacrată, o viaţă a cărei energie este pe deplin dedicată lui Dumnezeu; orice ambiţie nesfântă este lăsată deoparte, orice plan şi orice scop care nu contribuie la înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu sunt părăsite.
„Tot trupul vostru". Ce este un trup cu totul consacrat? Este un trup care se află în totul sub controlul unor deprinderi de viaţă curate şi sănătoase, aşa încât orice putere fizică să fie în cea mai bună condiţie de a lucra pentru Dumnezeu. O astfel de viaţă - duh, suflet şi corp - ne va duce „întregi" şi „fără prihană, înaintea tronului lui Dumnezeu" (Apoc. 14,5). Este acesta un standard prea înalt? Da, este, din punct de vedere omenesc, dar versetul următor ne arată cum poate fi realizat: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta" (1 Tes. 5,24).
încăperea răsplătirii. Sfânta Sfintelor mai este şi „locul răsplătirii". Când toate păcatele celor drepţi sunt şterse pentru totdeauna şi Hristos vine, El zice: „Răsplata Mea este cu Mine, ca să dau

fiecăruia după faptele lui" (Apoc. 22,12). Răsplata este simbolizată prin „coroana de aur" care se află de jur-împrejurul chivotului, în care se află Legea lui Dumnezeu, prin care toţi vor fi judecaţi. Există o coroană pentru fiecare biruitor (Apoc. 2,10), pentru oricine s-a supus Legii lui Dumnezeu. Când Domnul îşi pregăteşte giuvaerele Sale, cei credincioşi, sinceri şi cinstiţi vor fi priviţi cu plăcere. îngerii pregătesc coroane pentru unii ca aceştia" *(M 5,* p. 96). „Iată, Eu vin curând; păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa" (Apoc. 3,11). Cei credincioşi se pregătesc acum ca să fie proslăviţi la a doua venire a lui Hristos. „Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit" (Rom. 8,30). îndreptăţirea, sfinţirea şi proslăvirea - acestea sunt cele trei trepte de la altarul de jertfe, unde Dumnezeu ne cheamă din nou, zicând: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii" (Mat. 25,34).
Hristos este poarta, „calea" spre curte; El este „uşa" spre Sfânta; El este perdeaua pe unde putem intra în Sfânta Sfintelor. Poarta, uşa, perdeaua constituie descoperirea întreită a harului şi a slavei Sale pentru toţi cei care „intră" (Ioan 10,9) şi care merg cu încredere pe calea spre tronul lui Dumnezeu, tronul harului (Evrei 4,16). Este chemarea Sa, repetată de trei ori, de a „creşte în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos" (2 Petru 3,18). Este *calea spre tronul lui Dumnezeu.*

In Ziua Ispăşirii, marele preot, îmbrăcat în veşmintele sale simple, de in alb, intra cu smerenie în Sfânta Sfintelor,. Pe capacul ispăşirii, el aşeza cădelniţa de aur, al cărei fum acoperea slava Şekinei. In chivot, simbol al tronului lui Dumnezeu, sunt tablele Legii, pe care Dumnezeu a gravat Cele Zece Porunci, Legea Sa, prin care toţi vom fi judecaţi. Aripile acoperitoare ale heruvimilor „se ating una de alta" (EV, p. 252) şi „acoperă capacul ispăşirii" (Ex. 37,9). Capetele lor se pleacă spre chivot, arătând respectul lor pentru Legea eternă a lui Dumnezeu, legea iubirii.

25

Chivotul si lucrurile din el

Chivotul legământului. în Sfânta Sfintelor se afla chivotul cu capacul lui acoperitor, capacul ispăşirii, sau milostivitorul. Din cauză că în chivot se aflau „cuvintele legământului, Cele Zece Porunci" (Ex. 34,28), el mai este numit adesea şi chivotul legământului, şi Domnul Hristos însuşi, care a rostit Legea pe Sinai, este numit „îngerul Legământului" (Evrei 9,4. *PP,* p. 252).
Instrucţiunile pentru facerea chivotului erau foarte amănunţite. „Să facă un chivot de lemn de salcâm; lungimea lui să fie de doi coţi şi jumătate; lăţimea, de un cot şi jumătate; înălţimea, de un cot şi jumătate. Să-1 poleieşti cu aur curat, să-1 poleieşti pe dinăuntru şi pe dinafară şi să-i faci un chenar de aur de jur-împrejur. Să torni pentru el patru verigi de aur şi să le pui la cele patru colţuri ale lui, două verigi deoparte şi două verigi de cealaltă parte. Să-i faci nişte drugi de lemn de salcâm şi să-i poleieşti cu aur. Să vâri drugii în verigile de pe laturile chivotului..., drugii vor rămâne în verigile chivotului. Să pui în chivot mărturia pe care ţi-o voi da" (Ex. 25,10-16). Aceste instrucţiuni erau însoţite de porunca' deseori repetată: „Să faci cortul... după chipul pe care ţi-1 voi arăta" (Ex. 25,9). Beţaleel, meşter iscusit în lucrări din aur şi în alte metale, era însărcinat cu această înaltă misiune de a face chivotul (Ex. 37,1).

Chivotul - un loc de siguranţă. Webster defineşte cuvântul chivot drept un loc de siguranţă şi refugiu. în afară de chivotul legământului, Biblia foloseşte acest cuvânt pentru a denumi alte două obiecte asemănătoare, ambele destinate ca locuri de salvare. întâi, corabia lui Noe, în care toţi cei neprihăniţi şi-au găsit refugiu; al doilea, coşul pe care Iochebed 1-a făcut pentru a-1 salva pe micuţul Moise. Tot aşa, chivotul legământului era un loc de siguranţă - siguranţă pentru Legea lui Iehova, păstrată în el.

Legea era aşezată în chivot şi acoperită cu capacul ispăşirii, un simbol al tronului Conducătorului a toate. Acesta era locul cel mai sigur din tot Universul şi arată cât de cu totul sfântă este înaintea Cerului Legea lui Dumnezeu, Legea Sa fundamentală, constituţia cârmuirii Sale universale.

Chivotul - „vistieria lui Dumnezeu ". Chivotul a fost denumit vistieria lui Dumnezeu, pentru că în el sălăşluia Legea Sa, comoara Sa specială. Ca şi în celelalte locuri unde a fost folosit lemnul pentru construirea sanctuarului, şi chivotul era făcut din lemn de salcâm -spinosul accacia al pustiului. *Fausset's Bible Encyclopedia* ne dă această frumoasă idee: „în spinul blestemului omului, îşi face apariţia îngerul legământului înaintea lui Moise, în spinosul rug aprins de la Horeb, ca să aducă omului binecuvântare, şi din acest soi de lemn a fost făcut chivotul legământului, izvorul tipic al binecuvântărilor Sale". Iar izvorul binecuvântării noastre şi al siguranţei noastre eterne constă în ascultarea de Legea care a fost introdusă în acest chivot.

Corabia lui Noe şi coşul lui Moise au fost făcute etanşe prin acoperirea cu smoală pe dinăuntru şi pe dinafară (Gen. 6,14; Ex. 2,3), dar chivotul sfânt al legământului lui Dumnezeu a fost poleit „pe dinăuntru şi pe dinafară" cu aur curat (Ex. 37,2). După cum aurul reprezintă Divinitatea, tot aşa dubla acoperire cu aur reprezenta dubla protecţie a lui Dumnezeu pentru Legea Sa. Fiind făcut din aur şi lemn, chivotul era un simbol al caracterului divino-uman al lui Hristos, care a zis: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, şi Legea Ta este în fundul inimii Mele" (Ps. 40,8). O, scump chivot al siguranţei! Dumnezeu putea să aşeze Legea Sa în *acea inimă,* pentru că ştia că acolo va fi în siguranţă. Ea n-avea să fie trădată niciodată, n-avea să fie uitată niciodată, n-avea să fie greşit interpretată niciodată. Şi ceea ce a făcut pentru Fiul Său unul născut, Dumnezeu va face pentru orice alt fiu, în a cărui inimă se află Legea Sa.

Chenarul de aur. Chenarele de aur curat, care înconjurau chivotul, simbolizau foarte potrivit acele „multe coroane", pe care Mântuitorul le purta (Apoc. 19,12), dar mai reprezentau şi coroanele care vor fi puse pe capetele tuturor celor răscumpăraţi, care „şi-au găsit plăcerea în Legea Domnului" şi care au cugetat la ea „zi şi noapte" (Ps. 1,2) - pe capetele acelora, în ale căror vieţi, Dumnezeu a scris Legea Sa „nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui

viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne" (2 Cor. 3,3). Ca şi la masă şi la altarul de aur, aceste chenare mai reprezintă şi autoritatea şi puterea, puterea asupra păcatului, care este călcarea Legii (1 Ioan 3,4). Nu există nici o făgăduinţă de coroană pentru aceia care neglijează cu bună ştiinţă vreuna dintre învăţăturile sale sfinte sau care încearcă să schimbe sau să distrugă măcar „o iotă sau o frântură de slovă" din Legea lui Dumnezeu. Nici măcar Domnul Hristos n-a făcut aceasta (Mat. 5,17.18).

Drugii. Şi drugii erau făcuţi din lemn de salcâm şi poleiţi cu aur curat. Ei erau vârâţi în verigile de aur curat, „pentru ca chivotul să poată fi purtat de ei", şi niciodată nu erau scoase din locul lor (Ex. 25,12.14.15). Aceasta era o poruncă expresă a lui Dumnezeu, o poruncă ce nu mai este amintită în legătură cu nici un alt articol din mobilierul sanctuarului. De ce? Nu poate fi decât un răspuns: pentru că această vistierie a lui Dumnezeu, conţinând cel mai scump tezaur, nu trebuie să fie atinsă niciodată de mâini omeneşti - mâini care au fost mânjite de păcat. Când era mutat din loc în loc, chivotul, acoperit cu perdeaua (Num. 4,5), „Trupul Său", era purtat cu ajutorul drugilor, pe umerii leviţilor, anume rânduiţi de Dumnezeu pentru această însărcinare de mare răspundere.

Pedeapsa pentru neascultarea acestei prevederi este evidenţiată când David a vrut să aducă chivotul la Ierusalim. „Când au ajuns la aria lui Chidon, Uza a întins mâna să apuce chivotul, pentru că boii erau să-1 răstoarne. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, şi Domnul 1-a lovit, pentru că întinsese mâna pe chivot. Uza a murit acolo, înaintea lui Dumnezeu" (1 Cron. 13,9.10). întâmplarea aceasta 1-a mâhnit adânc pe David, dar cu siguranţă ea ne învaţă că trebuie să privim cu cel mai adânc respect Legea sfântă a lui Dumnezeu, să n-o tratăm cu indiferenţă sau să călcăm cu bună ştiinţă vreuna dintre preceptele ei.

„Tablele mărturiei". Tablele de piatră pe care Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci sunt numite

„tablele mărturiei", iar chivotul este numit „chivotul mărturiei" (Ex. 32,15; 30,6). Sensul cuvântului ebraic „mărturie" este „martor, evidenţă, dovadă". Astfel, Cele Zece Porunci sunt un „martor al autorităţii lui Dumnezeu", ele sunt o „evidenţă", o „dovadă" că marele Creator este singurul Dumnezeu adevărat. Această mărturie (evidenţă, dovadă) este concentrată mai

ales în porunca a patra, sau porunca Sabatului, pe care Satana, cu atâta viclenie, a încercat s-o desfiinţeze. Să luăm seama la amăgirile satanice, ca nu cumva să-i dăm concursul în lucrarea sa nefastă. Legea lui Dumnezeu în inima lui Hristos (Ps. 40,8), acel „chivot preţios al siguranţei", a făcut din viaţa Sa „o evidenţă" (o „dovadă", o „mărturie") pentru lume, „ca să cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat" şi să aibă „viaţa veşnică" (Ioan 17,3).

Tablele scrise pe ambele feţe. „Să pui în chivot mărturia pe care ţi-o voi da" (Ex. 25,16). Şi i-a dat lui Moise „cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Ex. 31,18). „Scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table" (Ex. 32,16). Spre deosebire de scrisul omului, scrisul lui Dumnezeu era „săpat", gravat în piatră, cu litere adâncite, ca şi cum ar fi folosit uneltele pe care le folosesc gravorii şi sculptorii, o scriere de neşters, care nu putea fi radiată sau schimbată. (Vezi *Webster.)*

„Tablele erau scrise pe amândouă părţile, pe o parte şi pe alta" (Ex. 32,15). Uneori credem că tablele acestea erau scrise pe o singură parte. Este lucrul acesta corect, sau trebuie să acceptăm textul din Exod 32,15 aşa cum este scris? Dacă luăm Biblia aşa cum este scrisă, reiese limpede că Cele Zece Porunci sunt de fapt de două ori, fiind scrise pe ambele feţe ale tablelor. Acest lucru este declarat astfel în Deuteronom 4,13, unde citim: „El le-a scris (Cele Zece Porunci) pe *două* table de piatră", adică toate cele zece erau scrise pe fiecare dintre cele două table. Astfel, atunci când tablele erau „îndoite laolaltă ca o carte" *(EV,* p. 32), primele patru porunci veneau pe partea din stânga, iar celelalte şase, pe partea din dreapta (Mat. 22,37-40), indiferent de modul în care erau aşezate tablele, fiecare tablă conţinând Cele Zece Porunci.

Traducerea Moffatt a textului din Exod 32,15 sună astfel: „Tablele scrise pe ambele feţe, pe o faţă şi pe cealaltă". De la Hebrew Union College of Cincinnati, Ohio, putem lua o altă informaţie: „Rabbi Abraham Ibn Ezra (1092-1167) interpretează cuvintele literal, adică textul era scris în dublu exemplar pe ambele părţi. Aceasta pare a fi conotaţia versetului". Apoi, rabinul adaugă că Deuteronom 4,13 „este folosit ca să sprijine punctul de vedere că fiecare tablă conţinea Cele Zece Porunci". Cu toate că se deosebesc unele de altele, interpretările rabinice sunt de acord că scrierea era dublă, textul fiind scris pe ambele părţi ale tablelor.

Semnificaţia duplicării Legii. Din moment ce pare limpede că Legea lui Dumnezeu era scrisă de două ori pe tablele de piatră, ne putem pune întrebarea: De ce? De ce să fie Legea scrisă de două ori? Negreşit, pentru acelaşi motiv pentru care visul lui faraon a fost dat de două ori - „lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu" (Gen. 41,32). în vechime, documente valoroase, cum erau pergamentele, erau uneori scrise pe dinăuntru şi pe dinafară şi apoi sigilate. Acurateţea şi validitatea lor erau asigurate, scrisul dinăuntru corespunzând cu cel de afară, dacă se întâmpla ca sigiliul să fie rupt. Tot astfel a procedat Dumnezeu cu Legea Sa, pentru ca acurateţea şi valabilitatea ei să nu fie puse la îndoială - „hotărât din partea lui Dumnezeu".

O ilustrare a acestei practici este dată în Ezechiel 2,9.10, precum şi în Apocalipsa 5,1. Despre primul text, *Jameson, Faussett's and Brown's Comentaiy* zice: „Te dinăuntru şi pe dinafară' - pe faţă şi pe spate. De obicei, pergamentul era scris numai pe dinăuntru atunci când era făcut sul; dar aşa de hotărât era mesajul lui Dumnezeu despre nenorocirile iminente din Ezechiel 2,9.10, încât era scris şi pe spate". Aceeaşi autoritate, comentând despre sulul din Apocalipsa 5,1, descris de Maffatt drept „un sul scris pe dinăuntru şi pe dinafară", zice: „scrisul pe dinăuntru implică plinătate şi desăvârşire, astfel că nimic nu mai era nevoie să fie adăugat". Din context reiese că sulul, sau cartea, este „titlul de moştenire al omului" (D. E. Burgh) răscumpărat de Hrîstos şi conţine treptele succesive prin care el îl va recupera de la uzurpator, căpătând astfel stăpânirea împărăţiei, deja cumpărată pentru El şi pentru sfinţii Săi aleşi".

Astfel, faptul că Legea lui Dumnezeu a fost scrisă pe faţa şi pe spatele tablelor de piatră arată importanţa ei neobişnuită, precum şi „plinătatea şi desăvârşirea poruncilor", aşa că „nimic nu mai trebuie adăugat". Ele exprimă „toată datoria omului" (Ecl. 12,13).

Nu există nici un loc în Biblie unde caracterul Legii lui Dumnezeu, sfinţenia, valabilitatea,

imuabilitatea, perpetuitatea şi legătura ei cu mântuirea noastră să fie aşa de natural, aşa de clar şi atât de puternic exprimată şi prezentată, ca în Sfânta Sfintelor din Sanctuar. Satana, a cărui vrăjmăşie împotriva Legii lui Dumnezeu a dus la excluderea lui din Cer, ar fi vrut să-i facă pe oameni să creadă că Legea lui Dumnezeu este un jug al robiei, dar Iacov, inspirat de

Duhul lui Dumnezeu, o numeşte „legea desăvârşită a slobozeniei" (Iacov 1,25). Pavel ne spune că păcatul, „călcarea Legii" (1 loan 3,4), este robia noastră - „robia stricăciunii" (Rom. 8,21), din care vor fi eliberaţi cei ce ascultă de Dumnezeu. Iar loan zice: „Poruncile Lui nu sunt grele". în realitate, păzind poruncile Sale, noi arătăm că îl iubim şi-L cunoaştem (1 loan 5,3; 2,3.4). Legea lui Dumnezeu de iubire nu este „o poruncă nouă..., ci o poruncă veche, care a fost de la început" (Deut. 5,6-22). „Porunca cea nouă" (1 loan 2,7.8), pe care Hrîstos a venit s-o dea lumii, era „vechea poruncă", dezbrăcată de toate regulile făcute de om (vezi Mat. 5,7), reguli care au făcut într-adevăr din ea un jug al robiei.

Vasul de mană şi toiagul lui Aaron. Pe lângă tablele legământului, chivotul mai conţinea „vasul de aur cu mană şi toiagul lui Aaron care înfrunzise" (Evrei 9,4). Când şi cu ce ocazie au fost adăugate acestea?

La o vreme când, contrar îndrumării lui Dumnezeu, unii din popor au ieşit să adune mană în ziua Sabatului, Domnul a zis: „Ia un vas, pune în el un omer plin cu mană şi aşază-1 înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmaşii voştri"... „Aaron 1-a pus înaintea chivotului mărturiei, ca să fie păstrat" (Ex. 16,33.34). Prin păstrarea pentru mulţi ani a unei mostre din acest aliment, care altfel se strica peste noapte, scopul lui Dumnezeu era nu numai de a le oferi copiilor Săi o dovadă despre grija Sa neîntreruptă pentru ei, ci şi de a îndepărta din toate minţile, pentru generaţiile viitoare, orice speculaţii neîntemeiate cu privire la modul în care vasta mulţime a lui Israel a fost hrănită în timpul celor patruzeci de ani de peregrinări prin pustiu, unde nu se afla nici un fel de hrană şi nici apă.

Toiagul lui Aaron a fost aşezat „înaintea mărturiei" cu ocazia răzvrătirii lui Core, Datan şi Abiram împotriva lui Moise şi Aaron (Num. 16,3), conducătorii aleşi de Dumnezeu. Deşi ocupau poziţii importante în calitate de leviţi, aceşti oameni „mai voiau şi preoţia" (Num. 16,10). Acest spirit de înălţare de sine era acelaşi spirit pe care 1-a avut şi Lucifer şi era foarte neplăcut Domnului. Dumnezeu 1-a recunoscut pe Aaron ca mare preot prin minunea toiagului lui Aaron, care peste noapte „înverzise, făcuse muguri, înflorise şi cop-sese migdale" (Num. 17,8). Atunci, Domnul i-a zis lui Moise: „Pune toiagul lui Aaron înapoi, înaintea mărturiei, şi să fie păstrat ca un

semn pentru cei răzvrătiţi, ca să pui astfel capăt înaintea Mea cârtirilor lor, şi să nu moară" (Num. 17,10).

Unde se află acum chivotul? Din vremea lui Solomon până la luarea Ierusalimului de către babilonieni în anul 606 î.Hr., chivotul, cu comorile lui preţioase, a rămas neatins. La data aceea, bărbaţi credincioşi, sub supravegherea credincioasă a lui Ieremia, „au hotărât să plaseze chivotul sfânt cu Cele Zece Porunci într-un loc ferit, unde mâini nelegiuite nu-1 puteau atinge... Bocind şi cu adâncă mâhnire în suflet, ei au ascuns chivotul într-o peşteră, departe de privirile lui Israel şi Iuda, din cauza păcatelor lor, şi niciodată nu avea să le mai fie redat" *(PR,* p. 453). După întoarcerea iudeilor din captivitatea babiloniană, templul a fost restaurat. Dar, la dedicarea lui, „nici un nor de slavă n-a mai fost văzut umplând sanctuarul de curând clădit. Şekina n-a mai poposit între heruvimi, în Sfânta Sfintelor; chivotul, milostivitorul şi tablele mărturiei n-aveau să se mai afle acolo. Nici un glas nu s-a mai auzit din cer spre a face cunoscută voinţa lui Dumnezeu preotului care cerea un răspuns" *(TV,* p. 24). Nu este de mirare că „mulţi dintre... capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare" (Ezra 3,12).

Unde sunt tablele de piatră? Legea lui Dumnezeu, scrisă de El cu propriul deget, este măsura după care toţi oamenii, buni şi răi, vor fi judecaţi (Iacov 2,12). De aceea, la 1844, când a început judecata „casei lui Dumnezeu" în Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc, tablele de piatră care, împreună cu chivotul, au fost tăinuite într-o peşteră, în mod sigur au fost salvate şi transportate la o dată mai târzie în chip dumnezeiesc în Locul Preasfânt din cer, ca să fie acolo cartea Legii lui Dumnezeu, prin care fiecare caz va fi hotărât pentru viaţa veşnică sau pentru moarte veşnică. „Tablele de piatră sunt ascunse de Dumnezeu, urmând a fi date la iveală la marea zi a judecăţii, chiar aşa cum au fost scrise de El"

(RH, 26 martie 1908, p. 8). In templul din ceruri, locaşul locuinţei lui Dumnezeu... în Sfânta Sfintelor, se află Legea Sa, „tablele de piatră" *(EV,* p. 33), marea regulă de dreptate, prin care întreaga omenire va fi pusă la probă *(TV,* p. 423). Ea trebuie să rămână aici ca standard după care cei răi vor fi judecaţi în timpul celor o mie de ani.
La sfârşitul celor o mie de ani, când Noul Ierusalim se coboară spre a fi aşezat pe pământul cel nou, ostile lui Satana împresoară cetatea, plănuind s-o captureze. în cetate se află un tron, „înalt şi sublim",

pe care stă Fiul lui Dumnezeu. Spre stupefacţia oştilor asediatoare, „pe fundalul cerului, apare o mână care ţine cele *două table de piatră,* îndoite ca o carte" *(EV,* p. 32; *TV,* p. 687). „Mâna deschide tablele şi se văd preceptele Decalogului, scrise ca şi cu o pană de foc" *(TV,* p. 639). Nelegiuiţii văd „tablele Legii divine, principiile pe care le-au dispreţuit şi le-au călcat în picioare" *(TV,* p. 687). Ele se află în mâinile lui Hristos, Autorul lor, care Şi-a dat viaţa, nu ca „să strice" Legea..., ci „s-o împlinească" (Mat. 5,17), şi astfel să demonstreze că Legea lui Dumnezeu, cea „sfântă, dreaptă şi bună", este veşnică (Rom. 7,12), „tot aşa de dăinuitoare ca şi Autorul ei cel veşnic" *(M 4,* p. 257). Aceasta este ultima menţiune pe care o avem despre tablele de piatră. Negreşit, din mâinile lui Hristos, ele vor fi puse la locul lor, în tronul cel veşnic al lui Dumnezeu, „lângă Iehova" *(EV,* p. 255). Aici, atât cât va guverna Dumnezeu, ele vor rămâne ca dovadă că Legea lui Dumnezeu, acea lege mare de iubire divină, gravată pe aceste table de piatră de chiar mâna Sa şi depusă în această trezorerie, este temelia veşnică a tronului Său, legea de bază a cârmuirii Sale universale şi veşnice. Nimicirea acestei legi ar însemna nimicirea tronului Său şi răsturnarea cârmuirii Sale.
Lucrarea specială a tuturor celor care intră în Sfânta Sfintelor. în acest context este important de notat că, atunci când s-au aşezat scaunele pentru judecată, la 1844, când a venit „timpul ca cei morţi să fie judecaţi" (Apoc. 11,18), la data aceasta, poporul Său a ajuns să aibă cunoştinţă despre Legea lui Dumnezeu, care, timp de secole, fusese îngropată sub molozul rătăcirii (Apoc. 11,19). Aceasta s-a petrecut atunci când îngerul al şaptelea a sunat din trâmbiţă (Apoc. 11,15), cel din urmă înger care mai are o solie pentru omenire, pentru că, „în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu" (Apoc. 10,7). Atunci, „împărăţia lumii acesteia a trecut în mâinile Domnului nostru, şi ale Hristosului Său" (Apoc. 11,15). Din aceste texte reiese limpede că lucrarea specială a tuturor celor care intră în Sfânta Sfintelor este de a se alătura îngerului al şaptelea, ca să vestească veşnica îndatorire de ascultare de Legea lui Dumnezeu, care se află în chivot. Cea din urmă solie a lui Dumnezeu, care se vesteşte acum pe tot pământul, este de a „pregăti un popor care să păzească poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus" (Apoc. 14,12). Când lucrul acesta va fi înfăptuit, „se va sfârşi taina lui Dumnezeu".

26

Milostivitorul şi Şekina

Milostivitorul, sau capacul ispăşirii. „Să faci un capac al ispăşirii de aur curat; lungimea lui să fie de doi coţi şi jumătate, şi lăţimea lui de un cot şi jumătate". „A făcut doi heruvimi de aur bătut, la cele două capete ale capacului ispăşirii". „Heruvimii erau cu aripile întinse deasupra, acoperind capacul ispăşirii cu aripile lor, şi uitân-du-se unul la altul. Heruvimii stăteau cu faţa întoarsă spre capacul ispăşirii". „Să pui capacul ispăşirii pe chivot" (Ex. 25,17-21; 37,7-9).
Capacul ispăşirii se mai numea şi tronul harului, pentru că el simboliza locul unde îi era acordat omului har, în locul unde era legea pe care o călcase. El îl reprezenta şi pe Hristos, pentru că Pavel zice că Dumnezeu L-a rânduit „să fie o jertfă de ispăşire" (Rom. 3,25; 1 Ioan 2,2), sau „milostivitor", aşa cum acelaşi cuvânt este tradus în Evrei 9,5. Numai prin El avem noi „iertarea păcatelor", El este ispăşirea noastră, capacul ispăşirii pentru noi.
Capacul ispăşirii - un simbol al tronului lui Dumnezeu. Spre deosebire de chivot, care era făcut din lemn acoperit cu aur, capacul ispăşirii era făcut „din aur curat". Ioan localizează tronul lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor când zice: „altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie" (Apoc. 8,3). Altarul de aur era în Sfânta, chiar înaintea capacului ispăşirii, care se afla în Sfânta Sfintelor, între heruvimi era Şekina, care reprezenta prezenţa vizibilă a lui Dumnezeu. David zice: „Domnul sade pe

heruvimi". „Tu... şezi pe heruvimi" (Ps. 99,1; 80,1; 2 Regi 19,15). De aici, „dintre heruvimi", care se aflau pe capacul ispăşirii, acoperind chivotul mărturiei, Dumnezeu dădea toate poruncile... pentru copiii lui Israel" (Ex. 25,22).

Tronul lui Dumnezeu este un scaun, sau un tron de milă - un milostivitor. „Mila este un tratament îndurător faţă de un duşman,

cu dispoziţia de a-1 ierta", zice *Webster.* Ce tron reprezintă deci capacul ispăşirii? Singurul răspuns este că el reprezintă scaunul, sau tronul Aceluia care este „îndurător şi milostiv, îndelung răbdător şi bogat în bunătate" (Ps. 103,8). „Domnul Dumnezeu... plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care îşi ţine dragostea până la mii de neamuri de oameni („al miilea neam de oameni - Deut. 7,9), iartă fărădelegea, răzvrătirea si păcatul" (Ex. 34,6.7; 20,5.6).

Chivotul era făcut anume ca să adăpostească în el tablele de piatră, pe care erau săpate Cele Zece Porunci, reprezentând Legea lui Dumnezeu. Călcarea acestei legi fundamentale a Universului înseamnă păcat (1 Ioan 3,4) şi toţi au păcătuit (Rom. 3,23), toţi sunt vrăjmaşi, prin faptele lor rele (Colos. 1,21). Dar pe tronul lui Dumnezeu, sau pe scaunul de domnie, un scaun al harului, al îndurării, stă Tatăl nostru, care îl tratează cu îndurare pe cel ce îi este un duşman şi are dispoziţia de a-1 ierta. „Iubirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc căzut este o manifestare a iubirii - o iubire *izvorâtă din îndurare, din har...* Aceasta presupune existenţa imperfecţiunii la obiectul faţă de care se manifestă îndurarea. Păcatul este cauza pentru care îndurarea a trebuit să intre în acţiune" *(M* 7, p. 264). Când nu vor mai exista vrăjmaşi ai neprihănirii, când nu vor mai fi păcătoşi, atunci nu va mai fi nevoie de o „exercitare activă" a milei, a îndurării. Când păcatul va fi lichidat, iubirea veşnică a lui Dumnezeu încă va dăinui, cu toate că nu se va mai manifesta prin îndurare, deoarece această calitate a iubirii poate fi exercitată numai faţă de vrăjmaşi şi faţă de păcătoşi. Fiind calităţi ale Celui veşnic, *dispoziţia* de a ierta şi *dispoziţia* de a arăta îndurare, milă, sunt veşnice. Aceste însuşiri ale lui Dumnezeu ţin de „tronul lui Dumnezeu şi al Mielului", care este etern. Dacă tronul lui Dumnezeu ar fi altceva decât un scaun al harului, noi n-am avea nici o nădejde. „Tronul Său este păstrat prin îndurare" (Prov. 20,28 - trd. engl.). Dacă lucrurile n-ar sta astfel, care ar fi urmarea pentru tron însuşi?

Heruvimii din aur bătut. La fiecare capăt al capacului ispăşirii se afla un chip măreţ de înger, făcut din aur masiv. Cele două aripi întinse în sus „se atingeau una pe alta" *(EV,* p. 252). îngerii, întorşi cu faţa unul spre celălalt, şi cu o expresie de respect, aveau capetele

plecate spre Legea sfântă a lui Dumnezeu, care se afla dedesubt, în chivot.

Aceşti heruvimi erau făcuţi din aur masiv, din aur *bătut.* Aşa cum s-a notat deja, sfeşnicul, reprezentându-L pe Hristos, Lumina lumii, era de asemenea din aur bătut; untdelemnul folosit pentru candele, simbolizând Duhul Sfânt, era „bătut" (din măsline zdrobite); firele de aur cu care erau brodaţi îngerii (chipurile de îngeri) erau tăiate din aur bătut (Ex. 39,3). Faptul că aurul era bătut vrea să arate că mâhnirea şi suferinţa au afectat şi cerul din cauza păcatului. „Puţini îşi pot face o idee despre suferinţa pe care păcatul I-a cauzat-o Creatorului. Cerul întreg a suferit cu prilejul agoniei lui Hristos; dar acea părtăşie la suferinţă nu începe şi nu se termină cu momentul manifestării Lui în trup omenesc. Crucea este o revelaţie pentru simţurile noastre înceţoşate despre chinul pe care păcatul, chiar de la începutul lui, 1-a provocat inimii lui Dumnezeu" *(Ed,* p. 263). Nu numai Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ci toţi îngerii cerului au fost implicaţi în infinitul sacrificiu cerut pentru răscumpă-rarea omului. La vestea căderii omului în păcat, toate harfele îngereşti au tăcut. Dezamăgiţi şi întristaţi, îngerii şi-au scos coroanele de pe cap. Cum să predea ei pe iubitul lor Comandant unei vieţi de umilinţă şi suferinţă? Şi de la data aceea, în toată desfăşurarea Planului de Mântuire, toate ispitele îndurate, toate încercările şi persecuţiile suportate pentru Numele lui Hristos şi-au avut ecoul lor de suferinţă în Cer (îs. 63,9).

Cine sunt reprezentaţi prin aceşti heruvimi? Aceşti doi heruvimi de o splendoare imaculată, unul stând la dreapta şi celălalt, la stânga Şekinei, reprezintă doi îngeri speciali, care sunt „gardieni strălucitori" ai Legii lui Dumnezeu şi ai „tronului Său veşnic", „locul locuinţei Regelui regilor" *(PP,* p. 357; *TV,* p. 423). Ei îi reprezintă „pe cei mai înalţi din mulţimea îngerilor. Aceştia L-au însoţit pe Hristos în tot timpul vieţii Sale pământeşti şi au fost prezenţi lângă mormânt la învierea Sa" (Ioan 20,12; *HLL,* p. 780, 830). Ei sunt cei doi care, la înălţarea Sa, au zăbovit cu simpatie şi dragoste să-i mângâie pe ucenici cu asigurarea: „Acest Iisus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în

acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer" (Fapte 1,11; *HLL,* p. 658, 699). •

Care sunt numele acestor îngeri? Biblia ne spune numai numele unuia dintre ei. înainte ca păcatul să-şi facă apariţia în Univers, Lucifer, purtătorul de lumină, era „heruvimul ocrotitor", era acela „care stătea pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu" (Ezech. 28,14); era cel mai onorat după Fiul lui Dumnezeu. Când Lucifer a fost aruncat din cer, Gabriel a fost însărcinat să-i ia locul *{HLL,* p. 579, 658). Acest Gabriel, care este numit „îngerul Domnului", precizând naşterea înainte-mergătorului lui Hristos, declara: „Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu" (Luca 1,11.16.19; *HLL,* p. 70). Gabriel a fost cel trimis de Dumnezeu la Măria, să-i vestească naşterea lui Hristos (Luca 1,26-28; *HLL,* p. 780). Gabriel e cel care a avut onoarea „în acea grozavă criză, când totul era în cumpănă, când cupa misterioasă tremura în mâna Marelui Suferind", să vină lângă Hristos în Ghetsemani, să-L întărească şi să-I spună cuvinte de încurajare *{HLL,* p. 579).

Nu numai în sprijinul lui Hristos, dar şi cu alte ocazii, Gabriel a fost trimis cu o însărcinare de onoare şi de încredere. El era „îngerul Său", pe care Hristos 1-a trimis la Ioan, pe insula Patmos, ca să-i explice „lucrurile care au să se întâmple în curând" (Apoc. 1,1; *HLL,* p. 182). Gabriel a fost cel care a venit să-i dea lui Daniel pricepere cu privire la cele 2300 de zile şi la curăţirea Sanctuarului (Dan. 8,14.16; 9,21) şi care zicea: „Nimeni nu mă ajută împotriva acestora, afară de Voievodul vostru, Mihail" (Dan. 10,21). „Ce gând minunat - că un înger care se află în cinste imediat după Fiul lui Dumnezeu este cel ales să promoveze planurile lui Dumnezeu în favoarea omului păcătos!" *{HLL,* p. 70, 71)

Cât de neînţeles este faptul că ambiţiile nelegiuite i-au orbit ochii lui Lucifer, al cărui loc la tronul lui Dumnezeu a fost luat de Gabriel, ca să nu vadă minunatele privilegii şi ocazii! Şi la fel de neînţeles este faptul că fiinţele omeneşti pot respinge perspectivele lor pentru viaţa viitoare nemuritoare în căminul măreţ şi fără de păcat, plin de pace şi de bucurie veşnică, pentru câteva plăceri palide şi pieritoare ale păcatului!

îngerul legământului. Chivotul este numit „chivotul legământului" (Num. 10,33; Evrei 9,4), din cauză că în el era depus legământul, „cele două table de piatră", pe care Dumnezeu i le-a dat lui Moise (Ex. 25,16; 31,18). Hristos este numit „Solul legământului" (Mal.

3,1), sau „îngerul legământului" *(PP,* p. 252), din cauză că, atunci când a dat legea pe Sinai, El a fost Solul lui Dumnezeu, făcând voia Tatălui. Din faptul că Hristos este numit „îngerul legământului", unii au tras concluzia că Hristos ar fi unul dintre heruvimii acoperitori. Dar nu poate fi aşa, deoarece Hristos ocupă poziţia de rege, stând pe tron împreună cu Tatăl. „îngerul legământului, însuşi Domnul Iisus Hristos, este Mijlocitorul care asigură primirea rugăciunilor celor credincioşi ai Săi" *(M 8,* p. 179). El nu este un înger în sensul curent al acestui cuvânt. Când este numit înger, termenul este folosit în sensul de „sol".

Sekina - un simbol al lui lehova. între heruvimii mistici de pe capacul ispăşirii se afla mărirea Şekinei. Strălucirea acestei lumini orbitoare, reflectată de heruvimii acoperitori, era prea strălucitoare ca ochiul omenesc s-o poată privi. Cuvântul Sekina nu se găseşte în Biblie. El este folosit atât de iudei, cât şi de creştini spre a exprima măreţia vizibilă a lui lehova, mai ales atunci când sălăşluia între heruvimi, pe capacul ispăşirii, în primul sanctuar şi în Templul lui Solomon, dar nu şi în al doilea templu, pentru că în acesta nu era nici chivot şi nici capacul ispăşirii. Ideea pe care diferitele relatări din Scripturi o transmit este aceea a unei lumini prea măreţe şi strălucitoare, învăluite într-un nor, astfel încât numai cea mai mare parte a norului era vizibilă; dar, cu anumite ocazii, se manifesta şi slava. Există în Biblie aluzii frecvente la ea, precum: „Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care locuieşti între heruvimi" (Ps. 80,1); „Ei sunt israeliţi, au înfierea, slava" (Rom. 9,4); „aşa Te privesc eu în locaşul cel sfânt, ca să-Ţi văd puterea şi slava" (Ps. 63,2).

Literal, cuvântul „Sekina" înseamnă *„locuinţă".* Rădăcina lui se mai găseşte şi în expresia *a locui în cort.* Ideea devine şi mai clară prin redarea literală a textului din Geneza 3,24: „Astfel 1-a izgonit El pe om, şi El a poposit (El shekinahed) la răsăritul grădinii cu heruvimi, şi o flacără învăpăiată şi scânteietoare se învârtea în toate părţile, ca să păzească drumul spre pomul vieţii".

Voinţa lui Dumnezeu descoperită prin Sekina. La întrebarea pusă de preot, voinţa lui Dumnezeu era făcută cunoscut nu numai prin Urim şi Tumim, dar şi prin Sekina, care se manifesta deasupra capacului ispăşirii şi care era prezenţa vizibilă a lui Dumnezeu. „Acolo Mă voi întâlni cu tine; şi de la

înălţimea capacului ispăşirii, dintre

cei doi heruvimi aşezaţi pe chivotul mărturiei, îţi voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel" (Ex. 25,22; Num. 7,89). Cum se făcea aceasta? „Mesaje divine erau adesea comunicate marelui preot printr-un glas, din nor. Uneori, o lumină cădea pe îngerul din dreapta, care semnifica aprobare sau primire, ori o umbră sau un nor sălăşluia pe cel din stânga, ca să descopere dezaprobarea sau lepădarea" *(PP,* p. 348).

Astfel reiese clar că, deşi capacul ispăşirii era un simbol al scaunului sau tronului lui Dumnezeu din ceruri, Sekina reprezenta prezenţa măreaţă a lui Iehova însuşi. După cum chipurile de îngeri reprezentate pe pereţi, perdele şi tavan umpleau Sfânta Sfintelor, tot astfel, într-o vedenie a Sanctuarului ceresc, Isaia L-a văzut pe „Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt, şi poalele mantiei Lui umpleau templul" (îs. 6,1). Aşa cum o umbră redă doar o simplă schiţă a unui obiect sau a unei persoane, fără să descopere viaţa şi caracterul, tot aşa, capacul ispăşirii cu Sekina, nespus de măreţe prin slava lor, sunt doar reflectarea neclară a ceea ce era doar o umbră.

Legea lui Dumnezeu - temelia tronului Său. După cum chivotul susţinea capacul ispăşirii, tot astfel Legea din interiorul chivotului reprezintă temelia tronului şi cârmuirii divine. „Dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Său de domnie" (Ps. 97,2). Aici se ilustrează din nou că „Bunătatea şi credincioşia (iubirea şi legea) se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută" (Ps. 85,10). A nimici legea fundamentală a cârmuirii lui Dumnezeu ar însemna să fie subminat tronul Său şi să fie răsturnată cârmuirea Sa. Tablele legii, adăpostite în chivot, împreună cu capacul ispăşirii, înaintea căruia Hristos pledează cu sângele Său pentru aceia care au călcat legea, reprezintă „îngemănarea dreptăţii şi a milei în planul de răscumpărare a omului. Numai înţelepciunea divină infinită putea să pună la cale această îngemănare, iar puterea infinită să şi înfăptuiască aceasta; este o unire care umple tot Cerul de uimire şi adorare... Aceasta este taina milostivirii în care şi îngerii doresc să privească, şi anume că Dumnezeu poate rămâne drept, şi în acelaşi timp să-L îndreptăţească pe păcătosul care se pocăieşte" *(TV,* p. 423; 1 Petru 1, 12).

27

Ziua Ispăşirii în Israel şi antitipul ei

Trâmbiţele de argint. Dumnezeu i-a zis lui Moise: „Fă-ţi două trâmbiţe de argint; să le faci de argint bătut. Ele să-ţi slujească pentru chemarea adunării şi pentru pornirea taberelor... In zilele voastre de bucurie, la sărbătorile voastre şi la lunile noi ale voastre... ele vor face ca Dumnezeu să-Şi aducă aminte de voi". (în limba engleză: „ca ele să fie o aducere-aminte pentru voi înaintea Domnului, Dumnezeului vostru" - un memorial, un aducător-aminte, despre conducerea şi eliberarea lor (Num. 10,2.8-10). în pustie, când tot poporul era strâns laolaltă într-o mare tabără, două trâmbiţe erau suficiente pentru orice comunicare necesară, dar, când s-au stabilit în Canaan, se pare că era nevoie de mai multe, mai ales atunci când vestirea trebuia să fie făcută într-o singură zi prin toată ţara.

De ce a poruncit Dumnezeu ca aceste trâmbiţe să fie făcute din argint? Şi de ce argintul trebuia să fie „dintr-o singură bucată" (engl.) Argintul era un simbol al răscumpărării, prefigurând mai ales Ziua Ispăşirii. După cum veşmintele preoţilor erau ţesute dintr-o singură bucată, arătând că viaţa lor trebuia să fie dedicată unui singur mare scop, tot astfel aceste trâmbiţe, făcute „dintr-o singură bucată", trebuiau să aducă aminte norodului că, mai ales cu această ocazie solemnă, toate gândurile trebuiau să fie concentrate la pregătirea pentru Ziua Ispăşirii. De aceea, ziua când se suna din trâmbiţe trebuia să fie „un Sabat... o adunare sfântă", când fiecare familie trebuia să aducă „o jertfă mistuită de foc pentru Domnul" - o jertfă de consacrare şi de mulţumire (Lev. 23,23-25).

în cea mai solemnă dintre „zilele solemne", când sunau trâmbiţele, era proclamată apropierea Zilei Ispăşirii. „în luna a şaptea, în cea

dintâi zi a lunii", trebuia să fie „o adunare sfântă, vestită cu sunet de trâmbiţă" (Lev. 23,24). Aceasta avea loc cu zece zile înainte de Ziua Ispăşirii, care cădea în *ziua a zecea* a lunii a şaptea (Lev. 23,27). Această sunare din trâmbiţe de către preoţi aducea la cunoştinţă poporului că Ziua Ispăşirii era aproape

şi că trebuia să se grăbească să mărturisească orice păcat şi să îndrepte orice nedreptate. Fiecăruia i se dădea ocazie să facă pregătirea necesară şi să se prezinte personal la Ierusalim în vremea curăţirii sanctuarului, deoarece, „chiar în ziua aceea" (Lev. 23,28-30) era hotărâtă soarta fiecărui caz în Israel. Acesta era un simbol pentru despărţirea finală a păcătosului de păcatul său, dacă acel păcat fusese mărturisit; sau, dacă nu, aceasta însemna în simbol despărţirea finală a păcătosului de casa lui Israel.
Antitipul sunării din trâmbiţe. Ziua Judecăţii pentru neamul omenesc, când orice individ va fi fie despărţit de păcatele sale, fie tăiat din familia cerească, este antitipul Zilei Ispăşirii. Potrivit cu profeţia din Daniel 8,14, această zi adevărată a judecăţii a început la sfârşitul celor 2300 de zile, în anul 1844. După cum în simbol, cu „zece zile înainte de ziua a zecea a lunii a şaptea", preoţii sunau din trâmbiţele de argint, avertizând pe oricine să fie gata, tot aşa, în antitip, solia judecăţii a început să fie vestită cu zece ani mai înainte de 1844, „fiecare zi pentru un an" (Num. 14,34; vezi volumul *OurFirm Foundation,* p. 345). în această perioadă, orice naţiune creştină de pe pământ a auzit sunetul de trâmbiţă anunţând solia din Apocalipsa 14,6-7: „A venit ceasul judecăţii Lui". Aceasta era o împlinire a profeţiei lui Ioel: „Sunaţi din trâmbiţă în Sion. Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel Sfânt... căci vine ziua Domnului, este aproape" (Ioel 2,1).
Curăţirea sanctarului pământesc. în sanctuarul pământesc, ciclul slujbelor dintr-un an simboliza tot Planul de Mântuire. în cea din urmă zi a acestui serviciu anual - Ziua Ispăşirii -, marele preot aducea mai întâi un viţel, ca jertfă de ispăşire, cea mai mare şi cea mai costisitoare dintre jertfe, ca să facă „ispăşire pentru el şi pentru casa lui" (Lev. 16,11-14). îmbrăcat în veşmintele sale simple de in alb, curat, care erau purtate în Sfânta Sfintelor numai în Ziua Ispăşirii, intra numai el singur în sanctuar (Lev. 16,4.7; Hab. 9,7). Aici, el stropea sângele jertfei pe capacul ispăşirii, în Sfânta Sfintelor, apoi în Sfânta şi la urmă de tot în curte, pe altarul de jertfe. Această

ispăşire pentru păcatele sale şi pentru casa lui îl învrednicea să facă slujba de mijlocitor pentru popor. După aceasta, Aaron arunca sorţii asupra celor doi ţapi, un sorţ pentru Domnul şi celălalt pentru ţapul de trimis (Lev. 16,5-8). Apoi înjunghia ţapul pentru Domnul, „jertfa de ispăşire pentru popor", care II simboliza pe Hristos, care a murit pentru păcatele lor, şi aducea sângele în sanctuar. Prin actul acesta, ca reprezentant al lui Hristos, în simbol, el lua asupra sa păcatele Israelului pocăit. Apoi stropea sângele „de şapte ori pe capacul ispăşirii", care se afla deasupra Legii care fusese călcată; la fel şi în Sfânta şi pe „altarul care este înaintea Domnului" în curte, făcând astfel „ispăşire pentru toată adunarea". Acesta era „un sfârşit al împăcării" (vers. 14-20). Serviciile zilei erau acum aproape de încheiere şi, în timp ce soarele dispărea sub linia orizontului, spre apus, orice om din popor, care nu-şi mărturisise păcatele, era tăiat din Israel. Soarta fiecărui israelit fusese decisă.
Acum trebuia să aibă loc ultimul eveniment al zilei. Ţapul peste care căzuse sorţul ca să fie ţapul de trimis era prezentat viu înaintea Domnului (vers. 7-10). Marele preot, punând amândouă mâinile pe capul ţapului, mărturisea asupra lui toate păcatele Israelului pocăit, transferând astfel, în simbol, păcatele de la el asupra ţapului. Ţapul era apoi îndepărtat „în pustie..., într-un ţinut nelocuit" (vers. 21, 22), unde, în cele din urmă, pierea, ne mai întorcându-se niciodată în tabăra lui Israel. în felul acesta, în tip, fiecare israelit fusese curăţit de orice fărădelege; la fel şi sanctuarul, unde păcatele sale fuseseră depuse prin sângele animalului de jertfă. Din cauză că lucrările acestei zile hotărau viitorul oricărui israelit, Ziua Ispăşirii era cea mai solemnă zi din viaţa copiilor lui Israel (vezi *TV,* p. 427).
Curăţirea Sanctuarului ceresc. După cum era în cel pământesc, tot astfel, în Sanctuarul ceresc, lucrarea lui Hristos, Marele nostru Preot, în marea zi finală de judecată pentru adevăratul Israel - casa lui Dumnezeu - este antitipul lucrării marelui preot pământesc din Ziua Ispăşirii pentru Israelul din vechime. Când această lucrare finală de judecată a început, la sfârşitul celor 2300 de zile din Daniel 8,14, în 1844, Iisus a trecut din Sfânta Sanctuarului ceresc în „Locul Preasfânt" (Evrei 9,3) - Sfânta Sfintelor -, ca să înceapă curăţirea Sanctuarului ceresc. Deoarece „judecata stă să înceapă de la casa

lui Dumnezeu" (1 Petru 4,17), numai cazurile acelora care, la un moment dat din viaţa lor, au devenit membri ai familiei lui Dumnezeu de pe pământ şi ale căror nume au fost scrise în Cartea Vieţii sunt luate în considerare, sau investigate acum. Această cercetare are drept scop să stabilească cine a răbdat până la sfârşit, şi de aceea poartă numele de *Judecata de cercetare* (Matei 10,22). Aceia care nu L-au primit niciodată pe Hristos ca Mântuitor al lor, care n-au devenit niciodată membri ai adevăratului Israel (Gal. 3,20), nu sunt avuţi în vedere la vremea aceasta. Cazurile lor n-au nevoie de o astfel de

cercetare - judecata lor va fi executivă.
în sanctuarul pământesc, „în timp ce jertfa pentru păcat (ţapul pentru Domnul) arăta spre Hristos ca jertfă, iar marele preot îl reprezenta pe Hristos ca Mijlocitor, ţapul de trimis îl simboliza pe Satana" *(TV,* p. 430). După cum marele preot, în virtutea jertfei pentru păcat a ţapului pentru Domnul şi primirea sângelui acestuia, lua păcatele lui Israel asupra sa şi, ieşind din sanctuar, le aşeza pe ţapul de trimis, tot aşa Hristos, la încheierea slujirii Sale pentru cei păcătoşi, în virtutea propriului sânge, îndepărtează păcatele păcătosului cu adevărat pocăit din cărţile de rapoarte aflate în Sanctuarul ceresc şi le pune asupra lui Satana, începătorul şi continuatorul păcatului, care va purta pedeapsa lor (Vezi *TV,* p. 611; *EV,* p. 178, 281). Ca şi ţapul de trimis, purtând păcatele Israelului pocăit şi iertat, care era izgonit „într-un ţinut nelocuit", unde în cele din urmă pierea, ne mai întorcându-se niciodată în tabăra lui Israel, tot astfel şi Satana, care este răspunzător pentru orice păcat, îşi va petrece ultimele sale zile în cei o mie de ani, când pământul acesta va fi pustiu şi văduvit de locuitori. Aici, când pământul va fi mistuit prin foc, el va fi distrus pentru totdeauna, ca să nu îi mai chinuiască pe copiii lui Dumnezeu (Naum 1,9).
Când judecata de cercetare se încheie, toate păcatele Israelului răscumpărat vor fi şterse pentru totdeauna, nu în simbol, ci în realitate, iar toate *numele* israeliţilor *nepocăiţi* vor fi şterse pentru totdeauna din cartea familiei lui Dumnezeu - „tăiate" din Israel. La data aceasta, soarta veşnică, nu numai a casei lui Dumnezeu" -adevăratul Israel -, ci şi a întregii familii omeneşti, va fi decisă pentru totdeauna. Această ştergere a păcatelor Israelului pocăit, raportate în cărţile cerului, constituie curăţirea Sanctuarului ceresc. In felul

acesta, „Sfânta Sfintelor (din sanctuarul pământesc)... formează legătura de unire dintre cer şi pământ" *(PP,* p. 348).
Hristos, marele nostru Purtător de păcate. Din cauză că marele preot transfera păcatele Israelului pocăit asupra ţapului de trimis, care îl reprezenta pe Satana, unii au conchis că aceasta face ca Satana să fie purtătorul păcatelor, în loc de Hristos. După cât se pare, aceştia trec cu vederea faptul că ţapul de trimis n-are nici o parte în lucrarea de ispăşire; sângele lui nu era nicidecum dus în sanctuar. Dimpotrivă, ispăşirea pentru păcate era efectuată prin sângele ţapului pentru Domnul, care îl reprezenta pe Hristos, adevărata jertfă pentru păcat, marele purtător al păcatului, al cărui sânge curăţă de orice păcat (1 Ioan 1,7). Spre deosebire de Hristos, deşi va pieri în cele din urmă, Satana moare nu ca să-1 *răscumpere* pe om, ci din cauza păcatelor pe care le-a provocat în viaţa oamenilor.
Este foarte important să nu facem nici o confuzie în privinţa aceasta. Hristos, Marele Preot ceresc, Şi-a dat viaţa de bunăvoie pentru păcatele întregii lumi (Ioan 3,16). Aceia care primesc sacrificiul Său - aceia care şi-au aşezat păcatele asupra Marelui Purtător de păcat - sunt astfel absolviţi de pedeapsa pentru păcatele lor. Dar, deoarece urmarea inevitabilă a păcatului este moartea, cineva trebuie să suporte pedeapsa finală. Cine? De drept, acela care este răspunzător pentru aceste păcate. De aceea, atunci când judecata reală se încheie, Hristos, Marele Preot antitipic, le aşază asupra lui Satana, ţapul de trimis antitipic, care în justiţie „trebuie să sufere pentru tot răul pe care 1-a provocat şi să fie pedepsit pentru păcatele care a făcut să fie săvârşite" *(TV,* p. 678). Tot aşa, de drept, aceia ale căror nume n-au fost păstrate în cartea vieţii, precum şi toate numele acelora care n-au fost scrise niciodată acolo, împreună cu Satana vor fi aruncaţi în lacul focului, unde vor fi pedepsiţi pentru părtăşia lor la propriile păcate şi în final distruşi pentru eternitate (Apoc. 20,10.15). In felul acesta, dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin satisfăcută.
Timpul Zilei Ispăşirii. Ziua Ispăşirii, ziua *tipică* a judecăţii, a început exact la vremea hotărâtă: „Din seara zilei a noua până în seara următoare" (Lev. 23,32). „Seara" este timpul hotărât de Dumnezeu pentru începutul şi sfârşitul oricărei zile; aşadar, ziua a noua seara, la apusul soarelui, marca începutul zilei a zecea. La vremea aceasta,

fiecare israelit trebuia să se găsească la locul lui în Ierusalim, după ce fusese înştiinţat prin sunet de trâmbiţe cu zece zile mai înainte. Tot astfel, timpul începerii zilei reale a judecăţii, când Sanctuarul ceresc urma să fie curăţit, este precizat în mod profetic: „Până vor trece 2300 de seri şi dimineţi; apoi sfântul locaş va fi curăţit" (Dan. 8,14). Potrivit cu informaţia cea mai demnă de crezare, ziua a zecea a lunii a şaptea din 1844 a căzut la 22 octombrie. La data aceasta *a început* judecata de cercetare în Sanctuarul ceresc (Dan. 8,14). Ea se va încheia atunci când se va sfârşi timpul de probă. După cum în

Ziua Ispăşirii, când Israel, în tip, fusese curăţit de orice păcat, marele preot pronunţa binecuvântarea sa asupra norodului, tot astfel, atunci când adevărata zi a judecăţii se va încheia şi păcatele Ierusalimului răscumpărat vor fi şterse, atunci Hristos, Marele Preot ceresc, va rosti binecuvântarea Sa, zicând: „Cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe" (Apoc. 22,11, *TV,* p. 630). Astfel, asemenea tuturor celorlalte rânduieli ale anului iudaic, Ziua Ispăşirii va avea loc nu numai ca eveniment, ci şi ca timp" *(TV,* p. 407).

Serviciile. Serviciile din Ziua Ispăşirii erau tot atât de precise ca şi timpul însuşi. Şi acestea erau hotărâte prin îndrumare divină. Pe lângă îndatoririle marelui preot, mai erau patru instrucţiuni precise pentru norod: „Să aveţi o adunare sfântă, să vă smeriţi sufletele şi să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. Să nu faceţi nici o lucrare în ziua aceea, căci este Ziua Ispăşirii" (Lev. 23,27.28). Acestea sunt cuvintele pe care Domnul i le-a spus lui Moise, ca să le împărtăşească poporului. Fiecare cerinţă trebuia să fie îndeplinită sub ameninţarea pedepsei separării de Israel.

„O adunare sfântă". Ziua ispăşirii, legată de sanctuarul pământesc, era o slujbă care se întindea peste întreaga zi, o adunare sfântă la Ierusalim, de la care nici un israelit nu trebuia să lipsească. Acesta nu era un timp de lenevie, nepăsare sau de tovărăşii uşuratice. Era o zi de adâncă cercetare a inimii şi serioasă rugăciune, pentru ca, în timp ce marele preot oficia înaintea capacului ispăşirii, orice păcat mărturisit să poată fi îndepărtat. Nimeni nu-şi putea permite să lase să treacă ziua având asupra sa vreun păcat cunoscut nemărturisit. Dacă lucrul acesta era neglijat, păcătosul nu mai era socotit în poporul Israel. Având în vedere că Ziua Ispăşirii era atât de impor-

tantă în vechiul Israel, cât de infinit mai important este pentru noi antitipul ei, ziua finală şi reală a judecăţii! Cu cât mai mult ar trebui noi, care am intrat „în Locul Preasfânt prin sângele lui Iisus... prin perdeaua dinăuntru..., să ne apropiem cu inima curată şi credinţă deplină"! Cu cât mai mult ar trebui *noi* „să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune", şi „să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii de obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alţii, şi cu atât mai mult, cu cât vedeţi că ziua se apropie!" (Evrei 10,19-25).

„Să vă smeriţi sufletele". Ce înseamnă „a-ţi smeri sufletul"? Moffatt traduce expresia astfel: „a te abţine şi a posti". în timpul Zilei de Ispăşire antitipice, necredincioşii „mănâncă şi beau", petrec şi se veselesc, „ca în zilele lui Noe" (Mat. 24,37-39). Ei îşi exprimă veselia prin râsete zgomotoase şi cântece uşuratice, dispreţuind Scripturile care zic: „Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă!" (lacov 5,13). Ei sunt neliniştiţi şi nefericiţi dacă nu sunt distraţi cu amuzamente care înăbuşă conştiinţa şi împiedică spiritul de la studiul serios al Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu-şi dau seama de solemnitatea vremurilor. Asemenea omului bogat din parabolă, ei strică hambarele şi clădesc altele mai mari şi apoi zic sufletelor lor: „Suflete, ai multe bunătăţi, strânse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănâncă, bea şi veseleşte-te". Sărmane suflete! Bogăţiile lor nu-i pot salva pe aceşti oameni, pentru că ei „nu s-au îmbogăţit faţă de Dumnezeu" (Luca 12,18.19.21).

Satana depune toate eforturile care pot fi imaginate ca să-i abată de pe calea cea dreaptă. Unica lor siguranţă este de a fi dintre aceia despre care scria Pavel: „Dar voi, fraţilor, nu sunteţi în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoţ... De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji..., să ne îmbrăcăm cu platoşa credinţei şi a dragostei şi să avem drept coif nădejdea mântuirii" (1 Tes. 5,4-8). „Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui" (Lev. 23,29).

„O jertfă mistuită de foc". Jertfele regulate de dimineaţa şi de seara, care simbolizau „consacrarea zilnică a naţiunii faţă de lehova şi dependenţa lor neîntreruptă de sângele ispăşitor al lui Hristos" *(PP,* p. 352) alcătuiau o parte din serviciul Zilei de Ispăşire. Jertfele mistuite de foc erau numite jertfe „de un miros plăcut", pentru că,

fiind dovada unei depline consacrări a trupului, sufletului şi duhului, ele erau înaintea lui Dumnezeu ca o tămâie frumos mirositoare. Ele mai erau şi o expresie a mulţumirii şi recunoştinţei faţă de Acela care S-a dat pe Sine ca o jertfă mistuită de foc cu totul. Ele erau aduse pe altarul de aramă, simbol al locului unde ne-am predat pentru prima dată inimile lui Dumnezeu şi unde orice idol din inimă şi orice lucru rău a fost depus spre a fi complet mistuit. Acum, în seara zilei judecăţii, la ceasul jertfei de seară, timpul când „focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia" (1 Cor. 3,13-15), oare să nu ne întoarcem noi la iubirea dintâi şi să-I consacram încă o dată lui Dumnezeu, pentru *încheierea* lucrării Sale, tot ce

avem şi suntem?
„O odihnă de Sabat". O altă cerinţă pentru ţinerea Zilei de Ispăşire era: „Atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă" (Lev. 23,25), „să nu faceţi nici o lucrare, nici băştinaşul, nici străinul care locuieşte în mijlocul vostru" (Lev. 16,29). „Să nu faceţi nici o lucrare... Aceasta să fie pentru voi o zi de Sabat" (Lev. 23,28-32). Importanţa acestei cerinţe se poate vedea şi din accentuarea: „Oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul său". Toată inima şi timpul oricărui israelit credincios trebuia să fie concentrate la serviciile acestei zile. Nu trebuia să existe inimi împărţite; Ziua Ispăşirii cerând o consacrare deplină şi din toată inima a oricărei puteri.
Oare în timpul acestei Zile a Ispăşirii antitipice, care este a noastră, actuala zi a judecăţii, să ne îngăduim a fi leneşi? Nicidecum. Cu toate acestea ni se spune: „Aceia care nu-şi curăţă templul sufletului, ci se avântă în unele lucruri care nu sunt în armonie cu lucrarea Sa, aceia care se angajează în alte treburi spre a-şi satisface propriile planuri egoiste îşi dau mâna cu duşmanul lui Dumnezeu şi al omului" *(RH,* 21 ianuarie 1890). „Când pretinsul popor al lui Dumnezeu se angajează în tot felul de lucrări spre a-şi satisface propriile gusturi egoiste, ei fac aceasta cu riscul pierderii vieţii veşnice" *(Manuscris* E.G.W.). Oare nu este aceasta „lucrarea de slugă" pe care Dumnezeu o interzice într-o vreme ca aceasta? Dacă, în timp ce Iisus, în Sanctuarul ceresc, cercetează cazurile acelora care s-au dat drept copiii Săi, suntem indiferenţi şi cu inima pe jumătate în misiunea de a duce solia judecăţii la aceia care n-au auzit niciodată de ea, putem noi să aşteptăm o pronunţare mai puţin gravă decât aceea dată lui Israel în tip? Este Dumnezeu mai puţin implicat sau mai

puţin precis în această reală zi a judecăţii, decât a fost în tipul sau „umbra" ei? A nu face „nici o lucrare de slugă" (Lev. 23,25), ci a ţine ziua „ca o zi de Sabat" -, oare nu înseamnă că, în această zi antitipică de ispăşire, tot timpul nostru, orice venit al nostru, orice energie fizică, mintală sau sufletească, toate lucrările noastre de orice natură ar fi, trebuie să fie consacrate unicului scop de a face să înainteze şi să se încheie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ? Cu o astfel de consacrare totală faţă de Dumnezeu, cu tot ce avem depus pe altar, jertfa noastră va fi într-adevăr de un miros plăcut lui Dumnezeu.
Pavel, făcătorul de corturi, care şi-a predat viaţa fără rezervă în slujba lui Dumnezeu, a lucrat cu mâinile sale, nu ca să câştige bogăţii pământeşti, ci ca să nu fie „povară pentru nimeni" (2 Cor. 11,9). Un alt exemplu nobil îl găsim în viaţa lui William Carey, „cârpaciul", care zicea că ocupaţia lui era de a sluji Domnului; totuşi repara încălţăminte ca să-şi plătească cheltuielile. Nu este această muncă în perfectă armonie cu „odihna de Sabat" a Zilei de Ispăşire antitipice? Putem să vedem rodul unei astfel de vieţi consacrate în faptul că, atunci când Carey a mers în India, cel dintâi convertit al său din înalta clasă brahmană a fost un bărbat cu numele de Mockergee. Aceasta se întâmpla în anul 1800. Nepotul său, N. G. Mockergee, a primit solia în 1897 şi a lucrat ca misionar în mijlocul propriului popor, în India. La fel, un tânăr Brian Carey, stră-stră-stră-strănepot al lui William Carey, a fost profesor de teologie la colegiul din Uniunea Pacific, Angwin, California, şi a luat hotărârea de a duce solia apropiatei reveniri a Domnului băştinaşilor din Kenia, Africa de est, unde se născuse şi crescuse.
Partea noastră în curăţirea Sanctuarului. „Azi, când Domnul Hristos curăţă templul din ceruri de păcatele norodului, oare să nu lucrăm şi noi în armonie cu El, pe pământ, curăţind templul sufletului de orice mânjitură morală" *(RH,* 11 februarie 1890)? Nu numai templul sufletului trebuie curăţit, dar şi trupurile noastre trebuie curăţite de tot ce ar putea slăbi puterile fizice şi ne-ar face nepotriviţi spre a ne îndeplini partea în încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Spre a putea fi pregătiţi „să stăm înaintea lui ca un popor desăvârşit", „Dumnezeu cere ca apetitul să fie curăţit" *(M 9,* p. 153.154). „îngăduinţa faţă de apetit" aduce „debilitate fizică şi amorţeşte organele perceptive, astfel încât lucrurile sfinte şi veşnice să nu poată fi

deosebite... Lupta cu ispita de â lăsa frâu liber unui apetit pervertit poate fi apreciată numai gândindune la chinul inexprimabil al lui Hristos în acel post îndelungat din pustie... Adam a căzut prin îngăduirea apetitului..., iar Hristos Şi-a început lucrarea de răscumpărare a omului exact de acolo de unde a început ruina... Decăderea virtuţii şi degenerarea neamului omenesc sunt cauzate în principal de dedarea la un apetit pervertit" *(M 3,* p. 486). „Aceia care sunt sclavii apetitului vor da greş în formarea unui caracter creştin" (M 3, p. 492).
„Dumnezeu i-a făcut pe oameni fără prihană; dar ei umblă cu multe şiretenii" (Ecles. 7,29, „Dar ei au

dat la iveală multe născociri" - trad. engl., născociri care satisfac gustul, dar deseori pervertesc şi strică apetitul). Pentru bunăstarea primilor noştri părinţi, Dumnezeu a stabilit o hrană simplă şi neprelucrată (Gen. 1,29). înţeleptul zice că, dacă cineva este lacom, să-şi pună un cuţit în gât (Prov. 23,2). în această Zi a Ispăşirii din vremea noastră, îndrumarea lui Dumnezeu este: „Fie că mâncaţi, fie că beţi, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Cor. 10,31). Dacă noi refuzăm cu încăpăţânare să ne supunem acestei îndrumări, continuând să practicăm acele obiceiuri care tind să slăbească organismul sau să dea naştere la boală, cum am putea să mai aşteptăm ocrotirea lui Dumnezeu de plăgile care se vor revărsa peste pământ? Când aducem jertfele noastre pe altarul de aur „în patru colţuri" [N.T. - în original, joc de cuvinte - „four-square" înseamnă „în patru colţuri", „pătrat", dar şi „neclintit", „ferm"] oare să nu ne dovedim şi noi neclintiţi faţă de Creatorul şi Răscumpărătorul nostru? în acest veac de degenerare fizică în special, dacă avem în vedere volumele de literatură instructivă despre o vieţuire sănătoasă, pe care le avem la îndemână, nu este oare datoria fiecărui creştin să fie informat şi să dea o ascultare conştiincioasă tuturor legilor lui Dumnezeu cu privire la sănătate, precum şi Legii morale? Dacă nu ne putem debarasa de toate „plăcerile cărnii, care se luptă împotriva sufletului" (1 Petru 2,11), ce va spune Dumnezeu despre noi când numele noastre vor veni la judecată? Ce a spus El despre Efraim, care nu s-a dezlipit de idolii lui (Osea 4,17)?

Binecuvântarea marelui preot la sfârşitul zilei. După cum, „în serviciul tipic, după ce făcea ispăşire pentru Israel, marele preot ieşea şi binecuvânta adunarea, tot astfel Hristos, la încheierea lucrării

Sale de Mijlocitor, Se va arăta... să-i binecuvânteze cu viaţa veşnică pe cei care L-au aşteptat" *(TV,* p. 495). Atunci se va împlini făgăduinţa: „Ferice de cei ce vor păzi poruncile, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate" (Apoc. 22,14 - trd. engl.).

Sărbătoarea corturilor - un timp de bucurie. Ziua Ispăşirii s-a terminat. Păcatele Israelului pocăit au fost şterse, în simbol. A fost o zi solemnă, iar acum, cu inimile vesele, oamenii se întorceau în faptul serii la căminurile lor. Următoarele cinci zile erau petrecute „în strângerea roadelor ţării". în a cincisprezecea zi a lunii a şaptea, corespunzător lui octombrie al nostru, când secerişul era încheiat, ei se adunau iarăşi, ca să ţină „o sărbătoare în cinstea Domnului". Această sărbătoare era numită Sărbătoarea Corturilor, pentru că israeliţii o ţineau adăpostindu-se sub nişte umbrare din ramuri de palmier, în memoria locuirii, lor în corturi, în timpul călătoriei lor prin pustiu. Aceasta era una dintre cele trei mari sărbători anuale, celelalte două fiind Pastele şi Cincizecimea. Din cauză că ea coincidea cu strângerea finală a secerişului, este uneori numită Sărbătoarea „strângerii roadelor" (Exod 23,66). Acesta era un timp de mare bucurie şi libertate - eliberare de păcat şi de truda zilnică. Timp de şapte zile, ei locuiau în colibe făcute din „ramuri de finici, ramuri de copaci stufoşi şi de sălcii de râu". „Ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic şi ramuri de copaci stufoşi" (Lev. 23,40; Neem. 8,14.15). Pentru aceasta, sărbătoarea se numea Sărbătoarea Corturilor. Sărbătoarea Corturilor nu era numai o amintire a „locuirii lor în corturi, când i-a scos Domnul din ţara Egiptului" (Lev. 23,43), era şi simbolică. Ea arăta în viitor spre timpul când Israel va fi răscumpărat, cu toate păcatele şterse pentru totdeauna la încheierea judecăţii reale; atunci truda se va încheia şi „strângerea" de suflete va fi com-pletată, iar cei răscumpăraţi „vor merge spre Sion cu cântece de bi-ruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul", aducând „snopii cu ei" (îs. 35,10; Ps. 126,6) ca o jertfă de mulţumire, ca să ţină o sărbătoare pentru Domnul (Vezi *PP,* p. 540-542).

După cum Israel, după intervalul scurt de cinci zile de la Ziua Ispăşirii, clădea colibe în care locuia timp de şapte zile - cifra şapte arătând un număr complet -, tot astfel Israelul răscumpărat, după intervalul scurt de o mie de ani - scurt în comparaţie cu veşnicia -

îşi va clădi case pe noul pământ din tot felul de arbori, după modelul din grădina Edenului (Gen. 2,9). Cei mântuiţi locuiesc în aceste case (îs. 65,21) nu numai şapte zile, ci „în vecii vecilor" (Apoc. 22,3). Ce timp de bucurie va fi acesta, o Sărbătoare a Corturilor pentru noi!

Aceasta era cea din urmă sărbătoare simbolică a anului iudaic. Pastele şi Cincizecimea cădeau primăvara; celelalte două - Ziua Ispăşirii şi Sărbătoarea Corturilor - cădeau toamna. Toate aceste sărbători au fost sau vor fi împlinite „nu numai ca eveniment, dar şi ca timp" *(TV,* p. 399, 400). Sărbătoarea Corturilor este singura care nu s-a împlinit încă, dar se va împlini la timpul hotărât de Dumnezeu.

Sunt eu gata, la încheierea trecerii mele prin viaţa aceasta pământească, având toate păcatele şterse, să îmi fac lucrarea finală înainte de venirea Domnului?

28

Judecata şi Sabatul

Sabatul de la începutul ***lumii.*** De la crearea lumii, de-a lungul celor patru mii de ani ai vremurilor Vechiului Testament, ziua a şaptea a săptămânii a fost recunoscută de către toţi cei care I s-au închinat adevăratului Dumnezeu, Creatorul, ca fiind ziua Sa sfântă. Hristos, „după obiceiul Său", ţinea cu credincioşie Sabatul (Luca 4,16); şi ucenicii au ţinut ziua Sabatului „după Lege" (Luca 23,56). în timpul veacurilor care au urmat, s-a produs „o îndepărtare", şi acel om „al păcatului", „fiul pierzării", a început o lucrare de amăgire (2 Tes. 2,3.4). în timpul perioadei întunecate a supremaţiei lui, de la 538 la 1517, cunoscută în istorie ca „evul mediu întunecat", între multe alte rătăciri înşelătoare introduse în creştinătate de către această putere anticreştină, a fost şi ţinerea duminicii ca Sabat şi, deoarece poporului de rând îi era interzis accesul la Biblie, mulţi au fost duşi în rătăcire.

După epoca evului mediu întunecat, în timpul marii Reforme a secolului al şaisprezecelea, s-a inventat tiparul, şi Biblia, care până în vremea aceasta fusese *scrisă* doar de mână, a fost tipărită şi, în cele din urmă, pusă la îndemâna poporului de rând, în propria limbă. Dar, în ciuda acestui avantaj colosal, multe dintre erorile introduse de antihrist încă au dăinuit în inimile oamenilor. în anul 1844, când a început judecata în Sanctuarul ceresc, aceia care, prin credinţă, au intrat în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdeaua a doua, au fost călăuziţi prin inspiraţie divină să studieze problema Sanctuarului. Solia lui Dumnezeu adresată lor la data aceea era: „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu" (Apoc. 11,1). Ei au răspuns cu zel, acordând o atenţie deosebită studiului Templului, sau Sanctuarului. Ca urmare, „Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; şi s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său"

(Apoc. 11,19). în chivot se afla Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, săpate pe table de piatră, care dau la iveală Sabatul „după Lege". Cu trecerea vremii, un studiu mai stăruitor a descoperit tot mai multă lumină asupra Sanctuarului şi asupra Legii lui Dumnezeu, mai ales cu privire la porunca Sabatului, care, de la începutul păcatului, a fost punctul special de atac al lui Satana. Să ne concentrăm atenţia asupra câtorva dintre aceste adevăruri.

Sabatul *şi Numele* ***lui*** *Dumnezeu.* „Sabatul a fost pus deoparte spre a fi păzit în cinstea Sfântului Nume al lui Dumnezeu" *(EV,* p. 33). în vremurile biblice, numele era o expresie a caracterului. Lucifer însemna „purtător de lumină", pentru că el trăia şi reflecta lumina măreaţă de la tronul lui Dumnezeu; când a păcătuit, numele lui a fost schimbat în Satana, „potrivnicul" (1 Petru 5,8; Apoc. 12,9). Când Iacov, „înşelătorul", s-a pocăit şi s-a rugat o noapte întreagă pentru fratele său, care-1 ura, numele său a fost schimbat în Israel -„cel ce se luptă cu Dumnezeu şi iese biruitor" (Gen. 32,28). După încercarea credinţei lui Avraam şi după biruinţa sa, numele lui a fost schimbat în Avraam - „tatăl celor credincioşi, tată al multor neamuri"; numele lui Sărai, în Sara - „prinţesă, sau mamă a multor popoare" (Gen. 17,3-5; 17,15.16). Iisus, care înseamnă „Mântuitor", a fost numit aşa, „pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale" (Mat. 1,21).

Tot aşa, numele lui Iehova este o expresie a caracterului şi puterii Sale. Acesta este motivul pentru care, de la început, Satana şi-a îndreptat atacul împotriva poruncii a patra, singura dintre cele zece care defineşte calitatea lui Dumnezeu de Creator. Făcând astfel, el a atacat caracterul lui Dumnezeu şi a tăgăduit dreptul Lui de a guverna pământul acesta. De la data izgonirii sale din cer, a fost ambiţia lui continuă să defăimeze Numele şi caracterul lui Dumnezeu, prin încercarea de a elimina porunca Sabatului din inima Legii lui Dumnezeu. Şi acesta va continua să fie punctul său de atac până când, în cele din urmă, va fi aruncat în lacul focului, împreună cu aceia care au fost uneltele sale în această lucrare josnică (Apoc. 20,10).

Sabatul *şi* ***sigiliul lui Dumnezeu.*** Un sigiliu conferă autoritate şi validitate unui document. El conţine numele puterii conducătoare şi teritoriul asupra căruia ea îşi exercită autoritatea. în chiar inima

Legii lui Dumnezeu, în porunca Sabatului, este păstrat cu sfinţenie Numele lui Dumnezeu, expresie a

autorităţii Sale, şi este arătat teritoriului peste care El domneşte - Numele Său: „Domnul, Dumnezeul tău", Creatorul; împărăţia Sa: cerul, pământul, marea şi izvoarele apelor, şi toate câte sunt în ele (Ex. 20,10.11). Acesta este sigiliul lui Dumnezeu, cu care El sigilează Legea Sa între ucenicii Săi (îs. 8,16). Dumnezeu a comemorat lucrarea Sa de creaţiune odihnindu-Se în ziua a şaptea. Aceasta a făcut din ea „Sabatul Domnului Dumnezeului Tău". „De aceea [din cauză că El S-a odihnit în această zi], a binecuvântat Domnul ziua de odihnă [o binecuvântare deosebită pe care n-a mai dat-o nici unei alte zile] şi a sfinţit-o [a făcut din ea o zi sfântă]" (Ex. 20,9-11). „A sfinţit-o"'(Gen. 2,3), adică a pus-o deoparte dintre toate celelalte zile spre a fi folosită pentru scopuri sfinte. Nici o altă zi n-a mai primit această cinste. Dumnezeu a sfinţit-o şi a consacrat-o; El nu a făcut-o numai pentru evrei, nici numai pentru o clasă de oameni, ci „pentru om", pentru toată omenirea (Marcu 2,27). Aşadar, omului i-a zis El: „Adu-ţi aminte de ziua Sâmbetei ca s-o *sfinţeşti"* (Ex. 20,8). Orice precept al sfintei Legi a lui Dumnezeu este o cerinţă divină, pentru care nu există nici un înlocuitor, deoarece Duhul Sfânt zice prin Iacov: „Cine... greşeşte într-o singură poruncă se face vinovat de toate"..., „este un călcător al Legii", al Legii prin care toţi vor fi judecaţi (Iacov 2,8-12).

Porunca Sabatului, în calitate de sigiliu al lui Dumnezeu, face din Lege „un legământ veşnic" între Dumnezeu şi om, un legământ „necurmat" (Ex. 31,16.17), având autoritatea Creatorului cerului, pământului şi mării. După cum sigiliul ratifică un document, tot aşa sigiliul lui Dumnezeu ratifică Legea Sa. Fără acesta, nici o parte din Legea Sa n-ar avea o autoritate divină. Fără porunca a patra, adică fără sigiliul lui Dumnezeu, Legea şi-ar pierde validitatea.

Spiritul Sfânt este agentul sau instrumentul care pune sigiliul lui Dumnezeu pe inimă (Efes. 4,30). Fără acesta, Sabatul îşi pierde sfinţenia şi devine pur şi simplu o zi de odihnă fizică şi de recreaţie, nu o zi sfântă. Dacă noi sfinţim Sabatul, Duhul Sfânt va pune sigiliul lui Dumnezeu asupra noastră, şi atunci vom avea „arvuna Duhului în inimă" (2 Cor. 1,22). Duhul Sfânt este „arvuna", garanţia,

asigurarea că vom căpăta moştenirea sfântă care ne-a fost făgăduită. Nimeni nu poate sfinţi cu adevărat Sabatul fără prezenţa Duhului Sfânt în inimă.

Sabatul, „semnul" (steagul) lui Dumnezeu. Sabatul mai este numit şi semnul sau steagul lui Dumnezeu (îs, 11,10-12), Un steag, un stindard, o flamură este un semn, „culorile" indicând naţionalitatea. Când o naţiune este victorioasă asupra alteia, naţiunea cuceritoare îşi înfige steagul ei, „culorile" ei în teritoriul cucerit, ca dovadă a biruinţei. Dacă cineva ar da jos acest steag, ar trece fapta aceasta fără urmări? Noi ştim că ofensatorul ar fi considerat rebel şi ar fi sever pedepsit, poate chiar condamnat la moarte. în loc de a desconsidera drapelul naţional, orice cetăţean loial va onora steagul ţării sale. El îl va proteja şi-1 va desfăşura cu orice prilej cuvenit. Din cauză că îl pune în evidenţă pe adevăratul Dumnezeu şi stăpânirea Sa, Sabatul Decalogului este steagul Său, pe care „El îl ridică pentru popoarele îndepărtate" (îs. 5,26). Oare fiinţele omeneşti să-1 trateze fără respectul şi atenţia cuvenite?

Semnul sau steagul inamicului. „Protivnicii Tăi.., şi-au pus semnele lor drept semne" (Ps. 74,4). Satana, arhivrăjmaşul în acest conflict între bine şi rău, şi-a pus semnul său. El ar fi dorit să nimicească sigiliul lui Dumnezeu şi în felul acesta să facă fără efect Legea Sa. El ar fi dorit să aşeze *numele său* în legea care guverna lumea, ca o expresie a autorităţii sale de a conduce. Prin antihrist, acel „om al fărădelegii..., fiul pierzării", a călcat în picioare sfânta zi a lui Dumnezeu, s-a încumetat să schimbe Legea lui Dumnezeu (Dan. 7,25), punând ziua întâi a săptămânii în locul zilei a şaptea, instituită de la crearea lumii ca „Sabatul Domnului". „Şi", zice profetul, „tot pământul se mira după fiară. Şi au început să se închine balaurului [„Satana" - Apoc, 20,2], pentru că dăduse puterea lui fiarei" (Apoc. 13,3.4). Cu toate acestea, ziua sfântă a lui Dumnezeu încă stă ca memorial al puterii Sale creatoare. Atenţie, deci, atenţie! Ca nu cumva să călcăm şi *noi* steagul lui Dumnezeu, înrolându-ne astfel sub „culorile" acelui mare adversar, Diavolul!

Sabatul, un semn al sfinţirii. La crearea lumii, Dumnezeu „a sfinţit" Sabatul, Ziua a Şaptea (Gen. 2,1-3), La data aceea, zice Goodspeed, un binecunoscut traducător al Bibliei, Sabatul, care este inima şi tăria, forţa Legii lui Dumnezeu, „a fost pus în însăşi zidirea

Universului". La Sinai, într-o grandoare înfricoşătoare, Dumnezeu a proclamat Sabatul ca „semn" - un semn al sfinţirii, zicând: „Să nu care cumva să nu ţineţi Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine şi voi şi urmaşii voştri, un semn după care se va cunoaşte că Eu sunt Domnul care vă sfinţesc" (Ex. 31,12-17).

în ce fel este Sabatul un semn, un indicator care arată calea spre sfinţire? Noi am învăţat deja că sfinţirea este rezultatul a trei experienţe distincte, obţinute în Sfânta - studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ascultarea de el cu rugăciune şi slujirea lui Dumnezeu. Oricine a experimentat vreodată trecerea de la neascultare de Legea lui Dumnezeu, fie din neştiinţă, fie voit, la păzirea Sabatului Domnului, ştie destul de bine că îndată începe să studieze cu mai multă stăruinţă Scripturile, cercetând adesea până noaptea târziu, ca să afle adevărul mai deplin. Rugăciunile sale devin mai hotărâte şi mai stăruitoare; şi, după ce a primit adevărul în inima şi viaţa sa, primul gând este să-I slujească lui Dumnezeu, ajutându-i şi pe alţii - o rudă, un vecin, un prieten - să înţeleagă ceea ce lui i-a devenit atât de scump. Toţi aceia care n-au trecut niciodată prin această experienţă au pierdut una dintre cele mai mari binecuvântări care puteau veni în viaţa lor. Şi dacă doresc să aibă o experienţă vie şi tot mai bogată în sfinţire, vor continua să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu mai multă sârguinţă, să se roage mai arzător, pentru ca lumina sa să strălucească mai viu. Un adevărat păzitor al Sabatului va fi, aşadar, un cercetător desăvârşit al Bibliei, un om al rugăciunii biruitoare şi un lucrător neobosit pentru Dumnezeu, unul care are pe inimă o povară pentru aceia care nu cunosc adevărul lui Dumnezeu. în felul acesta, Sabatul devine un *semn,* o *pecete,,* arătând spre sfinţire, ţinta experienţei vieţii creştine pământeşti, aşa cum este ea prefigurată în Sfânta Sanctuarului.

Legea lui Dumnezeu, o Lege a iubirii. Un învăţător al legii, un fariseu, urmărind să-L prindă pe Domnul Hristos în cuvinte, L-a întrebat odată: „învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Iisus i-a răspuns: „'Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău'. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'. în aceste două porunci se cuprind toată Legea şi proorocii" (Mat. 22,35-40.46). La

auzirea acestui răspuns, învăţătorul legii a fost redus la tăcere şi n-a îndrăznit să-I mai pună întrebări. Dumnezeu este dragoste, şi Legea Sa este cuprinsă într-un singur cuvânt - IUBIRE. *Prima* poruncă mare a acestei legi este dragostea supremă faţă de Dumnezeu, exprimată în primele patru porunci de pe prima tablă a legii, iar *a doua,* „asemănătoare" - iubire pentru „aproapele tău", exprimată în ultimele şase porunci de pe a doua tablă. Ca urmare a păcatului, Legea a fost exprimată în zece porunci, „rostită ca să facă faţă fiecărui caz al inteligenţelor căzute..., ca o consecinţă a faptului că minţile oamenilor au fost orbite prin păcătuire *(Signs ofthe Times,* 15 aprilie 1875). „Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege". (Gal. 3,19).

Cum a fost păstrată şi transmisă Legea lui Dumnezeu? „Antedi-luvienii... n-aveau nici un fel de rapoarte, scrise, dar, cu marea lor vigoare fizică şi mintală, ei se bucurau de o memorie puternică, în stare să prindă şi să reţină ceea ce li se încredinţase, şi la rândul lor să transmită nealterat posterităţii" *(PP,* p. 71). în modul acesta, timp de nouă generaţii, acoperind aproape 1000 de ani, Adam i-a învăţat pe descendenţii săi Legea lui Dumnezeu. „Ea a fost păstrată de Noe..., care i-a învăţat pe urmaşii săi Cele Zece Porunci... Când l-a scos pe Israel din Egipt, Domnul S-a coborât pe muntele Sinai... şi, într-o maiestate înfricoşătoare, a rostit Legea Sa în auzul întregului norod. Tot atunci, pentru folosul şi binele generaţiilor viitoare, El a săpat-o pe table de piatră, ca să nu fie uitată niciodată" *(PP,* p. 366, 367). La data aceea, ea a fost introdusă într-un chivot, temelia scaunului harului, un simbol al tronului lui Dumnezeu, pe care se aflau cei doi heruvimi, înfăţişându-i pe doi dintre cei mai înălţaţi îngeri ai cerului, care sunt străjerii de onoare ai tronului şi ai Legii Sale. Mai apoi, această lege a iubirii a fost făcută cunoscută prin felul în care S-a purtat Dumnezeu cu omul, aşa cum e arătat în toată Biblia. De fapt, Decalogul a fost supranumit „o ediţie prescurtată a Bibliei", din cauză că el exprimă „toată datoria omului" (Ecles. 12,13).

Legea Sa este veşnică şi universală. în veşnicia trecutului, înainte ca această lume să fi fost creată, Legea lui Dumnezeu de iubire supremă a fost scrisă nu pe piatră, ci în inimile fiinţelor necăzute, înainte ca păcatul să intre în Univers, aceste fiinţe necăzute nu erau

stăpânite de nici un sentiment al restricţiilor legii, pentru că Legea lui Dumnezeu este o „lege a slobozeniei" (Iacov 2,12). Aceia care ascultă de lege se bucură de o libertate desăvârşită şi nu-şi dau seama de existenţa ei. „împotriva acestor lucruri nu este lege", declară Pavel. Numai atunci când calcă legea, omul îşi dă seama de autoritatea ei. Astfel, „atunci când Satana s-a răzvrătit împotriva Legii lui Iehova, gândul că există o lege a apărut aproape ca o surpriză" *(CMF,* p. 161). Când au descoperit că păcatul, „călcarea legii" (1 Ioan 3,4), înseamnă moartea, oamenii au început să-şi dea seama cât de

teribilă este păcătuirea şi cât de neschimbătoare este Legea lui Dumnezeu. Cele două mari porunci ale DRAGOSTEI, în care se cuprind „toată legea şi proorocii", aceeaşi lege, care a existat în veşnicia trecutului şi a fost scrisă în inimile fiinţelor necăzute, va continua să existe ca lege fundamentală a întregului Univers al lui Dumnezeu în veşniciile viitoare. Aceasta este legea despre care Hristos a zis: „îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, şi Legea Ta este în fundul inimii mele" (Ps. 40,8). Iar despre cei răscumpăraţi, Domnul zice: „Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor" (Ier. 31,33). Pavel declară că noi trebuie să devenim chiar acum epistole ale lui Hristos, „scrise nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu, nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table care sunt inimi de carne" (2 Cor. 3,3). Oare nu reiese de aici cu claritate că, după cum a fost din veşnicii, tot astfel Cele Zece Porunci în totalitatea lor, păstrate în „sipetul lui Dumnezeu", „caseta lui de giuvaeruri", vor rămâne pentru veşnicie legea pentru întregul Univers al lui Dumnezeu, legea eternă şi universală, legea Sa pentru toate inteligenţele create de-a lungul tuturor veacurilor?

Legea lui Dumnezeu, desăvârşită. Despre Legea lui Dumnezeu, Pavel spune că este „sfântă, dreaptă şi bună" (Rom. 7,12). Ea este o transcriere a Aceluia care a făcut-o. David se exprimă astfel:

„Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul;
mărturia Domnului este adevărată şi dă înţelepciune celui neştiutor.
Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi veselesc inima;
poruncile Domnului sunt curate şi luminează ochii.
Frica de Domnul este curată şi ţine pe vecie;
judecăţile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.
Ele sunt mai de preţ decât aurul, decât mult aur curat;

sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.
Robul Tău primeşte şi el învăţătură de la ele;
pentru cine le păzeşte, răsplata este mare." (Ps. 19,7-11)

Acest comentariu inspirat despre Legea lui Iehova cel nemărginit statorniceşte pentru totdeauna în mintea omului mărginit faptul că Legea nu poate fi schimbată.

Legea lui Dumnezeu, neschimbătoare. Tot ce face Dumnezeu este desăvârşit, de aceea nu poate fi schimbat. A schimba ceva ce este desăvârşit înseamnă a face acel lucru imperfect. Un scriitor competent a arătat în mod convingător că Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare. El sugera: „Imaginaţi-vă slava şi măreţia care însoţesc vestirea acelei legi de pe piscul învăpăiat al muntelui! O nenumărată mulţime de îngeri sfinţi sunt prezenţi. Milioane de bărbaţi şi femei stau cu atenţia încordată. Şi, în mijlocul acestei manifestări remarcabile a puterii infinite, divinul Legiuitor anunţă preceptele care cuprind toată datoria omului (Ecl. 12,13). Dacă acea Lege ar fi putut fi schimbată, oare un Dumnezeu credincios şi atotînţelept ar fi modificat-o sau ar fi anulat-o într-un mod mai puţin impresionant şi spectaculos decât atunci când a proclamat-o pe Sinai? Ar fi făcut El aceasta în ascuns şi nebătător la ochi, încât biserica să fie lăsată în ignoranţă sau nesiguranţă? Dacă Hristos ar fi avut de gând să înlocuiască Sabatul cu duminica, ar fi făcut El aceasta pe tăcute, încât nici chiar apostolii Săi aleşi să nu afle decât mulţi ani mai târziu? De o mie de ori, nu!" (Roy F. Cottrell, *Our Day,* dec. 1947)

Un alt scriitor însemnat a spus acest lucru în felul următor: „Şi credeţi că vreo fiinţă ar putea să schimbe acea lege? Nu, în afară de cazul că ar putea străpunge garda de îngeri din incinta Templului, L-ar detrona pe Iehova, ar azvârli din locul lui capacul iertării şi al mântuirii şi, cu presupusul său deget omnipotent, ar mutila înscrisul de pe tablele nepieritoare" (Uriah Smith, *Looking to Jesus*$_x$ p.321). „Legea lui Dumnezeu, fiind o descoperire a voinţei Sale, o transcriere a caracterului Său, trebuie să dăinuiască veşnic", ca o mărturie credincioasă în ceruri *{TV,* p. 442).

Reforma Sabatului între păzitorii Sabatului. Vrăjmaşul a făcut „spărtura" în Legea lui Dumnezeu. Ştiind că vremea lui este foarte scurtă, el îşi concentrează atacul împotriva poruncii Sabatului -porunca aceea care este „temelia străbună" (îs. 58,12). Aceeaşi

profeţie a lui Isaia ne spune că, înainte de revenirea lui Iisus, trebuie să aibă loc o reformă în problema ţinerii Sabatului. Aceasta nu se aplică în totul numai la aceia care nu înţeleg şi de aceea nu iau în consideraţie Sabatul Domnului. Este o chemare adresată „poporului Meu", „casei, lui Iacov", acelora care, „în toate zilele, Mă întreabă şi vor să afle căile Mele", acelora care „doresc" să se apropie de Dumnezeu. Către aceia care aşteaptă apropiata Sa venire, El lansează un strigăt de alarmă, zicând:

„Strigă în gura mare, nu te opri... vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui" (îs. 58,1.2). în ce constă nelegiuirea lor? Ei, „poporul Meu", au călcat în picioare Sabatul. La cine se referă acesta? Să ne verificăm în lumina standardului lui Dumnezeu în ceea ce priveşte ţinerea Sabatului şi să vedem sub ce steag stăm noi în realitate.

întâi. Opreşte-ţi „piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă" (îs. 58,13). Considerăm noi Sabatul ca o zi de eliberare de grijile obişnuite ale săptămânii, când putem să avem o ocazie de întâlnire cu prietenii noştri, când putem să ne îngăduim o călătorie de plăcere, o plimbare, o ieşire sau ne permitem anumite plăceri personale, pe care multele îndatoriri ale săptămânii nu ni le permit? Putem numi aceasta „zi sfântă a Domnului"?

Al doilea. Opreşte-ţi „piciorul în ziua Sabatului" şi nu te deda „la flecarii". în privinţa aceasta suntem confruntaţi cu cea mai mare probă. Cum facem faţă acestei încercări? Este conversaţia noastră în Sabat „din cer... de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Iisus Hristos" (Fii. 3,20)? Ne întâlnim noi ca să schimbăm gânduri despre studiul nostru biblic săptămânal sau despre vreo binecuvântare pe care am primit-o din serviciile religioase ale zilei? Vorbim noi despre progresul lucrării lui Dumnezeu pe pământ? Trecem noi în revistă dovezile apropiatei reveniri, aşa cum sunt ele oglindite în evenimentele curente, care sunt o împlinire a profeţiei? Sau conversaţia noastră are subiecte comune, vremelnice, de fiecare zi? Nu este greu să alunecăm în vreo „plăcere" în ziua Sabatului, dar a ţine sub control limba este cea mai grea încercare atunci când este vorba de adevărata ţinere a Sabatului. „A nu te deda la flecarii!" Limba este mădularul nostru nedisciplinat. „Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om desăvârşit" (Iacov 3,2-8).

Atunci, cum poate un păzitor sincer al Sabatului să cinstească Numele lui Dumnezeu în ziua Sabatului? Chiar în profeţia aceasta Dumnezeu ne arată cum. El zice: „deznoadă legăturile robiei... împarte-ţi pâinea cu cel flămând şi adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost; dacă vezi un om gol, acoperă-l" (îs. 58,6.7). „Atunci tu vei chema şi Domnul va răspunde"... şi „Domnul te va călăuzi neîncetat"... Atunci „vei fi numit 'Dregător de spărturi', 'Cel ce drege drumurile şi face ţara cu putinţă de locuit'" (îs. 58,9.11.12).

Sabatul şi judecata. Am văzut că o reînviorare şi o reformă în ţinerea Sabatului este o problemă profetică în acest ceas al judecăţii. Această reformă trebuie să ne pregătească „să ne suim pe înălţimile ţării" şi să ne împărtăşim de „moştenirea lui Iacov" (îs. 58,13.14). între creştinii păzitori ai Sabatului care aşteaptă a doua venire a lui Hristos în această generaţie, sunt două categorii: „biserica şi lumea". Una „este adânc interesată de lucrurile spirituale", cealaltă este „dezinteresată şi nesimţitoare" *(EV,* p. 54). Cei din prima categorie zic: „Stăpânul xneu zăboveşte să vină!" sau „sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic", fără să-şi dea seama că sunt nenorociţi, săraci, orbi şi goi (Apoc. 3,17). Cărei categorii aparţinem?

Ne aflăm acum în ultimele clipe ale judecăţii. Este ceasul când profeţia lui Isaia - „sigilează Legea între ucenicii Mei" (îs. 8,16. engl.) - se împlineşte. Este timpul când cei 144.000, care vor trăi pe pământ la venirea lui Iisus, vor fi sigilaţi, având „scris pe frunte... Numele Tatălui [semnul sau semnătura Lui]..." (Apoc. 14,1) - reflectând caracterul Său neprihănit. Simpla mărturisire cu numele nu va fi de nici un folos acum. Sabatul Domnului este testul special, un test de credincioşie faţă de Dumnezeu, chiar pentru aceia care pretind că sunt păzitori ai Sabatului. Facem noi faţă acestei probe, acestui test? Sau îl întristăm noi pe „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care" suntem „pecetluiţi pentru ziua răscumpărării" (Efes. 4,30)?

Israelul din vechime a dat greş, dar, în acest ceas al judecăţii finale, „Domnul îşi va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere *rămăşiţa* poporului Său" (îs. 11,11.12). Când strigătul cel tare al îngerului al treilea răsună, vestind Sabatul mai răspicat, atunci se va împlini profeţia: „El ridică un steag popoarelor îndepărtate", chemându-le să ia parte la bătălia decisivă dintre adevăr şi rătăcire, dintre Hristos şi Satana, iar „ele vin repede şi uşor" (îs. 5,26) şi „vor

lucra la Templul Domnului" (Zah. 6,15). Oare nu este acum vremea ca orice copil sincer al lui Dumnezeu să intre dincolo de a doua perdea şi să ia poziţie sub steagul lui Hristos? Cei care fac lucrul acesta vor primi binecuvântarea făgăduită: „Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate" (Apoc, 22,14),

Z9

înaintea tronului

Cărţile de rapoarte ale Cerului. Biblia vorbeşte despre trei cărţi sau trei feluri de cărţi, care sunt păstrate în arhivele Sanctuarului ceresc şi care au fost deschise când a început judecata. Una dintre acestea este numită *„Cartea Vieţii Mielului* care a fost junghiat de la întemeierea lumii" (Apoc, 13,8). Această carte se ocupă numai de aceia care s-au prevalat de marele sacrificiu al Mielului lui Dumnezeu şi s-au identificat cu „casa lui Dumnezeu" (1 Petru 4,17), Ea este deosebită de celelalte cărţi, care „s-au deschis", pe care ie menţionează Daniel şi loan Vizionarul (Dan. 7,10; Apoc. 20,12), Ioan o numeşte „o altă Carte", iar Moise „Cartea pe care ai scris-o Tu" (Ex. 32,31.32). Este cartea familiei lui Dumnezeu. în ea însuşi Dumnezeu a scris numele tuturor acelora care, de la întemeierea lumii, începând cu Adam, au fost adoptaţi în familia Sa şi au intrat în slujba Sa (Fii. 4,3; Apoc. 21,27; *TV,* p. 490).

O altă carte, sau categorie de cărţi, este numită *Cartea de aducere-aminte.* Această carte conţine un raport despre faptele bune ale celor „ce se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui", aceia „care au vorbit adesea unul cu altul" (Mal. 3,16; *TV,* p. 481), Această carte se numeşte aşa, pentru că Dumnezeu are plăcere să-Şi aducă aminte de orice faptă bună. Aceste fapte nu mor niciodată; de aceea, cartea în care sunt raportate a fost numită uneori cartea vieţii, prin contrast cu cartea morţii *{EV,* p. 52). Toţi aceia ale căror nume au fost înscrise în cartea vieţii au rezervat un loc pe paginile acestei cărţi, pentru raportul scris de îngerii lor păzitori.

O altă carte de rapoarte, pe care îngerul păzitor a fost constrâns s-o scrie pentru fiecare, a fost pe bună dreptate numită *Cartea Păcatelor,* sau „Cartea Morţii", în această carte sunt trecute faptele rele, „'Nelegiuirea ta rămâne scrisă înaintea Mea', zice Domnul,

Dumnezeu" (Ier. 2,22). „Iată, este scris înaintea Mea: 'Eu... voi răsplăti... nelegiuirile voastre şi nelegiuirile părinţilor voştri laolaltă', zice Domnul" (îs. 65,6.7). „Partea pe care cei nelegiuiţi trebuie s-o suporte este notată potrivit cu faptele lor şi este raportată împotriva numelor lor în cartea morţii" *(TV,* p. 674).

Nu numai cei nelegiuiţi, dar şi cei credincioşi îşi au faptele lor rele raportate în cartea morţii în dreptul lor, pentru că „toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Rom. 8,23), deosebirea constând în aceea că cei credincioşi s-au pocăit. Păcatele lor au mers înaintea lor la judecată (1 Tim. 5,24) şi iertarea a fost scrisă în dreptul fiecărui păcat. Aceste cărţi sunt deschise acum în Sfânta Sfintelor, locul cel mai sfânt al Sanctuarului ceresc. Ele sunt deschise pentru cercetare în faţa plenului de judecată al tribunalului universului. Când se încheie judecata casei lui Dumnezeu, orice faptă rea a celor credincioşi a fost ştearsă, iar cartea morţii, în care au fost notate faptele lor rele, va fi distrusă, iar faptele lor rele niciodată „nu le vor mai veni în minte" (Apoc. 20,12; îs. 65,17).

Tip şi Antitip. în tip, în sanctuarul pământesc, zi după zi, pe parcursul unui an, păcatele erau mărturisite şi iertate. „Păcătosul pocăit aducea jertfa sa la poarta tabernaculului şi, punându-şi mâinile pe capul victimei, îşi mărturiseşte păcatele, transferându-le în felul acesta în simbol asupra jertfei nevinovate. Apoi, cu propria mână, înjunghia animalul, iar sângele era dus de preot în Sfânta şi stropit înaintea perdelei *(PP,* p. 354). în felul acesta, păcatul era transferat în tip asupra sanctuarului. Şi ceea ce se făcea *în tip* în slujirea din sanctuarul pământesc se face *în realitate* în slujba Sanctuarului ceresc. Aici, „păcatele celui pocăit sunt aşezate, prin credinţă, asupra Domnului Hristos, Jertfa noastră pentru păcat şi Purtătorul păcatelor noastre, şi transferate *în fapt* asupra Sanctuarului ceresc", unde ele sunt înscrise în cartea păcatelor - cartea morţii *(TV,* p. 428).

„5-a *ţinut judecata".* Când viaţa noastră în Locul Sfânt a luat sfârşit, când îngerul nostru păzitor a făcut ultima înscriere în cartea de amintire şi în cartea păcatelor, pe calea acestor rapoarte ale vieţii, noi ne apropiem de tron şi ne înfăţişăm în faţa marelui Judecător a tot pământul. Să sperăm că toate păcatele noastre, datorită pocăinţei şi schimbării din viaţa noastră, au „mers înainte la judecată" (1 Tim. 5,24), că paşaportul nostru, sfinţirea căpătată

în Sfânta, va fi acceptat. Nici părinţii noştri şi nici prietenii nu ne mai pot fi acum de vreun folos. „Chiar dacă Moise şi Samuel s-ar înfăţişa înaintea Mea" (Ier. 15,1), „chiar dacă ar fi... Noe, Daniel şi Iov..., n-ar scăpa nici fii, nici fiice..., ci numai ei şi-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor" (Ezech. 14,14.16.20). Noi ne aflăm singuri în faţa tronului. Iisus, Apărătorul nostru, este de faţă ca să pledeze cu sângele Său vărsat pentru cei care au răbdat până la sfârşit. îngerii martori sunt de faţă cu cărţile de rapoarte ale vieţii noastre deschise, şi noi suntem „judecaţi după fapte..., după cele ce erau scrise în cărţile acelea" (Apoc. 20,12). Fiecare dintre noi avem un dosar în acest tribunal, şi tribunalul este la lucru. Pe cât este de adevărat că Hristos Şi-ar fi dat viaţa chiar şi numai pentru un singur suflet, ca să fie răscumpărat, tot atât de sigur El „va examina cazul fiecărui individ cu atâta atenţie, ca şi când n-ar mai exista pe pământ o altă fiinţă. Fiecare trebuie să fie testat şi găsit fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta" *(TV,* p. 500).

„Cărţile sunt deschise". Din cartea vieţii, „Cartea pe care ai scris-o Tu", Tatăl, care „prezidează" judecata, strigă un nume. Oare este numele meu? Oare este numele tău? Raportul vieţii noastre, care a fost scris în cartea de aducere-aminte, este citit de către îngerul păzitor înaintea Tatălui, a Domnului Hristos, Judecătorul, şi a îngerilor martori. Aici, orice faptă de milă şi bunătate, orice cuvânt amabil, orice simţământ tandru şi iubitor, insuflat de Dumnezeu şi manifestat în numele Său, toate acestea au fost înregistrate cu credincioşie. Orice rugăciune înălţată, „orice ispită biruită, orice rău învins, orice cuvânt de milă duioasă exprimat sunt cu credincioşie păstrate" *(TV,* p. 491). Orice acţiune de tăgăduire de sine, cât de neînsemnată, făcută în numele lui Iisus, orice încercare suportată pentru El - toate au fost scrise şi toate vor fi aduse aminte înaintea Tatălui atunci când numele nostru este strigat.

La fel, înaintea îngerilor martori, este deschisă cartea păcatelor, cartea morţii, care conţine rapoartele tuturor faptelor noastre rele. în această carte „au fost trecute cu o precizie teribilă orice cuvânt rău şi nefolositor (Mat. 12,36.37), orice faptă egoistă, orice datorie neîmplinită, orice păcat ascuns şi orice înşelăciune. Avertizări neluate în seamă, mustrări desconsiderate, clipe risipite în zadar, ocazii nefolosite, influenţa exemplului nostru cu urmările sale îndepărtate,

toate au fost scrise de îngerul nostru raportor" *(TV,* p. 492). Pocăinţa şi reforma sunt ele scrise în dreptul fiecărui păcat (Prov. 28,13)?

Scaunul de domnie, un tron al îndurării. Cât de recunoscători putem fi că lisus, Avocatul nostru, a fost ispitit „în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat" (Evrei 4,15)! Cât de mulţumitori trebuie să fim că scaunul de domnie al Tatălui nostru este un scaun de domnie al îndurării; că, atât „cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El" (Ps, 103,11)! El este Tatăl nostru, şi „cum se îndură un Tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El" (Ps. 103,13). Cât de mult doreşte Tatăl nostru să arunce păcatele noastre înapoia Sa şi în fundul mării" (Mica 7,19; îs. 38,17)! Aşa sunt „bunătatea şi îndurarea" cu care Dumnezeu îi încununează pe cei ai Săi (Ps. 103,4). Cu asemenea asigurări, putem fi încredinţaţi că Judecătorul a tot pământul va fi drept (Gen. 18,25).

Dumnezeu ţine seama chiar şi de condiţiile în care s-a născut cineva. „Domnul va ţine seama, când scrie pe oameni, că omul acesta acolo s-a născut. Selah!" (Ps. 87,6 - trd. engl.). Chiar dacă un urmaş al Său s-a născut în Egipt, Babilon, Filistia, Tir sau Etiopia, dacă el a trecut prin experienţa naşterii din nou şi a răbdat până la sfârşit, Cel veşnic îl scrie „în registrele Sale" ca aparţinând Sionului „prin naştere" (Ps. 87,4-6 - Moffatt). între cei credincioşi, unii s-au născut în „Babilon", un sinonim al rebeliunii împotriva lui Dumnezeu; alţii s-au născut în „Egipt", un sinonim al idolatriei şi întunericului spiritual; alţii însă s-au născut „în Sion", bucurându-se de lumină, de adevăr şi de orice avantaj spiritual. Judecătorul nostru cunoaşte toate acestea şi va acţiona în consecinţă. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul Se uită la inimă" (1 Sam. 16,7). Dar „nu vă înşelaţi; Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit" (Gal. 6,7), pentru că deşi este un Dumnezeu „plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie, care îşi ţine dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul", totuşi Domnul „nu socoteşte pe cel vinovat drept nevinovat" (Ex. 34,6.7). El *nu poate* face aşa ceva! Dacă l-ar fi „achitat pe cel vinovat" (Moffatt), sacrificiul lui Hristos n-ar mai fi fost de nici o trebuinţă; totul ar fi fost pierdut; întregul Univers ar fi fost

cufundat în ruină. Nu, nu! Aceasta nu se va întâmpla niciodată, pentru că Dumnezeul nostru este drept şi nepărtinitor. „El va pune cu desăvârşire capăt păcatului şi întristării, durerii şi morţii! Nenorocirea nu va veni de două ori!" (Naum 1,9).
Israelului încăpăţânat Dumnezeu îi zice: „Sunt sătul de pocăinţă". El cere nu numai pocăinţă, ci şi schimbarea vieţii. îndurarea Lui va ajunge la capăt într-o zi. Atunci, El va zice: „Ierusalime... ai dat înapoi; de aceea îmi întind mâna împotriva ta şi te nimicesc" (Ier. 15,5.6).
Păcatele sau numele şterse. Care dintre ele? David se ruga: „Şterge fărădelegile mele"; „şterge toate nelegiuirile mele" (Ps. 51,1.9). Acelora care L-au tăgăduit pe Hristos înaintea lui Pilat, Petru le adresa îndemnul: „Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele". Când? „Când... El va trimite pe lisus Hristos, care v-a fost propovăduit mai înainte" (Fapte 3,13.19.20). în amărăciunea sa pentru Israelul vinovat de un mare păcat, Moise se ruga: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şter-ge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Ex. 32,32). Şi lisus zice despre cel ce va birui: „Nu-i voi şterge nicidecum mumele din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui" (Apoc. 3,5). Dacă cuiva i-au rămas păcatele în cărţile de rapoarte, nepărăsite şi neiertate, numele lui va fi şters din cartea vieţii, şi raportul despre faptele lui bune va fi şters din cartea de aducere-aminte a lui Dumnezeu" *(TV,* p. 483).
Păcatele îl „răstignesc din nou... pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie batjocorit" (Evrei 6,6). Acesta este un lucru îngrozitor! Cu toate acestea, dacă mă pocăiesc sincer şi îmi mărturisesc păcatul, îndreptând răul, lisus ia asupra Sa vinovăţia mea şi-mi oferă iertare. Orice păcat mărturisit în felul acesta merge „înainte la judecată" (1 Tim. 5,24) şi în dreptul lui este trecut *„iertat"* în cartea morţii. Dacă păcatul nu este şters atunci, ca şi urma de sânge de pe perdea în tip, amintirea lui rămâne în cartea din Sanctuarul ceresc. După ce viaţa aceasta s-a încheiat, sau probarea mea s-a făcut, când numele meu vine înaintea judecăţii, dacă am fost credincios, lisus confirmă iertarea Sa, iar mie mi se oferă o iertare completă şi veşnică, absolvire de păcat. Numai atunci, dar până atunci nu, păcatele mele sunt şterse pentru totdeauna, spre a nu mai fi amintite niciodată. Cât de minunat!

„Care Dumnezeu este ca Tine, care ierţi nelegiuirea şi treci cu vederea păcatele rămăşiţei moştenirii Tale? El nu-Şi ţine mânia pe vecie, ci Ii place îndurarea. El va avea iarăşi milă de noi... Va arunca în fundul mării toate păcatele lor" (Mica 7,18.19). „în fundul mării" este o imagine izbitoare. Aşa după cum scrie un savant, adâncimea ei *medie* este de aproape 3,5 km, pe câtă vreme cea mai mare adâncime a ei, aproape de insula Guam, este de aproape 11 km. Acolo nu pătrunde niciodată lumina. Astfel, păcatele noastre vor fi nu numai iertate, dar şi uitate, pentru că Dumnezeu însuşi afirmă: „Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor" (Ier. 31,34). Minunat! Minunat!
Judecata celor morţi care au fost din casa lui Dumnezeu este acum în plină desfăşurare şi, după câte ne dăm seama, n-a început cu noi, cei vii. Porunca ce ne este dată acum nu este „Pregătiţi-vă", ci „Fiţi gata"; „Fiţi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Mat. 24,44). De aceea este important ca zi de zi, înainte de a merge la odihnă, orice păcat să fie mărturisit şi trimis înainte la judecată, şi aceasta cu atât mai mult, cu cât vedem că ziua se apropie; pentru că nu ştim ceasul în care viaţa noastră se va stinge; deci când se va încheia şi timpul nostru de probă.
Numele meu sau păcatele mele - ce va fi şters? Cum răspundem, tu şi eu, la această întrebare? încă puţină vreme şi totul se va decide. Vor intra în Cetatea cea sfântă numai aceia care la data aceea vor avea numele „scrise în Cartea Vieţii Mielului" (Apoc. 21,27). în această Zi tipică a Ispăşirii din vremea noastră, să ne asigurăm în fiecare zi că păcatele noastre „au mers înainte la judecată".
Cel mai trist dintre toate lucrurile triste în legătură cu judecata este că unele nume care au fost scrise odată în cartea vieţii trebuie să fie şterse, un act preînchipuit prin „tăierea" din Israel a acelora care nu întâmpinau cum se cuvine Ziua Ispăşirii. Tatăl ţine o evidenţă personală despre oricine are numele scris în „Cartea Sa" şi când acesta s-a pocăit tot cerul s-a bucurat (Luca 15,10). După atâţia ani de veghere şi solicitudine iubitoare, ce mâhnire trebuie să-I provoace atunci când un nume, care odată a fost scris în carte, trebuie să fie şters!
Unii încep viaţa creştină, dar nu rabdă până la sfârşit (Mat. 10,22). Despre unii ca aceştia, Ezechiel ne oferă un tablou fidel: „Dacă cel

neprihănit se abate de la neprihănirea lui şi săvârşeşte nelegiuirea... s-ar putea să trăiască el oare? Nu,

ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire şi la păcat; de aceea va muri în ele". „Dar dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui şi face ce este drept şi bine..., va trăi şi nu va muri". „De aceea... întoarceţi-vă şi abateţi-vă de la toate fărădelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire". „'Căci eu nu doresc moartea celui ce moare', zice Domnul, Dumnezeu. 'întoarceţi-vă dar la Dumnezeu şi veţi trăi!" (Ezech. 18,26.24.27.28.30.32;'33,12-20). Ce apel mişcător pornit din inima Celui Atotputernic!

îngerul cu cădelniţa de aur. Erau multe cădelniţe de aramă, folosite de Israel la diferite ocazii (Num. 16,39), dar numai una era de aur. Cădelniţa de aur era folosită numai de marele preot cu prilejul Zilei Ispăşirii, „înaintea chivotului legământului", „după perdeaua a doua" (Evrei 9,4.3). în ziua aceea, după ce ardea tămâie pe altarul de aur din Sfânta, marele preot umplea cădelniţa de aur cu cărbuni aprinşi de pe altar. Apoi presăra tămâie peste cărbuni şi mergea cu cădelniţa în Sfânta Sfintelor şi o aşeza pe capacul ispăşirii, între cei doi heruvimi (Lev. 16,12.13; *EV,* p. 32, 252).

Când marele preot începea serviciul în Sfânta Sfintelor, lucrarea sa în prima despărţitură înceta. „Să nu mai fie nimeni în cortul întâlnirii" (Lev. 16,17). Tot astfel, când a intrat în Sfânta Sfintelor spre a îndeplini lucrarea de încheiere a ispăşirii, Domnul Hristos a încetat slujba Sa în prima despărţitură... şi El încă pledează cu sângele Său înaintea Tatălui în folosul păcătoşilor *(TV,* p. 436, 437). Aceasta va continua până ce lucrarea Sa ca Mijlocitor se va încheia.

Când lucrarea lui Hristos, Marele Preot ceresc, este pe punctul de a se termina, Ioan a văzut un înger „cu o cădelniţă de aur", care a venit înaintea altarului de aur şi a adus multă tămâie, împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor (aceia care şi-au smerit sufletele în timpul ceasului judecăţii) pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie. Şi fumul de tămâie, împreună cu rugăciunile sfinţilor, s-a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu (Apoc. 8,3.4).

Ce acţiune a Domnului Hristos urmează imediat după această ultimă jertfă de tămâie adusă de El? „Apoi îngerul a luat cădelniţa,

a umplut-o din focul de pe altar şi 1-a aruncat pe pământ. Şi s-au stârnit fulgere, glasuri, tunete şi un cutremur de pământ" (Apoc. 8,3-5). Prin actul acesta, Hristos declară lucrarea Sa ca Mijlocitor terminată. Ziua antitipică a Ispăşirii a trecut şi timpul de probă pentru familia omenească s-a încheiat pentru totdeauna. Mila nu mai este întinsă asupra celui nepocăit şi se pronunţă hotărârea: „Cine este nedrept să fie nedrept şi mai departe; cine este întinat să se întineze şi mai departe; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană. Şi cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe" (Apoc. 22,11.12; Ezech. 9,9.10). Atunci, păcatele mărturisite ale *tuturor* celor credincioşi, precum şi ale acelora care „le-au mărturisit în timpul când El (Hristos) Se afla în Sfânta Sfintelor au fost puse pe capul lui Satana, începătorul păcatului, care trebuie să sufere pedeapsa lor" *(TV,* p. 430). Aici, pe pământul pe care el 1-a făcut un pustiu, va fi lăsat să hoinărească, până când, în cele din urmă, va fi distrus (Apoc. 20,1-3.7-10). Lucrul acesta era simbolizat în sanctuarul pământesc când marele preot ieşea afară din sanctuar, mărturisea păcatele lui Israel pe capul ţapului de trimis şi-1 trimitea în pustie, ca să piară acolo *(EV,* p. 280, 281; vezi şi *TV,* p. 430).

Omul cu călimara la brâu. Când Hristos lasă cădelniţa din mână, •poporul Său este lăsat fără Mijlocitor *(EV,* p. 280). Atunci, „un bărbat îmbrăcat într-o haină de in şi cu o călimară la brâu" (Ezech. 9,2) primeşte porunca să meargă prin mijlocul Ierusalimului şi „să pună un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârşesc acolo", pe fruntea acelora care, din toată inima şi cu tot sufletul, au dat toată atenţia serviciilor din ziua judecăţii finale (Ezech. 9,4). Ce este semnul acesta? Nu este oare Numele Tatălui (Apoc. 14,1), care îi sigilează pe copiii Săi credincioşi ca fiind proprietatea Sa? în cele din urmă, omul îmbrăcat în haina de in raportează că şi-a făcut lucrarea (vers. 11).

Cei şase oameni cu arme de nimicire. Aceia care n-au luat parte la serviciile din Ziua de Ispăşire antitipică nu primesc semnul şi sunt tăiaţi din Israel, rămânând pradă lucrării îngerilor cu armele de nimicire în mâini (Ezech. 9,2.5-7). Atât de grozavă şi atât de totală este această lucrare, încât Ezechiel cade cu faţa la pământ, strigând: „Ah! Doamne, Dumnezeule, vrei să nimiceşti oare tot ce a mai rămas [rămăşiţa] din Israel, vărsându-Ţi urgia asupra Ierusalimului?" (vers. 8).

Hristos, Eliberatorul. Când lucrarea de mijlocire s-a terminat şi timpul de probă s-a încheiat, „în vremea aceea, Se va scula marele Voievod Mihail, Ocrotitorul copiilor poporului Tău; căci aceasta va

fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta" (Dan. 12,1; *TV,* p. 631). „După aceste lucruri" - după încheierea celei de a şasea peceţi (Apoc. 6,12-17), sigilarea celor 144.000 este încheiată (Apoc. 7,1-8). „Şi mulţi dintre cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţă veşnică, alţii pentru ruşine şi ocară veşnică" (Dan. 12,2). „Toţi cei care au adormit în credinţa soliei îngerului al treilea vor ieşi din mormintele lor glorificaţi, ca să audă legământul de pace al lui Dumnezeu cu aceia care au păzit Legea Sa" *(TV,* p. 655). Atunci se rupe cel de-al şaptelea sigiliu, acel sigiliu care este caracterizat prin „tăcere în cer" (Apoc. 8,1), pentru că toţi locuitorii cerului îl însoţesc pe Domnul Hristos la a doua Sa venire spre a-i lua pe cei răscumpăraţi ai Săi. „în vremea aceea, poporul Tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte", în cartea vieţii.

Durata judecăţii. Potrivit cu profeţia din Daniel 8,14, această lucrare de judecată a început acum mai bine de un secol (în 1844). O sută de ani pare a fi mult? Negreşit, Dumnezeu ar fi putut s-o facă într-un timp mai scurt, dar să nu uităm că El Se ocupă acum nu cu lucruri materiale, ca atunci când a creat apa, pământul şi aerul, ci cu aceia pe care i-a creat după chipul Său şi pentru care Fiul Său Şi-a dat viaţa ca să-i răscumpere. Ceva mai mult, Satana nu trebuie să aibă nici o scuză şi să spună că Dumnezeu a fost părtinitor sau că a lucrat nedrept. O, nu! începând cu patriarhii, toţi aceia ale căror nume au fost scrise cândva în cartea vieţii sunt strigaţi unul după altul. „Orice nume este amintit, orice caz, cercetat" *(TV,* p. 494). Au fost mărturisite toate păcatele lor? Au mers păcatele lor înainte la judecată? Au răbdat ei „până la sfârşit"? Dacă aşa stau lucrurile, atunci Iisus mărturiseşte numele lor înaintea Tatălui (Mat. 10,32; Luca 11,8), toate greşelile sunt şterse pentru totdeauna, iar numele lor sunt păstrate în cartea vieţii Mielului (Apoc. 3,5).

Oare să fie prea lungă o perioadă de un secol pentru o astfel de lucrare? într-o sută de ani sunt 876.000 de ore. Dacă se atribuie în medie o jumătate de oră pentru fiecare caz, numai 1.753.200 de cazuri ar putea fi cercetate, păcatele ar putea fi şterse, iar numele,

mărturisite de Domnul Hristos înaintea Tatălui, sau numele şi faptele bune, şterse, iar păcatele, păstrate. O mie de ani, un timp mult mai lung, vor fi necesari pentru judecata celor nelegiuiţi (Apoc. 20,4.6). *„Fiţi gata!"* Clepsidra timpului este pe terminate. După ce cazurile celor drepţi vor fi cercetate, judecata va trece la cei vii. Atunci, cazul tău şi al meu vor fi aduse înaintea lui Iehova, Cel îmbătrânit de zile. Cât de mulţumitori putem fi că Iisus pledează acum pentru poporul Său, „nu ca un petiţionar care să stârnească mila Tatălui, ci ca un biruitor care pretinde trofeele biruinţei Sale" *(TV,* p. 154). Când judecata celor drepţi care sunt în viaţă este terminată, ştergerea păcatelor va fi încheiată, „casa lui Dumnezeu", întocmită (Efes. 2,19), şi Iisus va veni să-i ia pe copiii Săi în căminul lor veşnic (Ioan 14,3). „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape şi vine în grabă mare" (Ţef. 1,14). Sunt eu gata? Eşti tu gata? 'Fiţi gata! Fiţi gata! Fiţi gata!' Acesta este apelul cerului pentru noi azi." *(EV,* p. 64-67,' 119)

30

Cortul aşezat si uns

Tabăra la Sinai. „Ordinea care caracteriza atât de izbitor lucrările lui Dumnezeu se poate observa în toată economia iudaică". „Chiar înainte de a părăsi Egiptul... poporul a fost organizat în cete, sub conducători anume rânduiţi. La Sinai, organizarea aceasta a fost pe deplin pusă la punct" *(Ed,* p. 37). Aici, poporul a fost grupat după seminţii într-un spaţiu deschis, unde tăbărâseră Moise şi Aaron. La răsăritul acestui spaţiu s-au aşezat trei seminţii în frunte cu Iuda; la miazăzi, trei seminţii în frunte cu Ruben; la apus, trei seminţii în frunte cu Efraim, iar la miazănoapte, trei seminţii în frunte cu Dan (Num. 2,3.10.18.25). în acest spaţiu deschis, poporul i-a adus lui Moise darurile pentru clădirea sanctuarului, şi aici, sub supravegherea sa şi sub îndrumarea învăţătorilor aleşi de Dumnezeu, au fost construite toate componentele lui. Rânduite astfel, seminţiile puteau să urmărească înaintarea lucrării.

Cortul** este **terminat. Ţinând seama de evenimentele petrecute după ce Israel a părăsit ţara Egiptului, au trecut mai multe luni de zile de când au început pregătirile şi până s-a terminat lucrarea. Aceasta era într-adevăr o mare realizare, imposibil de înfăptuit fără ajutorul lui Dumnezeu, pentru că „dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc" (Ps. 127,1). în timpul celor câteva luni

următoare, li s-au dat lămuriri cu privire la legile care trebuiau să cârmuiască naţiunea, inclusiv, cele privitoare la daruri şi jertfe, aşa cum sunt raportate în cartea Levitic. în sfârşit, la un an după ce poporul a ieşit din Egipt (Ex. 12,2) şi la aproape zece luni după ce „au ajuns în pustia Sinai", în ziua întâi a lunii întâi, cortul a fost aşezat (Ex. 19,1; 40,2.17). Pe munte, Dumnezeu îi arătase lui Moise nu numai componentele sanctuarului, ci şi locul unde trebuiau să fie aşezate: „Cortul să-1 faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte" (Ex. 26,30).

O procesiune impresionantă. „Au adus locaşul la Moise" (Ex. 39,33). Beţaleel, din seminţia lui Iuda, cu ajutoarele sale, meşteri în lucrări de aur, argint, aramă, în cioplirea pietrelor şi sculptarea lemnului, au adus lucrările lor, făcute cu credincioşie, iscusinţă şi exactitate. Şi Oholiab, la rândul lui, însoţit de ajutoarele lui, care executaseră gravurile, broderiile şi ţesăturile pentru perdele, acoperişuri, precum şi veşmintele preoţilor, au venit cu toate obiectele lor terminate. Cu siguranţă, aceasta a fost o trecere în revistă foarte impresionantă. Să încercăm să ne imaginăm această scenă.

Urmând întru câtva ordinea de încolonare atunci când au plecat de la Sinai, Beţaleel împreună cu ajutoarele lui au venit primii, aducând chivotul sfânt, strălucind de aur (Ex. 40,3). A urmat apoi capacul ispăşirii, cu cei doi heruvimi de aur, cu aripile lor întinse deasupra capetelor celor ce-i purtau. Alţii au adus cele patruzeci şi opt de scânduri, sculptate cu heruvimi şi placate cu aur curat, fiecare scândură masivă cântărind trei sute patruzeci de kilograme, necesitând ajutorul mai multor oameni. Vin apoi cei cincisprezece drugi de aur şi o sută de postamente de argint, cântărind optzeci şi cinci de kilograme fiecare. Urmează apoi cei nouă stâlpi auriţi pentru perdeaua de la intrare. împreună cu aceştia sunt cei şaizeci de stâlpi de aramă lustruită pentru curte, fiecare capitelat cu argint şi necesitând un număr de purtători. Alţii vin cu cele şaizeci şi cinci de postamente de aramă pentru stâlpii curţii şi pentru poartă, cu ţăruşii de aramă, funiile şi vasele de aur şi de aramă pentru slujba sanctuarului. Urmează apoi Oholiab, care aduce perdelele albastre, purpurii şi cărămizii pentru uşă şi poartă şi acoperământul dinăuntru al cortului, cu cele o sută de agăţători de aur, cu broderiile lor scânteietoare în fir de aur curat. Alţii aduc acoperişul din păr de capră de culoare albă, având suprafaţa de douăzeci pe douăzeci şi nouă de metri, şi o sută de copci de aramă, acoperişul din piele de viţel de mare de culoare cenuşie şi acoperişul din piei de berbec de culoare roşie; precum şi cei aproape 200 m de pânză de in pentru curte.

Alţi meşteri, subalterni ai lui Oholiab, aduc veşmintele albe de in ale preoţilor şi extraordinara îmbrăcăminte a lui Aaron - tunica albă de in, cu broderia ei măiestrit mozaicată, mantia albastră ca cerul, tivită cu clopoţei de aur şi rodii strălucitor colorate, efodul cu minunata broderie de aur, pieptarul cu pietre preţioase şi brâul

brodat cu multă iscusinţă. Altul aduce cununa sfântă cu placa de aur curat, pe care scrie *„Sfinţenie Domnului".*

După aceştia, vin cei care aduc altarul de aur al tămâierii, masa aurită, sfeşnicul de aur masiv bătut. Toate acestea sunt duse de oameni consacraţi, vrednici pentru această treabă. în sfârşit, câţiva dintre oamenii de ajutor ai lui Beţaleel aduc altarul arderilor de tot din aramă lustruită, de formă pătrată, având latura de trei metri şi jumătate şi înălţimea de patru metri, apoi ligheanul cu piciorul său, ambele din aramă lustruită, în care se oglindesc cele din jurul lor. Era o procesiune cu adevărat strălucitoare şi plină de colorit.

Moise inspectează lucrarea. „Moise a cercetat toate lucrările; şi iată, le făcuseră cum poruncise Domnul" (Ex. 39,43). „O inspecţie amănunţită a fost făcută pentru a se asigura că lucrarea a fost executată 'după cum i s-a arătat'. Rezultatul acestei cercetări minuţioase a arătat că fiecare scândură, fiecare covor şi articol de mobilier a fost făcut după îndrumările Arhitectului Divin" (JF & B Corn.).

„Şi Moise i-a binecuvântat" (Ex. 39,43), probabil aceeaşi binecuvântare sau una asemănătoare cu aceea pe care Domnul i-a poruncit lui Aaron s-o rostească asupra lui Israel:

„Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească!
Domnul să facă să lumineze faţa Lui peste tine!
Domnul să-Şi înalţe faţa peste tine şi să-ţi dea pacea!"
'(Num. 6,22-27)

Aşezarea cortului. „în ziua întâi a lunii întâi" (Ex. 40,2.17), urmând îndrumările explicite ale Domnului, Moise a întins cortul. Mai întâi, au fost ridicate scândurile şi aşezate pe postamentele lor;

drugii au fost puşi în ele, şi stâlpii pentru perdea şi uşă, ridicaţi. Astfel, pereţii au fost fixaţi şi bine întăriţi prin cele două scânduri de la colţuri *(PP,* p. 346). Apoi, peste acest cadru au fost întinse cele patru acoperişuri (Ex. 40,18.19), mai întâi acoperitoarea regească, bogat brodată, apoi acoperişul din păr de capră de culoare albă. în cele din urmă, acoperişul din piele de berbec de culoare roşie şi cel din piele de viţel de mare de culoare cenuşie.

Aşezarea mobilierului. Când clădirea a fost gata pentru mobilier, cu mult respect, Moise a pus tablele mărturiei în chivot, aceleaşi table pe care Dumnezeu i le dăduse atunci când a fost pe munte; drugii, care nu trebuia să fie scoşi niciodată, au fost aşezaţi în verigile

lor; a pus capacul ispăşirii peste chivot şi 1-a dus în cort. Apoi, a fost agăţată de cei patru stâlpi ai ei a doua perdea, sau perdeaua dinăuntru. Ea a fost „atârnată de copci" şi despărţea „Sfânta de Sfânta Sfintelor" (Ex. 26,33). Apoi, a aşezat masa aurită în partea de miazănoapte şi a aşezat pe ea pâinea şi farfuriile în ordine. In partea de miazăzi, „dincoace de perdeaua dinăuntru, care este înaintea mărturiei" (Lev. 24,3), el a aşezat sfeşnicul şi a pus untdelemn în candele. în faţa perdelei dinăuntru, a pus altarul de aur şi a pus tămâie pe el (vers. 27). Apoi uşa, perdeaua de afară, a fost atârnată de cinci stâlpi, completând astfel mobilierul sanctuarului propriu-zis (Ex. 40,22-28).

în mijlocul curţii, înaintea sanctuarului, a fost aşezat altarul de aramă, iar între altar şi uşa cortului, ligheanul, pe piciorul lui. In lighean a fost turnată apă, şi Moise, Aaron şi fiii lui şi-au spălat mâinile şi picioarele în el. în cele din urmă au fost ridicaţi stâlpii de aramă ai curţii, de care au fost atârnate perdelele curţii şi poarta. „Astfel a isprăvit Mofse lucrarea", şi ea a fost făcută „cum poruncise lui Moise Domnul" (Ex. 40,29-33).

Untdelemnul pentru ungerea sfântă. După cum pâinea prezenţei şi tămâia mirositoare conţineau fiecare câte *patru* ingrediente, reprezentându-L pe Hristos, tot astfel şi untdelemnul pentru ungerea sfântă, constând din *patru* mirodenii, arăta spre Hristos. Aceste mirodenii erau: smirnă curată, o răşină mirositoare provenită dintr-un arbust care creştea în Arabia; scorţişoară mirositoare, o substanţă aromatică, obţinută din coaja interioară a unui eucalipt, importată mai ales din Ceylon; trestie mirositoare, originară din India, care răspândea un parfum foarte plăcut; casia, o mirodenie obţinută dintr-o plantă erbacee care creşte în Arabia şi India. Aceste mirodenii, având o greutate de aproape 21 kg, erau amestecate într-un hin de untdelemn de măsline (Ex. 30,23-25), obţinându-se astfel o cantitate îndestulătoare pentru ungerea preoţilor şi a cortului. Untdelemnul de măsline simboliza Spiritul Sfânt, iar cele patru elemente aromatice îl simbolizau pe Hristos, „amestecul" lor reprezentând strânsa colaborare dintre Hristos şi Reprezentantul Său, Duhul Sfânt. Aşa se explică avertizarea dată împotriva alcătuirii unui parfum asemănător sau a folosirii acestui parfum pentru un scop de rând, sub ameninţarea cu pedeapsa de a fi nimicit din Israel (Ex. 30,31-33).

ÎNSFÂNTA SFINTELOR

299

Ungerea preoţilor şi a cortului. „Să iei untdelemn pentru ungerea sfântă; „cu el să ungi cortul întâlnirii [cu tot ce este în el] şi chivotul mărturiei", şi „altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui, şi ligheanul cu piciorul lui". Au fost de asemenea unşi Aaron şi fiii săi (Ex. 30,26-30). Aaron, îmbrăcat cu veşmintele sale sfinte, a fost uns ca maţe preot. Pe capul lui, a fost turnat untdelemn, care s-a coborât pe barba şi pe veşmintele sale. Fiii săi şi veşmintele lor au fost „stropite" cu untdelemnul sfânt (Ps. 133,2; Ex. 29,4-9.21).

In legătură cu ungerea lor, un alt serviciu alcătuia o parte din consacrarea preoţilor. După cum în grădina Eden, Dumnezeu a adus prima jertfă, prefigurând sacrificiul care mai târziu a fost adus pe Calvar, tot aşa şi Moise, care, prin însărcinare divină, era ca şi Dumnezeu pentru Aaron (Ex. 4,16), a adus prima jertfă - „berbecul consacrării" (Ex. 29,15.22). Când a înjunghiat berbecul, a luat „din sângele lui şi 1-a pus pe vârful urechii drepte a lui Aaron şi pe vârful urechii drepte a fiilor lui, pe degetul cel mare al mâinii lor drepte şi pe degetul cel mare al piciorului lor drept" (Ex. 29,20; Lev. 8,22-24). Aceasta preînchipuia consacrarea totală a urechilor, mâinilor şi picioarelor. Moise a pus „tot berbecul pe altar" şi a ars tot berbecul ca „o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului" (Lev. 8,21). Când a fost pus pe altarul de aramă, „un foc a ieşit dinaintea Domnului şi a mistuit pe altar arderea de tot... Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie şi s-au aruncat cu faţa la pământ" (Lev. 9,24). Astfel, Dumnezeu Şi-a manifestat aprobarea asupra lucrării şi a consacrării lui Israel. Focul acesta, aprins de Dumnezeu, nu trebuia să se mai stingă niciodată (Lev. 6,13). Tot aşa, Dumnezeu va accepta serviciul oricărui slujitor care este cu totul consacrat, iar influenţa unui astfel de

serviciu nu se va pierde (nu se va stinge) niciodată - „faptele lor îi urmează" (Apoc. 14,13).
Spre a completa serviciul acestei zile inaugurale, Moise a luat cărbuni de pe altarul de aramă, i-a dus pe altarul tămâierii şi a ars tămâie pe el, şi tot cu focul acesta a aprins si candelele sfeşnicului (Ex. 40,25-27).
Antitipul acestei ungeri. Aşezarea şi ungerea sanctuarului pământesc era un tip al aşezării şi ungerii Sanctuarului ceresc, „Sfântul sfinţilor", care a avut loc la înălţarea lui Hristos şi despre care Gabriel a vorbit în Daniel (Dan. 9,25-24). Ungerea lui Aaron ca mare preot

şi a fiilor săi ca preoţi asociaţi a constituit intrarea lor în slujba sfântă. Era un simbol al ungerii lui Hristos ca Mare Preot ceresc la începutul slujbei Sale şi a urmaşilor Săi (Fapte 2), a tuturor celor răscumpăraţi - aceia care „au parte de întâia înviere" şi care „vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" (Apoc. 20,6). După cum slujba din sanctuarul pământesc nu putea începe până ce preotul nu era uns şi până ce „berbecul consacrării" nu fusese jertfit, tot astfel, slujba în Sanctuarul ceresc n-a început până când „Sfântul sfinţilor" n-a fost uns (Dan. 9,24) şi până când Hristos n-a primit ungerea Duhului Sfânt la începutul lucrării Sale şi până ce n-a fost sacrificat pe calvar. Atunci, şi nu mai înainte, calea spre Locul Preasfânt a fost deschisă (Evrei 10,19).
Când cortul a fost înălţat şi slujba de consacrare a fost terminată, iar tot ce-i poruncise Dumnezeu lui Moise fusese îndeplinit, ce a urmat?
Dumnezeu locuieşte în mijlocul poporului Său. în această zi inaugurală, în timp ce toţi copiii lui Israel - o mare adunare - erau aşezaţi într-un aranjament ordonat şi liniştit în jurul cortului de curând ridicat, „contemplând scena cu o satisfacţie respectuoasă", toate privirile au fost îndreptate deodată spre vârful Muntelui Sinai. „Un nor" (Ex. 40,34) - chiar *un nor,* norul binecunoscut, care-i călăuzise din Egipt până la Sinai şi care era pentru ei simbolul prezenţei divine, părea a fi în mişcare. Dacă vreunii dintre ei ar fi fost stăpâniţi de vreo îndoială cu privire la toată lucrarea aceasta, cum s-a înviorat inima şovăielnică, cât de puternic s-a concentrat atenţia şi cât de puternic s-a revărsat valul de bucurie în orice inimă, când norul simbolic a fost văzut coborând încet şi maiestuos în câmpia de la poalele muntelui şi învăluind cortul (Ex. 40,34)! în splendoare măreaţă, el a trecut în interiorul Sfintei Sfintelor şi s-a aşezat între cei doi heruvimi, deasupra capacului ispăşirii. Din acel moment, chivotul sacru a fost ascuns de privirile obişnuite în Sfânta Sfintelor. Chiar şi Moise, îngrozit, a stat departe şi n-a putut să intre în cort. (Vezi *JFBCom* asupra textului din Exod 40,34.35, *PP,* p. 349).
Ziua inaugurală, o zi de neuitat, era spre apus, iar israeliţii, în linişte şi plini de respect, s-au retras în tabără. Dorinţa Tatălui, „Să-Mi facă un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor", fusese realizată (Ex. 25,8).

SECŢIUNEA VI

Locul Bisericii în învăţătura dată de Sanctuar

31

Biserica din curte - Biserica ebraică

Cele patru etape ale bisericii. în secţiunile precedente, s-a arătat că Hristos, în diferitele faze ale lucrării Sale de răscumpărare, este simbolizat prin Sanctuar. S-a arătat de asemenea că Sanctuarul ilustrează experienţa creştină individuală. Secţiunea prezentă are drept scop să arate cum el reprezintă biserica în întregime. Dumnezeu numeşte biserica „o seminţie aleasă" (1 Petru 2,9). Titlul acesta se aplică bisericii din toate veacurile, de-a lungul celor patru „etape" sau secvenţe succesive - etapa ebraică a bisericii, etapa creştină, etapa rămăşiţei, şi biserica întâilor născuţi. în ce fel sunt ilustrate aceste etape în Sanctuar?
Prima etapă - Biserica ebraică, pentru care jertfele aduse în curtea Sanctuarului îl simbolizau pe Hristos. Dar, deşi de secole aceste jertfe erau aduse zi după zi, din cauză că n-au fost însoţite de credinţă (Evrei 4,2), semnificaţia lor s-a pierdut în cele din urmă. Ca urmare, atunci când Hristos a venit

pe pământ ca adevărata Jertfă şi când S-a înălţat la cer, evreii au refuzat să-L urmeze prin credinţă în Sfânta Sanctuarului de sus. Ei au continuat să-şi aducă jertfele fără valoare în curte. Aşadar, aceasta este *Biserica din curte.*

Etapa a doua - Biserica creştină. După moartea lui Hristos, această biserică L-a primit nu numai ca adevărata Jertfă, ci şi ca pe Domnul ei crucificat, înviat şi înălţat. Prin credinţă, primii creştini au părăsit curtea şi au intrat cu El în Sfânta Sanctuarului ceresc, unde El a fost uns ca Mare Preot ceresc. Această biserică poate fi deci numită *„Biserica din Sfânta".*

Etapa a treia - „Biserica rămăşiţei", biserica ultimei generaţii de pe pământ, ultima etapă. Ea nu numai că îl primeşte pe Hristos ca

Jertfă şi Mare Preot în Sfânta Sanctuarului ceresc, dar, prin credinţă, intră cu El în Sfânta Sfintelor, unde face acum lucrarea Sa de Judecător. Din cauza aceasta, poate fi numită *„Biserica din Sfânta Sfintelor".*

Etapa a patra - „Biserica celor întâi născuţi", biserica celor răscumpăraţi în final. Această biserică îl urmează pe Domnul tot drumul, de la viaţa Sa de jertfire din curtea pământului, apoi în lucrarea Sa ca Mare Preot în Sfânta din cer şi apoi în lucrarea de Judecător în Sfânta Sfintelor, până ce ajunge în „Cetatea Dumnezeului Celui Viu, Ierusalimul ceresc", apropiindu-se „de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor - este „biserica celor întâi născuţi" (Evrei 12,22.23). Această biserică, avându-şi locul de închinare pentru totdeauna în templul veşnic din Noul Ierusalim, poate fi numită *„Biserica din Templul veşnic".*

Aceste patru etape ale bisericii nu trebuie să fie confundate cu cele şapte biserici din Apocalipsa, simbolizate prin cele şapte braţe ale sfeşnicului. Aceste şapte diviziuni ale bisericii acoperă numai era creştină, pe câtă vreme cele patru etape despre care discutăm acum se întind de la data organizării primei biserici la Sinai până la ultima biserică - biserica celor întâi născuţi, cei care în final vor fi răscumpăraţi şi mântuiţi în cer.

Să privim acum la fiecare dintre aceste patru etape, luând seama la începutul lor, la misiunea lor specială, la experienţele lor specifice, şi să vedem cum o corectă înţelegere a Sanctuarului ar fi putut să le salveze de erori şi le-ar fi călăuzit înainte şi în sus.

Organizarea bisericii ebraice. Când Dumnezeu 1-a chemat pe Avraam să iasă din neamul lui - descendenţi idolatri ai clăditorilor turnului Babei - făgăduinţa făcută lui a fost: „Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare" (Gen. 12,1.2). în această binecuvântare era cuprinsă făgăduinţa unui Mântuitor, aceeaşi făgăduinţă care fusese făcută prima dată lui Adam şi Evei în Eden (Gen. 3,15). Cu aproape o mie cinci sute de ani înainte de Hristos, „acest neam mare" a fost condus în chip providenţial din Egipt la Sinai, unde, sub îndrumarea directă a lui Dumnezeu, a fost organizată biserica ebraică. Aceasta a fost prima biserică organizată pe pământ. înainte de vremea aceasta, închinarea către Dumnezeu fusese condusă de fiecare patriarh pentru

propria familie. Urmaşii patriarhilor, cărora li se dăduse de prima dată făgăduinţa răscumpărării, formau obştea acestei biserici.

Primul pas în organizarea bisericii ebraice a fost darea unei „constituţii" - o lege fundamentală, care exprima „toată datoria omului" şi care trebuia să fie călăuza tuturor. De pe vârful Muntelui Sinai, în mijlocul celor mai cutremurătoare scene şi în auzul întregului popor adunat în câmpia de la poalele muntelui, Dumnezeu a proclamat cu însuşi glasul Său *constituţia* pentru biserica Sa. Era aceeaşi Lege care călăuzise Universul de-a lungul veşniciei trecutului şi care va continua să fie o călăuză pentru veşniciile viitoare. Constituţia oricărei cârmuiri pământeşti poate să fie modificată, din cauză că fiinţele omeneşti mărginite nu pot să vadă sfârşitul de la început, şi de aceea lucrarea lor poate să fie uneori caracterizată prin lipsuri. Dar „constituţia" cârmuirii lui Dumnezeu nu are nevoie de adăugări sau scăderi, din cauză că, fiind infinită, tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci, şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut; „Dumnezeu face astfel pentru ca lumea să se teamă de El" (Ecles. 3,14).

Prima Cincizecime - ziua de naştere a Bisericii ebraice. Dumnezeu a rostit Legea Sa pe Sinai în a cincizecea zi, socotită din a doua zi după ce Israel a mâncat primul Paşte (Lev. 23,15.16) şi după ce a fost eliberat din Egipt. Ziua aceasta a fost numită atunci *Cincizecime,* cuvânt ce înseamnă a *cincizecea.* Această primă Cincizecime a fost ziua de naştere a bisericii ebraice.

Oracolele lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat bisericii ebraice „toate avantajele", dar mai ales „prin faptul că le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu" (Rom. 3,12). Oracol (N.R.: expresia tradusă la noi prin „cuvintele lui Dumnezeu" este, în limba greacă, „oracolele lui Dumnezeu") înseamnă descoperirea voinţei unei zeităţi. Dumnezeu a dat bisericii ebraice Legea pe Sinai, o descoperire a voinţei *Sale,* şi oricine doreşte să cunoască voinţa Divinităţii o va găsi numai cercetând Legea Sa - oracolul Său. Pentru ca acest oracol să nu poată fi pierdut din vedere, însuşi Dumnezeu 1-a săpat cu degetul Său pe table de piatră. Pentru ca sfinţenia Legii să poată fi imprimată şi mai adânc în mintea poporului Său, ea a fost depusă în chivotul din Sfânta Sfintelor, în sanctuar, chiar sub Şekina, simbolul vizibil al prezenţei Divinităţii, umbrită de cei doi îngeri din aur

bătut, reprezentând gărzile de onoare, „păzitorii strălucitori" ai tronului Său şi ai Legii Sale sfinte *(PP,* p. 357). Această lege, împreună cu revelaţiile divine de la Şekina şi cele făcute prin Urim şi Tumim de pe pieptarul purtat de marele preot, alcătuiau „oracolele" lui Dumnezeu.

Biserica ebraică a fost singura organizaţie de pe pământ care avea cunoştinţă despre adevăratul Dumnezeu sau despre Legea Sa divină care, în porunca a patra sau porunca Sabatului, îl deosebea de toţi zeii, ca fiind Creator al cerului şi al pământului, al mării şi a tot ce este în ele (Ex. 20,10.11). Tocmai această cunoştinţă a adevăratei divinităţi şi a Legii Sale le-a conferit iudeilor „întâietate" asupra oricărei alte naţiuni (Rom. 3,1.2). Toate celelalte, din cauză că nu îl cunoşteau pe Creator, din cauză că nu cunoşteau nici cuvintele Sale, se închinau la idoli, erau „fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume" (Efes. 2,12). Dacă s-ar fi ţinut cu credincioşie Sabatul Legii lui Dumnezeu - o instituţie care aducea aminte de Creator şi de puterea Sa creatoare - n-ar fi existat niciodată vreun închinător la idoli.

Misiunea Bisericii ebraice. în fiecare etapă, Dumnezeu i-a încredinţat bisericii o sarcină specială pentru a duce lumii Evanghelia veşnică. însărcinarea Bisericii ebraice, cel mai înalt şi mai sfânt privilegiu al ei, a fost să înveţe naţiunile idolatre din jur despre adevăratul şi viul Dumnezeu care umple eternitatea şi despre caracterul sfânt, drept şi veşnic al Legii Sale, oracolul Său.

Prin actul eliberării israeliţilor din Egipt, Dumnezeu a executat o judecată nu împotriva poporului acestei ţări, ci „împotriva tuturor zeilor Egiptului" (Ex. 12,12); astfel, israeliţii şi-au putut da seama de neputinţa totală a zeilor falşi şi au trăit experienţa puterii celei mari a adevăratului Dumnezeu, Acela care-i salvase în timp de nevoie. La Sinai, ei au fost martori la slava Sa atunci când a proclamat Legea Sa, care, în porunca a patra, îl identifică drept adevăratul Dumnezeu Creator. Toate acestea aveau drept scop să-i ajute să-şi dea seama de importanţa şi seriozitatea misiunii lor.

Pentru ca să aibă în plus şi alte „avantaje" li s-a dat drept patrie ţara Canaanului, răscrucea neamurilor, unde aveau să fie necontenit în contact cu aceia pe care trebuiau să-i ajute. De-a lungul celor două mii cinci sute de ani de supremaţie a Bisericii ebraice, un ac-

cent deosebit a fost pus asupra Sabatului Legii lui Dumnezeu, ca dovadă că Cel care a creat lumea este singurul Dumnezeu adevărat şi, deci, ascultarea din toată inima de Legea Sa este un paşaport necesar pentru cer. Acelaşi paşaport va fi cerut de la orice generaţie următoare a bisericii, pentru că numai cei care păzesc poruncile Sale... pot să aibă „drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate" (Apoc. 22,14).

Eşecul israeliţilor. în loc de a se ridica la înălţimea privilegiilor lor şi de a da învăţătură naţiunilor idolatre despre Creator şi Legea Sa, cei din biserica ebraică s-au amestecat în chip nelegiuit cu ele şi, ca urmare, mulţi dintre ei au neglijat Sabatul, semnul adevăratului Dumnezeu şi sigiliul Legii Sale. Făcând astfel, ei L-au lepădat pe Creator şi au devenit o pradă uşoară a închinării la idoli. Ei au pierdut viziunea adevărurilor pe care le reprezenta sanctuarul, iar serviciile sale au devenit pentru ei o formă goală. în aşa măsură s-a adeverit acest lucru încât, în loc să aştepte un liberator din păcat, aşa cum reieşea din slujbele sanctuarului, dorinţa şi aşteptarea lor erau după un cuceritor puternic care să-i elibereze de apăsarea naţiunilor înconjurătoare. Astfel că, atunci când Eliberatorul a venit, nu ca un rege pământesc puternic, ci ca un prunc neajutorat în Betleem, ei nu L-au recunoscut ca pe Cel arătat de sanctuar prin serviciile sale. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1,11).

După ce L-au lepădat pe Hristos, atunci când El a intrat în curtea de pe pământ, în cele din urmă L-au răstignit, pe El, singurul care le putea fi Izbăvitor. Chiar în clipa morţii Sale, atunci când perdeaua dinăuntru a templului a fost sfâşiată de sus până jos de o mână nevăzută, inimile lor au fost atât de împietrite, încât n-au văzut nici o legătură între perdeaua sfâşiată şi „trupul" Său frânt şi sângerând, în moartea lui Hristos, sanctuarul pământesc, cu slujbele sale, îşi întâlnise antitipul. Sfâşierea perdelei

arăta că lucrarea sanctuarului pământesc luase sfârşit. Ne aflăm la punctul când Sanctuarul de sus trebuia să-i ia locul. Lepădându-L pe Hristos în natura Sa omenească, atunci când El a înviat din morţi şi S-a înălţat spre a-Şi începe lucrarea de Mare Preot în Sfânta din cer, ei au refuzat să-L accepte ca Mare Preot şi Mijlocitor al lor. Deşi, pentru un timp, preoţii pământeşti au continuat să-şi aducă jertfele lor, nefolositoare acum, în curte, închinarea lor era fără conţinut şi zadarnică. O

pricepere spirituală a sanctuarului i-ar fi ferit de erorile şi de prăbuşirea care a urmat; dar, fără această înţelegere, Biserica ebraică şi-a pierdut calitatea de reprezentantă a lui Dumnezeu pe pământ, şi-a ajuns sfârşitul.

In final, planul lui Dumnezeu e adus la îndeplinire. Bisericii ebraice Dumnezeu îi dăduse făgăduinţa: „Dacă... veţi sfinţi ziua Sabatului şi nu veţi face nici o lucrare în ziua aceasta, atunci, pe porţile acestei cetăţi [Ierusalim] vor intra împăraţi şi voievozi, care vor şedea pe scaunul de domnie al lui David... şi cetatea aceasta va fi locuită în veci" (Ier. 17,24.25; 2 Cron. 33,4). Dar, din cauză că Israel a profanat Sabatul şi s-a dus după zeităţile neamurilor înconjurătoare, s-a împlinit cu el altă profeţie: „Dar dacă nu veţi asculta, când vă poruncesc să sfinţiţi ziua Sabatului... atunci voi aprinde un foc la porţile cetăţii, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului şi nu se va stinge" (Ier. 17,27). Cu toate acestea, planul lui Dumnezeu ca Ierusalimul să stea în picioare pentru veci va fi împlinit, dar nu pe pământul plin de păcate, ci în ceruri, unde ziua a şaptea, „Sabatul Domnului" (Ex. 20,10), va fi cinstită şi ţinută de-a lungul veşniciei de către aceia „care vor intra pe porţi" în cetatea lui Dumnezeu (îs. 66,23; Apoc. 22,14).

32

Biserica din Sfânta - Biserica creştină

Organizarea Bisericii creştine. Biserica din curte s-a dus, dar la ultimul Paşte, când Hristos era încă pe pământ, El personal a pus temelia Bisericii creştine, „Biserica din Sfânta". „Dumnezeu a fost Cel care le-a dat numele de creştini". Acesta era un nume regal, „frumosul nume" (Iacov 2,7), dat tuturor acelora care se „unesc cu Hristos". „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creştini în Antiohia" (Fapte 11, 26). Primul pas în organizarea Bisericii creştine a fost făcut atunci când Hristos i-a rânduit pe cei doisprezece, „ca să-i aibă cu Sine şi să-i trimită să propovăduiască" (Marcu 3,14; *FA,* p. 18). Acest lucru a fost continuat atunci când... Iisus a mâncat ultimul Paşte împreună cu cei doisprezece şi a instituit Cina Domnului care urma să ia locul Paştelui. Ea a fost completată la Cincizecime când, ca biserică, erau toţi „adunaţi laolaltă". Atunci, Hristos a trimis Reprezentantul Său, Duhul Sfânt, peste întreaga adunare de credincioşi, care, la data aceea, erau în număr de „aproape o sută douăzeci" (Fapte 1,15). Acesta poate fi socotit „registrul de membri" al Bisericii creştine, actul de organizare.

Ultima Cincizecime - ziua de naştere a Bisericii creştine. Această experienţă deosebită le-a arătat ucenicilor că, deşi Sanctuarul ceresc şi slujirea Marelui nostru Preot sunt nevăzute de ochii noştri, totuşi, „în timp ce slujeşte în Sanctuarul de sus, Iisus încă este slujitorul Bisericii Sale de pe pământ prin Duhul Sfânt, Reprezentantul Său" *(HLL,* p. 127). De aceea, ucenicii n-au plecat îndată în misiune, pentru că Iisus le spusese să „aştepte" până ce Duhul le va fi dat (Fapte 1,4; Ioan 14,16.17). La cincizeci de zile după ce Iisus a mâncat Pastele cu ucenicii şi la zece zile după înălţare, când erau adunaţi

„în casă" (camera de sus), în Ierusalim în ziua Cincizecimii (Fapte 2,2; 1,13.14), ei au primit darul Duhului Sfânt, Reprezentantul lui Hristos, şi au fost astfel puşi deoparte pentru continuarea lucrării lui Dumnezeu.

Manifestarea prezenţei lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt la cincizeci de zile după ultimul Paşte marca ziua de naştere a Bisericii creştine. Această experienţă spirituală îndrepta atenţia ucenicilor de la sanctuarul pământesc spre cel ceresc, unde intrase Iisus, şi ei au înţeles că Sanctuarul ceresc urmase celui pământesc.

Lepădarea lui Mesia de către iudei a fost cauza pentru care ei n-au înţeles trecerea slujbei de la sanctuarul pământesc la cel ceresc şi de aceea n-au putut primi binecuvântarea Duhului, nici n-au putut

beneficia de mijlocirea lui Hristos în Sfânta Sanctuarului ceresc. Numai aceia care, prin credinţă, L-au urmat din sanctuarul pământesc în cel ceresc au putut avea folos din lucrarea Sa de mijlocire pentru oameni.

Misiunea bisericii creştine. însărcinarea pe care o avusese „Biserica ebraică" a fost dată de Hristos ucenicilor, care acum formau Biserica creştină: „Duceţi-vă... şi învăţaţi [toate neamurile]... să păzească tot ce v-am poruncit Eu", începând din Ierusalim (Mat. 28,19; Luca 24,47; Marcu 16,15). Biserica creştină a fost zidită pe aceeaşi temelie ca şi Biserica iudaică. Deşi Biserica ebraică a dat greş, Dumnezeu nu S-a schimbat. Legea Sa veşnică a rămas în vigoare, Hristos personal declarând: „Am venit nu să stric [Legea], ci să împlinesc" (Mat. 5,17.18). Hristos a fost „o împlinire desăvârşită a Legii lui Dumnezeu" *(DV,* p. 456). Biserica creştină primară a acceptat aceasta fără probleme, aşa cum trebuie să facă toţi aceia care cred cu adevărat în Dumnezeu, Creatorul. Ei au apucat lanţul de aur al adevărului, acolo unde Biserica ebraică 1-a scăpat din mână, şi au mers mai departe, vestind credinţa în Hristos ca Domnul lor crucificat, înviat şi înălţat la cer.

Pavel a clarificat legătura dintre aceste două etape ale bisericii atunci când a zis: „Prin credinţă desfiinţăm noi Legea? Nicidecum! Noi întărim Legea" (Rom. 3,31). Prin această exprimare, Pavel recunoştea un mare adevăr: credinţa fără ascultare este încumetare. Atâta timp cât Dumnezeu este Creator, Legea Sa nu poate fi eliminată. Dacă o iotă sau o frântură de slovă ar putea fi dată la o parte, toată

închinarea adevărată faţă de Creator ar înceta automat şi toată suflarea s-ar întoarce la închinarea la idoli. Adevărul acesta este axiomatic. Pentru Biserica creştină nu era absolut deloc nevoie să accentueze obligativitatea Legii, pentru că lucrul acesta era clar ca lumina zilei. Misiunea ei specială era de a vesti credinţa într-un Mântuitor răstignit, înviat şi înălţat.

Chemarea de a ieşi din Biserica ebraică. Predicarea evangheliei despre un Domn răstignit, înviat şi înălţat trebuia să înceapă la Ierusalim (Luca 24,47). în ziua Cincizecimii, apostolii primiseră Duhul Sfânt sub forma unor „limbi ca de foc" (Fapte 2,3) şi, prin zelul apostolilor plini de Duhul Sfânt, mii de oameni cu inimi sincere au răspuns chemării de a ieşi din Biserica ebraică de curând decăzută, între alţii, marele şi învăţatul apostol Pavel a părăsit Biserica ebraică şi a folosit tot talentul şi puterea sa în predicarea despre un Domn răstignit, înviat şi înălţat. „Căci n-am de gând să ştiu între voi altceva decât pe Iisus Hristos şi pe El răstignit" (1 Cor. 2,2).

Deşi prezenţa divină părăsise sanctuarul pământesc, Dumnezeu, în mila Sa duioasă, le mai acordase iudeilor încă trei ani şi jumătate, până la sfârşitul celor şaptezeci de săptămâni, în anul 34 d.Hr. (Dan. 9,27), ca să se întoarcă la Hristos, Domnul şi Răscumpărătorul lor înălţat. Chiar şi atunci, deşi Biserica ebraică organizată în chip divin ca reprezentantă a lui Dumnezeu pe pământ era decăzută, Dumnezeu a continuat să stăruie pe lângă popor. Una dintre cele mai lungi epistole ale lui Pavel este Epistola către Evrei, în care, cu toată elocinţa omului învăţat care era şi cu puterea Duhului Sfânt sălăşluind asupra lui, el a explicat lucrarea Sanctuarului ceresc şi a Domnului Hristos ca Mare Preot.

Preţul ascultării credincioase si al servirii. A costat ceva toată această trudă şi credincioşie? Să dăm din nou ascultare cuvintelor lui Pavel: „Sunt ei evrei? Şi eu sunt!... Sunt ei slujitori ai lui Hristos? - vorbesc ca un ieşit din minţi - eu sunt şi mai mult. în osteneli, şi mai mult; în temniţe, şi mai mult, în lovituri, fără număr; de multe ori... am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi,

în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi. în osteneli şi în necazuri, în priveghiuri adesea, în foame şi sete, în posturi adesea, în frig şi lipsă de îmbrăcăminte" (2 Cor. 11,22-28). L-au descurajat acestea pe apostolul Pavel? Ascultaţi-1 iarăşi pe acest campion puternic al credinţei creştine: „Dar eu nu ţin numaidecât la viaţa mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba... ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" (Fapte 20,24).

Nu numai Pavel, ci mulţi martori ai lui Dumnezeu pentru Hristos au suferit moartea de martir. Ioan Botezătorul a fost decapitat într-o închisoare dezgustătoare. Iacov a fost omorât cu sabia, Ştefan a fost omorât cu pietre, Petru a fost crucificat cu capul în jos. Ioan, apostolul şi vizionarul, a fost exilat pe singuratica insulă Patmos. Dar nici unul dintre ei nu s-a clătinat în străduinţele sale iubitoare, nici nu s-

a dovedit necredincios sfintei sale însărcinări.
„O îndepărtare". Istoria se repetă. După cum Biserica ebraică a pierdut viziunea despre însemnătatea Sanctuarului şi a slujbelor lui şi s-a întovărăşit cu lumea păgână din jurul ei, tot aşa şi în Biserica creştină s-a petrecut „o îndepărtare" (apostazie) şi s-a descoperit „omul fărădelegii", „fiul pierzării" (2 Tes. 2,3). Pavel zicea că „taina fărădelegii a şi început să lucreze" chiar în zilele sale (2 Tes. 2,7). Timp de veacuri, după ce primii apostoli şi-au făcut lucrarea lor puternică pentru Dumnezeu, biserica a continuat să înveţe obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu. Chiar şi în zilele noastre, practic crezurile tuturor bisericilor creştine îşi exprimă absoluta încredere în cerinţele indiscutabile ale Celor Zece Porunci, aşa cum i-au fost date lui Israel.
Credinţa în Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mântuitor al lumii era marea povară a predicării apostolilor. Dar cu trecerea vremii, acest adevăr fundamental a degenerat într-o învăţătură mioapă, dacă nu chiar oarbă: „Credinţă, numai credinţă să ai". Această atitudine a luat proporţii atât de mari, încât ascultarea de eterna Lege a lui Dumnezeu a fost aproape cu totul pierdută din vedere. Etapa ebraică a bisericii a dat greş din cauză că jertfele „n-au fost amestecate cu credinţă" (Evrei 4,2 - trd. engl.); pe piatra de mormânt a etapei de apostazie a bisericilor creştine este scris: „Credinţa, dacă n-are fapte, este moartă" (Iacov 2,17).

Prevăzând primejdiile prin care avea să treacă biserica, Dumnezeu a dat această avertizare prin Ioan: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci... pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume... Şi după cum aţi auzit că are să vină antihrist, să ştiţi că acum s-au ridicat mulţi antihrişti" (1 Ioan 2,15-18). „Căci în lume s-au răspândit mulţi amăgitori, care nu mărturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iată Amăgitorul, iată Antihristul" (2 Ioan 7).
Lucrarea lui Antihrist şi Jertfa necurmată". în Daniel 7,8 şi 8,9, această putere este numită „cornul cel mic". Ea este o manifestare a acelei fiare care era „nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică" (Daniel 7,7), care i-a fost descoperită profetului în vedenie şi în privinţa căreia protestanţii sunt de acord că simbolizează papalitatea. „Satana..., arhiamăgitorul, urăşte marile adevăruri care scot în evidenţă o jertfă ispăşitoare şi un Mijlocitor atotputernic" *(TV,* p. 498) - adevăruri simbolizate în Sanctuar, de aceea puterea descrisă în Daniel 8,9-13 şi-a dezlănţuit mânia Sa împotriva Sanctuarului. El „i-a smuls jertfa necurmată şi i-a surpat locul locaşului Său celui sfânt" (vers. 11).
Aşa cum am arătat deja, cuvântul ebraic tradus aici prin „zilnic" (trd. engl.) este acelaşi cuvânt tradus prin „continuu", „perpetuu" şi „necurmat" din Numeri 4,7; Exod 30,8 şi Levitic 24,2, unde este vorba despre serviciile legate de masa de aur, altarul tămâierii şi sfeşnic, fiecare arătând spre Hristos. La fel şi „jertfa necurmată" a mielului de dimineaţă şi de seară pe altarul de aramă, îl reprezenta pe Hristos. Acest corn mic „s-a înălţat" şi a „doborât la pământ... o parte din stele şi le-a călcat în picioare" (vers. 10). Textul continuă: „S-a înălţat până la Căpetenia oştirii, I-a smuls jertfa necurmată [în curte şi în Sfânta] şi I-a surpat locul Locaşului Său celui sfânt" - marea parabolă a salvării prin Hristos, care este „cheia întregului tezaur al Cuvântului lui Dumnezeu" *(Ed,* p. 126). în felul acesta, serviciul zilnic a fost profanat, adevărata religie a fost trântită la pământ, „şi cornul a izbutit în ce a început" (Daniel 8,10-12). Cât timp avea să dureze această lucrare blestemată? Profeţia declară: „Până vor trece

două mii trei sute de zile [care s-au terminat la 1844]; atunci Sanctuarul va fi curăţit" - în ebraică - „restabilit în drepturile sale" (Dan. 8,14). Să ne mai mirăm că, atunci când Daniel, cu preocuparea lui sfântă pentru Sanctuar, a înţeles viziunea şi a aflat că această lucrare împotriva Cerului şi împotriva poporului lui Dumnezeu de pe pământ avea să dureze mai bine de două mii trei sute de ani din zilele sale, să ne mai mirăm, zic, că el a stat „leşinat şi bolnav mai multe zile" (Dan. 8,27)?
Cum se face că „acest om al păcatului..., fiul pierzării" (2 Tes. 2,3), a lucrat şi a izbândit în lucrarea sa? Aceasta s-a întâmplat din cauză că studiul şi înţelegerea Sanctuarului au fost neglijate şi pierdute din vedere. Să luăm seama ca nu cumva „uneltirile" diavolului să ne jefuiască de binecuvântările pe care un studiu al Sanctuarului ni le oferă cu prisosinţă.
Acelaşi corn mic nu numai că „a profanat" *jertfa zilnică din curte* şi serviciile zilnice din Sfânta Sanctuarului, cu scopul de a „arunca adevărul la pământ", de „a demola" adevărata religie, simbolizată prin Sanctuar, ci a intrat chiar în *Sfânta Sfintelor,* unde nu avea voie să intre nimeni altcineva decât marele preot, şi, cu îndrăzneală, a declarat că Legea lui Dumnezeu (aşezată în chivot) este supusă

autorităţii *sale,* că Sabatul Domnului, care conţine sigiliul care validează Legea Sa, este desfiinţat, şi propriul său sigiliu, respectarea zilei soarelui (ziua întâi a săptămânii), i-a luat locul. Prin actul acesta, el a abătut atenţia bisericii de la Creator, sărbătorit în porunca Sabatului, la acel idol josnic - zeul soarelui „şi", zice Ioan, „tot pământul se mira după fiară" (Apoc. 13,3) - „au mers uimiţi după fiară... închinându-se fiarei" (Moffatt).

Cornul nu numai că „s-a încumetat să schimbe vremile şi legea" Celui Preaînalt (Dan. 7,25), ci cu viclenie a introdus şi alte rătăciri în Biserica creştină. El a înlocuit botezul prin cufundare, un simbol al morţii, înmormântării şi învierii lui Hristos, pe care 1-a practicat Ioan Botezătorul şi pe care Hristos însuşi 1-a experimentat, „ca să se împlinească toată dreptatea (trd. engl.)" - cu botezul prin stropire sau turnare (Mat. 3,15). Contrar cuvântului lui Dumnezeu, acesl „om al păcatului" a falsificat chiar şi preoţia lui Hristos, declarând că *el* are puterea să ierte păcatul şi că mărturisirea trebuie făcută înaintea *lui.* El i-a învăţat pe oameni că omul este nemuritor şi că,

de aceea, toţi păcătoşii trebuie să sufere chinul veşnic ca pedeapsă pentru păcatele lor. El i-a mai învăţat că cei vii pot intra în legătură cu cei morţi. Acestea şi multe alte doctrine cu totul contrare învăţăturilor curate ale Cuvântului lui Dumnezeu au fost introduse în chip viclean în biserica creştină. Astfel, învăţăturile curate ale lui Hristos şi ale primilor apostoli au fost îngropate sub molozul rătăcirilor, şi biserica n-a băgat de seamă.

Biserica n-a băgat de seamă din cauză că, timp de veacuri, aceeaşi putere a împiedicat poporul să aibă în mână Sfintele Scripturi, „dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti" (Marcu 7,7). In fapt, atât de complet a fost răstălmăcită şi greşit interpretată lucrarea Marelui nostru Preot din Sanctuarul ceresc, încât Inspiraţia declară că acest „om al păcatului", „potrivnicul"..., s-a înălţat „mai pe sus... de tot ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu" (2 Tes. 2,4). Aproape întreaga biserică creştină urmează acum dictatele „acelui nelegiuit" şi este gata chiar să lupte pentru apărarea acestei puteri anticreştine.

Dar aceasta nu poate continua la nesfârşit, aşa cum James Russell Lowell a exprimat atât de clar:

„Pe eşafod e pus adevărul mereu Şi răul pe tron totdeauna; Sfidând însă timpul, stă demn eşafodul Şi Cel care-n umbră veghează pe-ai Săi, Căci Domnul cunoaşte furtuna."

Puterea lui antihrist, nimicită. Abia marea Reformă din secolul al XVI-lea a dat la iveală câteva dintre rătăcirile amăgitoare ale cornului mic şi i-a zdruncinat puterea; de-abia acum, când a intrat în uz arta tiparului cu litere mobile şi Biblia a fost tradusă în limbile moderne, Cuvântul lui Dumnezeu, în puritatea lui, a devenit accesibil poporului de rând.

A treia generaţie a Bisericii adevărate. In ciuda marii Reforme care a făcut atât de mult ca să zguduie puterea cornului mic şi să-i redea Bisericii creştine Biblia, în ciuda lucrării nobile a misionarilor din „Epoca Carey" de a duce Evanghelia în lumea *păgână,* multe erori amăgitoare şi nimicitoare au supravieţuit încă, dând naştere la

confuzie şi necredinţă şi divizând biserica creştină în diferite secte. Era venită vremea când toate învăţăturile false ale lui antihrist să fie date pe faţă şi o cunoaştere a Cuvântului curat al lui Dumnezeu să fie împărtăşită „oricui vrea" (Apoc. 22,17).

Chiar în vremea aceasta, biserica a fost trezită de „un strigăt tare", având de vestit „Evanghelia veşnică" şi proclamând că „a venit ceasul Judecăţii" (Apoc. 14,6.7). „Pregăteşte-te să-L întâmpini pe Dumnezeul tău, Israele" (Amos 4,12). Dumnezeu i-a acordat bisericii ebraice trei ani şi jumătate, timp în care să primească solia despre un Mântuitor răstignit, înviat şi înălţat; El a dat etapei creştine a bisericii zece ani, timp în care să primească solia judecăţii, în timpul acestor zece ani, această solie a zguduit lumea religioasă, dar comparativ puţini au răspuns. Atitudinea generaţiei creştine a bisericii faţă de acest subiect decisiv a dus la încheierea timpului acordat ei. Sfârşitul celor două mii trei sute de zile, când Sanctuarul ceresc urma să fie curăţit (Dan. 8,14), venise. Atunci, Hristos Şi-a încheiat slujba în Sfânta Sanctuarului ceresc şi a păşit în lucrarea Sa ca Judecător în Sfânta Sfintelor. După cum biserica ebraică refuzase să-L urmeze dincolo *deprima* perdea, *în Sfânta* Sanctuarului ceresc, tot aşa acum, biserica creştină în întregime a refuzat să-L urmeze pe Domnul ei dincolo de a doua perdea, *în Sfânta Sfintelor.* O înţelegere corectă a Sanctuarului ar fi luminat calea acestor credincioşi şi i-ar fi ferit de dezastru. O înţelegere mai bună a Sanctuarului era pe punctul de a da naştere celei de a treia generaţii a bisericii, numită „Biserica rămăşiţei", Biserica din Sfânta Sfintelor (Apoc. 12,17).

33

Biserica din Sfânta Sfintelor - Biserica rămăşiţei

„Rămăşiţa". Webster defineşte astfel: „O rămăşiţă este ceea ce a rămas după ce o parte a fost îndepărtată" şi „un mic număr de oameni". Biserica din Sfânta Sfintelor este numită „Biserica rămăşiţei" nu numai din cauză că este ultima parte a bisericii de pe acest pământ, ci şi din cauză că, în comparaţie cu milioanele de pretinşi creştini care trăiesc acum pe pământ, ea numără doar puţini, o mică rămăşiţă, care alege cu orice risc să rămână credincioasă Cuvântului curat al lui Dumnezeu. Aceasta este biserica pe care a văzut-o Ioan, biserica pe care „balaurul s-a mâniat" - „balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana", cel care „s-a dus să facă război cu *rămăşiţa seminţei ei* [sământa femeii - biserica], care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin [au] mărturia lui Iisus Hristos" (Apoc. 12,9.17).

După cum Biserica ebraică - Biserica din curte - şi-a pierdut calea prin ceea ce devenise, adică un şir de ceremonii fără noimă şi formalism mort, tot aşa şi Biserica creştină, Biserica din Sfânta, atât de victorios începută de primii apostoli, atât de curajos continuată de puternicii lideri ai Reformei, care au pus Cuvântul curat al lui Dumnezeu în mâna poporului în *limbile moderne* ale lumii civilizate şi au fost atât de nobil secondaţi de primii misionari din „epoca Carey", a cărei mare contribuţie la Evanghelie a fost traducerea Bibliei în *limbi păgâne,* deci tot aşa, această etapă a bisericii şi-a pierdut calea în ceaţa orbitoare a rătăcirii pe care a introdus-o antichrist, „Balaurul". De la data de când Biserica ebraică a fost în cele din urmă lepădată, în anul 34 d.Hr., şi Biserica creştină i-a luat locul, au trecut o mie opt sute zece ani, ultima subîmpărţire a celor

două mii trei sute de zile, şi atunci, potrivit cuvintelor spuse cu privire la timp de Hristos, „Almoni (Numărătorul Minunat)", a avut loc împlinirea profeţiei: „până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi Sanctuarul va fi curăţit" (Dan. 8,14).

Sfârşitul celor două mii trei sute de zile, o mie opt sute zece ani după anul 34 d.Hr., ne duce fără greş la anul 1844, când a început curăţirea Sanctuarului ceresc.

Aceasta a însemnat nu numai curăţirea casei lui Dumnezeu de toate păcatele care au mers înainte la judecată, ci şi de toate erorile amăgitoare ale cornului mic, pentru ca „adevărata religie" (Dan. 8,12 - Moffatt), simbolizată prin Sanctuar, pe care cornul cel mic „o aruncase la pământ", să poată fi „restabilită în poziţia ei cuvenită", în felul acesta, Evanghelia avea să fie proclamată în puritatea ei originală, iar biserica, să fie pregătită să II întâmpine pe Hristos la venirea Sa.

La data aceasta, cele două profeţii cu privire la judecată - profeţia din Daniel 7,10: „a început judecata şi s-au deschis cărţile" şi profeţia lui Ioan din Apocalipsa 14,6-12: „A venit ceasul judecăţii Lui" - au început să fie vestite lumii întregi. întreaga perioadă acoperită de aceste profeţii, întinzându-se de la 1844 până la ultima zi de har, este antitipul Zilei Ispăşirii din timpul Bisericii ebraice, ultima zi a ciclului anual de servicii rituale. Generaţia Bisericii rămăşiţei trăieşte acum în această „ultimă zi" de har.

Organizarea Bisericii rămăşiţei. Cu prilejul organizării Bisericii ebraice - Biserica din curte -, puterea lui Dumnezeu a zguduit Muntele Sinai. Cu prilejul organizării Bisericii creştine - Biserica din Sfânta -, puterea lui Dumnezeu a fost manifestată în Ierusalim, în Ziua Cincizecimii. în timpul celor aproximativ zece ani care au precedat imediat intrarea în scenă a bisericii rămăşiţei, avertizările: „A venit ceasul judecăţii Lui", „Pregăteşte-te să întâmpini pe Dumnezeul tău, Israele", (Apoc. 14,7; Amos 4,12), au fost proclamate de oameni ai lui Dumnezeu practic simultan în toate părţile lumii civilizate. Aceste avertizări au pus în mişcare întreaga creştinătate, aşa cum nu s-a mai întâmplat din vremea apostolilor.

Cel care a organizat cele două etape ale bisericii este Acelaşi; „El este acelaşi ieri, azi şi în veci" (Evrei 13, 8). Planurile Sale, fiind desăvârşite, nu pot să se schimbe. Aşadar, biserica din Sfânta

Sfintelor, biserica rămăşiţei, este clădită pe aceeaşi temelie ca şi cele două etape precedente ale bisericii - aceeaşi Lege veşnică a lui Dumnezeu, pe care biserica'ebraică trebuia s-o proclame, şi

credinţa într-un Domn răstignit, înviat şi înălţat, care alcătuia solia specială a bisericii creştine. Deşi amândouă etapele bisericii se încadraseră în timpul atribuit lor, lucrarea care urma să fie înfăptuită pentru Dumnezeu nu fusese terminată şi altă biserică trebuia să ia locul acestora şi să ducă până la capăt misiunea încredinţată.

Sanctuarul - piatra unghiulară a Bisericii. Adevărul sanctuarului a fost totdeauna adevăratul miez al soliei lui Dumnezeu către biserica Sa, pentru că numai el descoperă atât de deplin şi clar lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos. Ştiind lucrul acesta, vrăjmaşul îşi concentrează efortul său hotărât ca să ţină biserica în ignoranţă şi indiferenţă cu privire la el. Deşi la organizare, Biserica ebraică a avut o lumină atât de minunată în ceea ce priveşte Sanctuarul, în cele din urmă şi-a pierdut semnificaţia spirituală şi de aceea a dat greş în împlinirea planului lui Dumnezeu. Biserica creştină, deşi în zilele apostolilor a avut înţelegerea misiunii Domnului Hristos, aşa cum era revelată prin sanctuar, pierzând iluminarea pe care i-o oferea sanctuarul prin întreaga Scriptură, a căzut în cele din urmă pradă erorilor născocite de anticrist.

Dacă ar fi păstrat semnificaţia spirituală a sanctuarului, Biserica ebraică nu L-ar fi lepădat pe Hristos atunci când, la naşterea Sa, a intrat în curte, şi nici la înălţarea Sa, atunci când a intrat în Sfânta Sanctuarului de sus. Dacă la rândul ei, ar fi păstrat credinţa aşa cum a fost descoperită în sanctuar, Biserica creştină n-ar fi respins solia ceasului judecăţii. Dar, la vremea aceea, bisericile creştine credeau în general că *pământul acesta* este Sanctuarul şi nu aveau decât o slabă idee sau nici una despre existenţa unui Sanctuar *în ceruri,* în care Domnul Hristos, la înălţarea Sa, Şi-a început lucrarea preoţească. Din cauza acestei lipse de înţelegere, şi Biserica rămăşiţei s-a poticnit în acelaşi punct. De aceea, când s-a apropiat sfârşitul perioadei de două mii trei sute de zile, pe la jumătatea secolului al XlX-lea, când curăţirea Sanctuarului, profetizată în Daniel 8,14, a început să fie propovăduită, singura concluzie logică era *căpământul acesta* urma să fie curăţit, curăţit prin foc, care, fireşte, însemna a doua venire a lui Hristos si sfârşitul lumii. Când data de 22 octombrie

1844, arătată în profeţie ca împlinind evenimentul, a trecut şi Iisus n-a venit, credincioşii au fost în mare încurcătură şi foarte dezamăgiţi. Acest fapt a rămas consemnat în istorie sub denumirea de „marea dezamăgire de la 1844". Din cauza aceasta, mulţi au căzut de la credinţă şi şi-au pierdut încrederea în solie.

Dumnezeu lucrează în chip misterios ca să-Şi aducă la îndeplinire minunile Sale, şi prin această dezamăgire a putut să-1 conducă pe poporul Său la o lumină deosebită în ceea ce priveşte Sanctuarul, care este într-adevăr piatra unghiulară a oricărei etape a bisericii. Chiar a doua zi după dezamăgire, care, după socoteala biblică era tot 22 octombrie, în timp ce câţiva dintre cei care propovăduiseră solia judecăţii se rugau pentru lumină, Duhul Sfânt a fulgerat în minţile lor binecunoscutul text: „Şi Templul [sau Sanctuarul] lui Dumnezeu a fost deschis" (Apocalipsa 11,19). Aceasta descoperă adevărul că Sanctuarul care trebuie curăţit nu era pământul acesta, ci adevăratul Sanctuar este în ceruri (Evrei 9,24; 8,2). Când s-au ridicat de la rugăciune, unul dintre ei a exclamat: „Cred că am citit textul acesta de o sută de ori, dar niciodată n-am văzut în el ceea ce văd acum."

Sanctuarul şi Legea lui Dumnezeu. Când au cercetat iarăşi textul pe care Duhul Sfânt li-1 iluminase cu atâta putere, aceşti cercetători sârguincioşi ai Bibliei au citit mai departe: „Şi s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său", şi acolo se afla Legea lui Dumnezeu cea veşnică. Şi versetul acesta continuă cu cuvinte demne de luat în seamă: „şi au fost fulgere, glasuri, tunete şi un cutremur", cuvinte care par să arate că o putere deosebită de la Dumnezeu avea să însoţească proclamarea acestei solii, până ce ea va zgudui pământul întreg.

Lumina revărsată asupra acestui text a dus la un studiu serios şi cu rugăciune al Legii lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci, care le-a descoperit faptul uimitor că „ziua a şaptea" a săptămânii este „Sabatul Domnului" (Ex. 20,10), şi nu ziua întâi, aşa cum fuseseră învăţaţi toată viaţa lor. Ei au observat că Sabatul, departe de a fi un tip care să-şi întâlnească antitipul la cruce şi deci să fie dat la o parte, era o pregustare a odihnei lor veşnice (Evrei 4,1-5), iar în viaţa viitoare avea să continue să fie păzit în vecii vecilor (îs. 66,23). Acesta era chiar acel Sabat pe care atât Biserica ebraică, cât şi Biserica creştină l-au păzit şi l-au cinstit cu prilejul organizării lor. Dumnezeu

Şi-a condus poporul înapoi, la Legea Sa cea veşnică pe care cornul cel mic *s-a încumetat* s-o schimbe (Dan. 7,25). Atât de mare era bucuria acelora care descoperiseră acest adevăr divin, încât, atunci când

se întâlneau şi se întrebau: „Ce mai e nou?", răspunsul plin de bucurie era: „Sabatul este Ziua Domnului!" Tocmai această înţelegere a Sanctuarului şi a Sabatului Legii lui Dumnezeu a dat naştere bisericii rămăşiţei. Aceştia sunt cei doi stâlpi ai soliei judecăţii.
Referindu-se mai târziu la această experienţă, Uriah Smith scria:
„Templul s-a deschis şi nici un om nu-1 poate închide;
Chivotul se vede şi nimeni nu-1 poate acoperi;
Mişcarea corespunzătoare de pe pământ este în curs şi nimeni n-o poate opri." *(LJ,* p. 231)
O poruncă profetică. Când aceşti cercetători zeloşi după adevăr şi-au continuat studiul din Biblie, Spiritul Domnului a revărsat lumină asupra profeţiei raportate în Apocalipsa 10 şi 11,1.2. Astfel li s-a descoperit faptul că greşeala lor în înţelegerea Sanctuarului şi dezamăgirea care a urmat erau în legătură cu profeţia însăşi.
Din Apocalipsa 10, ei au aflat despre „cărticica" lui Daniel că, deşi în gură era „dulce ca mierea", avea să fie amară după ce va fi mâncată (Apoc. 10,2.8-10). Ei experimentaseră atât dulceaţa studiului ei, cât şi dezamăgirea şi amărăciunea unei greşite interpretări.
Dar această dezamăgire n-avea să-i descurajeze. îngerul a zis: „Tu trebuie să prooroceşti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi" (Apoc. 10,10.11). Cum trebuia să fie ei pregătiţi pentru această solie mondială? îngerul a continuat: „Scoa-lă-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu" (Apoc. 11,1.2). Ce vrea să spună el prin „a măsura templul lui Dumnezeu"? Uriah Smith ne oferă această exegeză: „Măsurarea unui obiect necesită acordarea unei atenţii deosebite acelui obiect. Chemarea de a se ridica şi a măsura Templul lui Dumnezeu este o poruncă profetică adresată bisericii de a acorda subiectului Templului, sau Sanctuarului, o cercetare deosebită" *(D/R* 532, ed. 1944). „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu". Aceasta a condus la un studiu serios al Templului ceresc, care a scos la iveală faptul că, la sfârşitul celor două mii trei sute de zile din Daniel 8,14, în loc să vină pe pământ ca să-1 cureţe prin foc, Hristos a intrat atunci în

Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, unde, în calitate de Judecător, Şi-a început lucrarea de *curăţire a bisericii,* în vederea venirii Sale în slavă. în loc să vină să execute judecata celor nelegiuiţi, El a început atunci judecata de cercetare *a celor drepţi.* Descoperirea acestor adevăruri le-a lămurit dezamăgirea şi i-a făcut în stare să înţeleagă de ce Hristos nu venise pe pământ aşa cum aşteptaseră şi propovă-duiseră ei. Aceasta a reînviat speranţa lor, astfel încât au putut „să se ridice" din dezamăgirea lor şi „să măsoare templul lui Dumnezeu".
Când Satana a văzut că solia aceasta se dezvoltă, mânia lui s-a aprins, pentru că îşi dădea seama că împărăţia lui era ameninţată. El le-a zis acoliţilor săi: „Trebuie să veghem asupra acelora care atrag atenţia poporului la Sabatul lui Iehova... Ţineţi în întuneric minţile oamenilor până când această lucrare (slujba lui Hristos în Sanctuarul ceresc) va lua sfârşit şi ne vom asigura lumea şi chiar biserica" *(PP,* p. 472). Aceasta arată că planul lui Satana este de a anula solia din Apocalipsa 11,19, deci să fim atenţi ca nu cumva să neglijăm să căpătăm o înţelegere spirituală a Sanctuarului, care scoate în evidenţă adevăratul Sabat, şi să cădem „în cursele diavolului". Numai dacă îmbrăcăm „toată armătura lui Dumnezeu" suntem în siguranţă împotriva marelui amăgitor (Efes. 6,11).
Misiunea specială a Bisericii rămăşiţei. Membrii recunoscuţi ai acestei biserici au fost acei puţini care, de la început, au primit şi au proclamat solia judecăţii. în comparaţie cu cele două generaţii precedente ale bisericii, aceasta a numărat puţini membri. Totuşi Dumnezeu le-a încredinţat o mare însărcinare. Deoarece această biserică merge paralel cu întreaga perioadă a judecăţii de cercetare, care se întinde de la 1844 până la a doua venire a Domnului Hristos, caracteristica deosebită a acestei solii mondiale este proclamarea profeţiilor cu privire la judecată şi la a doua venire a lui Hristos, împreună cu o cunoaştere a Sanctuarului şi a legăturii lui cu Legea lui Dumnezeu, subiecte care constituie contribuţii definite ale Bisericii rămăşiţei pentru creştinătate.
Misiunea acestei biserici include chiar mai mult decât predicarea acestor adevăruri speciale, oricât de importante ar fi ele. în timpul generaţiei precedente, când vreme de secole cornul cel mic a dominat biserica, multe alte adevăruri evanghelice au fost înmormântate sub molozul rătăcirii, şi chiar mântuirea prin Hristos fusese pierdută

din vedere. Este sarcina Bisericii rămăşiţei ca, prin Hristos, să recupereze aceste adevăruri din legătura lor cu rătăcirea şi să le reaşeze în cadrul adevărului. Această ultimă generaţie a bisericii de pe pământ,

„cei ai tăi", trebuie „să ridice temeliile străbune". Ei trebuie să fie „dregători de spărturi, cei ce dreg drumurile şi fac ţara cu putinţă de locuit" (îs. 58,1.2.12.13). Pe măsură ce va fi înţeles şi propovăduit, sanctuarul va desfiinţa multe dintre rătăcirile şi relele care s-au furişat în biserică, şi Evanghelia va străluci în toată puritatea ei originală, o Evanghelie care trebuie să pregătească un norod pentru împărăţia lui Dumnezeu. „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor". Atunci [şi nu înainte!], va veni sfârşitul" (Mat. 24,14).
în generaţia Bisericii rămăşiţei, s-au desfăşurat şi semnele celei de a doua veniri a Domnului Hristos, exact aşa cum au fost prezentate ucenicilor Săi: amăgiri cu privire la modul venirii Sale, războaie şi veşti de războaie, foamete şi molime, cutremure în diferite locuri, persecuţii, semne în soare, în lună şi în stele, şi pe pământ strâmtoare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă (Luca 21,25); hristoşi mincinoşi şi profeţi mincinoşi, făcând semne mari şi minuni, încât să amăgească, dacă va fi cu putinţă, chiar pe cei aleşi, viaţă destrăbălată şi beţie, ca în zilele lui Noe, chiar unii dintre „servii" Săi, mâncând şi bând cu beţivii, în timp ce zic în inimile lor: „Stăpânul meu zăboveşte să vină" (Mat. 24,3-31). Această generaţie a bisericii, Biserica rămăşiţei, trebuie să vestească lumii aceste semne ale timpului, despre care Hristos a spus: „Nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri" (Mat. 24,34).
Unii pretind că, la fel ca generaţiile precedente ale bisericii, şi Biserica rămăşiţei a dat greş, şi o alta trebuie să-i ia locul şi să termine lucrarea. Dar Biblia declară, şi Sanctuarul arată lămurit, că Biserica rămăşiţei, Biserica din Sfânta Sfintelor, care şi-a început lucrarea în 1844, cu ceasul judecăţii, reprezintă ultima generaţie a bisericii care va trăi pe pământ şi ea va încheia lucrarea. Desigur, generaţia aceasta are o mare şi importantă sarcină, dar, cu ajutorul Celui Atotputernic, ea va fi înfăptuită. Când a primit viziunea despre Sanctuar şi a răspuns la chemarea lui Dumnezeu de a merge şi a spune poporului, Isaia a întrebat: „Până când, Doamne?" Şi răspunsul a fost: „Până când vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori... şi ţara va fi

pustiită de tot" (îs. 6,1.9.11). O astfel de consacrare şi o credincioşie neobosită sunt necesare şi bisericii de azi.
Prima solie îngerească. loan înfăţişează misiunea bisericii rămăşiţei printr-o imagine deosebită - trei îngeri „zburând prin mijlocul cerului". Cel dintâi înger are „o Evanghelia veşnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului... El zicea cu glas tare: 'Temeţi-vă de Dumnezeu... căci a venit ceasul judecăţii Lui'" (Apoc. 14,6.7).
A doua parte a acestei solii este: „închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea şi izvoarele apelor". Comparând aceste cuvinte cu Exod 20,8-11, apare o asemănare izbitoare între solia primului înger şi porunca Sabatului. In fapt, proclamarea Sabatului Domnului ca o parte integrantă a soliei judecăţii era o avertizare împotriva teoriei evoluţiei, teorie enunţată de Charles Darwin, a cărui carte, „Originea speciilor", a fost publicată în anul 1859. Acesta era complotul lui Satana de a submina credinţa în Sabatul poruncii a patra, ziua care comemorează crearea acestei lumi şi arată adevărata ei origine. Această învăţătură avea să submineze şi credinţa în Hristos, şi credinţa în solia judecăţii, pentru că, dacă un om ar putea să se dezvolte sau să evolueze printr-o forţă care se află în fiinţa lui, cu timpul ar putea fi gata pentru cer şi n-ar mai fi nevoie de o judecată şi de un Mântuitor.
Solia îngerului al doilea. Solia îngerului întâi a fost repede urmată de a doua. Atât de oarbă şi de generală era confuzia provocată de amăgirile lui antihrist în creştinătate, încât Dumnezeu numeşte această stare de lucruri din biserică „Babilon", un cuvânt care înseamnă confuzie. Pentru a scăpa biserica de toată această confuzie şi rătăcire, cel de-al doilea înger s-a coborât „din cer" „cu o mare putere", proclamând „cu glas tare": „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare... Ieşiţi din mijlocul ei poporul Meu" (Apoc. 14,8; 18,1.2.4). Ieşiţi din Babilon, ieşiţi din toate rătăcirile şi amăgirile lui, ieşiţi din toată această confuzie care a fărâmiţat biserica în secte aproape fără număr! Urmaţi exemplul nobililor bereeni care, pe vremea lui Pavel, „cercetau Scripturile în fiecare zi" (Fapte 17,11), ca să poată cunoaşte adevărul. Studiaţi, studiaţi, până când, în loc de confuzie, în biserică „să ajungem toţi la unirea credinţei" (Efes. 4,13) şi până când le vom putea prezenta altora Cuvântul lui Dumnezeu curat. Veniţi dincolo de a doua perdea, în Sfânta Sfintelor

din Sanctuar, unde alţii cercetează să afle adevărul despre Evanghelia cea veşnică şi unde Hristos mijloceşte acum pentru poporul Său.

Solia îngerului al treilea. în strânsă legătură cu prima şi a doua solie, a venit solia îngerului al treilea. Această solie este cea mai solemnă avertizare dată oamenilor de a nu se închina fiarei şi chipului ei şi de a nu primi semnul numelui ei, ci de a se identifica cu aceia „care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au credinţa lui Iisus" (Apoc. 14,9-12).

„întregul cer aşteaptă cu cel mai adânc interes" primirea de către biserică a acestei întreite solii *(EV, p.* 260). Cum a fost ea primită? Biserica creştină a repetat experienţa Bisericii ebraice. Atunci când sfâşierea perdelei templului a arătat că orice credincios trebuie să înceteze să se închine *în sanctuarul pământesc* şi trebuie să-L urmeze pe Hristos *în Sfânta Sanctuarului ceresc,* dincolo de perdea, doar puţini au răspuns la început, „aproape o sută douăzeci de inşi" (Fapte 1,15). La fel s-au întâmplat lucrurile şi la 1844, când bisericii creştine i-a fost adresată solia judecăţii, solia de a-L urma pe Hristos prin credinţă în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdeaua a doua, unde El a intrat ca să-Şi facă lucrarea de Judecător. Şi atunci a răspuns numai un mic număr de credincioşi din diferite mişcări.

Care va fi soarta tuturor acelora care refuză cu încăpăţânare să meargă pe urmele Domnului lor? Aşa cum le-a spus iudeilor, care au refuzat să-L urmeze pe Iisus *în Sfânta* Sanctuarului ceresc, tot aşa le va spune acum celor ce refuză în mod deliberat să-L urmeze în Sfânta Sfintelor: „Vi se lasă casa pustie!" (Luca 13,34.35); pentru că aceştia au „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3,5). La fel şi noi, dacă nu îl urmăm pe Hristos acolo unde ne conduce El, ne vom cufunda în întuneric, fără să ne dăm seama că lucrarea lui Hristos ca Judecător şi Răscumpărător este aproape terminată si că venirea Sa este „aproape, este chiar la uşi" (Mat. 24,33).

închinarea la fiară. Avertizarea celui de al treilea înger este împotriva „închinării" la fiară şi la chipul ei. Ce este închinarea? *Webster* o defineşte ca fiind „o onorare sfântă, datorată lui Dumnezeu; un act de omagiu, sub forma unui serviciu religios". întreita solie din Apocalipsa 14 îi cheamă pe urmaşii lui Hristos să I se *închine* Dumnezeului Creator şi avertizează împotriva închinării

la fiară şi împotriva primirii semnului ei. Dumnezeu a făcut din Sabat „sigiliul" Său. Fiara a oferit un sabat fals drept „pecete" sau sigiliu al său. Pe calea aceasta, fiara pretinde acel omagiu ca un serviciu religios care să-i fie adus ei, închinându-i-se în sabatul ei fals, în loc să se închine lui Dumnezeu în Sabatul *Său,* „Sabatul Domnului, Dumnezeului tău". Ea cere ca onoarea care se cuvine doar lui Dumnezeu, în calitate de Creator, să-i fie dată *ei.* Ea cere ca noi să primim „semnul" sau sigiliul care arată că îi aparţinem ei. în felul acesta, ea se împotriveşte şi „se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare, aşa că se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu" (2 Tes. 2,4). Ţinerea adevăratului Sabat este, aşadar, nu numai oprirea de la ocupaţiile vremelnice, ci este o adorare cuvenită lui Dumnezeu, Creatorul, respingând cererile fiarei, care *pretinde* că *ea* este Dumnezeu.

Gravitatea teribilă a faptului de a urma fiarei în loc de a-L urma pe Dumnezeu este arătată în avertizarea: „Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui" (Apoc. 14,9.10). îndată după această denunţare teribilă împotriva acelora care se închină fiarei, se rosteşte o binecuvântare specială asupra acelora care, „de acum încolo..., mor în Domnul" (Apoc. 14,13), adică de la timpul când aceste solii au început să fie predicate. De ce „de acum încolo"? Pentru că, deşi ei „se odihnesc de ostenelile lor", „faptele lor îi urmează". Pentru că au fost credincioşi până la moarte; cei care mor în credinţa întreitei solii îngereşti vor avea parte de învierea specială din Daniel 12,2 ca să-L vadă pe Iisus venind şi să audă „legământul de pace" *(TV,* p. 655; *EV,* p. 285). De asemenea, ei sunt cruţaţi de multe încercări şi persecuţii ale zilelor din urmă. De aceea: „Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul!"

Spiritul Profeţiei în biserică. în biserică au fost date diferite „daruri" (Efes. 4,8-14; 1 Cor. 12,1.4.8-10), dar niciodată n-a fost revărsat un dar mai preţios asupra ei în timpul întregii perioade de probă, ca darul Spiritului Profeţiei. Biserica ebraică, „Biserica din curte", şi-a avut profeţii ei: Moise, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel şi alţii. Biserica creştină, biserica de după anul 31 d.Hr., „Biserica de dincolo

de prima perdea", şi-a avut profeţii ei: Pavel, Petru, Ioan şi alţii. Biserica rămăşiţei - biserica de după 1844, cea de dincolo de perdea, trebuia să aibă şi ea Spiritul Profeţiei, „aşa că nu duceţi lipsă de nici un fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Iisus Hristos" (1 Cor. 1,7.8). De aceea, când Domnul Hristos a trecut dincolo de a doua perdea spre a se angaja în lucrarea de judecată, Dumnezeu i-a dat bisericii Sale, bisericii rămăşiţei, Spiritul Profeţiei.

Cum poate fi identificat adevăratul profet? Biserica rămăşiţei are două caracteristici distincte: credincioşii ei „păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus" (Apoc. 14,12), sau au „mărturia" lui *Iisus* Hristos (Apoc. 12,17). Ce este „credinţa" sau „mărturia" lui Iisus? „Mărturia lui Iisus este Duhul profeţiei" (Apoc. 19,10). El este îndrumarea, încurajarea şi avertizarea pe care Iisus le trimite bisericii printr-un mesager ales de Dumnezeu, numit profet. Un adevărat profet al Bisericii rămăşiţei trebuie să vorbească de dincolo de a doua perdea; adică mărturia trebuie să fie în armonie cu adevărurile pe care i le dă Dumnezeu bisericii de dincolo de a doua perdea. De aceea, mărturia unui adevărat profet al lui Dumnezeu pentru Biserica rămăşiţei va pune accentul pe adevărurile despre judecată, Sanctuar, Sabatul „potrivit poruncii", semnele celei de a doua veniri a lui Hristos şi Evanghelia veşnică, în puritatea ei de la început. Ea va fi în armonie cu Legea lui Dumnezeu aşezată în chivot. „La Lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta" (îs. 8,20). Astfel, o adevărată perspectivă şi o înţelegere spirituală a sanctuarului vor face biserica în stare să deosebească ce este adevărat de ce este fals. Absolut sigur, în mijlocul primejdiilor şi înşelăciunilor cu care se confruntă biserica în aceste zile, este nevoie de călăuzire şi îndrumare divină tot atât de mult ca şi în perioadele precedente.

Lucrarea unui profet. Fără Spiritul Profeţiei, mai ales în aceste zile din urmă, când balaurul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, biserica ar fi lăsată pradă loviturilor nemiloase ale vrăjmaşului, lăsată să fie „mânată încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură" (Efes. 4,14) şi, în felul acesta, deşi „învaţă totdeauna", ea n-ar putea „ajunge niciodată la cunoştinţa deplină a adevărului" (2 Tim. 3,7). Spiritul Profeţiei are menirea de a proteja biserica de aceste rele. Celelalte daruri ale Duhului au

fost date „pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efes. 4,12.13). A nu ţine seama de mărturia Spiritului Profetic ar fi ca şi cum am încerca să explorăm măreţiile cerurilor fără telescop sau să înţelegem frumuseţea şi minunile lucrurilor invizibile ale creaţiunii fără un microscop. Fireşte că un adevărat cercetător al adevărului nu s-ar lipsi de un ajutor aşa de valoros.

Spiritul Profeţiei - o putere dătătoare de viaţă. O biserică îndrumată de Dumnezeu prin Spiritul Profeţiei va fi o biserică vie, în plină dezvoltare şi cu o experienţă mereu mai profundă, o biserică ce împarte viaţă de jur-împrejurul ei. Ezechiel ilustrează această experienţă prin imaginea unui râu care devine din ce în ce mai adânc, până ce devine „o mare". Apele acestui râu izvorau din „Sfântul locaş". Acesta era secretul vieţii şi al creşterii (Ezech. 47,1-12). Omul cu trestia de măsurat în mână a măsurat adâncimea apei în patru puncte diferite. Când profetul a trecut prin apă în aceste *patru* locuri diferite, apele îi veneau la început „până la glezne", apoi „până la genunchi", apoi „până la şolduri" şi, în cele din urmă, „trebuia să înoate pentru că era un râu care nu se putea trece" (Moffatt, vers. 3-5).

Profetul reprezintă aici biserica şi, din faptul că apele izvorăsc dinspre răsăritul Sanctuarului (Ezech. 47,1.12), pare limpede că cele patru adâncimi diferite prin care ea trece reprezintă experienţa mereu crescândă a bisericii în cele patru perioade ale ei. Aşa cum este ilustrată prin Sanctuar, Biserica ebraică, Biserica din curte, avea o experienţă adâncă până la glezne; Biserica creştină din Sfânta a avut o experienţă adâncă până la genunchi; Biserica rămăşiţei din Sfânta Sfintelor trebuie să înainteze la o experienţă tot mai adâncă, pentru că aici apele „ajungeau până la şolduri".

Cea de-a patra perioadă a bisericii, Biserica întâilor născuţi, Biserica Templului veşnic, are cea mai adâncă experienţă, pentru că apele se înălţaseră atât de mult încât profetul trebuia să înoate -era „un râu care nu se putea trece" (Ezech. 47,5). Această biserică nu are nevoie să mai treacă prin ape adânci, pentru că ea este răpită, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh (1 Tes. 4,17). Biserica luptătoare şi-a încheiat călătoria şi a devenit biserica biruitoare.

Rămăşiţa - o biserică dătătoare de viaţă. Despre acest râu care se adânceşte, profetul zice mai departe: „Orice făptură vie... va trăi pretutindeni pe unde va curge râul... Dar lângă râul acesta, pe malurile lui, de amândouă părţile, vor creşte tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va vesteji, şi roadele lor nu se vor sfârşi; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieşi din Sfântul Locaş. Roadele lor vor sluji ca hrană şi frunzele lor ca leac" (Ezech. 47,9.12). Dintr-o dată recunoaştem acest râu ca fiind râul vieţii, iar pomii cei mulţi de o parte şi de alta, ca fiind pomul vieţii (Apoc. 22,1.2).

Acest râu de viaţă izvorăşte din Sanctuar sau, cum zice Ioan, „ieşea din tronul lui Dumnezeu şi al

Mielului" (Apoc. 22,1). în el erau „o mulţime de peşti; căci, ori pe unde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase şi pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta, va fi viaţă". „Pescarii vor sta pe malurile lui şi vor întinde mrejele". într-adevăr, credincioşii acestei biserici, având o experienţă vie şi tot mai adâncă, vor deveni „pescari de oameni". A fost planul lui Dumnezeu ca biserica Sa, în toate generaţiile, să aducă viaţă şi vindecare unei lumi bolnave de păcat.

Este privilegiul nostru, ca biserică şi creştini, individual, să avem această experienţă dătătoare de viaţă. Dacă răspundem la invitaţia „Vino după Mine", mergând împreună cu Iisus tot drumul, de la altarul din curte până la chivotul din Sfânta Sfintelor, vom deveni ape ale râului de viaţă. Atunci, aceia cu care venim în contact zi de zi vor simţi o influenţă vindecătoare, din pricina „apelor care ies din Sfântul Locaş".

Cât de adâncă este experienţa noastră? Este ea oare numai până la glezne, numai o experienţă a curţii? Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu e decât un singur remediu: acesta se găseşte în Sfânta, la *masa* prezenţei, la *altarul de aur* şi la *sfeşnic.* Studiem noi zilnic Cuvântul lui Dumnezeu - nu numai să-1 citim, ci să-1 studiem anume, comparând scriptură cu scriptură, săpând adânc după comorile lui? Sunt rugăciunile noastre stăruitoare, cereri neegoiste, care ajung până la tronul lui Dumnezeu, iar nu repetarea de formă a unor cuvinte şi fraze obişnuite? Purtăm noi pe inimă o adevărată povară pentru vreun suflet bolnav de păcat? Sunt candelele noastre asemenea celor ale fecioarelor înţelepte, pline cu untdelemnul Duhului Sfânt, în timp ce aşteptăm venirea Mirelui? Numai aşa creştem în sfinţenie,

numai aşa ne apropiem de experienţa adâncimii până la şolduri. Şi Spiritul Profeţiei este dat ca să ne ajute să câştigăm această experienţă în creşterea creştină.

Ploaia Târzie pentru Biserica rămăşiţei. Sub simbolul ploii - „ploaia timpurie şi ploaia târzie" -, profetul lui Dumnezeu arată lucrarea Duhului lui Dumnezeu în biserică (Ioel 2,23). *Ploaia* a însoţit lucrarea Bisericii ebraice; ploaia timpurie a fost revărsată peste Biserica creştină în Ziua Cincizecimii, după înălţarea Domnului Hristos;*ploaia târzie* este o experienţă rezervată Bisericii rămăşiţei; ea coace recolta pentru seceriş chiar înainte de a doua venire a lui Hristos, care înseamnă sfârşitul lumii (Matei 13,39).

Ploaia târzie nu va cădea nicicând asupra cuiva care nu se află cu Domnul Hristos dincolo de a doua perdea. Şi astfel, chemarea către generaţia creştină a bisericii este: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu", adunaţi-vă cu Biserica rămăşiţei dincolo de a doua perdea, unde oficiază Domnul Hristos ca Mare Preot. Nu zăboviţi, pentru că, în timpul acesta, „Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pământ cuvântul Lui" (Rom. 9,28). Deşi lucrarea Bisericii rămăşiţei a fost în progres timp de mai bine de o sută cincizeci de ani, totuşi, dacă o comparăm cu cei o mie opt sute zece ani alocaţi Bisericii creştine, timpul în care se încheie lucrarea pe pământ este într-adevăr „scurt".

O cernere în biserică. în timpul lucrării lui Hristos în Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc şi pe măsură ce se apropie de sfârşitul peregrinajului ei pe pământ, biserica trece printr-un timp de cernere specială şi finală - un timp când unii vor fi cernuţi. în orice generaţie a bisericii au existat şi din aceia care s-au dovedit necredincioşi, nesinceri. De pildă, în biserica ebraică au fost Core, Datan şi Abiram; în biserica creştină, Anania şi Safira, Dima şi alţii au fost eliminaţi. Nici biserica rămăşiţei n-a fost scutită de astfel de influenţe, chiar de la începuturile ei. Pe măsură ce ne apropiem de sfârşit, această cernere va fi din ce în ce mai pronunţată. Profetul Amos vorbeşte despre acest lucru: „Voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul" (Amos 9,9). Ezechiel vorbeşte astfel despre acelaşi lucru: „în ziua aceea va fi un mare cutremur în ţara lui Israel" (Ezech. 38,19). Aceste profeţii nu se aplică numai la vechiul Israel, deoarece, referindu-se la vremurile noastre, Spiritul Profetic

zice că va avea loc „o puternică zguduire", „când tot ce poate fi zguduit va fi zguduit" *(EV,* p. 50; *M 6,* p. 352).

Ziua Ispăşirii de odinioară era un timp când toţi cei care erau indiferenţi sau nepăsători în Israel erau „tăiaţi", „nimiciţi" din poporul lui Dumnezeu, cernuţi din Israel. Acum ne aflăm în Ziua Ispăşirii antitipică, vremea când judecata casei lui Dumnezeu este aproape să se încheie. Aceasta este o vreme când, ca şi în tip, orice adevărat israelit trebuia „să-şi smerească sufletul", ca să-şi descopere orice păcat ascuns din viaţa sa. Primejdia în care se află biserica rămăşiţei este exprimată în aceste cuvinte: „Mamona este idolul multora. Iubirea de bani, dorinţa de bogăţie..., de renume şi onoare lumească..., o viaţă de comoditate egoistă şi liberă de răspunderi sunt idolul altora". Iisus zice: „Grijile lumii, înşelăciunea bogăţiilor şi poftele altor lucruri... îneacă Cuvântul" (Marcu 4,19). Să luăm seama ca nu

cumva aceste lucruri să copleşească în aşa măsură timpul şi gândurile noastre, încât să mai rămână prea puţin pentru studiul Cuvântului, şi acesta să fie înăbuşit. Despre această stare a bisericii, Dumnezeu zice prin profetul: „Sunt păcătoşi în mijlocul poporului Meu". Care va fi rezultatul acestei cerneri? „Toţi păcătoşii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: 'Nu ne va ajunge nenorocirea'" (Amos 9,10).

In acest proces de cernere, „pleava, asemenea unui nor, va fi purtată de vânt, chiar din locuri unde vedem lanuri de grâu bogat", dar nici „un singur bob" nu va cădea la pământ (Amos 9,9). în această pleavă „vor fi multe stele, pe care le-am admirat pentru strălucirea lor", care „se vor cufunda atunci în întuneric", din cauză că, deşi „şi-au asumat podoabele Sanctuarului..., nu s-au îmbrăcat cu dreptatea lui Hristos" *(M 5,* p. 81). în ziua judecăţii, unii ca aceştia vor zice: „Doamne n-am făcut noi minuni în Numele Tău?" Răspunsul va veni: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine" (Mat. 7,22.23). Ce trist tablou este acesta!

Studiul sanctuarului - o putere păstrătoare. Aşa cum am văzut deja, de repetate ori Dumnezeu i-a arătat Bisericii rămăşiţei nevoia unui studiu deplin şi serios al Sanctuarului. De ce oare? Oare nu din cauză că Sanctuarul reprezintă temeiul Planului de Mântuire, care menţine biserica pe calea cea strâmtă şi o păstrează pe cărarea de înaintare necontenită? El o fereşte de greşeli înşelătoare şi

nimicitoare. Când adevărurile Sanctuarului sunt pierdute din vedere, biserica slăbeşte frânele şi se abate din drum.

Sanctuarul a fost acela care i-a dat putere Bisericii ebraice când şi-a început lucrarea. Când a fost organizată Biserica creştină, Pavel şi alţi apostoli, lucrând atât pentru iudei, cât şi pentru păgâni, şi-au primit din Sanctuar, ca tip al lucrării lui Hristos pentru salvarea lor, puterea de a convinge şi de a converti. Când au pierdut semnificaţia spirituală a Sanctuarului, aceste generaţii ale bisericii şi-au pierdut puterea, iar următoarea generaţie - Biserica rămăşiţei - a fost chemată să preia adevărul pierdut şi să încheie lucrarea.

Nevoia unei revigorări a studiului Sanctuarului acum. Chiar la începutul Bisericii rămăşiţei, un studiu al Templului, sau al Sanctuarului, a aruncat un fluviu de lumină asupra soliei judecăţii care urma să fie dată lumii la vremea aceea şi a dat putere predicării acestui adevăr prezent. în timpul anilor care au urmat, un studiu neîntrerupt al Sanctuarului a fost mai mult sau mai puţin neglijat. Dar, înainte de sfârşit, Sanctuarul trebuie să fie „repus în drepturile sale" (Dan. 8,14, textul ebraic). Timpul acordat pentru această restaurare este aproape să se încheie, şi despre timpul acesta profetul zice: „în vremea aceea, voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile şi-1 voi zidi iarăşi cum era odinioară" (Amos 9,11).

La această profeţie s-a referit Iacov în apelul său către Conciliul din Ierusalim, zicând: „Eu... voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea Lui, îi voi zidi dărâmăturile şi-1 voi înălţa din nou, pentru ca rămăşiţa de oameni să caute pe Domnul" (Fapte 15,16.17). Oare nu este aceasta o provocare pentru Biserica rămăşiţei, care aşteaptă apropiata revenire a Aceluia pentru care Sanctuarul este o prefigurare? Nu arată aceasta că înainte de sfârşit se va trezi un nou interes pentru studierea Sanctuarului în mijlocul poporului lui Dumnezeu? împlinirea finală a acestei profeţii este acum bine venită. în privinţa aceasta nu poate fi nici o îndoială, pentru că a venit timpul când lucrarea răscumpărării este pe punctul de a se încheia şi o cunoaştere a Sanctuarului trebuie să ne ofere o viziune mai clară despre lucrarea Marelui nostru preot şi o mai cuprinzătoare înţelegere a valorii realităţilor veşnice.

în lumina Sanctuarului, înţelegem mai deplin Planul Mântuirii şi, din cauză că aceasta „este cheia care va deschide... întregul tezaur al Cuvântului lui Dumnezeu" *(Ed.,* p. 126), prin studiul lui, toată Scriptura capătă o nouă frumuseţe şi o plinătate de înţelesuri, până când Biblia devine o Carte nouă şi cu totul fascinantă. Atunci, dorinţa după bogăţie, reputaţie, onoare, comoditate şi alte plăceri îşi va pierde treptat farmecul asupra noastră şi vom găsi timpul necesar, astfel încât Cuvântul nu va mai fi înăbuşit. Atunci vor fi cernute mai degrabă aceste plăceri lumeşti, şi nu noi; pleava va fi separată de grâu. Un astfel de studiu al Sanctuarului nu numai că va înviora şi statornici experienţa creştină, dar va şi întări credinţa în încheierea lucrării Evangheliei.

în ce mod va afecta această redeşteptare a studiului Sanctuarului înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ? „Pentru ca rămăşiţa de oameni să caute pe Domnul, ca şi toate neamurile [păgânii] peste care este chemat Numele Meu" (Fapte 15,17). în acest seceriş final de suflete, „plugarul va ajunge pe secerător, şi cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăştie sămânţa" (Amos 9,13); adică, aceia care de-abia

au început lucrarea Domnului în via Sa îi vor întrece pe aceia care au îndurat zăduful zilei şi, cu eforturile lor combinate, recolta va fi repede adunată. „Mişcările finale vor fi repezi" (M 9, p. 11).
Ce răsplată le este făgăduită acestor lucrători credincioşi? „Voi aduce înapoi pe prinşii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăşi cetăţile pustiite şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor bea vinul, vor face grădini şi le vor mânca roadele. îi voi sădi în ţara lor, şi nu vor mai fi smulşi din ţara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău" (Amos 9,14.15).
„De aceea şi voi fiţi gata!" Acum nu trăim perioada ebraică a bisericii, nici perioada babilonică a Bisericii creştine; ne aflăm în ceasul judecăţii Bisericii rămăşiţei! Aceasta trebuie să fie ora, nu a unei experienţe până la glezne, nici a unei experienţe până la genunchi; o experienţă până la şolduri trebuie să aibă loc în acest ceas al încercării.
Dumnezeu priveşte cu toată seriozitatea problema Bisericii rămăşiţei. El vrea ca nici unul să nu piară; dar noi nu trebuie să uităm că ne aflăm în timpul ultimei generaţii a bisericii care trăieşte pe pământ, o biserică pe care El o pregăteşte acum pentru trecerea

la mărire la venirea Sa apropiată, o biserică ce trebuie „să fie slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană" (Efes. 5,27). De aceea, în timp ce El curăţă acum Sanctuarul ceresc, biserica Sa de pe pământ trebuie să fie curăţită de orice păcat, de orice rău.
Ne apropiem de miezul nopţii, ceasul când Mirele trebuie să vină, ceasul când chemarea nu este *„Pregătiţi-vă",* ci „Fiţi gata!". „De aceea şi voi fiţi gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi" (Mat. 24,44). Suntem noi gata pentru întâmpinarea Mirelui? Suntem noi gata să ne alăturăm „bisericii întâilor născuţi", bisericii „templului veşnic" în Ierusalimul ceresc? Suntem gata să ne apropiem „de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor?" (Evrei 12,22.23)

34

Biserica Templului veşnic -Biserica întâilor născuţi

Biserica după răscumpărare. Când lucrarea Bisericii rămăşiţei, Biserica din Sfânta Sfintelor, este completată, judecata de cercetare, judecata casei lui Dumnezeu, se încheie. Atunci, toţi aceia ale căror nume n-au fost şterse din cartea vieţii, aceia care au trecut proba judecăţii, vor fi luaţi de pe pământ în „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc", şi vor alcătui „biserica celor întâi născuţi" (Evrei 12,22.23).
Când Fiul lui Dumnezeu a părăsit cerul şi a păşit în misiunea Sa din curtea de pe pământ, s-a împlinit profeţia din Mica 5,2. La înălţare, când El a trecut din curte în Sfânta Sanctuarului ceresc, s-a împlinit profeţia din Daniel 9,24. La 1844, când a ieşit din Sfânta şi a trecut dincolo de a doua perdea, în Sfânta Sfintelor, s-a împlinit profeţia celor 2300 de zile din Daniel 8,14. Când slujba Sa în Sfânta Sfintelor se încheie şi lucrarea Sa de mijlocire este terminată, se va împlini profeţia din Apocalipsa 8,3-5. Toate aceste profeţii marchează evenimente epocale din lucrarea răscumpărării. Când toate acestea se vor fi împlinit, cei răscumpăraţi în Noul Ierusalim „vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos... o mie de ani" (Apoc. 20,6), timp în care ei vor fi asociaţi cu El în judecarea celor nelegiuiţi (1 Cor. 6,2.3).
Hristos - întâiul născut. Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, este şi Fiu al omului. El este „întâiul născut" dintre toţi aceia care, deşi oameni, au devenit „părtaşi de fire dumnezeiască" - „după chipul Fiului Său" (2 Petru 1,3.4). El este „întâiul născut din toată zidirea" (Col. 1,15). El este „Cel întâi născut din morţi" (Apoc. 1,5), adică primul care a înviat din morţi prin propria putere, pentru

că El spune despre viaţa Sa: „Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi" (Ioan 10,17.18). în felul acesta, El devine „pârga celor adormiţi" (1 Cor. 15,20). în virtutea acestei duble părtaşii - fiind Fiu al lui Dumnezeu şi Fiu al omului - şi în virtutea faptului că El este întâiul născut, asemenea marelui preot pământesc, care moştenea slujba din cauză că era întâiul născut, Hristos devine prin moştenire Marele Preot ceresc, Căpetenia divino-umană a Bisericii întâilor născuţi.
„Casa lui Dumnezeu". Despre Hristos este spus că este „Cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi" (Rom. 8,29). Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, sunt înviaţi cei ce sunt ai lui Hristos (1 Cor.

15,23). El este „Fratele mai mare", cei răscumpăraţi sunt „fraţii Săi". în casa lui Dumnezeu nu vor mai fi familii împărţite. „Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească fraţi" (Evrei 2,11; Mat. 12,50). Fiind „născuţi din nou", născuţi din familia lui Dumnezeu, fraţi ai lui Hristos, asemenea Lui, ei „sunt copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3,2). La venirea Sa, „casa lui Dumnezeu" (Efes. 2,19), atâta amar de vreme despărţită de El, va fi unită, şi atunci rugăciunea lui Hristos „ca ei să fie una în Noi" (Ioan 17,21) va fi împlinită.

Membrii Bisericii întâilor născuţi. „Cei ce se abat de la Mine vor fi scrişi pe pământ" (Ier. 17,13), dar numele „zecilor de mii", ale celor din „Biserica celor întâi născuţi... sunt scrise în ceruri" (Evrei 12,22.23), chiar de Tatăl în cartea Sa (Ex. 32,32), cartea vieţii.

Aceştia formează membrii bisericii Ierusalimului ceresc. Ei sunt „o gloată mare, pe care nimeni nu poate s-o numere" (Apoc. 7,9). Ei au fost recrutaţi din orice neam, seminţie, limbă şi popor, din zilele lui Adam până la încheierea timpului de probă. Toţi aceştia au fost răscumpăraţi prin sângele lui Hristos. Ei sunt săpaţi pe palmele Sale (îs. 49,16) şi sunt cu precădere ai Săi - Biserica sa, Biserica întâilor născuţi.

Adaosul final la această biserică. Ultima grupă adăugată bisericii întâilor născuţi este prezentată în Biblie ca fiind cei o sută patruzeci şi patru de mii (Apoc. 7,4). Din cauză că au refuzat cu tărie să se închine fiarei şi chipului ei şi au păzit „poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus" (Apoc. 14,9.12), Satana îşi dezlănţuie mânia (Apoc. 12,17) şi îi este îngăduit să aducă asupra lor orice necaz ce poate fi

închipuit, spre a le pune la încercare credinţa şi a-i îndepărta, dacă s-ar putea, de la ascultarea lor de Dumnezeu. Drept urmare, despre ei stă scris: „Aceştia vin din necazul cel mare" (Apoc. 7,14), acel ultim conflict teribil cu fiara şi cu chipul ei. Şi cei răscumpăraţi din toate veacurile au avut de dat lupta cu fiara, dar, în această ultimă luptă, cei o sută patruzeci şi patru de mii dau piept cu ea în condiţii din ce în ce mai potrivnice, când este mai furioasă decât oricând mai înainte împotriva acelora care ascultă de Dumnezeu. Spre deosebire de orice altă grupă de mântuiţi, ei trăiesc în timpul strâmtorării cum n-a mai fost de când sunt neamuri pe pământ (Dan. 12,1). „Ei au răbdat chinul din timpul strâmtorării lui Iacov; au stat fără Mijlocitor prin revărsarea finală a judecăţilor lui Dumnezeu..., ei au văzut pământul pustiit de foamete şi ciumă, soarele având puterea să-i frigă pe oameni cu marea sa căldură, ei înşişi îndurând foame şi sete" *(TV,* p. 667). Uneori părea că şi Dumnezeu i-a părăsit. Aceasta îi făcea să înţeleagă mai bine acea rugăciune în chinuri a lui Hristos: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" (Mat. 27,46). Aceste împrejurări extreme cer o rezistenţă şi o răbdare neasemuite. De aceea, despre ei este scris: „Aici este răbdarea sfinţilor" (Apoc. 14,12).

Cu toate că încercarea credinţei lor a fost aspră, totuşi ei l-au rămas credincioşi lui Dumnezeu şi Cuvântului Său. Adevărul Său a fost „scutul şi pavăza" lor (Ps. 91,4). în cele din urmă, ei au fost eliberaţi şi cu ei s-a împlinit făgăduinţa preţioasă: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apoc. 7,16.17).

Biruinţa în aceste condiţii nefavorabile şi chinuitoare aduce o răsplată specială. După cum în tip, leviţii din sanctuarul pământesc au fost onoraţi cu grija sanctuarului pentru că stătuseră credincioşi într-o vreme de criză, tot astfel cei o sută patruzeci şi patru de mii, care au stat credincioşi în timpul lor de criză, sunt onoraţi, fiind desemnaţi să-I slujească lui Dumnezeu zi şi noapte în Templul Său, „ca semn de cea mai înaltă cinste" *(EdL,* p. 148). Cei o sută patruzeci şi patru de mii primesc această răsplată specială, nu atât de mult pentru că au ajuns o treaptă mai înaltă de desăvârşire a caracterului

decât ceilalţi mântuiţi, pentru că *toţi* cei care moştenesc pământul sunt blânzi, toţi cei care au parte de milă vor fi miloşi, *toţi* cei care îl văd pe Dumnezeu, vor fi împăciuitori (Mat. 5,5-9). *Toţi* cei răscumpăraţi nu vor umbla cu înşelăciuni, *toţi* vor fi părtaşi de fire dumnezeiască. *Tuturor* le sunt adresate cuvintele: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Mat. 5,48). *Toţi* vor fi fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. *Toţi* vor fi ca El, pentru că II vor vedea aşa cum este (1 Ioan 3,2). Despre *toţi* stă scris: „Ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului". Toate „petele" au fost îndepărtate, toate „zbârciturile" au fost netezite (Efes. 5,27).

Misiunea bisericii, guvernată de condiţii schimbate. Deşi temelia fiecărei perioade a bisericii este aceeaşi, fiind pusă de Acela în „care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1,17), totuşi

fiecărei generaţii i s-a încredinţat o lucrare anume, necesară şi potrivită pentru timpul ei. Aşa cum s-a observat deja, răspunderea specifică a Bisericii din curte, Biserica ebraică, era de a le prezenta închinătorilor la idoli o cunoaştere a adevăratului Dumnezeu, Creatorul, aşa cum era prezentat în porunca Sabatului Legii Sale; Biserica creştină, Biserica din Sfânta, trebuia să pună accentul pe credinţa într-un Domn răstignit, înviat şi înălţat; însărcinarea specială dată Bisericii rămăşiţei, Biserica din Sfânta Sfintelor, poate fi rezumată astfel: să proclame solia judecăţii aşa cum este descoperită în profeţii, oferind lumii o înţelegere corectă asupra Sanctuarului şi asupra Legii lui Dumnezeu, predicând Evanghelia împărăţiei în curăţia ei originală şi proclamând semnele celei de a doua veniri a Domnului Hristos.

Care va fi misiunea specială a Bisericii întâilor născuţi, Biserica Templului veşnic? Ea va fi total diferită de aceea a oricărei generaţii precedente a bisericii, pentru că ambianţa şi condiţiile ei vor fi cu totul diferite. Nu mai este nevoie să fie subliniată acum credincioşia faţă de Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu, pentru că Legea Sa este scrisă în mintea şi în inima tuturor celor mântuiţi (Evrei 8,10). Nu va mai fi necesar să se recomande credinţa în Hristos ca Jertfă pentru păcat, fiindcă acum credinţa este înlocuită de vedere - El poartă în trupul Său proslăvit semnele sacrificiului Său. Nu mai este nevoie acum să-i avertizăm pe oameni despre o judecată viitoare şi să-i îndemnăm să se pregătească pentru a doua venire a lui Hristos - toate acestea sunt de domeniul trecutului.

în această biserică nu va mai fi nevoie de misionari care să-şi părăsească ţara natală şi să întâmpine primejdii şi greutăţi, pentru ca aceia care se află în întuneric să poată lua cunoştinţă despre iubirea lui Dumnezeu. O, nu! „Şi nu vor mai învăţa fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: 'Cunoaşte pe Domnul!' Căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei" (Evrei 8,11). Nu va mai fi nevoie de medici sau infirmiere, pentru că acolo „locuitorii nu vor mai zice: 'Sunt bolnav!'" (îs. 33,24). Nu va mai fi nevoie nici de tâmplari, instalatori, electricieni, mecanici, brutari, croitori, jurişti, nu vor mai exista o mulţime de alte ocupaţii din care oamenii îşi câştigă acum existenţa, pentru că „Dumnezeul meu va îngriji de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa în slavă, în Iisus Hristos" (Fii. 4,19). „Toate lucrurile sunt ale voastre... şi voi sunteţi ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu" (1 Cor. 3,21-23).

Primii o mie de ani. în primii o mie de ani după sosirea lor în cer, cei mântuiţi, aceia care „au avut parte de întâia înviere... vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" (Apoc. 20,4.6; Dan. 7,22). „Sfinţii vor judeca lumea" (1 Cor. 6,2) - pe cei răi care sunt încă în aşteptarea judecăţii. De asemenea, „ei vor judeca pe îngeri" (1 Cor. 6,3; Iuda 6) - „a treia parte" din îngeri, cei care „au fost aruncaţi pe pământ" împreună cu Satana (Apoc. 12,4.9).

în felul acesta, şi nu pe altă cale, experienţa aceasta va clarifica celor mântuiţi că, prin nimicirea finală şi completă a celor nelegiuiţi, cu rădăcină şi ramură (Mal. 4,1), Dumnezeu este drept şi fără vină. Chiar în cazul rudelor şi prietenilor care au refuzat sau au neglijat mântuirea (Evrei 2,1-3), ei vor fi împăcaţi, constatând că El a făcut tot ceea ce un Dumnezeu al iubirii şi al dreptăţii ar fi putut face, ţinându-şi în acelaşi timp făgăduinţa că „nenorocirea nu va veni de două ori" (Naum 1,9). Pentru mulţi dintre cei mântuiţi, acesta va fi un timp de jale şi plânset, dar, când totul va fi trecut, când cerul cel nou şi pământul cel nou vor fi create, Dumnezeu „va şterge orice lacrimă din ochii" celor mântuiţi şi „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut" (Apoc. 21,4). Această participare la lucrarea judecăţii va fi un fel de curs post-universitar în acea ştiinţă a ştiinţelor - ştiinţa mântuirii.

Diferitele ocupaţii ale celor mântuiţi. Ce vor face cei mântuiţi după trecerea celor o mie de ani? în mod sigur, nu vor sta pur şi simplu

lenevind pe malul râului vieţii şi mâncând din pomul vieţii sau cântând la o harpă de aur un cântec plăcut prin toată eternitatea -nu acesta va fi cerul pentru aceia care se bucură de vigoarea nemuritoare a tinereţii veşnice. Toţi vor avea o lucrare serioasă şi plină de satisfacţii, dar nu toţi vor avea aceeaşi ocupaţie. Unii „vor zidi case", dar nu aşa cum se clădesc aici; unii vor „sădi vii" (îs. 65,21), dar în cu totul alte condiţii de sol şi climat; ei nu vor munci în zadar (vers. 23). Alţii vor sluji lui Dumnezeu „zi şi noapte în Templul Său" (Apoc. 7,15) şi „vor urma Mielului, oriunde merge El" (Apoc. 14,4).

Elevi „în şcoala viitoare". Toţi cei din Biserica întâilor născuţi vor fi elevi în „şcoala viitoare" şi Hristos însuşi va fi profesorul. în afară de această şcoală, care se întruneşte pentru instrucţie în timpul

săptămânii afară din Noul Ierusalim, ni se spune că în Cetate, „în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul" (îs. 66,23). Aceasta va fi Şcoala de Sabat săptămânală şi serviciul divin pentru Biserica întâilor născuţi. Aici vor fi prezenţi şi toţi îngerii, alcătuind astfel întreaga „familie a lui Dumnezeu" (Efes. 3,15); nimeni nu va lipsi, nimeni nu va întârzia.
în sanctuarul pământesc, Şekina, reprezentând slava lui Dumnezeu, era ascunsă de perdea. Dar în Noul Ierusalim, cei mântuiţi pot privi slava sa, „neumbrită de perdeaua despărţitoare" *(TV,* p. 695). „Poporul lui Dumnezeu are privilegiul de a păstra o legătură directă cu Tatăl şi cu Fiul". „Ei vor vedea faţa Lui" (Apoc. 22,4). Ei „vor sta în prezenţa Lui şi vor privi slava feţei Sale" *(TV,* p. 694). „Ochii tăi vor vedea pe împărat în strălucirea Lui" (îs. 33,17). Şi, ca şi când toate acestea n-ar fi de ajuns, ni se spune că cei mântuiţi, descătuşaţi de starea de fiinţe muritoare, vor avea minunatul privilegiu de a vizita lumile necăzute şi de a împărtăşi cu locuitorii acestora bucuriile răscumpărării. Ce prilej fericit va fi acesta, atât pentru cei mântuiţi, cât şi pentru „lumile îndepărtate"! *(TV,* p. 695. 696).
Nu merită deci să apreciem din toată inima faptul de a fi membru al Bisericii întâilor născuţi? Putem fi, dacă la sfârşitul timpului de probă vom spune împreună cu apostolul Pavel: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum, mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în 'ziua aceea' Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Tim. 4,7.8).

LOCUL BISERICII ÎN ÎNVĂŢĂTURA DATĂ DE SANCTUAR

341

SUMAR Cele patru generaţii ale bisericii
Sinai
Biserica ebraică din curte
Hristos lepădat şi răstignit
Calvar
Biserica creştină din Sfânta
Credinţa într-un Mântuitor înviat
Sfârşitul celor 2300 de zile
Biserica rămăşiţei din Sfânta Sfintelor
Judecata Casei lui Dumnezeu
Sfârşitul timpului de probă
Biserica întâilor născuţi din Templul veşnic
Hristos ca Mare Preot şi împărat
veşnic

Toate generaţiile Bisericii, sigilate cu Sabatul. Sabatul este sigiliul lui Dumnezeu, cu care îi sigilează pe ucenicii Săi, Biserica Sa (îs. 8,16). El este „un semn între Mine şi voi [între Dumnezeu şi Biserica Sa] din neam în neam" (Ex. 31,13-17). Semnul acesta, semnătura (iscălitura) Sa, este numele Său, pe care El îl scrie pe frunţile acelora care sunt sigilaţi (Apoc. 7,3; 22,4). După cum un sigiliu, sau o pecete, validează un document, tot aşa sigiliul lui Dumnezeu, Sabatul, validează Biserica Sa. La începutul fiecărei generaţii a Bisericii Sale, Dumnezeu pune asupra ei sigiliul Său, Sabatul, „temelia străbună" (îs. 58,12).

1. Generaţia ebraică a bisericii a fost întemeiată pe Legea lui Dumnezeu, al cărei sigiliu este Sabatul. Cam prin anul 1500 î.Hr., Tatăl, prin Fiul Său, a rostit Legea Sa pe muntele Sinai cu putere şi slavă mare. Aceasta a fost ziua de naştere a Bisericii ebraice.
2. Generaţia creştină a bisericii a luat fiinţă atunci când Reprezentantul lui Hristos, Duhul Sfânt, a fost trimis la biserica celor credincioşi (Fapte 2,1-4). Aceasta a fost ultima Cincizecime recunoscută de Dumnezeu; în anul 31 d.Hr., Cincizecimea a căzut într-un Sabat... Aceasta a fost ziua de naştere a Bisericii creştine.
3. La începutul generaţiei Bisericii rămăşiţei, 22 octombrie 1844, sigiliul lui Dumnezeu, Sabatul, pe care „cornul cel mic" îl îngropase sub molozul rătăcirii, a fost într-un mod minunat descoperit şi restaurat în poporul lui Dumnezeu (Apoc. 11,19). Aceasta a fost ziua de naştere a Bisericii rămăşiţei.

4. Biserica întâilor născuţi, care va începe la a doua venire a lui Hristos, va continua să ţină porunca sfântă „Adu-ţi aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfinţeşti", deoarece, în toată veşnicia, cei credincioşi se vor aduna „în fiecare Sabat" (îs. 66,23). Astfel, asupra fiecărei generaţii a bisericii, Dumnezeu a pus semnul, sau semnătura Sa, Numele Său. Sigiliul Său este Sabatul. Şi aceia care ascultă cooperează cu

cel care a venit pe pământ ca „să mărească Legea, şi măreaţă să fie" (îs. 42,21 - trd. engl).

SECŢIUNEA VII

Sanctuarul după răscumpărare

3>5

Hristos vine să-Si ia Mireasa

In aşteptarea nunţii. Judecata celor drepţi s-a terminat. Răscumpărarea lor este înfăptuită. Acea „mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi din orice limbă" (Apoc. 7,9), este în aşteptarea Mirelui. „S-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas" (Apoc. 8,1), aproximativ şapte zile literale, deoarece toţi locuitorii cerului îl însoţesc pe Hristos, Mirele, să-Şi primească mireasa. „Cu putere şi mare slavă", „Fiul omului va veni în slava Tatălui Său" (Mat. 24,30; 16,27), „în slava Sa şi a sfinţilor îngeri" (Mat. 25,31). Aceasta este „arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Iisus Hristos" (Tit 2,13).

Cete de credincioşi au fugit din căminurile lor din cauza decretului de moarte, dat de prigonitorii lor (Apoc. 13,15), şi şi-au găsit adăpost în locuri retrase. Aici, ei aşteaptă în rugăciuni arzătoare. „Curând se aude glasul lui Dumnezeu... care le anunţă... ziua şi ceasul venirii lui Iisus". „Nelegiuiţii nu puteau înţelege cuvintele", care pentru ei păreau „ca bubuiturile unor tunete puternice", dar pentru sfinţii aşteptători, glasul Său răsună „ca sunetul multor instrumente muzicale" *{EV,* p. 15,34.35; *MI,* p. 181). Curând după aceasta, „ei văd în cer semnul Fiului omului - un mic nor negru, care, pe măsură ce se apropie, devine un nor mare, alb" (Mat. 24,30; *TV,* p. 640). Ridicând ochii spre cer, ei exclamă: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui" (îs. 25,9).

în vremea aceasta, are loc şi învierea generală a celor drepţi (Apoc. 20,6). Atunci, „noi, cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh" (1 Tes. 4,15-17). Hristos îi va trimite „pe îngerii Săi... şi vor aduna

pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă" (Mat. 24, 31). Minunată eliberare!

Mireasa Mielului. în întreaga Scriptură, relaţia dintre Hristos şi Biserica Sa este prezentată ca aceea dintre soţ şi soţie. Câteva texte vor fi suficiente ca să ne arate aceasta:

îs. 54,5 - „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău - Domnul este Numele Lui".

Ier. 31,32 - „Aveam drepturi de soţ asupra lor, zice Domnul".

2 Cor. 11,2 - „V-am logodit cu un bărbat".

Efes. 5,23-32 - După ce vorbeşte pe larg despre această legătură, Pavel încheie zicând: „Vorbesc despre Hristos şi despre Biserică".

Când a văzut sfânta cetate, Noul Ierusalim, împodobită cu aur şi pietre preţioase, şi strălucind de lumina slavei lui Dumnezeu, Ioan a zis că „era pregătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei". Apoi, printr-o vorbire metaforică, în care Biblia abundă, îngerul care vorbea cu Ioan a zis: „Vino, să-ţi arăt mireasa, nevasta Mielului". Şi i-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, „care se pogora din cer de la Dumnezeu" (Apoc. 21,2.9.10). Vorbind iarăşi despre nevasta Mielului, Ioan declară: „şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat - (inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor)" ale celor „chemaţi la ospăţul nunţii Mielului" (Apoc. 19,7-9).

Atunci cine este mireasa, sau nevasta Mielului? Este cetatea, Noul Ierusalim, sau sunt sfinţii răscumpăraţi, sau şi una, şi ceilalţi? Comentând aceste texte, Uriah Smith afirmă: „Folosind o personificare, prin care se atribuie viaţă şi acţiune unor obiecte neînsufleţite, cetatea este numită mireasa, nevasta Mielului." „Dar - continuă el - o cetate fără locuitori ar fi un loc sinistru şi întunecat. Aspectul atrăgător al cetăţii, ca să spunem aşa, constă în mulţimea celor mântuiţi, îmbrăcaţi în veşmintele lor strălucitoare" *{D&R,* p. 733, ed. rev.). Astfel, într-o vorbire directă, fără figuri de stil, cei mântuiţi,

îmbrăcaţi în in subţire, strălucitor şi curat, sunt „nevasta Mielului". Gătiţi astfel, ei sunt chemaţi la ospăţul nunţii Mielului în Noul Ierusalim. Când vine să-Şi ia mireasa - pe cei mântuiţi - Mirele îi va lua în Noul Ierusalim, unde urmează să aibă loc celebrarea nunţii. Nu pare deci, strict vorbind, că cei mântuiţi sunt mireasa, în timp ce cetatea, „împodobită ca o mireasă", este numită mireasă în sensul îngemănării?

„Invitaţii" la nuntă. Parabola nunţii fiului de împărat (Mat. 22,2-13) reprezintă biserica în perioada judecăţii. Invitaţiile sunt trimise, dar mulţi le desconsideră şi, prin urmare, sunt socotiţi „nevrednici". între cei care au primit invitaţii sunt „şi buni, şi răi". La data aceea, toţi sunt numiţi „oaspeţi". în timpul cercetării „oaspeţilor", care reprezintă judecata de cercetare, cei răi, care nu au haine de nuntă, sunt aruncaţi afară, pentru că, deşi sunt oaspeţi şi au primit invitaţia, n-au făcut pregătirea necesară. Ceilalţi, care au făcut pregătirea cerută, sunt socotiţi vrednici. Ei nu mai sunt „oaspeţi", ci acum sunt răscumpăraţi - mireasa Mielului. Astfel, „oaspeţii... nu pot fi înfăţişaţi şi ca mireasă" *{TV,* p. 434-435). „Mireasa, Biserica întâilor născuţi, este îmbrăcată cu haina de nuntă"; ea este gătită cu in subţire, strălucitor şi curat. îmbrăcată astfel, ea este „podoaba Sionului" (îs. 49,18). Frumuseţea ei nu este frumuseţea formei sau a înfăţişării, ci adevărata frumuseţe, frumuseţea sfinţeniei, frumuseţea care împodobeşte Noul Ierusalim.

Călătoria spre casă. Toţi sunt gata acum pentru călătoria de şapte zile „spre cetatea viului Dumnezeu, Ierusalimul ceresc" (Evrei 12,22), spre cetatea după care ei au aşteptat şi au tânjit de dor, spre cetatea „care are temelii tari, al cărei meşter ziditor este Dumnezeu" (Evrei 12,10). Tatăl şi Fiul sunt însoţiţi de zeci de mii de îngeri (Ps. 68,17). „De fiecare parte a carului de nori sunt aripi şi dedesubtul lui sunt roţi vii, iar în timp ce carul se înalţă, roţile strigă 'Sfânt!', şi aripile care se mişcă, strigă 'Sfânt', şi cortegiul de îngeri strigă 'Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul cel Atotputernic!' Şi cei mântuiţi strigă 'Aleluia!', în timp ce carul înaintează spre Noul Ierusalim" *{TV,* p. 663).

Scriind despre această călătorie, Uriah Smith afirmă: „Din mica noastră lume, mergem spre Soarele nostru, vreo nouăzeci şi trei de milioane de mile, şi mai departe, spre cel mai apropiat soare, vecin cu el, la încă douăzeci şi cinci de milioane de milioane de mile depărtare, şi mai departe, spre marea Stea Polară dublă, de la care luminii îi trebuie patru sute de ani ca să ajungă până la lumea noastră; în continuare, trecem de sisteme, grupe şi constelaţii până ajungem la marea stea Rigel, în Orion, care străluceşte de cincisprezece mii de ori mai tare decât Soarele nostru!" *{D&R,* p. 683, ed. rev.). Să ne mai mirăm că, după o astfel de călătorie, marea gloată de mântuiţi

izbucneşte în acel cântec de biruinţă, zicând: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernic!"? (Apoc. 15,13)

în această constelaţie a Orionului, este o nebuloasă sau un spaţiu deschis, care timp de secole i-a fascinat pe cei mai iluştri astronomi.

Un astronom declara: „Puterea creatoare, care a făcut Universul, a presărat cu cele mai generoase daruri această constelaţie a Orionului". Prin acest spaţiu deschis spre ceruri se vede o magistrală strălucitor luminată de o slavă de nedescris.

în ciuda frământărilor, uimirii şi studiilor cu privire la acest mister de nepătruns, astronomii n-au înţeles şi n-au putut explica existenţa acestei deschideri spre ceruri. Herschel, întemeietorul astronomiei moderne, a acordat mult timp studiului acestei probleme, care pentru astronomi rămâne încă nerezolvată. Dar ei au calculat că această deschidere are mai bine de şaisprezece trilioane de mile. Adâncimea nu poate fi măsurată. De ce? Pentru că este destul de largă spre a permite ca Domnul Hristos şi toţi locuitorii cerului să coboare spre pământ la a doua Sa venire (Mat. 25,31) şi, de asemenea, la a treia Sa venire, să permită coborârea Sfintei Cetăţi pe planeta noastră (Apoc. 21,2), unde va fi definitiv stabilită drept capitală a Universului. Prin acest coridor strălucitor iluminat, se va auzi glasul lui Iehova vestind ziua şi ceasul venirii lui Iisus (Marcu 13,32).

în luna noiembrie, Constelaţia Orion apare pe la miezul nopţii, în partea de sud-est a cerului. Şi Fiul omului Se arată dinspre răsărit, la miezul nopţii (Mat. 24,27; 25,6. Vezi *EV,* p. 41; de asemenea, *Astronomia şi Biblia* de L. A. Reed, cap. 23).

Fericita sosire acasă a celor răscumpăraţi. „Spaţiul deschis din Orion" *(EV,* p. 41), magistrala prin care Cetatea Sfântă va coborî în cele din urmă spre planeta Pământ şi magistrala pe care Hristos, împreună cu Tatăl şi cu toţi locuitorii cerului vor veni pentru cei mântuiţi, este cu siguranţă magistrala

pe care nuntaşii merg înainte şi în sus spre Cetatea lui Dumnezeu. Acesta este timpul fericitei întoarceri acasă, reîntregirea „familiei lui Dumnezeu din cer şi de pe pământ" (Efes. 3,15), „biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri" (Evrei 12,23). Ce minunată întoarcere acasă! Comentatori demni de încredere spun că, în timp ce procesiunea victorioasă a celor mântuiţi, însoţită de toţi locuitorii cerului, înaintează în drumul

ei, „reprezentanţi din tot Universul lui Dumnezeu vor flanca drumul de o parte şi de alta a procesiunii, dornici să privească mulţimea triumfătoare".

Cel puţin în două ocazii speciale, reprezentanţi din lumile necăzute au fost prezenţi sau au participat: întâi, când s-au pus temeliile pământului, când „stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie, şi... toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie" (Iov 38,6.7); apoi, iarăşi, când Hristos a rupt legăturile mormântului, a ieşit din el ca un Cuceritor victorios şi S-a înălţat, ca să îşi înceapă lucrarea în Sfânta Sanctuarului de sus, „fiii lui Dumnezeu, repre-zentanţii lumilor necăzute", s-au adunat cu ostile îngereşti ca să-L onoreze pe împăratul slavei. „Sfatul cerului, înaintea căruia Lucifer învinuise pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, reprezentanţii acelor tărâmuri necăzute..., toţi sunt prezenţi ca să spună bun venit Răscumpărătorului. Ei sunt dornici să sărbătorească triumful Său şi să-L glorifice pe împăratul lor" *(TV,* p. 701). încă de când păcatul a mânjit această minunată creaţie, lucrarea de răscumpărare a trebuit să înceapă, iar locuitorii acestei planete au fost „o privelişte pentru lume [Universul locuit], îngeri [care locuiesc în cer] şi oameni [aceia care locuiesc pe pământ]" (1 Cor. 4,9). De-a lungul veacurilor, aceste lumi imaculate, „fiii lui Dumnezeu", au urmărit cu un interes neabătut realizarea mântuirii omului, s-au bucurat de biruinţele câştigate şi s-au întristat de orice înfrângere (Luca 15,7.10, *TV,* p. 696). Oare acum, în acest moment culminant al mântuirii să fie mai puţin interesaţi să participe la celebrarea finală a Răscumpărătorului? Cum ar putea să fie aşa? „întregul Univers priveşte cu un interes ce nu poate fi exprimat, ca să vadă încheierea lucrării marii controverse dintre Hristos si Satana" *(M 6,* p. 145).

Pe „marea de sticlă". în sfârşit, nuntaşii sosesc în cetatea cerească, Noul Ierusalim, după ce au sărbătorit un Sabat în timpul călătoriei de o săptămână. De jur-împrejurul cetăţii este un spaţiu ca sticla transparentă. Acest spaţiu este evident „temelia" cetăţii (Evrei 11,10) întinzându-se cu mult dincolo de zidurile cetăţii *(EV,* p. 17). Despre această platformă transparentă, Uriah Smith scrie: „Probabil ea se întinde pe dedesubt şi constituie temelia... cetăţii însăşi" *(D&R.* despre Apoc. 4,6). Lucrul acesta poate fi corect, deoarece corespunde cu descrierea lui Ioan despre strada cetăţii, care este „ca

sticla străvezie" (Apoc. 21,21). Temeliile, douăsprezece la număr, „sunt împodobite cu tot felul de pietre preţioase", pietre care emit scânteieri de diferite culori, producând un efect ca şi când ar fi „o mare de sticlă (greceşte: „o mare sticloasă, adică transparentă") amestecată cu foc" (Apoc. 21,14.19.21; 15,2). Aici, pe aceste pietre preţioase, sunt gravate numele celor doisprezece apostoli ai Mielului (Apoc. 21,14). Pe acest spaţiu măreţ, care împrejmuieşte cetatea din cele patru laturi (Apoc. 21,16), stă mulţimea nenumărată a celor mântuiţi. Ei înaintează pe această platformă spre porţile cetăţii, douăsprezece porţi, câte trei de fiecare parte *(EV,* p. 16.17.12). Aici se opresc. După cum în tip, cele douăsprezece seminţii, aranjate în patru grupe de câte trei seminţii fiecare, formau un pătrat în jurul sanctuarului pământesc, tot aşa şi în antitip, cei mântuiţi stau pe „marea de sticlă" într-un careu în jurul Cetăţii *(TV,* p. 645. 646).

în faţa zidului de iaspis. în faţa celor mântuiţi se înalţă zidul cetăţii. El este făcut din iaspis, „o piatră prea scumpă" (Apoc. 21,11.18). Se spune că această piatră preţioasă dă nişte unduiri de diferite culori, ca ale curcubeului... Fiind „străvezie ca cristalul" (vers. 11), frumuseţile încântătoare ale cetăţii nu sunt ascunse de privirile celor mântuiţi.

Zidul este „mare şi înalt". îngerul care-1 măsura a zis că are o sută patruzeci şi patru de coţi, aproape o sută de metri. Aceasta poate arăta grosimea lui, precum şi înălţimea. Lungimea lui era de douăsprezece mii de prăjini (Apoc. 21,12.16.17), sau patru mii cinci sute de kilometri. Unii comentatori sunt de părere că acesta era *perimetrul* cetăţii, deci cinci sute şaizeci şi doi de kilometri de fiecare parte. Alţii cred că fiecare latură are două mii două sute cincizeci de kilometri. Care părere să fie corectă? Vom vedea atunci când vom ajunge acasă, în cetatea noastră.

Să comparăm acest zid cu marele zid chinezesc, care, fără îndoială, este cel mai faimos zid construit vreodată de om. Acest zid variază în înălţime de la 18 până la 15 m (cam a zecea parte din înălţimea

zidului cetăţii) şi are o grosime de 12 m la bază şi 8 m în partea de sus. Este făcut din cărămidă şi mortar, umplut cu rocă obişnuită. După două mii de ani, cea mai mare parte a lui stă încă în picioare, în timp ce alte părţi s-au dărâmat. Cu toate acestea, deşi este una din cele mai mari isprăvi omeneşti, cât de cu totul inferior

este acesta în comparaţie cu zidul cetăţii făcut de Dumnezeu! Când cei mântuiţi stau înaintea acestor ziduri măreţe, făcute din pietre preţioase, în faţa porţilor lor, făcute din mărgăritare strălucitoare, cât de tare vor palpita inimile lor la perspectiva trecerii apropiate dincolo, în cetate!

La porţile de mărgăritar. Fiecare dintre cele trei porţi masive, care se află de fiecare parte a zidului cetăţii, este făcută dintr-un imens mărgăritar (Apoc. 21,12.13.21). în Psalmul 24,7.9, aceste porţi sunt numite „uşi" (trad. engl.), pentru a indica faptul că au o dublă deschidere. De ce sunt făcute porţile din mărgăritar? Mărgăritarul, sau perla, este rezultatul unei dureri şi suferinţe provocate de un corp străin, poate chiar şi numai un mic grăunte de nisip, care a pătruns întâmplător în partea cărnoasă a unei scoici. Scoica nu poate elimina acest corp străin; dacă ar încerca să facă aceasta, corpul ei delicat s-ar sfâşia şi s-ar răni într-un efort zadarnic. Astfel că ea accepta situaţia aceasta, şi supărătorul corp străin este acoperit cu o secreţie produsă chiar de corpul scoicii. Această secreţie se dezvoltă treptat într-o gemă frumoasă, lustruită şi preţioasă. Tot aşa, cei mântuiţi au trecut prin greutăţi, dezamăgiri, suferinţe şi întristări, provocate de grăuntele păcatului, dar ei au „luptat lupta cea bună" (2 Tim. 4,7), nu cu armele firii pământeşti, ci cu marea putere a lui Dumnezeu (2 Cor. 10,4). Supunându-se lui Dumnezeu, El a transformat păcatul din ei într-un „mărgăritar de mare preţ" (Mat. 13,46). Cu ajutorul lui Hristos, „robia... s-a sfârşit", „lupta lor s-a sfârşit" (îs. 40,2 - trd. engl.) şi, în sfârşit, ei au ajuns la porţile de mărgăritar, care se deschid larg, ca să-i primească. „Porţile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte" (Apoc. 21,25).

„înainte de a intra în cetate, Mântuitorul le dă urmaşilor Săi emblemele victoriei şi însemnele demnităţii lor regale... Pentru fiecare este câte o cunună, purtând 'numele său cel nou' (Apoc. 2,17) şi, la fel ca inscripţia de pe coroana marelui preot pământesc, pe coroana lor este scris 'Sfinţenie Domnului'. în mâna fiecăruia este pusă ramura de palmier a biruinţei şi o harpă strălucitoare" *(TV,* p. 663, 664. Apoc. 7,9; 15,2).

Pe străzile de aur. Cetatea, de forma unui patrulater, corespunde cu Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc, care era un pătrat perfect. în mijlocul ei este tronul lui Dumnezeu, antitipul chivotului

din Sfânta Sfintelor din sanctuarul pământesc. Din cele patru părţi ale cetăţii, în perfectă ordine, cei mântuiţi trec peste marea de cristal scânteietoare, trec de zidul de iaspis prin porţile de mărgăritar, fiecare şir lung trecând prin poarta pe care e scris numele seminţiei respective (Apoc. 21,12). Când aceste cortegii triumfale, douăsprezece la număr, păşesc prin portalurile de mărgăritar, ele sunt salutate de îngerul de la poartă. îmbrăcaţi cu haine albe de lumină şi fluturând ramurile de palmier ale biruinţei (Apoc. 7,9), cu coroanele lor scânteietoare şi harpele lor strălucitoare, străluminate de slava care se revarsă de la tron, cei care alcătuiesc această procesiune puternică, măreaţă şi glorioasă înaintează. în timp ce păşesc înainte, pe străzile de aur transparent, spre cele patru laturi ale tronului, au înaintea ochilor o privelişte pe care nici o limbă omenească n-o poate descrie şi nici o imaginaţie, oricât de vie, n-o poate zugrăvi, o privelişte cum „ochiul n-a văzut... şi nici la inima omului nu s-a suit" (1 Cor. 2,9). Când se apropie de cele patru laturi ale tronului, cei mântuiţi „văd Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam, în nevinovăţia lui" *(TV,* p. 664). Aici, cei doi Adami se întâlnesc - primul Adam, care, prin păcătuire, şi-a pierdut stăpânirea, şi al doilea Adam, „Domnul din cer" (1 Cor. 15,45-47), care, printr-un sacrificiu infinit, a răscumpărat ce fusese pierdut *(TV,* p. 665). Atunci se va împlini profeţia din Isaia: „în ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în ţara lui Iuda: Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri şi întăritură. Deschideţi porţile, ca să intre neamul cel neprihănit şi credincios!'" (îs. 26,1.2).

Bun sosit acasă! După cum marele preot pământesc, la încheierea Zilei Ispăşirii, ieşea din sanctuar şi, cu mâinile ridicate spre cer, rostea o binecuvântare asupra copiilor lui Israel iertaţi, tot aşa şi Iisus, Marele nostru Preot ceresc, „Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, Cel dintâi şi Cel de pe urmă" (Apoc. 22,13), acum, când lucrarea Sa de mijlocire s-a terminat, şezând „în maiestate, cu mult deasupra sfinţilor şi îngerilor", cu faţa strălucind asupra lor „cu iubire duioasă", îşi înalţă mâinile spre binecuvântare asupra mulţimii celor mântuiţi, zicând: „Ferice de cei ce-şi spală hainele [în trd. engl. - „au păzit poruncile"], ca să aibă drept la pomul vieţii şi să intre pe porţi în Cetate" (Apoc. 22,13.14).

„Apoi aud acel glas, mai dulce decât orice muzică auzită vreodată de urechea muritorilor, zicând:

'Lupta voastră s-a sfârşit. «Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii»' (Mat. 25,34. *TV,* p. 664)". Până ce nu vom auzi în realitate glasul lui Iisus adresând acest binecuvântat bun venit acasă, până când nu vom intra în realitate pe porţile de mărgăritar, nu vom putea cuprinde emoţia neasemuită a acestei experienţe. „O, fraţilor, fiţi credincioşi! Iisus vine curând!"

Ne-apropiem de casă
Acolo unde creşte pomul vieţii, Iar râul curge liniştit, Acolo este locul către care mergem Şi cântecul e-n suflet nesfârşit.
Şi inima de cântec e'n încălzită Când semănăm a Evangheliei sămânţă, Căci datorie-avem din dragoste născută Pentru Iisus şi pentru-a Lui credinţă.
Chiar dacă lumea-i plină de omoruri, Omul vărsând chiar sângele de frate, Şi-n alte inimi, groaza creşte tot mai tare, La noi în suflet este pace.
Se împlinesc în grabă profeţii, Iar semne uimitoare îţi taie răsuflarea Când Dumnezeu conduce pe-ai Săi fii Spre ţintă, El veghindu-le cărarea.
Acolo unde pomii înfloresc Şi râul vieţii curge liniştit, Acolo ei în dragoste se-mbogăţesc Şi vor găsi căminul lor iubit.
Arthur Mountain

36

Nunta Mielului

Cele patru celebrări ale mântuirii. De patru ori în desfăşurarea lucrării lui Hristos, Cerul sărbătoreşte patru evenimente principale: *întâi,* atunci când, ca prunc în Betleem, a păşit în curtea pământului spre a deveni Jertfa noastră (Luca 2,3-20). *A doua oară,* când a intrat în Sfânta Sanctuarului ceresc spre a fi Marele nostru Preot (Ps. 24,7-10). *A treia oară,* când a intrat în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdeaua dinăuntru, ca să-şi înceapă lucrarea de Judecător (Dan. 7,9-14; îs. 63,1-6). Fiecare din aceste sărbătoriri a fost cu adevărat o splendidă expresie a aprobării cerului faţă de lucrarea Mielului lui Dumnezeu. *în al patrulea rând,* sărbătoarea care are loc după încheierea timpului de probă şi care va fi mai măreaţă decât oricare dintre cele care au avut loc mai înainte, pentru că de data aceasta are loc „nunta Mielului", împlinind profeţia: „Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit" (Apoc. 19,7)

Cadrul celei de-a patra celebrări. Cu ocazia aceasta, toţi cei mântuiţi din cele douăsprezece seminţii simbolice s-au adunat la cele patru laturi ale tronului, fiecare grup intrând în cetate prin poarta care are numele familiei sale. Firește, este cu totul imposibil să se redea o descriere completă a acestei scene, totuşi am pierde mult dacă nu putem, cu mijloacele noastre omeneşti, să întrezărim măcar ceva din scenele acestei măriri indescriptibile.

După cum în sanctuarul pământesc, chivotul era aşezat în Sfânta Sfintelor, chiar în mijloc, tot aşa în Sanctuarul ceresc, „în Paradisul lui Dumnezeu", tronul lui Dumnezeu, antitipul chivotului, ocupă centrul Noului Ierusalim. (Apoc. 2,7; 22,1.2). „Sus de tot, deasupra cetăţii, pe un fundament de aur sclipitor, este un tron înalt şi măreţ" (îs. 6,1; *TV,* p. 683). El este aşezat pe Muntele Sionului (Ps. 48,2; Evrei 12,22). Cât de înalt este tronul acesta? Biblia nu ne spune,

dar ştim că el este destul de înalt ca să poată fi văzut de Satana şi de ostile lui, mai târziu, când vor împresura cetatea ca s-o cucerească. Ţinând seama de aceasta, matematicieni demni de încredere socotesc că, pentru a putea fi văzut dincolo de zid, care este înalt de aproape şaptezeci de metri, iar până la mijlocul cetăţii sunt aproape o sută optzeci şi şapte de mile şi jumătate, tronul trebuie să fie înalt de multe mile, nu mai puţin decât înălţimea muntelui Everest. în orice caz, „el este foarte înalt şi măreţ", „sus de tot, *deasupra Cetăţii".*

Tronul însuşi este un „Tron glorios". „Poalele mantiei Lui [nenumărate fiinţe strălucite] umpleau

Templul" (îs. 6, 1), tot aşa cum îngerii simbolici din sanctuarul pământesc acopereau cu totul chivotul şi formau un baldachin strălucitor. De fiecare parte a tronului stau serafimi, antitipul celor două chipuri de îngeri făcuţi din aur masiv, care se aflau pe capacul ispăşirii deasupra chivotului. Aceştia, cei mai înalţi din mulţimea îngerilor, stau ca *o gardă de onoare* a tronului lui Dumnezeu şi a sfintei Sale Legi. Pe tron, ocupând centrul scenei, în toată gloria lor de nedescris, stau Dumnezeu Tatăl, „în marea şi calma Sa eternitate" *(DV,* p. 417), şi la dreapta Sa, Fiul. Atât de mare este slava care radiază de la Ei, încât „Cetatea n-are nevoie de soare ca s-o lumineze, pentru că slava lui Dumnezeu o luminează şi Mielul este lumina ei" (Apoc. 21,23). După cum stelele nu sunt vizibile în timpul zilei din cauza luminii mai mari a soarelui, tot aşa şi soarele, în Noul Ierusalim, deşi luminează de şapte ori mai tare decât aici, pe pământ (îs. 30,26), este invizibil din cauza luminii neîntrecute care străluceşte de la tronul lui Dumnezeu până la cele mai îndepărtate margini ale cetăţii.

Curcubeul din jurul tronului. „Scaunul de domnie era înconjurat de un curcubeu" (Apoc. 4,3). Lumina reflectată şi care radiază de la tron nu este o lumină albă, orbitoare; este separată în toate culorile ei frumoase, descoperind frumuseţile aflate în lumină; numai că aceste culori care radiază în jurul tronului lui Dumnezeu sunt cu mult mai minunate decât acelea ale curcubeului pământesc, după cum cerul este mai frumos decât pământul. Dacă aţi fost într-adevăr captivaţi de această privelişte, ce s-ar putea spune despre curcubeul din jurul tronului lui Dumnezeu?!

Curcubeul din cer „înconjura" tronul, nu arcuia deasupra lui. Pe pământul acesta, o astfel de privelişte nu poate fi văzută.

Viaţa este ca un cerc care s-a frânt, Căci slava să se-arate încă zăboveşte. Doar jumătăţi de curcubeu văd pe pământ, Iar aşteptarea Mirelui tot creşte.
Dar vom privi odată pe deplin
Culori perfect-îngemănate,
Formând ca legământ al dragostei, sublim,
La tron, un curcubeu, pentru eternitate.
Autor necunoscut

Semnificaţia curcubeului. După cum cel dintâi curcubeu a fost un semn al legământului lui Dumnezeu cu oamenii, că niciodată nu va mai veni un potop care să nimicească pământul (Gen. 9,8-17), tot astfel şi curcubeul din jurul tronului este emblema legământului Său veşnic de pace cu cei mântuiţi. „Dragostea Mea nu se va muta de la tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina" (îs. 54,8-10). „El este o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare... Onoarea tronului Său este garanţia împlinirii cuvântului Său faţă de noi" *(M6,* p. 23). Curcubeul este o garanţie că Dumnezeu îşi va ţine toate făgăduinţele de mântuire faţă de aceia care şi-au pus încrederea în El. El este o asigurare că „nenorocirea nu va veni de două ori" (Naum 1,9), şi că, după cum Şi-a ţinut făgăduinţa faţă de Noe, tot astfel, niciodată pământul nu va mai fi distrus prin foc. „Curcubeul făgăduinţei care înconjoară tronul din cer este o permanentă mărturie că 'atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică'. El mărturiseşte Universului că Dumnezeu nu va părăsi niciodată pe poporul Său în lupta sa cu răul. Este pentru noi o asigurare de tărie şi protecţie cât va dăinui tronul lui Dumnezeu" *(HLL,* p. 413).

„Curcubeul întins în ceruri cu arcul său de lumină este un semn al legământului veşnic dintre Dumnezeu şi orice făptură (Gen. 9,16)... După cum curcubeul din nori este rezultatul legăturii dintre lumina soarelui şi picăturile de apă, tot astfel, curcubeul din jurul tronului lui Dumnezeu reprezintă legătura dintre harul si dreptatea Sa" *(Ed,* p. 115).

Adunarea din jurul tronului. „în mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii" (Apoc. 4,6.7) „şi ele scânteiau ca nişte aramă lustruită" (Ezech. 1,3.7). După cum erau simbolizate pe cele patru steaguri ale celor patru grupe de seminţii ale lui Israel (Num. 2,3-21) şi aşa cum sunt localizate de Ezechiel, „înainte, toate aveau o faţă de om, la dreapta lor, toate patru aveau câte o faţă de leu, la stânga lor, toate patru aveau câte o faţă de bou, iar înapoi, toate patru aveau câte o faţă de vultur" (Ezech. 1,10). Aceste făpturi sunt cele mai apropiate de tronul lui Dumnezeu.

Imediat după cele patru făpturi vii, „împrejurul scaunului de domnie, stăteau douăzeci şi patru de scaune de domnie; şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni" (Apoc. 4,4). în sanctuarul pământesc, aceştia erau reprezentaţi prin cele douăzeci şi patru de cete de preoţi, fiecare

slujind de două ori pe an, timp de o săptămână (1 Cron. 24,6-18). Amândouă grupurile acestea sunt îmbrăcate „în haine albe" şi au pe capetele lor „coroane de aur" (Apoc. 4,4). Şi toţi au harpe în mână. Ei au fost „răscumpăraţi... din orice seminţie, din orice limbă, din orice norod şi din orice neam" (Apoc. 5,8-10). Ei sunt gloata captivilor eliberaţi cu prilejul învierii Sale (Mat. 27,50-53; Efes. 4,8), „reprezentanţi ai acelei mari mulţimi care vor ieşi din morminte la a doua Sa venire" *(HLL,* p. 700). Ca „reprezentanţi", şi alţii vor fi adăugaţi acestora „la a doua Sa venire". La prima grupă, „cel mai aproape de tron", vor fi adăugaţi „aceia care au fost cândva plini de zel în lucrarea lui Satana, dar care, smulşi ca nişte tăciuni din foc, L-au urmat pe Mântuitorul cu adâncă şi arzătoare devoţiune" *(TV,* p. 683). Pavel, prigonitorul care a devenit un mare apostol, şi Măria Magdalena, din care Domnul Iisus a scos şapte duhuri rele, ar putea foarte bine ilustra această grupă.

La a doua grupă - cei douăzeci şi patru de bătrâni - vor fi adăugaţi „la a doua Sa venire" „aceia care şi-au desăvârşit caractere creştine, deşi au fost înconjuraţi de falsitate şi infidelitate" *(TV,* p. 683), şi care, în ultimă instanţă, au devenit mari conducători pentru cauza lui Dumnezeu. Bărbaţi asemenea lui Luther şi altor conducători în lucrarea Reformei, care au stat atât de nobil de partea adevărului Bibliei în mijlocul învăţăturilor false ale puterii papale,

ar putea ilustra foarte bine această grupă. Mai sunt adăugaţi la cei care stau în jurul tronului şi cei care (asemenea celor o sută patruzeci şi patru de mii) „au onorat Legea lui Dumnezeu atunci când lumea creştină a declarat-o fără valoare, şi milioane din toate veacurile, care au fost martirizaţi pentru credinţa lor. Şi mai încolo este marea gloată, pe care nu poate s-o numere nimeni, din toate neamurile, seminţiile, popoarele şi limbile... îmbrăcaţi în haine albe (emblema dreptăţii nepătate a lui Hristos, care acum le aparţine) şi cu ramuri de finic în mâini" - simbol al biruinţei - (Apoc. 7,9; *TV,* p. 665).

De jur-împrejurul celor răscumpăraţi „sunt toţi îngerii" (Apoc. 7,11), „de zece mii de ori zece mii şi mii de mii" (Apoc. 5,11). Asemenea unei falange scânteietoare (formaţie de soldaţi), ei sunt aici ca o gardă de onoare pentru cei răscumpăraţi. Mai încolo sunt reprezentanţii lumilor necăzute, care, din tot Universul lui Dumnezeu, s-au alăturat mulţimii triumfătoare în timp ce Iisus îi conduce pe cei mântuiţi în cetate. Nici o procesiune pământească, organizată pentru celebrarea încoronării unui rege sau a unei regine, nu se poate compara în vreun fel, nici ca număr, nici ca splendoare, cu aceea care a avut loc ca să celebreze a doua încoronare a Regelui Iisus şi nunta Mielului. Nicicând o astfel de manifestaţie n-a onorat vreodată curţile cerului. Este o privelişte care nu poate fi nicicum descrisă.

Celebrarea: un oratoriu în şapte părţi. Totul este acum gata pentru această celebrare măreaţă, un oratoriu constând din şapte părţi. „Nota-cheie a fiecărui imn înălţat pentru Dumnezeul nostru şi pentru Miel este 'mântuire'" *(TV,* p. 683). Este o vastă şi necontenită izbucnire de cântare şi laudă plină de bucurie. în al doilea rând, imnul mai este numit şi „o cântare nouă" (Apoc. 5,9; 14,3), numit aşa, probabil, din cauză „că niciodată n-a mai fost cântat în cer" *(MPP,* p. 433). Deşi nu-1 putem descrie într-un mod potrivit, putem aşeza laolaltă unele dintre imnurile care sunt cântate de diferite grupuri, ca să putem avea o pregustare a acelei inspiraţii minunate. Singura noastră nădejde de a şti vreodată cum va fi cu adevărat este de a ne afla printre cei răscumpăraţi atunci când va avea loc nunta Mielului.

Cântarea celor patru făpturi vii. Se pare că aceşti mântuiţi, care stau chiar lângă scaunul de domnie, iau conducerea cântării. Toţi au harpe (Apoc. 5,8). Ei îi aduc slavă, cinste şi mulţumiri Aceluia care sade pe tron, zicând fără încetare, zi şi noapte: „Sfânt, sfânt,

sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este si care vine" (Apoc. 4,6-9). Deoarece cântarea lor răsună continuu, ea pare asemenea unui acompaniament murmurat al celor ce urmează.

Cântarea celor douăzeci şi patru de bătrâni. Aceştia sunt strâns asociaţi cu prima grupă. Şi ei au harpe. Aruncându-şi coroanele înaintea tronului, ei cântă o cântare nouă, zicând: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost făcute". „Vrednic eşti Tu..., căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împăraţi pe pământ" (Âpoc. 4,10.11; 5,8-10).

Cântarea celor o sută patruzeci şi patru de mii. Această grupă, având alăutele lui Dumnezeu, dă apoi tonul. „Câştigând biruinţa asupra fiarei, asupra chipului ei, asupra semnului ei şi asupra numărului numelui ei", „ei cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii şi

înaintea bătrânilor. Şi nimeni nu putea să înveţe cântarea, afară de cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ" (Apoc. 15,2; 14,1-3). Este cântarea eliberării lor din puterea fiarei şi a icoanei ei, cântarea experienţei lor, zicând: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, împărate al neamurilor. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti sfânt şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate" *(TV,* p. 668; Apoc. 15,2-4). Acest imn, numit „cântarea lui Moise şi cântarea Mielului" (Apoc. 15,3), onorează un triumf şi o eliberare şi mai măreţe decât eliberarea lui Israel din mâna puternicelor oştiri ale lui faraon la Marea Roşie, unde „Domnul Şi-a arătat slava" (Ex. 15,21), despre care vorbeşte „cântarea lui Moise".

Cântarea „gloatei celei mari". „După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului... şi strigau cu glas tare, şi ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului

nostru, care sade pe scaunul de domnie, şi a Mielului'" (Apoc. 7,9.10). „Cu glas tare" - aceasta pare să însemne că este vorba despre un cor alcătuit dintr-o ceată nenumărată de cântăreţi. Şi, în timp ce ei repetă iarăşi şi iarăşi cuvintele imnului, întregul cer răsună de această muzică a cântării lor.

Corul Aleluia. Ca un final potrivit al acestui cel mai mare dintre oratorii, vine *Corul Aleluia.* „După aceea - zice Ioan - am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: 'Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea şi puterea! Pentru că judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, şi a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei'". „Şi au zis a doua oară: 'Aleluia!'... Şi cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ şi s-au închinat lui Dumnezeu, care şedea pe scaunul de domnie. Şi au zis: Amin! Aleluia!'" Apoi Ioan a auzit „ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea:

'Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească.
Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-i dăm slavă!
Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit'."
(Apoc. 19,1-7)

„yAmin-ul" intonat de îngeri. „M-am uitat, şi împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii şi în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri... Ei ziceau cu glas tare: 'Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda'" (Apoc. 5,11.12). „Şi toţi îngerii... s-au aruncat cu feţele la pământ în faţa scaunului de domnie şi s-au închinat lui Dumnezeu şi au zis: 'Amin! A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înţelepciunea, mulţumirile, cinstea, puterea şi tăria, în vecii vecilor! Amin'." (Apoc. 7,11.12).

Cât de potrivit este ca acest „Amin" să fie lăsat pentru a fi cântat de îngeri! Ei n-au căzut niciodată, astfel că ei nu cunosc experienţa răscumpărării, dar, cu toată puterea lor plină de melodie, ei pot cânta „Amin" - un cuvânt definit ca însemnând *credincios* sau *adevărat,* o expresie folosită ca o puternică şi pozitivă afirmare, aplicând, ca să zicem aşa, ştampila asupra adevărului cu care merge

împreună, confirmându-1 ca pe un *jurământ.* Şi astfel îngerii intonează marele *„yAmin! Amin!"*

Solo-ul Tatălui. Apoi urmează punctul culminant al acestui negrăit de minunat oratoriu. Este un solo. „Din scaunul de domnie a ieşit un glas" (Apoc. 19,5). Orice alt glas a amuţit. Nici o coardă de harpă nu este atinsă. Ascultaţi! Puternic, melodios, clar, exprimând iubire infinită, este un glas care ajunge până la marginile Universului. El nu mai poate păstra tăcere. Ca şi celelalte părţi ale acestui oratoriu, solo-ul Tatălui exprimă lauda către Fiul Său:

„Lăudaţi pe Dumnezeul nostru toţi robii Lui,
Voi, care vă temeţi de El, mici şi mari." (Apoc. 19,5).

Ţefania ne-a dat o descriere completă a acestei cântări a Tatălui. El scrie:

„Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmaşul tău; Domnul, împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!

în ziua aceea, se va zice Ierusalimului: 'Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ţi slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, şi nu va mai putea de veselie pentru tine'." (Ţefania 3,15-17 în

trd. Cornilescu)
„Cel Veşnic a alungat pe duşmanii tăi,
El a izgonit pe inamicii tăi;
împăratul lui Israel este în mijlocul tău,
Nu trebuie să te mai temi de nimic...
Nu te teme, să nu-ţi slăbească mâinile, o Ierusalime!
Cel veşnic, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău ca un
Războinic viteaz care poate să izbăvească;
El nu va mai putea de bucurie pentru tine.
El îşi reînnoieşte dragostea,
El Se va bucura cu o cântare sărbătorească".
(Ţef. 3,15-17 - Moffatt)
Sau, cum redă o altă versiune în limba engleză: „în ziua aceea se va zice Ierusalimului: 'Domnul, Dumnezeul Tău, va izbăvi;

El Se va bucura de tine cu bucurie;
El va tăcea în dragostea Lui;
El Se va bucura de tine cu cântare'."
Răspunsul Universului. Răspunzând la această invitaţie a Tatălui: „Lăudaţi pe Dumnezeul nostru toţi robii Lui, voi care vă temeţi de El, mici şi mari", nu numai reprezentanţii lumilor necăzute, care au venit să-L cinstească pe Răscumpărător, ci „toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: 'A Celui ce sade pe scaunul de domnie şi a Mielului, să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor'" (Apoc. 5,13). Lumile necăzute, din orice parte a întinsei stăpâniri a lui Dumnezeu, sunt fericite să fie astfel reprezentate în acest oratoriu al Universului, pentru că ele ştiu că, dacă Iisus n-ar fi câştigat biruinţa asupra lui Satana, nu numai pământul, dar şi toate celelalte lumi ar fi ajuns sub controlul celui rău.
Iisus, un Mântuitor minunat. Ce face Iisus în timpul acestei sărbătoriri? Singura menţiune făcută despre El este că sade pe tron cu Tatăl Său. înconjurat de aceia pe care i-a răscumpărat, cu faţa Sa plăcută, strălucind de bucurie şi radiind de fericire, ultima Sa rugăciune pentru cei iubiţi ai Săi îşi primeşte acum răspunsul: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine şi aceia pe care mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea" (Ioan 17,24). El vede rodul muncii sufletului Său şi este mulţumit (îs. 53,11). El rămâne în tăcere în dragostea lui, dragoste şi bucurie prea profunde să poată fi exprimate în cuvinte sau cântare. Scump Mântuitor! Minunat, minunat Răscumpărător!
Ceremonia căsătoriei: HRISTOS ÎNCORONAT CA ÎMPĂRAT AL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR! Ioan denumeşte această a patra celebrare a răscumpărării „nunta Mielului" (Apoc. 19,7). Hristos, Mirele, i-a adus pe cei mântuiţi în frumosul lor cămin, Noul Ierusalim. Ei sunt mireasa, soţia Sa, care s-a pregătit... Ea este îmbrăcată în in subţire, alb şi curat..., care sunt „faptele neprihănite ale sfinţilor" (vers. 7, 8); aceasta este haina sfinţirii, haina de nuntă, ţesută pe pământ, în timpul unei vieţi întregi de experienţă în locul de probă. Nunta este celebrată în acel Loc Preasfânt al Sanctuarului ceresc, unde Hristos primeşte împărăţia, Noul Ierusalim, mireasa

Lui *(EV,* p. 251). După cum, cu prilejul căsătoriei, mireasa primeşte un nume nou, numele mirelui, tot aşa şi mireasa lui Hristos, cei mântuiţi, primesc un nume nou - „Celui ce va birui, îi voi da un nume nou", un nume care reprezintă *caracterul* său, „pe care nimeni nu-1 ştie, decât cel care-1 primeşte" (Apoc. 14,1; 22,4); un nume nou din cauză că, prin naşterea din nou, cei mântuiţi sunt părtaşi de firea Sa, ei sunt din „neamul Lui", fiii şi fiicele Sale (Fapte 17,28).
Prima încoronare a lui Hristos, în Sfânta Sanctuarului ceresc, a avut loc la începutul lucrării Sale de mijlocire în cer; cea de-a doua are loc în Sfânta Sfintelor, la încheierea ei; cu ocazia aceasta, pe veşmântul şi pe coapsa Sa este scris un Nume: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR. în mod literal, El este acoperit cu onorurile regale. Pe coroană, „purta un nume scris, pe care nimeni nu-1 ştie, decât numai El singur" (Apoc. 19,13.16). După cum un nume dat de Cer reprezintă caracterul - rezultatul unei lupte şi al unei victorii asupra vrăjmaşului -, tot astfel, în numele acesta, dat lui Hristos la încheierea lucrării Sale de mijlocire, sunt cuprinse toate suferinţele biruitoare

pe care le-a îndurat şi prin care a plătit mântuirea, suferinţe pe care nici un om nu le poate înţelege. Tot ce putem înţelege este că numele acesta înseamnă „Cel credincios şi adevărat", „Cuvântul lui Dumnezeu" (vers. 11, 13). Acest nume pe coroana lui Hristos corespunde inscripţiei *„Sfinţit Domnului",* care se afla pe placa de aur de pe mitră, „coroana sfântă" (Ex. 29,6), purtată de marele preot pământesc.

Acest al nouăsprezecelea capitol din Apocalipsa pare a arăta că încoronarea lui Hristos ca ÎMPĂRAT AL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR are loc la nunta Mielului (vers. 7,16). Atunci când coroana, sigiliul căsătoriei, este aşezată pe capul Mirelui, „în cer, ca un glas puternic de gloată multă", izbucneşte un puternic şi prelungit*,Aleluia"* (vers. 1-6). Această revărsare măreaţă de muzică şi laudă este produsă de grupurile reunite ale tuturor celor mântuiţi, mulţimea nenumărată de îngeri şi reprezentanţii lumilor necăzute, care sunt prezenţi cu ocazia aceasta. Puteţi să descrieţi, să vă imaginaţi această scenă? Puteţi asculta această muzică? O, ce lucru minunat va fi să ne aflăm acolo! Să nu ne permitem să lipsim cumva!

„Ospăţul nunţii Mielului". După nunta Fiului de împărat (Mat. 22,2), urmează „Ospăţul nunţii Mielului" (Apoc. 19,9). Pentru ocazia aceasta, Cerul a pregătit „o masă de argint curat..., lungă de mai mulţi kilometri", încărcată cu tot felul de fructe din pomul vieţii *(EV,* p. 19). Nu ni se spune câţi kilometri lungime are masa aceasta. Uneori ne-o imaginăm ca întinzându-se de la o latură la cealaltă a cetăţii, ceea ce ar fi, desigur „mulţi kilometri" lungime. Dar imaginând-o nu trebuie să uităm că, deşi nu putem să ne dăm seama de aşezarea ei exactă, ştim că toate lucrurile din cetate sunt rânduite „în jurul tronului". Curcubeul, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni sunt „în jurul scaunului de domnie". (Apoc. 4,3.4.6). Aşa cum s-a arătat în tipul pământesc, la fel, în Noul Ierusalim, îngerii înconjoară din toate părţile tronul care este în mijlocul cetăţii. De asemenea, locuinţele pe care le vor ocupa cei credincioşi, (loan 14,2.3) sunt aşezate de jur-împrejurul tronului. „Pomul vieţii, care este în mijlocul raiului lui Dumnezeu", situează grădina Edenului în jurul tronului. Compară Geneza 2,9 cu Apocalipsa 2,7. Mântuiţii care vor sta în sfârşit la această masă au intrat în cetate prin cele douăsprezece porţi ale ei, de pe cele patru laturi ale cetăţii, şi s-au adunat în jurul tronului. Cât de semnificativ este că această masă, la care se aşază cei *mântuiţi^* este de argint, emblema preţului plătit pentru *răscumpărarea* lor (Ex. 30,12.13). Acesta este momentul în care Iisus, *Răscumpărătorul,* coborându-Se de pe tronul Său, „Se va încinge, îi va pune să şadă la masă şi Se va apropia să le slujească" (Luca 12,36.37).

într-una dintre pildele Sale, Iisus a vorbit despre această „mare cină" la care toţi sunt invitaţi (Luca 14,16-24). Ultima invitaţie la acest ospăţ al nunţii Mielului este adresată acum: „Veniţi, pentru că toate sunt gata". Să ne ferim ca nu cumva vreo bucăţică de pământ, cinci perechi de boi de pus la jug, alte posesiuni pământeşti, ceva treburi familiale sau răspunderi vremelnice să împovăreze până într-atât cugetele noastre, încât să începem „să ne scuzăm" că n-avem *timp* pentru realităţile veşnice. Acum, mai mult decât oricând mai înainte, această chemare le este adresată nu numai creştinilor declaraţi, ci şi celor aflaţi „la drumuri şi la garduri", „în pieţele şi uliţele cetăţii", prin lumea păgână, iar din ungherele cele mai întunecoase ale pământului, mii de oameni răspund, pregătindu-se

pentru „cina cea mare". Curând, foarte curând, această solie „constrângătoare" îşi va fi îndeplinit lucrarea ei şi casa lui Dumnezeu va fi plină (vers. 23). Dacă noi, care trăim în ţări civilizate, unde Biblia este la îndemâna tuturor şi unde Evanghelia împărăţiei este propovăduită în auzul urechilor noastre, dacă noi desconsiderăm chemarea, nu ni se va spune şi nouă ca şi celor din pildă: „Nici unul dintre cei poftiţi nu va gusta din cina Mea"? Ne-am putea permite să suferim o astfel de pagubă teribilă şi să pierdem un loc la masa de argint din Noul Ierusalim? Să nu rostim noi oare cu hotărâre şi bucuroasă anticipare:

Vreau să fiu acolo, da,
aştept să fiu acolo!
Doresc să fiu acolo, da!
Nu vrei si tu?

37

Verdictul juriului lui Iehova

Coborârea Cetăţii Sfinte. La sfârşitul celor o mie de ani, când judecata celor nelegiuiţi s-a terminat, Hristos revine pe pământul acesta ca să execute dreapta judecată şi să cureţe pământul de păcat, în vederea acestei lucrări, El a îmbrăcat „haina răzbunării" (îs. 59,17), haina „tăvălită în sânge" (îs. 9,5), „muiată în sânge" (Apoc. 19,13), pentru că aceasta este „o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion" (îs. 34,8). Aceasta este ziua când Se va descoperi... „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos" (2 Tes. 1,8).

„El este însoţit de oastea celor mântuiţi şi urmat de o suită de îngeri" (TV, p. 680). „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care... se va despica la mijloc... şi se va face o vale foarte mare" (Zah. 14,4.5). Când picioarele lui Hristos ating Măslinişul, imensa câmpie este curăţită şi pregătită să primească Sfânta Cetate, care se va coborî prin spaţiul deschis din Orion, poarta de trecere între pământ şi cer. Atunci, privind în sus, cei mântuiţi văd „Noul Ierusalim coborându-se de la Dumnezeu, din cer" (vezi *TV,* p. 662, 663; *EW,* p. 41), şi un glas puternic este auzit din cer zicând: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21,2.3). Locul locuinţei lui Dumnezeu este mutat aici, pe pământ.

Când Noul Ierusalim atinge pământul, iar cei mântuiţi intră în cetate şi când Satana şi ostile celor nelegiuiţi, „ceilalţi morţi" (Apoc. 20,5), pe care Hristos i-a ridicat din mormintele lor, împresoară cetatea ca s-o cucerească, „la porunca lui Iisus, porţile Ierusalimului sunt închise" *(TV,* p. 683). „Acum, Domnul Hristos Se arată din nou, să fie văzut de inamicii Săi. Sus de tot, deasupra cetăţii, pe un

fundament de aur sclipitor, este un tron înalt şi sublim. Pe tronul acesta stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jurul Său se află supuşii împărăţiei Sale". Aici, „în prezenţa tuturor locuitorilor pământului şi ai cerului adunaţi laolaltă, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu" *(TV,* p. 684).

încoronarea finală a lui Hristos, „ÎMPĂRATUL VEŞNICIEI". Inspiraţia recunoaşte trei încoronări efectuate în timpul lucrării Sale de răscumpărare, lucrare care culminează cu *a treia* încoronare, încoronarea „finală". „Satana..., care fusese odată un heruvim ocrotitor..., vede acum pe altul stând aproape de Tatăl". El vede „coroana pusă pe capul lui Hristos de către un înger înalt şi frumos la statură şi de o prezenţă maiestuoasă şi el ştie că poziţia acestui înger (Gabriel) ar fi putut să fie a sa" *(TV,* p. 687). La această încoronare, atât cei drepţi, cât şi cei nelegiuiţi stau în faţa veşniciei. Cât de potrivit este deci ca acum Domnul Hristos să fie încoronat ca ÎMPĂRAT VEŞNIC sau ÎMPĂRAT AL VEŞNICIILOR (1 Tim. 1,17)!

Ochii celor nelegiuiţi sunt deschişi. Când privesc încoronarea Domnului Hristos, cei răi „văd în mâinile Sale sfânta Sa Lege şi poruncile pe care le-au dispreţuit şi le-au lepădat" *(TV,* p. 687). Când sunt confruntaţi cu faptul că „păcatul este călcarea legii" şi că „plata păcatului este moartea", când văd totalul faliment al cauzei lui Satana, arhiamăgitorul este „cu totul demascat, iar Dumnezeu este îndreptăţit înaintea lor" *(TV,* p. 688). Prea târziu, ei văd că au fost înşelaţi şi, cu o ură dezlănţuită, se întorc împotriva arhiamăgito-rului lor. „Din toţi... care au fost atraşi în rebeliune, nu mai este nici unul care să-i recunoască supremaţia" *(TV,* p. 690). Acum se împlineşte profeţia lui Ezechiel: „Pentru că îţi dai ifose ca şi când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta... pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înţelepciunii tale strălucitoare şi-ţi vor pângări frumuseţea... Vei mai zice tu atunci în faţa ucigaşului tău: 'Sunt Dumnezeu'?" (Ezech. 28,6-10).

Satana recunoaşte! Când Satana priveşte în jurul său şi vede ruina pe care a adus-o asupra lumii, când vede că propriii adepţi s-au întors împotriva lui şi „se uită ţintă" la el cu ură şi dispreţ (îs. 16,16-18), „învinuirile sale împotriva îndurării şi dreptăţii lui Dumnezeu sunt aduse la tăcere. Ocara pe care el încercase s-o arunce împotriva lui Dumnezeu se întoarce cu toată greutatea asupra lui. Şi acum

Satana se pleacă la pământ şi mărturiseşte că sentinţa pronunţată de Dumnezeu este dreaptă" *(TV,* p. 688). Propriile fapte l-au osândit şi, în prezenţa Universului martor, „el recunoaşte justeţea cârmuirii lui Dumnezeu şi dreptatea Legii Sale" *(PP,* p. 339).

Dar acelaşi spirit de ură şi răzvrătire, pe care 1-a nutrit şi cultivat timp de şase mii de ani, încă persistă în pieptul său, şi a trăi între locuitorii cerului şi a manifesta un spirit de credincioşie şi ascultare de Dumnezeu şi un spirit de iubire faţă de Domnul Hristos, faţă de îngeri şi faţă de cei mântuiţi „ar fi pentru el un chin suprem" *(TV,* p. 688). Pentru cineva atât de mândru ca Lucifer, o astfel de umilire ar fi orice altceva, numai bucurie nu. Pentru el, o distrugere veşnică ar fi o uşurare bine venită. Dând pe faţă această atitudine finală de răzvrătire şi de insubordonare, neprihănirea lui Dumnezeu, iubirea şi dreptatea Legii Sale se înfăţişează cu toată claritatea înaintea întregului Univers.

Dovada - procesul s-a încheiat. Când au urmărit nedreapta şi cruda judecare a lui Iisus de către aceia care erau aţâţaţi de Satana, când au văzut cum, în ciuda insultei, abuzului şi torturii la care a fost supus, Iisus a mers înainte fără să se împotrivească, asemenea unui miel dus la junghiere, şi mai ales când au auzit ultima rugăciune a iubitului lor Comandant: „Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac!" (Luca 23,34), îngerii au înţeles dragostea uimitoare şi dreptatea lui Dumnezeu. „Ultima legătură de simpatie între Satana şi lumea cerească s-a rupt" atunci *(HLL,* p. 641). Caracterul lui Satana a fost clar descoperit, iar caracterul lui Dumnezeu şi cel al Legii Sale de iubire au fost pe deplin îndreptăţite. Cu acest prilej s-a împlinit Scriptura, care zice: „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri" (Ps. 119,89).

Verdictul lumilor necăzute. Când l-au urmărit pe Satana în desfăşurarea planurilor sale nelegiuite şi amăgitoare, lumile necăzute s-au convins că el „nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii" (Ioan 8,44). Şi, în final, când au văzut cu câtă ură şi plăcere L-a condamnat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu, locuitorii acestor lumi au ştiut că „de la început a fost un ucigaş". Hotărârea lor de a rămâne de partea lui Hristos şi a cârmuirii Sale a fost pecetluită pentru totdeauna.

Verdictul celor mântuiţi. Cei mântuiţi, care au câştigat biruinţa asupra lui Satana şi asupra reprezentanţilor lui, privesc dreptatea şi mila lui Dumnezeu şi cu un singur glas declară: „Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti sfânt, şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate" (Apoc. 15,3.4). „Orice nedumerire cu privire la adevăr şi eroare... a fost clarificată" *(TV,* p. 689). Cei mântuiţi au văzut ei înşişi rezultatele rebeliunii şi dezamăgirii - în dureri, în boală şi în moarte, în calamităţi pe uscat, pe mare, în văzduh, în războaie şi vărsare de sânge. Ei au văzut „rezultatele conducerii lui Satana în contrast cu cârmuirea lui Dumnezeu" *(TV,* p. 689), o cârmuire a dragostei. Ei au văzut înţelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea Sa, suprema Sa bunătate, şi sunt cu totul convinşi. Ei nu mai doresc alt Conducător.

Verdictul Universului. „în lupta dintre Hristos şi Satana, pe timpul slujirii Mântuitorului de pe acest pământ..., nimic nu l-ar fi putut dezrădăcina atât de deplin pe Satana din simpatia... întregului Univers aşa cum a făcut lupta sa plină de cruzime dusă împotriva Răscumpărătorului omenirii" *(TV,* p. 512). Şi când strigătul „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" ieşea de pe buzele acelora pe care el îi inspira, hotărârea a fost definitiv luată. „Având înaintea ochilor toate faptele marii lupte, întregul Univers, atât credincioşii, cât şi rebelii, recunosc si declară în deplin acord: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale, împărate al neamurilor" *(TV,* p. 689). Oricine, „din cer, de pe pământ şi de sub pământ", mărturiseşte „spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Iisus Hristos este Domnul" (Fii. 2,10.11). înaintea întregului Univers, înţelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea Lui, bunătatea Lui şi caracterul drept al Legii Sale sunt întru totul justificate şi apărate.

Verdictul complet. în sfârşit, judecarea lui Iehova s-a încheiat: verdictul juriului este complet; Iehova tace în dragostea Lui (Ţef. 3,17). în curţile noastre de judecată, după ce şi-a expus toate argumentele pentru cel ce s-a făcut vinovat de călcarea legii, procurorul anunţă

curtea: „Apărarea şi-a spus ultimul cuvânt!". El vrea să spună că ia în considerare ca temeinice dovezile aduse în favoarea nevinovăţiei acuzatului şi pe această bază cere achitarea. Hristos, Marele nostru Judecător şi Apărător, fundamentează pledoaria în favoarea noastră nu pe nevinovăţia noastră, ci pe iubirea Sa, pretinzând achitarea

pentru noi, pe temeiul primirii Lui de către noi ca înlocuitor al nostru şi Ispăşire de păcat. De asemenea, El garantează pentru noi până când marele tribunal din Cer ne judecă şi ne declară nu numai scutiţi de condamnarea Legii, ci şi vrednici de. răsplată, în Numele Său" (A/y *Lord and I,* p. 325, de H. M. Tippett).

Hristos Şi-a pus în joc viaţa Sa pentru răscumpărarea omului. El Şi-a dat viaţa, însă, prin acest act, El trăieşte pururi. împotriva lucrării lui Hristos, şi Satana şi-a riscat viaţa. El îşi va pierde viaţa pentru veşnicie şi niciodată nu se va mai război împotriva lui Dumnezeu şi a cârmuirii Sale drepte. „Că Dumnezeu reînnoieşte legăturile Sale cu neamul omenesc căzut; că Domnul Hristos S-a plecat ca să ridice mulţimi nenumărate din prăpastie şi să le îmbrace cu hainele nepătate ale propriei Sale neprihăniri, să le unească cu îngerii care n-au căzut niciodată şi să locuiască pentru veşnicie în prezenţa lui Dumnezeu..." - aceasta este „taina evlaviei" *(TV,* p. 415; 1 Tim. 3,16).

Urmarea pentru om. „Fiinţelor omeneşti care se luptă pentru a se asemăna chipului divin le este împărtăşită o comoară din vistieria cerului, o putere deosebită, care le va pune mai pe sus chiar decât îngerii care n-au căzut niciodată" *(PDH,* p. 163). Aceasta „îl va aduce pe cel pierdut într-o părtăşie cu Hristos, care este mai strânsă decât poate el să-şi dea seama... Prin viaţa şi moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărţire veşnică între Dumnezeu şi om; dar, în Hristos, ajungem mult mai strâns legaţi de Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire printr-o legătură ce nu se va rupe niciodată. El este legat de noi pentru veşnicie... *Fiul omului* este Cel care are parte la tronul Universului... în Hristos, familia de pe pământ şi familia din cer sunt legate laolaltă. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc şi neamul omenesc este strâns la sânul iubirii Infinite" *(HLL,* p. 15). „O creaţie testată şi pusă la probă nu va mai fi niciodată abătută de la ascultarea de Acela al Cărui caracter a fost pe deplin manifestat ca fiind iubire fără margini şi înţelepciune infinită" *(TV,* p. 516).

Urmarea pentru acest pământ. „Pământul însuşi, chiar tărâmul pe care Satana îl pretinde ca fiind al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci şi înălţat. Mica noastră lume, aflată sub blestemul

păcatului, singura pată neagră în măreaţa creaţie, va fi onorată mai presus de toate celelalte lumi din Universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat într-un corp omenesc, unde împăratul slavei a trăit, a suferit şi a murit, aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii, şi El va locui în mijlocul lor" (Apoc. 21,3; *HLL,* p. 15; *TV,* p. 692-694). Aici, pe acest pământ, când cetatea lui Dumnezeu coboară „din cer, de la Dumnezeu" (Apoc. 21,2), cu tronul Celui Veşnic în mijlocul Paradisului lui Dumnezeu (Apoc. 2,7), înconjurat de grădina Edenului de la început, aici, chiar în locul unde Satana a provocat căderea primilor noştri părinţi şi a deschis stăvilarele potopului de vaiuri asupra acestei lumi, aici, pe această planetă răscumpărată, va fi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului. Sfânta cetate va fi Sala Tronului Universului, centrul cârmuirii universale a lui Dumnezeu. De aici încolo, planeta Pământ va fi capitala întregii Sale împărăţii, în jurul căreia se vor roti toate celelalte lumi. în felul acesta se va împlini cuvântul care zice: „Sori, stele şi sisteme nenumărate, toate evoluând în jurul tronului lui Dumnezeu pe orbitele rânduite lor..." *(TV,* p. 695-696). Cât de mult va fi onorată planeta aceasta răscumpărată, mai mult decât oricare alt loc din Univers! Va fi mai plină de slavă decât ar fi fost dacă nu ar fi cunoscut nenorocirile aduse de păcat.

Urmarea pentru Iisus. La înălţare, când a fost aşezat pe tron „la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 10,12), în Locul Sfânt (Sfânta) din Sanctuarul ceresc, în prezenţa tuturor îngerilor cerului şi a reprezentanţilor lumilor necăzute, Domnul Hristos a fost declarat şi încoronat ca ÎMPĂRAT AL SLAVEI (Ps. 24,7-10; Evrei 2,9) de către „Tatăl slavei" (Efes. 1,17.20); El a fost cu adevărat „înălţat" (Fapte 2,33). Aceasta a fost prima Sa *încoronare.*

La *începutul* celor o mie de ani, când timpul de probă s-a încheiat, când judecata celor drepţi s-a terminat şi ei au fost luaţi la cer de pe pământ, El „împarte iarăşi tronul cu Tatăl" *(TV,* p. 699), de data aceasta în *Sfânta Sfintelor a Sanctuarului ceresc.* Aici, în prezenţa nu numai a îngerilor cerului, a

reprezentanţilor lumilor necăzute, ci si în prezenţa celor mântuiţi, El este încoronat ca ÎMPĂRAT AL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR (Apoc. 19,16). Cu prilejul acestei a doua încoronări, El este literal îmbrăcat cu cinste, având însemnele regale înscrise pe veşmintele Sale (Apoc. 19,7.11.13.16). Aici este iarăşi înălţat cu adevărat.

La sfârşitul celor o mie de ani, când cetatea coboară din cer, şi Hristos este încoronat ca REGE AL VEŞNICIEI, El este „înălţat nespus de mult" (Fii. 2,9). Cu ocazia aceasta, „Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Iisus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Iisus Hristos este Domnul" (Fii. 2,9-11). Această Scriptură îşi află deplina ei împlinire nu la prima sau la a doua încoronare a lui Hristos, ci la a treia şi *ultima Sa încoronare,* deoarece cu prilejul acesta, nu numai îngerii cerului, reprezentanţii lumilor necăzute şi cei mântuiţi, ci şi toţi nelegiuiţii şi chiar Satana - „orice limbă" recunoaşte dreapta Sa supremaţie.

Pavel redă aceasta astfel: „Dar pe Acela, care a fost făcut 'pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii', adică pe Iisus, îl vedem 'încununat cu slavă şi cu cinste' din pricina morţii pe care a suferit-o" (Evrei 2,9). Mai mult decât atât: „Cel ce S-a coborât este acelaşi cu Cel ce S-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile" (Efes. 4,10). Drept urmare a sacrificiului Său, El recâştigă nu numai comanda oştilor îngereşti, ci devine şi Căpetenia Mântuirii noastre (Evrei 2,10). El devine acum împăratul celor răscumpăraţi de pe pământ. Când lucrarea de mântuire va fi terminată, El va ocupa o poziţie şi mai înaltă decât înainte de a coborî pe pământ. Tatăl îi va supune toate lucrurile. „Dumnezeu 'a pus totul sub picioarele Lui'. Dar... se înţelege că afară de Cel ce I-a supus totul. Şi când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi" (1 Cor. 15,25-28).

Hristos a devenit Cârmuitor, nu numai al noului pământ, ci şi al întregului Univers. Lui I se va acorda cel mai înalt loc de slavă, mai înalt decât slava pe care a avut-o la Tatăl înainte de a fi lumea. Toate acestea sunt înmănuncheate în expresia „Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult" (Fii. 2,9). Nu e de mirare deci că cerul exclamă: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda" (Apoc. 5,12).

38

Templul cel veşnic - Sfânta Sfintelor din el

Va mai fi un templu după răscumpărare? Ne putem pune acum întrebarea: Sanctuarul, care şi-a împlinit misiunea lui, mai întâi ca sanctuar pământesc, după aceea slăvit în chipul unui cort mai mare şi mai desăvârşit - Sanctuarul ceresc - va fi el încă şi mai slăvit perpetuat atunci când, la sfârşitul celor o mie de ani, orice urmă de păcat va fi fost definitiv ştearsă din Univers? Răspunzând la această întrebare, Dumnezeu a promis: „Voi pune Locaşul Meu Cel Sfânt în mijlocul lor [al celor ce constituie Israelul răscumpărat] pentru totdeauna" (Ezech. 37,25-27).

Unde va fi aşezat acest Sanctuar veşnic? Va avea curte, Sfânta şi Sfânta Sfintelor? Cum vor fi şi cum vor funcţiona ele în cadrul minunatului plan al Răscumpărătorului? Acestea sunt întrebări legitime care ne solicită cercetarea.

Tronul cel veşnic al Lui Dumnezeu şi Templul cel veşnic. Atunci când lucrarea din Sanctuarul ceresc - judecata atât a celor credincioşi, cât şi a celor nelegiuiţi - se încheie, va mai fi un Sanctuar, sau un templu, „chiar în cer" (Evrei. 9,25), adică în noul Ierusalim? Să-l lăsăm pe Ioan să răspundă la această întrebare. Când descrie cetatea, el zice: „în cetate n-am văzut nici un templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca şi Mielul, sunt Templul ei" (Apoc. 21,22). Ioan n-a văzut nici un templu de felul celui cu care era familiarizat, dar a văzut „Templul" despre care spunea că este „Domnul, Dumnezeul Atotputernic şi Mielul"; adică el a văzut tronul veşnic al lui Dumnezeu pe care stăteau Tatăl şi Fiul.

Viziunea lui Ioan ţintea spre timpul când lucrarea răscumpărătoare a Tatălui, a Fiului şi lucrarea Spiritului Sfânt şi a îngerilor, în calitate de colaboratori cu Ei, este în cele din urmă împlinită, în-

cheiată. Atunci, Sanctuarul ceresc ca atare, după ce a îndeplinit scopul lui Dumnezeu, încetează în mod automat. Ca orice curte de judecată, care, când îşi termină lucrarea, se suspendă. Dar tronul lui Dumnezeu şi sfânta cetate, fiind veşnice, rămân. Ambiţia lui Lucifer de a-şi înălţa tronul „mai presus de stelele Lui Dumnezeu" şi de „a fi ca Cel Preaînalt" (îs. 14,13-14) s-a prăbuşit în pulbere, dar tronul Domnului Dumnezeului Celui Atotputernic şi al Mielului, templul cetăţii (Apoc. 21,22), rămâne în picioare pentru totdeauna. Templul cel veşnic, în deplinătatea lui, va fi o completă împlinire a măreţului plan al lui Dumnezeu, prefigurat în cuvintele Sale: „Să-Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor" (Ex. 25,8). El va fi o împlinire a profeţiei: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii; El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Său, şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei, şi El va fi Dumnezeul lor" (Apoc. 21,3). Atunci va avea loc împlinirea făgăduinţei Sale: „Voi pune locaşul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna".

Sfânta Sfintelor. Am văzut că toate componentele sanctuarului pământesc preînchipuiau diferitele părţi şi activităţi ale Celui ceresc. In fiecare a existat curte, Sfânta şi Sfânta Sfintelor. Dumnezeu a dat instrucţiuni ca Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc să fie un pătrat perfect, din cauză că aceasta simboliza Sfânta Sfintelor a Templului veşnic, Noul Ierusalim, care este un pătrat perfect (Apoc. 21,16). Chivotul, care era în Sfânta Sfintelor, în mijloc, reprezenta tronul cel veşnic al lui Dumnezeu, care este în mijlocul raiului Lui Dumnezeu (Apoc. 2,7), Noul Ierusalim. „împăratul, în slava Sa, este în mijlocul Sionului" *(PP,* p. 75). Heruvimii sculptaţi pe pereţi şi brodaţi pe perdea şi pe acoperământul din interiorul sanctuarului pământesc simbolizau îngeri adevăraţi - „poalele care umpleau templul" (îs. 6,1). Ei erau simboluri nu numai ale unor îngeri adevăraţi din Sanctuarul ceresc, ci şi ai templului veşnic. Antitipurile lor sunt veşnice; rămân pentru totdeauna.

După cum s-a notat deja, în timpul lucrării de răscumpărare, Sanctuarul ceresc din cetate este împărţit în două: Sfânta, în care Hristos a slujit ca Mare Preot, şi Sfânta Sfintelor, unde El oficiază acum ca Judecător. Când răscumpărarea s-a terminat, ne mai fiind nevoie de aceste încăperi pentru mijlocire şi judecată, întreaga cetate, „cortul lui Dumnezeu", locuinţa Sa veşnică, cu tronul în

mijlocul ei, este antitipul final pentru Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc. Este „capitala" întregii împărăţii a lui Dumnezeu *(TV,* p. 434), „sala tronului Universului". Este cel mai sfânt şi cel mai măreţ loc din întregul Univers. Este Sfânta Sfintelor a Templului veşnic. *Serviciul în Templul cel veşnic.* Diferenţa dintre Sanctuarul ceresc şi Templul cel veşnic constă în principal în serviciu. Serviciul din Sanctuarul ceresc se desfăşoară în timpul lucrării răscumpărării; serviciul din Templul cel veşnic urmează după răscumpărare. Sanctuarul ceresc a fost întocmit pentru lucrarea de răscumpărare şi cea de judecată; Templul cel veşnic funcţionează după ce acestea amândouă au trecut. După cum Sanctuarul ceresc nu intra în funcţiune până ce nu se încheia lucrarea sanctuarului pământesc (Evrei 9,8), tot aşa Templul cel veşnic nu putea funcţiona până ce nu se încheia lucrarea Sanctuarului ceresc. Slujba în sanctuarul pământesc s-a încheiat la moartea lui Hristos pe Calvar; serviciul în cel ceresc se încheie la sfârşitul celor o mie de ani, când judecata se va termina şi pământul va fi curăţit de păcate. Atunci când Dumnezeu va creea „un cer nou şi un pământ nou" (Apoc. 21,1), va începe serviciul în Templul cel veşnic. Studiul de faţă are drept scop să ne ofere o imagine cât mai corectă şi clară cu putinţă a Sfintei Sfintelor din Templul cel veşnic şi a serviciilor lui.

Grădina Edenului şi Templul cel veşnic. Acum, că am localizat Noul Ierusalim ca fiind Sfânta Sfintelor a Templului cel Veşnic, să privim în jur: Tronul este pe Muntele Sionului, „foarte înalt" (îs. 6,1). El este „un scaun de domnie plin de slavă" (Ier. 17,12). Comparând descrierea făcută de Ioan tronului în Apocalipsa 22,1.2 cu descrierea făcută de Moise Grădinii Edenului în Geneza 2,8-10, descoperim câteva asemănări izbitoare: „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-1 întocmise... Domnul Dumnezeu a făcut să răsară... tot felul de pomi... şi pomul vieţii în mijlocul grădinii... Un râu ieşea din Eden şi uda grădina." După cât se pare, râul acesta, care era în mijlocul grădinii, lângă pomul vieţii, era râul vieţii. La început, Edenul, cu pomul vieţii şi râul vieţii, se afla pe pământul acesta. Dar oricine ştie că el nu mai este aici. Ce s-a făcut cu el? Dumnezeu „1-a sădit", şi „tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci" (Ecles. 3,14). Aşadar, el trebuie să existe undeva. Unde?

loan zice că şi pomul vieţii şi râul vieţii se află acum în Noul Ierusalim, că râul vieţii iese din tron şi că pomul vieţii, care este în mijlocul Raiului lui Dumnezeu (Apoc. 2,7), creşte de o parte şi de alta a râului (Apoc. 22,1.2). în Eden, pomul vieţii şi râul vieţii erau „în mijlocul grădinii" (Gen. 2,9). Aceasta

situează tronul, cu râul vieţii şi pomul vieţii în mijlocul Grădinii Edenului. Din aceste texte, aflăm că această Grădină a Edenului este acum în Noul Ierusalim, că ea este acum de jur-împrejurul tronului lui Dumnezeu şi că ambele sunt în mijlocul cetăţii.
Când şi cum a fost transplantat Edenul? Ni se spune că „Grădina Edenului a rămas pe pământ multă vreme după ce omul a fost izgonit de pe plăcutele ei cărări". La poarta Paradisului, păzită de heruvimi, s-a descoperit slava lui Dumnezeu (Şekina). Aici veneau Adam şi fiii lui să I se închine lui Dumnezeu. Aici îşi reînnoiau voturile lor de ascultare faţă de Legea a cărei călcare îi izgonise din Eden. Când valul nelegiuirii s-a răspândit pe pământ şi răutatea omului a provocat nimicirea lui printr-un potop de ape, mâna care plantase grădina a luat-o de pe pământ *(PP,* p. 49).
La data aceea, Dumnezeu a transplantat grădina pe care El o întocmise ca să fie căminul lui Adam, în propriul Său cămin, în Paradisul de sus şi a dat-o în grija fiinţelor cereşti. Aici, în Paradisul lui Dumnezeu, Sfânta Sfintelor a Templului cel veşnic, va rămâne pentru totdeauna. Atunci, în loc de îngeri în jurul cărora să „fulgere raze de lumină asemenea unor săbii scânteietoare" *(PP,* p. 60), ca să păzească drumul spre pomul vieţii (Gen. 3,24), un înger stă la fiecare poartă a cetăţii (Apoc. 21,12), nu ca să-i oprească pe cei mântuiţi să meargă la pomul vieţii, ci ca să le adreseze urmaşilor lui Adam un bun venit la fructele lui dătătoare de viaţă. în zilele dinainte de potop, poporul lui Dumnezeu se înfăţişa în afara porţilor Edenului ca să aducă jertfele şi să-şi reînnoiască legământul de ascultare, pe câtă vreme, după restatornicirea tuturor lucrurilor, aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu „intră pe porţi în cetate", ca să I se închine lui Dumnezeu si să îsi înnoiască legământul de consacrare si de ascultare plină de iubire.
Un om bogat care trăia în Chico, California, avea un hobby - să colecţioneze copaci. El a călătorit în diferite ţări străine, colectând arbori interesanţi, după plăcerea şi preferinţa lui. îi aducea cu

vaporul la locuinţa Sui, unde îi planta în imensa grădină pe care o avea. în câţiva ani de zile, a fost în posesia unei foarte frumoase colecţii de arbori rari şi frumoşi, care stârneau admiraţia concetăţenilor şi vizitatorilor. în această grădină este un copac care prezintă un interes speciaL Este supranumit „Hooker Oak" - un stejar viu, apreciat a fi în vârstă de cel puţin o mie de ani. Sub ramurile lui întinse îşi pot găsi adăpost o mie de oameni şi chiar mai bine de o mie. Acest copac este pe lista „celor mai faimoşi" din ţară. Originalul proprietar al grădinii nu mai este acum în viaţă, iar grădina, deşi este încă îngrijită, mai curând sau mai târziu se va deteriora. De fapt, cu ocazia unei recente furtuni, chiar a fost devastată, spre marea mâhnire a localnicilor.
Nu tot aşa stau lucrurile cu Grădina Edenului. După şase mii de ani, această „grădină a desfătării" încă există şi este „mai măreţ împodobită decât la început *(PP,* p. 46). Aici cresc nu numai câţiva pomi selecţionaţi, ci în ea „Domnul Dumnezeu a făcut să răsară tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni la mâncare" - o minunată varietate (Gen. 2,9). în afară de aceştia, El a făcut să răsară încă alţi doi pomi, de o excepţională frumuseţe şi valoare, care pe bună dreptate ar fi putut să fie socotiţi „pomi faimoşi". Aceştia - pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului - au crescut în mijlocul grădinii, cea mai de vază aşezare, în comparaţie cu alţi pomi.
„Un râu ieşea din Eden şi uda grădina şi de acolo se împărţea şi se făceau patru braţe" (Gen. 2,10). Descriind acelaşi râu, Ezechiel vorbeşte despre el nu ca despre „un râu", ci ca despre „râuri" (Ezech. 47,9 - trd. engl.). Iar loan zice că el iese „din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului" (Apoc. 22,1). Asemenea unei uriaşe fântâni arteziene, apa lui, „limpede ca cristalul", curge prin cele patru braţe în patru direcţii, de cele patru laturi ale muntelui, unde este aşezat tronul lui Dumnezeu.
în aval de munte, pe o distanţă de mulţi kilometri, el formează ici şi colo cascade încântătoare, rostogolindu-se mai departe în cataracte, uneori formând lacuri liniştite, din care apoi se formează râuleţe care „udă grădina". Cu siguranţă, scena va fi fermecătoare. David recunoaşte aceasta când scrie „Este un râu ale cărui şuvoaie înveselesc Cetatea lui Dumnezeu, Sfântul locaş al locuinţelor Celui Preaînalt. Dumnezeu este în mijlocul ei" (Ps. 46,4.5 -trd. engl.).

Iarba udată astfel este „de un verde viu", înfrumuseţată de flori care nu se veştejesc niciodată, de toate culorile şi în toate nuanţele, care umplu văzduhul cu cea mai dulce mireasmă. Pomi roditori, încărcaţi cu fructe delicioase, aduc un plus de frumuseţe. Străjuind râul de fiecare parte, pomul vieţii, crescând asemenea arborilor noştri uriaşi, ca doi copaci, dar împreunaţi la vârf într-unui singur *(EV,* p. 17), îşi

înfig rădăcinile de ambele maluri. Descriindu-1, Ezechiel zice: „Pe malul râului erau o mulţime de copaci pe amândouă părţile... Dar lângă râul acesta, pe malurile lui, de amândouă părţile, vor creşte tot felul de pomi roditori. Frunza lor nu se va veşteji şi roadele lor nu se vor sfârşi; în fiecare lună vor face roade noi, pentru că apele vor ieşi din Sfântul Locaş [tronul lui Dumnezeu din Templul cel veşnic]. Roadele lui vor sluji ca hrană, şi frunzele lui, ca leac" (Ezech. 47,7-12). „Pomul vieţii perpetuează nemurirea" *(EV,* p. 51, 126).

De la poalele muntelui, acest râu străjuit de pomi curge mai departe, în şuvoaie viguroase, spre zidurile de iaspis de cele patru părţi ale Cetăţii, iar de aici îşi împrăştie puterea sa dătătoare de viaţă, ca să împrospăteze şi să înfrumuseţeze căminele edenice ale celor mântuiţi. Această grădină de o frumuseţe neîntrecută, aşezată cel puţin în parte pe colinele Muntelui Sionului, poate să fie supranumită foarte potrivit „grădinile suspendate ale Noului Ierusalim". Demult, în cetatea Babilon, care a fost o contrafacere a cetăţii cereşti, marele împărat Nebucadneţar a durat grădini suspendate, care au constituit una dintre minunile lumii; dar grădinile suspendate plantate de împăratul Universului fac parte din minunile cerului.

Tronul şi pomul cunoştinţei. în cetate „nu mai este nici un duşman crud şi amăgitor care să ispitească la uitare de Dumnezeu" *(TV,* p. 695) şi „nici un pom al cunoştinţei binelui şi răului nu va mai prilejui ispita" *(Ed,* p. 302), pentru că, prin pomul acela, blestemul păcatului a mânjit prima dată pământul şi, cu prilejul restatornicirii „nu va mai fi nimic vrednic de blestem" (Apoc. 22,3.). „Dar", continuă Descoperitorul, „Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea". Aceasta pare a arăta că Tronul lui Dumnezeu va ocupa în Eden locul unde a crescut prima dată pomul cunoştinţei. Oriunde se vorbeşte în Biblie despre râul şi despre pomul vieţii (în afară de creaţie

- Gen. 2,9), este semnificativ să luăm seama că pomul cunoştinţei este cu totul ignorat, ca şi când nici n-ar exista (Apoc. 22,2-3). în locul lui, este măreţul „tron al lui Dumnezeu şi al Mielului" - izvorul principal al oricărei adevărate cunoştinţe, al cunoştinţei binelui, neamestecat cu răul. Cât de minunat este că tronul cel veşnic al lui Dumnezeu şi al Mielului va fi aşezat chiar în locul în care Satana a încercat să-şi aşeze tronul lui. Atât de completă va fi biruinţa dreptăţii asupra păcatului, a lui Hristos asupra lui Satana!

Prin răscumpărarea lui Hristos, grădina Edenului, sădită iniţial pe pământ, a fost ridicată în cel mai înălţat loc de cinste, unde stă ca o perpetuă aducere-aminte a puterii şi dreptăţii lui Hristos.

Când Edenul a fost transplantat în cer, pomul cunoştinţei a fost lăsat pe pământ şi în cele din urmă nimicit, probabil, la potop, care a avut loc curând; dar, ca orice rău, influenţa rămâne şi încă poluează curentul înţelepciunii pe nedrept numite astfel. Din moment ce Dumnezeu a sădit pomul cunoştinţei, şi ce face El dăinuieşte veşnic, cum a putut fi distrus? Dumnezeu a creat planeta Pământ, totuşi, din cauză că a fost ruinată de păcat, planeta aceasta va fi în cele din urmă distrusă sau, ca să fim mai aproape de adevăr, tot păcatul din ea va fi distrus. Atunci, din ruinele Pământului celui vechi (Mal. 4,2-3), Dumnezeu va crea un cer nou şi un Pământ nou în care va locui dreptatea. Oare nu tot aşa şi din ruinele pomului cunoştinţei, Dumnezeu va pune la dispoziţie un loc pe Noul Pământ, unde cei mântuiţi să aibă minunata ocazie de a săpa după comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei nemânjite de păcat?

Locuitorii Cetăţii Sfinte. Cerul este căminul acelei vaste oştiri de îngeri, care au colaborat cu Hristos în lucrarea Sa. Ei sunt „o ceată fără număr" (Evrei 12,22), care de la început au fost supuşi loiali puternicului lor Conducător. Ei sunt „duhuri slujitoare, trimise să facă o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evrei 1,14). Adesea, i-au protejat pe copiii agenţilor omeneşti vizibili (E. G. White, *My life today,* p. 305). în timp ce era pe acest pământ, chiar Fiul lui Dumnezeu a fost slujit de nişte îngeri aleşi. Aceşti îngeri credincioşi formează „familia din ceruri" a lui Dumnezeu, familia „Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos" (Efes. 3,14-15). Ei sunt locuitorii permanenţi şi veşnici ai cetăţii, Locul Sfânt al Templului celui veşnic.

Această „ceată nenumărată" nu include şi „a treia parte din stelele cerului", îngerii necredincioşi care s-au unit cu Satana în rebeliune împotriva lui Dumnezeu şi, drept urmare, au fost „aruncaţi pe pământ" împreună cu el (Apoc. 12,3-4). Nu îi cuprinde pe îngerii „care nu şi-au păstrat vrednicia", „ci şi-au părăsit locuinţa" (Iuda 6), au părăsit casa Tatălui lor, ca să-1 urmeze pe „şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, cel care înşală întreaga lume" (Apoc. 12,9). îngerii care au părăsit casa Tatălui lor

n-au nici un reprezentant în Templul cel veşnic.
Potrivit lui Ioan (Apoc. 4,4-6,8-10), un număr dintre cei mântuiţi se află acum în cer - aceia pe care Hristos i-a sculat „din mormintele lor" şi i-a luat împreună cu El, la înălţarea Sa (Mat. 27,52-53; Efes. 4,8), ca pârgă a învierii generale a celor drepţi. Pare că aceste grupe - cele patru făpturi vii şi cei douăzeci si patru de bătrâni care îi slujesc lui Dumnezeu „în jurul tronului", vor rămâne în cetate ca locuitori permanenţi. După cum am văzut deja, unii care vor avea parte de învierea specială (Dan. 12,2) se vor uni cu aceia „care sunt cel mai aproape de tron" *(TV,* p. 683). De asemenea, Enoh, „cel dintâi dintre pământeni care a intrat" pe „porţile cetăţii sfinte", îşi are căminul său în cetate *(PP,* p. 76; *EV,* p. 40). Acelaşi lucru se poate spune şi despre Ilie, şi despre Moise, care au fost luaţi la cer şi s-au înfăţişat împreună cu Hristos cu prilejul schimbării la faţă (Matei 17,1-3.). Restul celor mântuiţi, care sunt luaţi de pe pământul acesta în Noul Ierusalim la începutul celor o mie de ani, locuiesc în cetate până ce se încheie judecata celor nelegiuiţi, la sfârşitul celor o mie de ani. în timpul acesta, „ca preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" (Apoc. 20,6.), ei ocupă locaşurile pe care Hristos, la înălţarea Sa, S-a dus să le pregătească pentru ei (Ioan 14,2.3). La sfârşitul celor o mie de ani, când cetatea „se coboară de la Dumnezeu, din cer", şi cerurile cele noi, şi pământul cel nou sunt create (Apoc. 21,1-3), ei vor locui în căminele edenice din afara cetăţii. Aici vor sădi vii şi le vor mânca „rodul" (îs. 65,21). în timp ce „locuinţele" din cetate ar putea fi numite reşedinţa din cetate, aceste grădini ale Edenului vor fi căminele lor de la ţară, fermele lor.
Funcţia Sfintei Sfintelor în Templul cel veşnic. Locul Preasfânt din Templul cel veşnic, Noul Ierusalim, este „metropola noului pământ" *(TV,* p. 694). Având în mijlocul ei tronul lui Dumnezeu, cetatea

este sediul cârmuirii Sale universale, „capitala" Universului *(TV,* p. 434). Ea va fi, de asemenea, scena ocaziilor speciale pentru cei mântuiţi, între care se numără marea recepţie a cerului, pentru cei mântuiţi - cea de-a patra celebrare a lucrării răscumpărătoare a lui Hristos. Aci sunt sărbătorite nunta şi ospăţul de nuntă al Mielului, când El este încoronat ca ÎMPĂRAT AL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMN AL DOMNILOR (Apoc. 19,9.16). Tot aici, |a sfârşitul celor o mie de ani, va avea loc încoronarea finală ca ÎMPĂRAT AL VEŞNICIEI. Şi aici, de-a lungul veşniciilor, toţi cei mântuiţi - biserica celor întâi născuţi - se vor aduna pentru serviciul divin „în fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat" (îs. 66,23). Astfel, cetatea poate fi numită BISERICA Templului veşnic.
„în fiecare lună nouă". La israeliţi, luna nouă făcea parte dintr-o categorie specială de sărbători, sosirea ei fiind anunţată în mod oficial de către preşedintele Sinedriului, proclamând: „Este sfinţită" *(SB. Dict.* Art. „New Moon"). După ce au plecat din Egipt, când trâmbiţele de argint vesteau „începutul... lunilor", tot Israelul se aduna ca să aducă „arderi de tot şi jertfe de mulţumire... ca Domnul să-Şi amintească de voi" (Num. 10,2-10). Arderile de tot exprimau reînnoirea consacrării, jertfele de mulţumire exprimau recunoştinţa faţă de Dumnezeu pentru grija Sa şi pentru izbăvirea din mâna vrăjmaşilor lor (Num. 10,9). Ambele erau jertfe de un miros plăcut.
Luna nouă nu era numai o reînnoire a consacrării, ci era şi o aducere-aminte, o comemorare a eliberării din Egipt. Ea trebuia să fie „o lege veşnică pentru voi şi pentru urmaşii voştri" (Num. 10,8). Această rânduială, păstrată timp de generaţii de vechiul Israel, va fi perpetuată de Israelul răscumpărat atunci când, „în fiecare lună nouă", toţi cei mântuiţi, toată suflarea, întreaga familie a lui Dumnezeu - toată biserica celor întâi născuţi -, vor veni în Noul Ierusalim, „ca să se închine înaintea Domnului" (îs. 66,22-23). Aci, după cum în luna nouă din vechime, vechiul Israel aducea arderi de tot şi jertfe de mulţumire, tot aşa, în corespondenţa ei din Noul Ierusalim, Israelul mântuit îi va aduce lui Dumnezeu jertfe de pre-dare a inimii şi mulţumire pentru eliberarea din mâna arhivrăjmaşului.
în vechiul Israel, sacrificiile speciale aduse cu prilejul lunii noi, erau urmate de un ospăţ la care capul familiei aştepta ca toţi membrii să fie prezenţi. Era, de asemenea, un prilej pentru banchete de stat

(1 Sam. 20,59), când toată familia regală trebuia să prânzească la masa împăratului, în palatul său *(JFB Corn.* despre 1 Sam. 20,5).
La restatornicirea tuturor lucrurilor, faptul acesta este rememorat din lună în lună, atunci când pomul vieţii dă un nou rod (Apoc. 22,2). Atunci, Israelul răscumpărat, „familia regală", se va aduna la „palatul" Regelui ceresc şi va prânzi la masa Lui, acea „masă de argint curat, lungă de mai mulţi kilometri", unde, la ospăţul de nuntă al Mielului, ei vor mânca pentru prima dată din fructul pomului vieţii.

Cât de potrivit este ca, în fiecare lună nouă, toţi cei mântuiţi să se adune „iarăşi şi iarăşi" în jurul acestei mese, pentru a se consacra Aceluia care Şi-a dat viaţa pentru ei! Aceste adunări lunare vor fi nişte adevărate ospeţe oferite de Izvorul a toată bucuria şi fericirea.
Chiar în viaţa aceasta putem mânca din rodul pomului vieţii, pentru că „ramurile lui trec peste ziduri" spre lumea aceasta *(M 8,* p. 288). Făgăduinţele lui Dumnezeu sunt „frunze din pomul vieţii", care „slujesc la vindecarea [sănătatea] neamurilor" *(DV,* p. 22; Apoc. 22,2). Fructul lui *„este antidotul morţii" (M 8,* p. 288). Viaţa noastră este susţinută de neîntrerupta împărtăşire cu făgăduinţele lui Dumnezeu, aşa cum le aflăm în Cuvântul Său.
Dacă luna nouă era o „lege veşnică", cum a fost ea continuată din dispensaţiunea mozaică în cea creştină? Când se adună creştinii, „familia regală", la masa Domnului, „Masa împăratului"?
La ultimul Paşte, pe care Hristos 1-a celebrat cu ucenicii în ziua răstignirii Sale, El a aşezat serviciul împărtăşaniei, care, ca şi Pastele, arătând înainte spre moartea Sa, urma să comemoreze trupul Său frânt şi sângele Său vărsat. De la data aceea, toţi creştinii au păstrat această rânduială, ale cărei simboluri sunt aşezate pe masa Domnului şi împărtăşite de biserică.
Când a instituit această orânduire, Hristos le-a zis ucenicilor: „Nu le voi mai mânca până la împlinirea lor, în împărăţia lui Dumnezeu". „Nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea cu voi nou, în împărăţia Tatălui Meu" (Luca 22,16-18; Mat. 26,29). La ce timp se referea El? Biblia menţionează numai două ocazii când toţi cei mântuiţi se întâlnesc pentru serviciu divin în împărăţia Tatălui. Acestea sunt: „în fiecare lună nouă" şi „în fiecare Sabat". Această slujbă eternă de Sabat este o continuare a Sabatului

dat de Dumnezeu în momentul creării planetei noastre şi ţinut pe acest pământ acum.
De data aceasta nu se mai face nici o menţiune despre un serviciu pregătitor, spălarea picioarelor, care era un simbol al „unei curăţiri mai înalte" a sufletului *(HLL,* p. 541). Această curăţire a sufletului, care îi pregăteşte pe cei mântuiţi să participe la Masa Domnului în Ceruri, are loc pe pământ.
Aici şi acum este ocazia noastră de a fi curăţiţi prin sângele Mielului. Cu ocazia fiecărei luni noi, în Noul Ierusalim, cei mântuiţi se reunesc la masa de argint din cetate, unde ei se dedică din nou Aceluia al cărui trup a fost frânt şi al cărui sânge a fost vărsat pentru mântuirea lor. Astfel, în timp ce Sabatul este un memorial veşnic al lucrării de creaţiune, serviciul din luna nouă este un memorial al lucrării Sale recreatoare - o rânduială veşnică (Num. 10,8).
După cum a făcut cu alte memoriale ale lui Dumnezeu, în cadrul cultelor idolatre, Satana a falsificat şi legea lunii noi. Cultul lunii a fost practicat pe scară mare de către neamurile din răsărit. în Egipt, luna a fost cinstită în forma lui Isis (zeiţa lunii), una dintre cele două zeităţi (cealaltă fiind zeul soarelui) la care se închinau toţi egiptenii *(Smith's Bible Dictionary,* Art. „Moon"). Israeliţii trebuie să fi fost martori la aceste lucruri în Egipt, aşa că înţelegeau foarte bine influenţa orânduirii lunii noi instituite de Iehova.
„în fiecare Sabat". Sabatul a fost totdeauna punctul special de atac al lui Satana, pentru că porunca Sabatului conţine sigiliul lui Dumnezeu, care validează Legea Sa, şi îl declară Conducător a toate. De aceea, încumetându-se să schimbe Legea lui Dumnezeu (Dan.7,25), Satana a falsificat adevăratul Sabat, punând în loc ţinerea Zilei Soarelui, ziua dedicată zeului Soare, ca zi de închinare în locul Sabatului, pe care Dumnezeu 1-a pus deoparte chiar de la început, ca fiind ziua Sa, „Sabatul Domnului" (Ex. 20,10). Drept urmare, religiile păgâne pun accentul pe cultul soarelui. Osiris, zeul Soare, soţul lui Isis, era zeul favorit al egiptenilor. Aceşti doi idoli, Isis şi Osiris, erau cele două zeităţi care „impuneau respect total tuturor egiptenilor" - o contrafacere a serviciului lunii noi şi Sabatului, sărbători ce vor fi respectate de toţi cei mântuiţi.
La restatornicirea tuturor lucrurilor, când Satana nu va mai stăpâni minţile şi inimile oamenilor, Legea lui Dumnezeu, fiind veşnică, va

străluci iarăşi, şi practica idolatră a cultului soarelui va dispărea împreună cu începătorul ei satanic. Atunci, în fiecare Sabat, toţi cei mântuiţi se vor aduna să I se închine lui Dumnezeu în Locul Preasfânt al Templului veşnic. Acesta este chiar acel Sabat pe care Dumnezeu 1-a sfinţit pentru om în timpul lucrării de creaţiune (Gen. 2,2-3); acelaşi Sabat pe care Dumnezeu i 1-a dat lui Israel la Sinai ca monument de aducere-aminte al puterii Sale creatoare (Ex. 20,8-11); acelaşi Sabat al cărui Domn este „Fiul omului" (Mat. 12,8) şi în care, ca om, S-a închinat „după obiceiul Său" (Luca 4,16-20) şi a învăţat poporul în sinagogi (Marcu 6,2). Este acelaşi Sabat pe care apostolii şi biserica primilor creştini

l-au sfinţit „după lege" (Luca 23,56) şi care a fost restatornicit în poporul lui Dumnezeu în aceste zile de pe urmă (îs. 58,12-13) - este acelaşi Sabat, în care, pe Noul Pământ „'orice făptură va veni să se închine înaintea Mea', zice Domnul" (îs. 66,23). în felul acesta, Sabatul, sigiliul Legii veşnice a lui Dumnezeu, este cel mai înălţat. Cât de preţioase vor fi aceste adunări din Sabat - nu numai două sau trei ore, ci întreaga zi, de la început până la sfârşit, când „întreaga familie a lui Dumnezeu, din cer şi de pe pământ, se va întâlni cu El"! Din cele mai îndepărtare colţuri ale pământului, toţi sunt prezenţi şi la timp ca să salute începerea orelor sfinte cu coruri minunate de adorare şi laudă şi să asculte soliile de iubire, bucurie şi pace din partea Tatălui şi Fiului.
în timpul zilei, ei se vor bucura de plăcerea şi confortul „multor locaşuri", pe care Iisus le-a pregătit pentru ei (Ioan 14,2). Atunci, la încheierea serviciului de seară, împrospătaţi spiritual şi fortificaţi pentru o nouă săptămână, „într-un zbor care nu este obositor" se vor îndrepta spre căminele lor edenice de pe pământ. Astfel, Noul Ierusalim împreună cu cei mântuiţi vor fi cu adevărat „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o diademă regală în mâna Dumnezeului nostru" (îs. 62,3). Acesta este „planul măreţ al lui Dumnezeu" pentru Locul Preasfânt al Templului cel veşnic.

39

Templul cel veşnic - Sfânta

Templul din afara cetăţii. Am văzut că Sfânta Sfintelor a sanctuarului pământesc era un tip nu numai al Sfintei Sfintelor din Sanctuarul ceresc, unde Hristos slujeşte acum ca Judecător, ci şi al Sfintei Sfintelor din Templul cel veşnic, Ierusalimul Ceresc -, când acesta va fi aşezat pe un pământ nou. Ne putem pune acum întrebarea: oare Sfânta sanctuarului pământesc, cu masa de aur, cu altarul de aur şi sfeşnicul de aur, are un antitip final, ca parte a Templului veşnic? Şi dacă da, unde este aşezată şi care sunt natura şi scopul ei?
Când Dumnezeu creează un „cer nou" (un firmament nou) şi „un pământ nou, în care va locui neprihănirea" (2 Petru 3,13; Apoc. 21,1), va fi acolo o Sfânta sau un templu *în afara* Noului Ierusalim, tot aşa după cum în sanctuarul pământesc era o Sfânta, deosebită de Sfânta Sfintelor? (Ezech. 37,27-28). Nu include aceasta *întregul* Sanctuar, Sfânta şi Sfânta Sfintelor? Continuând, citim: „Robul Meu David va fi împărat peste ei (cei mântuiţi); el va fi voievodul lor în veci" (24,25).
Cine este acest împărat şi voievod care va ocupa tronul lui David în veci? Să-1 lăsăm pe Gabriel să răspundă - îngerul care a fost trimis de Dumnezeu la Măria cu solia privitoare la Iisus, „Fiul Celui Preaînalt". El zice: „Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împăraţi peste casa lui Iacov în veci, şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit" (Luca 1,26.32.33).
Este clar că „scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului" (Apoc. 22,1) care este în cetate, tronul lui David, este acolo unde locuieşte casa lui David - Israelul mântuit.
Printr-un profet de mai târziu, Dumnezeu a dat o descriere mai amănunţită a templului care este „în afara cetăţii", „pe drumul spre

Muntele Sionului", „chiar în faţa lui". Este un „templu măreţ" pe un munte, şi în jurul lui „alţi şapte munţi", pe care cresc trandafiri şi crini... Sunt tot felul de pomi în jurul templului spre a înfrumuseţa locul: merişor, pin, brad, măslin, mirt, rodii şi smochini care se plecau sub greutatea smochinelor coapte - toate acestea contribuiau la măreţia locului". Templul acesta este „sprijinit de *şapte stâlpi,* toţi de aur transparent, încrustaţi cu perle foarte măreţe". în el sunt mese de piatră, pe care sunt gravate cu litere de aur „numele celor o sută patruzeci şi patru de mii". în el intră numai cei o sută patruzeci şi patru de mii *(EV,* p. 18.19). Aceştia sunt cei care îi „slujesc lui Dumnezeu zi şi noapte în Templul Său" (Apoc. 7,15) şi care îl „urmează pe Miel oriunde merge" (Apoc. 14,4).
Din aceste comentarii inspirate, ar reieşi că, deşi Sanctuarul de pe Noul Pământ se va deosebi din punct de vedere material de oricare dintre cele de mai înainte, totuşi va fi un Sanctuar, sau Templu, pe Noul Pământ, în afara Cetăţii. Acest templu corespunde, cel puţin în ceea ce priveşte aşezarea lui, cu Sfânta din sanctuarul pământesc, care este imediat alături de Sfânta Sfintelor. Cetatea fiind Sfânta Sfintelor a Templului veşnic, Templul din afara cetăţii ar fi Sfânta.
Case ca de argint lângă templu. Lângă Templul de pe noul pământ vor fi case speciale, „locuite de sfinţi". Spre deosebire de locuinţele din Eden, pe care mulţimea de mântuiţi le clădesc în apropiere de

viile pe care le sădesc, aceste locuinţe „arată ca de argint şi sunt sprijinite de *patru stâlpi* încrustaţi cu perle, foarte măreţe la vedere" *(EV,* p. 18). în sanctuarul pământesc, leviţii, ca „slujitori ai sanctuarului", „locuiau în jurul casei lui Dumnezeu", unde slujeau „ziua şi noaptea" (1 Cron. 9,26-27-33). în Templul veşnic, cei o sută patruzeci şi patru de mii, succesorii leviţilor, îi slujesc şi ei lui Dumnezeu „zi şi noapte în Templul Său" (Apoc. 7,15). Fără îndoială, ei sunt „sfinţii" care ocupă aceste locuinţe „prea măreţe" aproape de templu. Cât de semnificativ este faptul că aceste locuinţe seamănă cu argintul, simbol al răscumpărării plătite pentru suflet! (Ex. 30,12-13). Cât de semnificativ este faptul că fiecare locuinţă este susţinută de *patru* stâlpi, indicând că Hristos este Căpetenia casei! Cât de semnificativ este că stâlpii sunt încrustaţi cu perle, emblema marilor încercări prin care au trecut cei o sută patruzeci şi patru de mii (Apoc. 7,14).

Templul înţelepciunii. în Proverbe 9,1, Solomon a descris un templu, care şi el este „sprijinit de şapte stâlpi". El zice: „înţelepciunea şi-a zidit casa, şi-a tăiat cei şapte stâlpi". Cineva a zis că aceşti şapte stâlpi care susţin templul înţelepciunii reprezintă:

1. cunoştinţa - Proverbe 2,6;
2. înţelegerea - Proverbe 2,6;
3. judecata - Proverbe 2,6;
4. nepărtinirea - Proverbe 2,9;
5. discreţia - Proverbe 2,11-12;
6. chibzuinţă - Proverbe 8,12;
7. dreptatea - Proverbe 8,15.

(Din *Studiile Şcolii de Sabat* despre cartea Proverbe)

Cu siguranţă, aceasta este înţelepciunea lui Dumnezeu, înţelepciunea care iese din gura Sa (Prov. 2,6). Este înţelepciunea care „vine de sus", pe care Iacov o rezumă în şapte cuvinte: „ întâi curată, apoi paşnică, blândă, uşor de înduplecat, plină de îndurare şi de roduri bune, fără părtinire, nefăţarnică" (Iacov 3,17). Iov o cuprinde în aceste cuvinte: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea; depărtarea de rău este pricepere" (Iov 28,28). Aceasta este înţelepciunea cerească şi, din moment ce aceleaşi principii stau la baza oricărei adevărate înţelepciuni, ea nu este perfecţionată în sălile de învăţământ ale lumii de acum, ci îşi va găsi perfecţiunea numai în Templul înţelepciunii de pe noul pământ. Când „înţelepciunea aceasta va intra în inima ta", zice înţeleptul, „cunoştinţa va fi desfătarea sufletului tău" (Proverbe 2,10).

„Şcoala din Paradis". Deoarece, „în înţelesul cel mai înalt, lucrarea de educaţie şi lucrarea mântuirii sunt una şi aceeaşi" *(Ed,* p. 30), nu reiese că acest templu al înţelepciunii, susţinut de cei şapte stâlpi, şi templul în care sunt gravate numele celor o sută patruzeci şi patru de mii, având la fel cei şapte stâlpi, sunt unul şi acelaşi şi că, aici, în templul înţelepciunii, va fi condusă şcoala din Paradis? Ce loc mai bun putea fi ales pentru această şcoală?

Aşezarea acestui Templu, care a fost descoperită bisericii rămăşiţei în primele zile ale istoriei sale, fiind în afara cetăţii, între colinele unduite, într-un peisaj frumos, cu pomi ornamentali şi fructiferi şi cu flori plăcute, se armonizează perfect cu instrucţiunile date mai târziu cu privire la aşezarea şcolilor creştine în vremea de azi. Aceasta

este cu adevărat o aşezare ideală pentru templul înţelepciunii din cer, şcoala din Paradis. Aici, „în locaşul Lui, totul strigă slavă!" (Ps. 29,9) - rodul firesc al oricărei şcoli creştine. După cum prin Sfânta sanctuarului pământesc era simbolizată sfinţirea, dezvoltarea caracterului creştin, tot aşa şi în Sfânta Templului veşnic, în templul înţelepciunii, cei mântuiţi, învăţând tot mai mult şi mai mult din înţelepciunea lui Dumnezeu, vor păstra şi întări un caracter sfânt.

învăţători în această şcoală. Cine vor fi învăţătorii în şcoala din Paradis? în sanctuarul pământesc, preoţii şi leviţii erau învăţătorii lui Israel *(Ed,* p. 78,148; 2 Cron. 39,31-32; Neemia 8,9). Este planul acesta întocmit de Dumnezeu, perpetuat în Israelul mântuit? Să vedem. în timpul celor o mie de ani, când cei nelegiuiţi vor fi judecaţi, toţi cei mântuiţi sunt preoţi şi judecători împreună cu Hristos (Apoc. 19,6; 1 Cor. 6,2-3; Dan. 7,22). După scurgerea celor o mie de ani, lucrarea aceasta fiind terminată, slujba încetează automat. Dar cei o sută patruzeci şi patru de mii îi slujesc „zi şi noapte în templul Său" (Apoc. 7,15). Slujba lor continuă, dar nu ca preoţi în sensul obişnuit al cuvântului - preoţi care slujesc pentru păcatele poporului -, nici ca judecători, pentru că timpul de probă s-a terminat şi

judecata a trecut. Atunci cum slujesc? în calitate de urmaşi ai leviţilor, oare nu în atribuţia de învăţători-asistenţi ai lui Hristos, Marele Preot şi Maestrul învăţător „în şcoala de sus"? *(SPEE,* p. 209). Aceasta poate fi numită facultate, iar cei mântuiţi, studenţi.

Deoarece numai cei o sută patruzeci şi patru de mii „intră" în acest templu al înţelepciunii, cei mântuiţi, din timp în timp, se vor aduna la templu (unde numai corpul profesoral se adună). Aici, Hristos, Cel „în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei" (Col. 2,2-3), asistat de cei o sută patruzeci şi patru de mii, va desfăşura, de-a lungul veacurilor fără de sfârşit ale veşniciei, înaintea priceperii uimite şi încântate a celor mântuiţi, ştiinţa ştiinţelor şi cântarea cântărilor - ştiinţa şi cântarea mântuirii.

în tip, leviţii împărţiţi în cete aveau sarcina sanctuarului pământesc (1 Cron. 23,6-32), fiecare grupă „din timp în timp, câte şapte zile" (1 Cron. 9,25), având o anumită atribuţie. Unii erau uşieri, care deschideau porţile şi uşile. Unii erau însărcinaţi cu privegherea lucrurilor scumpe, alţii aveau însărcinarea mânuirii vaselor, alţii purtau grijă de făină (floarea făinii), untdelemn, vin, tămâie şi alte

mirodenii. Chehatiţii pregăteau pâinea pentru punerea înaintea Domnului în fiecare Sabat. Alţii erau însărcinaţi să facă untdelemnul mirositor. Pe lângă aceştia, mai erau şi cântăreţii, care „lucrau zi şi noapte" (1 Cron. 9,26-33). Activitatea tuturor acestor grupuri era necesară pentru slujba sanctuarului. Din aceasta şi din faptul că „viaţa de pe pământ este începutul celei din ceruri, iar educaţia de pe pământ..., iniţiere în principiile cerului; lucrarea de aici..., o educare pentru lucrarea vieţii de acolo" *(Ed,* p. 307), nu putem deduce oare că marea temă centrală a învăţăturii celor o sută patruzeci şi patru de mii în şcoala de dincolo va fi mântuirea, că acest subiect infinit va fi abordat de diferite grupe din diferite unghiuri de vedere, potrivit cu „pregătirea lor de pe pământ"? O grupă va prezenta din minunile şi frumuseţile naturii; alta, din măreţiile descoperite în astronomie; alta, din acurateţea şi perfecţiunea matematicilor; alta, din „infinitul scop" al istoriei; alta din toate minunile corpului omenesc, o alta din poezie şi muzică şi aşa mai departe? Dar scopul întregii lor învăţături va fi, aşa cum ar trebui să fie şi în şcolile de azi, de a arăta înţelepciunea, măreţia şi puterea, bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu.

Masa de aur din Templul înţelepciunii. Am văzut că, prin locul unde se află aşezată, Sfânta din Templul veşnic corespunde cu Sfânta din sanctuarul de pe pământ. Punem întrebarea: cum stau lucrurile cu tipurile din Sfânta - masa de aur, altarul de aur şi sfeşnicul de aur? Prin ce ar fi reprezentate ele în templul de pe noul pământ? Să luăm mai întâi masa. Pâinea de pe masă, „pâinea necurmată", îl reprezenta pe Hristos, „Pâinea lui Dumnezeu... care se coboară din Cer", Cuvântul cel Viu, Cuvântul lui Dumnezeu, hrana noastră spirituală, din care, „dacă mănâncă cineva..., va trăi în veac" (Ioan 6,33-51). Acest cuvânt viu, izvorul oricărei adevărate înţelepciuni, se găseşte în templul înţelepciunii. Aici, în şcoala din Paradis, Hristos desfăşoară înaintea celor mântuiţi bogăţiile înţelepciunii Sale. Astfel, „masa" din sanctuarul pământesc devine, în Locul Sfânt al Templului veşnic, sala de ospăţ a celor mântuiţi.

Universitatea Noului Pământ. Care va fi materia de studiu în această şcoală? „Cerul este o şcoală; domeniul ei de studiu, Universul" *(Ed,* p. 301). în felul acesta, şcoala de dincolo, şcoala Noului Pământ, va fi o adevărată universitate în sensul deplin şi cel mai adevărat al

cuvântului. Aici, toţi cei mântuiţi vor avea prilejul să ia un curs complet de studiu, un curs cu totul curăţit de eroare, demn de cel mai bun efort al celor *mai* talentaţi. Aici, cu „minţi nemuritoare", cei mântuiţi „vor contempla cu o bucurie mereu crescândă minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumpărătoare" *(TV,* p. 695).

în această universitate, întreaga frumuseţe a naturii, din care noi prindem acum „scânteieri prin microscop", „splendorile cerurilor acum scrutate de departe prin telescop", vor fi deschise înaintea ochilor celor mântuiţi *(Ed,* p. 303). Acolo, „lumile fără număr, în mişcările rânduite lor", „plutirea norilor" (Iov 37,16; *Ed,* p. 21), misterele vederii şi auzului şi toate celelalte minunăţii ale corpului omenesc, tot ceea ce ne-a uimit şi ne-a nedumerit în cercetările noastre aici va fi descoperit priceperii noastre încântate, pentru că „vălul care se interpune între lumea văzută şi cea nevăzută va fi tras la o parte şi lucruri minunate vor fi descoperite" *(Ed,* p. 304).

„Toate comorile Universului vor fi oferite pentru studiere copiilor lui Dumnezeu... şi anii veşniciei, în

rostogolirea lor, vor continua să aducă noi descoperiri - „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi" (Efes. 3,20; *Ed,* p. 307). Ce minunată universitate! Cine oare să nu dorească să îi urmeze cursurile? Nu numai ştiinţa în toate fazele ei, ci şi „infinita înţelegere" a istoriei - istoria câştigată prin contact cu fiinţele necăzute, care de-a lungul veacurilor au văzut ele însele desfăşurarea ei - vor descoperi o cunoaştere la care cei mai înţelepţi de pe pământ nici n-au visat măcar. „Acolo va fi muzică şi cântec, o muzică şi o cântare cum... nici o ureche omenească n-a auzit." „Şi cei ce cântă şi cei ce joacă... vor fi acolo" (Ps. 87,7, trd. engl; *Ed',* p. 307).

„Acolo, orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate, mărită. Căpătarea cunoştinţei nu va obosi mintea şi nu va secătui energiile. Acolo, cele mai mari întreprinderi vor fi duse mereu înainte spre progres, cele mai măreţe aspiraţii vor fi atinse, şi cele mai înalte ambiţii sfinte vor fi realizate; şi totuşi se vor prezenta mereu noi înălţimi de atins, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înţeles, obiective noi care să atragă puterile minţii, sufletului şi corpului... Acolo, minţi nemuritoare vor contempla cu o încântare care nu va slăbi niciodată, nu numai minunile puterii creatoare, ci, mai presus

de toate, tainele puterii şi iubirii mântuitoare vor fi deschise înaintea inimilor recunoscătoare." *(TV,* p. 695)

Când contemplăm minunatele ocazii pentru adevărata educaţie care ne aşteaptă, nu putem să nu exclamăm împreună cu psalmistul: „O ştiinţă atât de minunată este mai presus de puterile mele; este prea înaltă ca s-o pot prinde" (Ps. 139,6).

în viaţa aceasta, noi nu suntem în măsură decât să începem să înţelegem minunata temă a răscumpărării. Cu priceperea noastră limitată putem privi în modul cel mai serios, ruşinea şi slava, viaţa şi moartea, dreptatea şi harul, care se întâlnesc la cruce; totuşi, cu toată încordarea extremă a puterilor noastre mintale, nu ajungem să prindem deplina ei semnificaţie... Dar, de-a lungul veacurilor veşnice, noi adevăruri se vor desfăşura continuu înaintea minţilor noastre uimite şi încântate *(TV,* p. 668-669). în locul cuvântului tipărit, din care noi studiem acum ştiinţa mântuirii, Hristos, Cuvântul Viu, Maestrul nostru învăţător, ne va ajuta să înţelegem tot mai profund „care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea şi să cunoaştem dragostea lui Hristos, care întrece orice pricepere" (Efes. 3,18-19). Cât de recunoscători ar trebui să fim că această Pâine Vie, ca şi pâinea simbolică, va fi „necurmată!"

Atunci, „pământul va fi plin de cunoştinţa slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-1 acoperă" (Hab. 2,14). Toate acestea sunt preînchipuite prin masa de aur din sanctuarul pământesc; toate acestea, şi încă şi mai mult, vor fi găsite în Sfânta din Templul cel veşnic. Ce mare privilegiu să ţi se permită să cinezi la această adevărată „masă a Domnului"! După cum Sfânta Sfintelor din Templul cel veşnic este biserica celor mântuiţi, tot aşa Sfânta este şcoala lor.

***Altarul** de **aur,** în **Templul** cel veşnic.* Ca peste tot în sanctuarul pământesc, „aurul" altarului îl reprezenta pe „Cel Atotputernic" (Iov 22,25). Aici tămâia, care, la fel ca pâinea, era „necurmată", era arsă dimineaţa şi seara, împrăştiindu-şi mireasma, zi şi noapte. Tămâia reprezenta neprihănirea lui Hristos care nu va pieri niciodată, pe care El o împărtăşeşte acelora care o caută cu adevărat. Pentru aceia care „flămânzesc şi însetează după neprihănire", făgăduinţa este: „vor fi săturaţi" (Mat. 5,6). După cum în simbol mireasma tă-mâiei umplea nu numai sanctuarul, ci era purtată şi „afară, până

departe, în jurul sanctuarului" *(PP,* p. 347), tot astfel în Templul cel veşnic, neprihănirea lui Hristos, dovedită în cei mântuiţi, va umple nu numai Noul Pământ necontenit, ci mireasma ei plăcută se va întinde până departe, în celelalte lumi, proclamând astfel fericita istorie a mântuirii.

Când se aducea tămâie dimineaţa şi seara, tot Israelul, în adâncă mâhnire din pricina păcatului şi în spirit de reconsacrare faţă de Dumnezeu, se pleca în umilă mărturisire şi rugăciune cu faţa îndreptată către sanctuar. în marele antitip, Templul cel veşnic, lauda ia locul rugăciunii: „Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă" (îs. 51,3).

Tămâia arsă pe altar şi cea aşezată pe pâinea de pe masă, şi după aceea arsă pe altar, ilustrează unirea laudei şi recunoştinţei cu înţelepciunea primită în şcoala de dincolo. Astfel, în Templul cel veşnic, se împlineşte făgăduinţa: „Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce şi vor merge spre Sion cu cântări de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi" (îs. 35,10).

Sfeşnicul de aur în Templu. Scopul pentru care sfeşnicul de aur era aşezat în sanctuarul de pe pământ

era de a lumina. El îl reprezenta pe Hristos, Lumina lumii, dar îi reprezenta şi pe urmaşii Săi, despre care El spusese că sunt lumina lumii (Mat. 5,14). Deşi aceasta se aplică la fiecare creştin adevărat în viaţa de acum, lucrul acesta se va descoperi şi mai deplin în viaţa viitoare. în viaţa aceea, unde „oricine dă mărturie despre slava Sa", toţi reflectă, prin faptele lor, prin cuvintele lor şi prin înfăţişarea lor, lumina slavei lui Dumnezeu. Prin veacurile fără de sfârşit, tema mântuirii va preocupa inimile, mintea şi limbile celor răscumpăraţi *(Signs of the Times,18* aprilie 1906, p.'246).

Mărturia celor mântuiţi. A lumina înseamnă a sluji. Cea din urmă poruncă pe care le-a dat-o Hristos apostolilor a fost: „îmi veţi fi martori" (Fapte 1,7-9). „Tot aşa vom fi şi în veşnicie" *(Ed,* p. 308), pentru că despre timpul acela este scris: „Robii Lui îi vor sluji" (Apoc. 22,3). Ce mărturie urmează să dea cei mântuiţi în veşnicie? „Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul... că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu şi după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, şi afară de Mine nu este nici un Mântuitor" (îs.

43,10-11). Mărturisind mereu, mărturisim despre puterea şi iubirea Creatorului şi Mântuitorului nostru, iar atunci când mărturisim, adâncim şi mai mult cunoştinţa „despre bogăţia slavei acesteia, care este Hristos în voi, nădejdea slavei" (Col. 1,27), „cea mai mare bucurie şi cea mai înaltă educaţie a noastră" *(Ed,* p. 309).

Cei o sută patruzeci şi patru de mii ca martori speciali. între cei mântuiţi, o mărturie deosebită va fi dată de cei o sută patruzeci şi patru de mii şi pentru aceasta ei primesc o pregătire specială. Ca rezultat al studiului Cuvântului lui Dumnezeu - credincios, stăruitor şi cu rugăciune -, această grupă are o credinţă curată, „pentru că ei sunt verguri" (Apoc. 14,4), o credinţă neîntinată de rătăcirile înşelătoare ale lui antihrist, care este numit „fiara şi icoana ei", „balaurul", „şarpele cel vechi", „diavolul şi Satana", care înşală lumea întreagă (Apoc. 12,9). Prin „cornul cel mic" din Daniel 8,9, timp de secole, Satana „s-a înălţat" şi „a aruncat adevărul la pământ" şi „a izbutit în ce a început" (Daniel 8,11-12). Dar sfârşitul celor două mii trei sute de zile era timpul hotărât de Dumnezeu, când Sanctuarul Său - Biserica Sa - avea să fie curăţit de toate aceste erori înşelătoare (Daniel 8,14), şi adevărul curat din Cuvântul lui Dumnezeu avea să strălucească iarăşi. în timpul acestor ultime zile de probă, aceia care îl iubesc pe Dumnezeu şi ascultă de El vor studia în mod special şi cu sârguinţă Cuvântul lui Dumnezeu, comparând text cu text. Când un adevăr după altul sunt scoase de sub molozul rătăcirii sub care le-a îngropat Satana, ei nu numai că acceptă aceste adevăruri şi ascultă cu bucurie de Dumnezeu, dar împărtăşesc noua lor credinţă şi cu alţii, şi mulţi îl primesc şi ascultă de El. Aceasta continuă până când cei o sută patruzeci şi patru de mii dintre aceşti sârguincioşi cercetători ai Cuvântului lui Dumnezeu au ajuns în strălucirea adevărului evanghelic curat şi veşnic. De aceea, ei sunt numiţi „verguri".

Când Satana, „cel puternic" şi „teribil", îşi vede rătăcirile sale înşelătoare date pe faţă, iar „prada" sa, luată şi izbăvită de sub puterea lui (îs. 49,25), mânia lui este aţâţată, şi Ioan zice despre el că „s-a dus să facă război cu rămăşiţa... care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Iisus" (Apoc. 12,17). Acest război creşte tot mai mult în intensitate, pe măsură ce sfârşitul se apropie, totuşi prin el „ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului" (Apoc. 7,14). Ei au ieşit cu laudă în inimile lor şi cu cântare pe

buzele lor - cântarea eliberării, pe care „nimeni, decât cei o sută patruzeci şi patru de mii o ştiu" pentru că ea „este cântarea experienţei lor", o experienţă pe care nici o altă grupă nu a avut-o *(TV,* p. 666). Această experienţă i-a pregătit să mărturisească despre Dumnezeu şi pentru adevărul Său veşnic aşa cum nici o altă grupă nu o poate face. De aceea, ca învăţători, ei nu numai că „îi slujesc [lui Dumnezeu] zi şi noapte în Templul Său" (Apoc. 7,15), dar ei îi slujesc la un nivel şi mai înalt, deoarece ei îl „urmează pe Miel oriunde merge El" (Apoc. 14,4). Ce infinită şi uimitoare experienţă este ascunsă în aceste cuvinte: ei îl urmează pe Miel oriunde merge El! Unde îi conduce El? Să vedem.

Creare şi recreare sau răscumpărare. Când groaznica tragedie a păcatului a copleşit această lume nou creată şi a cufundat-o în nenorocire şi vai, Universul lui Dumnezeu a fost cutremurat de oroare şi de durere. Dar, deşi adusese moarte în lume, Satana nu putea să răstoarne planul lui Dumnezeu, pentru că, deşi „plata păcatului este moartea..., darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică" (Rom. 6,23). „Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos" (1 Cor. 15,22). Păcatul a adus stricăciune în lumea întreagă. Chipul lui Dumnezeu după care a fost creat omul (Gen. 1,26) a fost cu totul pierdut, dar oare Cel Atotputernic a fost descurajat? O, nu! „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa,

până nu va aşeza dreptatea pe pământ" (îs. 42,4). „Eu sunt Domnul; Eu nu Mă schimb" (Mal. 3,6). Dumnezeu începe îndată marea operă de recreare, sau răscumpărare, restatornicind ce fusese pierdut prin păcat.

Aducând la îndeplinire înţelegerea pe care Tatăl o încheiase cu Fiul Său înainte de a fi lumea, cele trei Persoane ale Dumnezeirii -Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt - nedespărţite în actul creaţiunii (Gen. 1,1-2; Ioan 1,1-3,14), Şi-au unit puterile lor divine pentru restabilirea omului căzut. Din momentul acesta, „ştiinţa mântuirii angajează atenţia Domnului şi Mântuitorului nostru" *(Signs of The Times,* 18 apr. 1906, p. 246). Iisus, Mielul „junghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13,8), „trăieşte pururi ca să mijlocească pentru ei" (Evrei 7,25). Şi El nu lucrează singur. „Eu nu fac nimic de la Mine însumi", zice El (Ioan 8,28); „Tatăl Meu lucrează până acum, şi Eu de asemenea lucrez" (Ioan 5,17). „Eu şi Tatăl una suntem" (Ioan 10,30; 14,20). Nu numai Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul îşi concentrează acum atenţia la

lucrarea de regenerare a omului căzut, anume de a restabili în el chipul lui Dumnezeu, dar Tatăl L-a trimes şi pe „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt", să ia parte la această lucrare (Ioan 14,26). De asemenea, îngerii „sunt duhuri slujitoare, trimise să slujească celor ce vor moşteni mântuirea" (Evrei 1,14). Răscumpărarea „angajează nu numai atenţia lui Iisus, ci a întregului Cer".

Lucrarea lui Dumnezeu de recreare este adusă la îndeplinire în cele mai descurajante împrejurări, chiar când pare că păcatul este biruitor. El aude rugăciunea sufletului zdrobit: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule!" (Ps. 51,10), şi „omul cel nou" este „făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie, pe care o dă adevărul" (Efes. 4,24). Astfel, lucrarea de mântuire, regenerarea fiinţelor omeneşti, continuă până ce „familia... de pe pământ" ajunge la un număr atât de mare, încât „se umple" pământul, aşa cum plănuise El de la început (Efes. 3,15; Gen. 1,28).

„Creşterea" cârmuirii lui Hristos. La terminarea acelei părţi din veşnicie pe care noi o numim *timp,* atenţia Creatorului nu mai este „angajată" în lucrarea de recreare a omului. Aceasta este de acum pe deplin şi magistral înfăptuită. Păcatul este eliminat pentru totdeauna (Naum 1,9), şi „moartea este înghiţită de biruinţă" (1 Cor. 15,24). Timpul se mistuie în eternitatea viitorului şi lucrarea de creaţiune, întreruptă de păcat, este reluată, manifestându-se mai întâi în crearea altor lumi.

Chiar dacă la început primul Adam a dat greş, iar Satana, prin înşelăciune şi minciună i-a uzurpat stăpânirea şi, pentru o vreme, celui rău i s-a îngăduit să domine, totuşi cârmuirea acestui pământ va fi aşezată în cele din urmă pe umerii Domnului Hristos, al doilea Adam, care l-a răscumpărat (îs. 9,6; 1 Cor. 15,45-47). Când Hristos „devine Cârmuitorul" între naţiunile noului pământ şi noi lumi sunt adăugate Universului, începe să se desfăşoare profeţia din Luca 1,33: „împărăţia Lui nu va avea sfârşit". Deşi această profeţie se aplică noului pământ, peste care Hristos va domni veşnic pe tronul lui David, oare nu are o aplicaţie mai largă, ţinând seama de declaraţia din Isaia: „El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David" (îs. 9,7)? Prin Ezechiel, „Cuvântul Domnului" exprimă aceasta astfel: „Mai mult, voi face un legământ de pace cu ei (poporul Său) şi... îi voi înmulţi".

Această „înmulţire" a poporului Său nu s-ar putea aplica la locuitorii răscumpăraţi ai noului pământ, din cauză că, atunci când se încheie timpul de încercare, familia iui Dumnezeu pentru acest Pământ este completă; porunca dată la încheierea lucrării de creaţie: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul" (Gen. 1,28), a fost realizată şi nu va mai fi adăugat nici un locuitor. „Numărul supuşilor Săi este complet" *(TV,* p. 631).

Răspunzând saducheilor, care erau încurcaţi în această problemă, Iisus explică lucrurile în felul următor: „Căci după ce vor învia din morţi (cei neprihăniţi), nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii în ceruri" (Marcu 12,18-25). în cele din urmă, cei mântuiţi alcătuiesc „întreaga familie" a lui Dumnezeu pentru Pământul cel nou (Efes. 3,15), şi nu vor mai avea loc naşteri.

Citând din Evrei 4,3 „lucrările Lui fuseseră isprăvite, încă de la întemeierea lumii", există unii care trag concluzia că, după ce pământul acesta va fi recreat, lucrarea lui Dumnezeu de creaţie va înceta. După câte se pare, aceştia trec cu vederea faptul că acest text se aplică numai la *lumea aceasta,* pentru că citim: „Cât priveşte această lume, lucrarea creaţiunii lui Dumnezeu este completă". Pentru că „lucrările au fost isprăvite de la întemeierea lumii" *(PP,* p. 105). Contextul acestei scripturi susţine acest adevăr, pentru că versetul următor, versetul 4, zice: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a şaptea de toate lucrările Lui". El „S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o *făcuse* (Gen. 2,1-3), nu

de toată lucrarea pe care avea să o facă vreodată în viitor. Motivul pentru care aceşti saduchei nu pricepeau această problemă este descoperit în cuvintele pe care Hristos li le-a adresat: „Oare nu vă rătăciţi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?" (Marcu 12,24; Mat. 22,29).

Pentru ca să nu ne rătăcim, necunoscând puterea lui Dumnezeu, să privim iarăşi la profeţiile făcute de Isaia şi Ezechiel despre cârmuirea fără de margini a lui Hristos. Isaia declară că va fi „o creştere" a domniei Lui, „care nu va avea sfârşit" (Is.9,7), iar Ezechiel zice că El „va înmulţi" poporul Său (Ezechiel 37,25). Definiţia substantivului ebraic „creştere" folosit în Isaia este *lărgire,* creştere în *teritoriu* sau în *număr.* Această „creştere" sau „lărgire" în număr sau teritoriu nu micşorează în nici un fel lărgirea înţelegerii sau aprecierii noastre despre marea lucrare a lui Dumnezeu, ci mai degrabă

o subliniază, o scoate în evidenţă. Dar nu clarifică oare* faptul că, după ce pământul va fi recreat, Dumnezeu îşi va continua lucrarea creatoare, „care nu va avea sfârşit", iar Hristos va domni pe tronul lui David (Zah. 3,8) şi al împărăţiei Sale, pe care o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, „de acum şi în veci de veci"? Această lucrare fiind infinită, fiinţele mărginite nu o pot cuprinde, astfel că profetul adaugă: „Iată ce va face râvna Domnului oştirilor" (îs. 9,7). Astfel, de-a lungul veşniciei, Dumnezeu va continua să creeze, noi lumi vor fi adăugate Universului, împărăţia lui Dumnezeu se va întinde necontenit, şi Hristos, „pe tronul lui David", va domni peste o stăpânire mereu în expansiune. Şi, pe măsură ce îşi continuă lucrarea Sa creatoare, marele Iehova devine necontenit şi veşnic distins prin întregul Univers în calitate de Marele Creator, nu numai de Dumnezeul cel viu.

„Coroanele Sale multiple - şapte la număr". Este oare încoronarea „a treia" a lui Hristos cea din urmă încoronare a Sa? Cât priveşte lumea aceasta, da, aşa este. Dar Ioan a văzut că pe capul Său „erau multe coroane" (Apoc. 19,12), iar un alt scriitor inspirat, vorbind despre coroanele Sale, declară: „Coroana Sa arăta strălucitoare şi măreaţă. Era coroană în coroană, *şapte* la număr" - şapte exprimând perfecţiunea şi plenitudinea *(EV,* p. 53, 54). Când primeşte El aceste „multe coroane", „şapte la număr"? Oare nu arată aceasta că, după finala Sa încoronare, El mai primeşte alte coroane? Şi nu sunt date acestea cu prilejul creării altor lumi, al „creşterii" domniei Sale, al lărgirii împărăţiei Sale, peste care El domneşte ca „ÎMPĂRAT AL VEŞNICIILOR" (1 Tim. 1,17), peste întregul Univers al lui Dumnezeu? Pavel declară aceasta în felul următor: Dumnezeu „L-a pus să şadă la dreapta Sa în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi" (Efes. 1,20-24).

Mărturia celor care îl urmează pe Miel. Ca succesori ai leviţilor care, împreună cu preoţii erau învăţători în vechiul Israel, cei o sută patruzeci şi patru de mii, sigilaţi din toate seminţiile Israelului răscumpărat (Apoc. 7,4-8), activează ca învăţători-ajutori în şcoala de

dincolo; Hristos însuşi, Marele Preot ceresc, fiind Maestrul învăţător. Această poziţie „de cea mai înaltă onoare" este supli-mentată de o alta, când, în calitate de gardă de onoare, lor li se permite „să îl urmeze pe Miel oriunde merge El" (Apoc. 14,1-4). Deoarece sunt aduse la existenţă noi lumi, cei o sută patruzeci şi patru de mii îl urmează pe Hristos în această lucrare. Ce privilegiu minunat să fii împreună cu Marele Creator când o nouă lume este chemată la existenţă - un privilegiu pe care toţi cei mântuiţi îl vor avea atunci când divinul *fiat* (să fie) se rosteşte cu privire la acest pământ: „Iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou" (îs. 65,17); „Iată, Eu fac toate lucrurile noi" (Apoc. 21,5).

Ce parte au cei o sută patruzeci şi patru de mii în legătură cu această lucrare de creare a unor lumi noi? Să-1 lăsăm pe David să răspundă: „Aceştia vor veni şi vor vesti dreptatea Lui, vor vesti lucrarea Lui poporului care se va naşte", sau, cum traduce Moffatt: „Faptele Sale de izbăvire vor fi vestite generaţiilor încă nenăscute" (Psalmi 22,31). în timp ce această scriptură poate avea o aplicare parţială la extinderea evangheliei în această lume, în starea ei actuală, oare să nu poată fi ea aplicată şi în viitor, la toate generaţiile încă nenăscute, la aceia care urmează să fie aduşi la existenţă? Lumile nou-create, „creşterea" sau lărgirea domniei Sale, „înmulţirea poporului Său", generaţiile care încă nu s-au „născut", doresc să înţeleagă „taina crucii lui Hristos, care va fi ştiinţa şi cântarea celor mântuiţi de-a lungul veşniciilor" *(Ed,* p. 126).

Ori de câte ori este creată o nouă lume, cei o sută patruzeci şi patru de mii „îl urmează pe Miel" (Apoc. 14,3), vestind faptele Sale de izbăvire generaţiilor care nu s-au născut, mărturisind despre puterea salvatoare şi dragostea răscumpărătoare printr-un cor triumfal puternic şi biruitor, expresie a experienţei lor. în timp ce ei mărturisesc în felul acesta, lumilor nou-create li se adresează un bun venit în familia lui Dumnezeu.

Roadă mărturiei lor. Se va mai ivi vreodată păcatul în Universul lui Dumnezeu? Unii par că se frământă în privinţa aceasta. Ei gândesc că, atunci când este creată o nouă lume, se va ivi aceeaşi posibilitate ca păcatul să reintre în Univers, ca atunci când Adam şi Eva au căzut sub puterea vrăjmaşului. Este adevărat că, atunci când Eva a fost expusă „uneltirilor diavolului" (Efes. 6,11), fiind amăgită, ea L-a

uitat pe Dumnezeu şi a căzut pradă „vrăjrnaşului crud şi înşelător". Dar prin restatornicire, orice urmă de păcat şi răutate este cu totul nimicită, cu „rădăcină şi ramură" (Mal. 4,1). Satana - rădăcina - şi acoliţii săi - ramurile. Atunci diavolul, începătorul păcatului şi izvorul a tot răul, „este aruncat în lacul focului" (Apoc. 20,10), unde piere pentru totdeauna, ca să nu mai murdărească niciodată stăpânirea lui Dumnezeu. Atunci „nu va mai fi nici un duşman crud şi înşelător care să ispitească la uitare de Dumnezeu" *(TV,* p. 695). „Nici un ispititor nu mai este acolo şi nici o posibilitate de a mai face rău" *(Ed,* p. 302). Când strigătul de biruinţă al lui Hristos „S-a sfârşit!" (Ioan 19,30) ajunge la totala Lui împlinire, va avea loc un sfârşit al păcatului pentru totdeauna. „S-a isprăvit!" Uriah Smith, recunoscut în general ca un interpret temeinic al Bibliei, formulează astfel acest gând: „împăcarea efectuată prin Hristos nu numai că îl scoate pe om (adică pe aceia care au fost răscumpăraţi de pe această planetă) din răzvrătirea sa actuală, ci mătură din Univers posibilitatea de a se mai ivi vreun dezacord cu Dumnezeu *în toate veacurile viitoare" (LJ,* p. 35). Ca urmare, moartea lui Hristos va stăvili pe veci orice păcat, „S-a isprăvit!"

Nu numai că nu va mai fi nici un ispititor şi, prin urmare, nici o ispită în tot Universul lui Dumnezeu, dar, pe măsură ce noi lumi sunt create şi cei o sută patruzeci şi patru de mii îşi desfăşoară activitatea lor, făcându-i pe locuitorii acestora să înţeleagă iubirea şi mântuirea lui Dumnezeu dovedite în răscumpărare, în timp ce ei văd rănile pe care Hristos le poartă în trupul Său, răni provocate de păcat, când iau cunoştinţă de suferinţa pe care păcatul a cauzat-o întregului cer, când înţeleg adevărul că „de Legea lui Dumnezeu depinde fericirea tuturor fiinţelor pe care El le-a creat" *(TV,* p. 689), oare înţelegând toate acestea şi ne mai având nici un ispititor viclean care să-i amăgească, oare fiinţe cu minte sănătoasă, în mod deliberat şi de bunăvoie, să nu asculte de Dumnezeu şi în felul acesta să aducă moarte şi distrugere asupra lor înşile?

Ceva mai mult, Dumnezeu, „care nu poate minţi" (Tit 2), prevăzând sfârşitul de la început, a pus garanţie cuvântul Său: „Nenorocirea nu va veni de două ori" (Naum 1,9). Această făgăduinţă asigurătoare este absolută şi necondiţionată. Atunci va fi împlinită profeţia lui Daniel 9,24, că jertfa lui Hristos avea să facă să înceteze

fărădelegile, să ispăşească păcatele, să ispăşească nelegiuirea şi să aducă neprihănirea veşnică.

Nu clarifică toate aceste asigurări faptul că păcatul nu va mai mânji niciodată Universul lui Dumnezeu? Dacă aceasta nu ar fi adevărat, dacă, printr-un insucces oarecare de a face faţă unei „probe" de ascultare, răul ar pătrunde în Univers „a doua oară", oare Iisus, fericitul şi singurul Stăpânitor (ITim. 6,15) şi singurul Răscumpărător, ar muri iarăşi ca să-1 mântuiască pe cel pierdut? Nu! Nu! „Hristos... S-a dat jertfă o singură dată" ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9,25-28). Tragedia păcatului nu va mai fi niciodată reeditată.

Atunci, minunea minunilor, se va împlini profeţia din Isaia: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat şi mai scumpi decât aurul din Ofir" (îs. 13,12), pentru că, după cum aurul oferă stabilitate unei cârmuiri pământeşti, tot astfel şi cei mântuiţi, prin mărturia lor, vor fi, ca să zicem aşa, cei ce dau stabilitate cârmuirii universale a lui Dumnezeu de-a lungul veşniciilor. în vederea aceasta, „El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Iisus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Hristos Iisus" (Efes. 2,6-7).

Vizite în lumile necăzute. Când cei o sută patruzeci şi patru de mii de învăţători din şcoala de sus îl

urmează pe Miel spre a asista la crearea unei noi lumi, cum îşi vor continua studenţii educaţia? Cei o sută patruzeci şi patru de mii să fie oare singurii care vor avea privilegiul să meargă în alte lumi? Să ascultăm! „Dezlegaţi de slăbiciunile muritorilor, ei îşi vor lua continuu zborul neobosit spre lumile îndepărtate, lumi care multe veacuri au privit mişcate de adâncă tristeţe la spectacolul suferinţelor omeneşti şi au intonat cântări de bucurie când au văzut venirea la pocăinţă a fiecărui suflet" *(TV,* p. 696). Timp de şase mii de ani, aceste lumi necăzute au urmărit cu un intens interes desfăşurarea Planului de Mântuire şi, în tot acest timp, ei au adâncit tot mai mult tainele iubirii răscumpărătoare. Dacă lumile necăzute au deja această cunoştinţă despre mântuire, ce rost ar mai avea ca mântuiţii să viziteze aceste lumi? Răspunsul se găseşte în continuarea citatului precedent: „Cu bucurie de nespus, copiii lui Dumnezeu de pe pământ ajung să facă cunoştinţă cu

bucuriile şi cu înţelepciunea fiinţelor necăzute în păcat. Ei se împărtăşesc acum din tezaurele de cunoştinţă şi de înţelepciune câştigate în cursul veacurilor din contemplarea şi studierea lucrărilor lui Dumnezeu" *{Ed,* p. 307). Acesta este deci planul minunat întocmit pentru studenţii Universităţii noului pământ spre a-şi continua educaţia, în timp ce învăţătorii lor sunt plecaţi cu Hristos pentru crearea unor lumi noi.

Astfel, în Templul cel veşnic, mărturia tuturor celor mântuiţi devine lumina Universului, antitipul cel mai complet cu putinţă al sfeşnicului din aur bătut, al sfeşnicului cu şapte braţe, având-L pe Hristos ca pivot, ca ax central.

Sfinţirea veşnică. După cum în Sfânta sanctuarului pământesc sfinţirea este rezultatul unei experienţe de-o viaţă, tot aşa, în Sfânta Templului veşnic, înţelepciunea lui Hristos, simbolizată prin masa de aur, neprihănirea lui Hristos, reprezentată prin tămâia de pe altarul de aur, şi slujba lui Hristos, reprezentată prin sfeşnicul de aur, ca simboluri, toate erau „necurmate" şi pentru veşnica sfinţire a celor mântuiţi - Israelul răscumpărat. Sfinţirea devine un principiu veşnic în vieţile celor mântuiţi şi Sfânta Templului veşnic este un antitip complet şi final al Sfintei sanctuarului pământesc.

Domnul lisus Hristos în natura noastră omenească a fost adevăratul templu. Asemenea scării lui Iacov, care îl reprezenta pe lisus Hristos, adevăratul Templu, uneşte cerul cu pământul, iar îngerii lui Dumnezeu urcă şi coboară „pe" Fiul omului.

40

Templul cel veşnic - curtea lui

Pământul acesta - curtea Sanctuarului ceresc. în curtea sanctuarului pământesc, sacrificiile simbolice erau înjunghiate şi sângele lor era adus în sanctuar pentru păcătosul pocăit. Jertfa pentru păcat era apoi arsă afară din tabără (Lev. 16,27). La fel, lisus, Jertfa pentru păcat, antitipică, Mielul „fript în foc", Cel care a suferit, a sângerat şi a murit pentru păcatele noastre, a fost sacrificat pe Calvar, afară din tabără, şi acum mijloceşte cu sângele Său în Sanctuarul *ceresc* pentru păcătoşii care se pocăiesc. De asemenea, după cum jertfele simbolice erau spălate şi curăţite în curtea sanctuarului pământesc, tot astfel, pe pământul acesta, candidaţii pentru mântuire trebuie să fie curăţiţi şi pregătiţi pentru căminurile lor cereşti. Pământul acesta, aşadar, este curtea Sanctuarului ceresc.

De aceea, când lui Ioan i s-a dat o viziune despre Sanctuarul ceresc, nu i s-a arătat altarul de jertfe sau ligheanul - el n-a mai văzut nimic legat de curtea sanctuarului pământesc. Şi când i s-a dat o trestie să măsoare templul, i s-a spus să lase la o parte curtea „care este în afara templului" şi să nu o măsoare (Apoc. 11,1-2). Ea a fost dată „neamurilor", aceia care sunt („de pe pământ" - trd. engl.) „scrişi pe pământ" (Ier. 17,13), aceia care îl „părăsesc pe Domnul" şi nu îl primesc pe Hristos ca Jertfă pentru ei.

Noul pământ - curtea Templului cel veşnic. Aşa cum pământul acesta este curtea Sanctuarului ceresc, tot astfel măreţul nou pământ devine curtea Templului veşnic. De asemenea, după cum curtea sanctuarului pământesc înconjura întru totul sanctuarul propriu-zis şi era înconjurată cu o împrejmuire din pânză de in alb, simbol al neprihănirii lui Hristos, tot astfel pământul cel nou, „în care locuieşte dreptatea" (2 Petru 3,13), va împrejmui în întregime Sfânta şi Sfânta Sfintelor ale Templului veşnic şi va alcătui curtea lui. în Templul

cel veşnic rămâne numai o urmă - una singură - din marea Jertfă, ca o amintire pentru cei mântuiţi de-a lungul veşniciilor, despre cât a costat mântuirea lor: „Strălucirea Lui este ca lumina soarelui, din mâna Lui pornesc raze şi acolo este ascunsă tăria Lui" (Habacuc 3,4). în traducerea Moffat, textul este redat astfel: „Din mâna Lui ies coarne" şi „raze strălucitoare", scânteind ca diamantele sau ca „strălucirea fulgerului" în corpul proslăvit al lui Hristos. Acestea au luat locul rănilor nemiloase provocate de crudele cuie şi de suliţa ostaşului roman.

Mei *un animal jertfit în curtea noului pământ.* Nu se va mai vărsa sânge de animale jertfite, în curtea Templului veşnic. O, nu! Toate acestea aparţineau curţii celui dintâi, sanctuarul pământesc. în curtea reprezentată de noul pământ, Dumnezeu făgăduieşte: „voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului şi cu târâtoarele pământului... şi-i voi face să locuiască în linişte" (Osea 2,18). Când legământul acesta va fi încheiat, planul Său de la început va fi împlinit, şi omul va stăpâni „peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite... şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ" (Gen. 1,26-28) şi, în calitate de stăpân al lor, el „le va supune" şi ele „îl vor asculta". Astfel se vor împlini profeţiile din Isaia cu privire la regnul animal: „lupul şi mielul vor paşte împreună" (îs. 65,25). Ele vor locui laolaltă, „pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună" (îs. 11,6-7). Vieţuitoarele vor trăi împreună mulţumite şi fericite. „Nici un rău, nici o vătămare, nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul" (îs. 65,25).

Frumuseţea curţii veşnice. în curte, care este noul pământ, „pustia şi ţara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli şi va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori şi va sări de bucurie, cu cântece de veselie... căci în pustie vor ţâşni ape şi în pustietate pâraie". în pământul însetat vor fi „izvoare de ape". „Munţii şi dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră şi toţi copacii din câmpie vor bate din palme". Cei mântuiţi „vor vedea Slava Domnului, măreţia Dumnezeului nostru" (îs. 35,1-2,6-7; 55,12).

Mei *o urmă de păcat.* „în locul spinului (care este urmarea păcatului - vezi Gen. 3,18), se va înălţa chiparosul" (îs. 55,13). în

locul putreziciunii şi morţii, care s-au manifestat de prima dată prin floarea veştedă şi frunza căzută şi care le-au provocat lui Adam şi Evei mai multă întristare decât simt oamenii acum pentru morţii lor *(PP,* p. 48), în locul acestor dovezi ale blestemului, câmpiile vor fi împodobite cu flori care nu se vor mai veşteji niciodată, cu iarbă de „un verde viu, cu reflexe de argint şi aur, când se leagănă graţios spre mărirea Regelui lisus, iar copacii [vor fi] luminoşi şi cu totul nespus de măreţi" *(EV,* p. 18). Pe noul pământ nu vor mai fi secetă, inundaţii, nici arşiţă sau geruri aspre. în loc de buruieni, pământ secătuit, insecte dăunătoare şi alte neajunsuri, în loc de aceste stricăciuni provocate de păcat, care se văd acum la fiecare pas, nu va mai fi nimic care să vatăme şi să distrugă în curtea Templului celui veşnic. „Domnul are milă de Sion şi mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai, şi pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria şi veselia vor fi în mijlocul lui, mulţumiri şi cântări de laudă" (îs. 51,3).

Mei *un necaz pe noul pământ.* în ţara aceea, „nici un locuitor nu zice: 'Sunt bolnav'" (îs. 33,24). Nu vor mai fi infirmi. „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cânta de bucurie" (îs. 35,5-6). Peregrinii obosiţi „îşi înnoiesc puterile, zboară ca vulturii, aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc" (îs. 40,31). în ţara aceea nu vor mai fi inimi singuratice şi apăsate, pentru că „Dumnezeu dă o familie celor părăsiţi" (Ps. 68,6). Tatăl nostru ia în mâna Sa pricina orfanilor şi a văduvelor şi a tuturor celor ce au fost nedreptăţiţi. In căminul nostru veşnic, nimeni nu va mai fi apăsat de încurcături financiare, pentru că „toate lucrurile sunt ale voastre, iar voi sunteţi ai lui Hristos şi Hristos este al lui Dumnezeu" (1 Cor. 3,21-23). Voi sunteţi „moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună-moştenitori cu Hristos" (Rom. 8,17). Aici, celor mântuiţi „nu le va mai fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arşiţa, nici soarele" (îs. 49,10). Aceste experienţe sunt de domeniul trecutului şi niciodată nu se vor mai repeta.

O altă urmă a păcatului, care va fi nimicită, este existenţa atâtor limbi care se vorbesc în timpul de faţă, ca urmare a încurcării limbilor. La început, timp de aproape două mii de ani, „pământul avea o singură limbă şi aceleaşi cuvinte" (Gen. 11,1). Nimeni nu ştie ce fel

de limbă era aceea, dar, dat fiind că aveau toţi aceeaşi vorbire, trebuie să fi fost destul de uşor să fie familiarizaţi cu cunoştinţa mântuirii. Totuşi aceasta s-a dovedit a fi o cale care i-a dus pe oameni departe de Dumnezeu. în cele din urmă, pe vremea potopului, răutatea omului ajunsese atât de mare, încât „lui Dumnezeu I-a părut rău", „S-a mâhnit în inima Lui" şi i-a „nimicit pe cei răi de pe fata pământului" (Gen. 6,5-7).

Timp de încă mulţi ani a prevalat o singură limbă. Dar, cu prilejul zidirii turnului Babei, s-a dovedit limpede că o singură limbă într-o lume înrăită este mai mult un blestem decât o binecuvântare. Atunci, pentru a-i salva pe locuitorii pământului de la tragedia tăgăduirii lui Dumnezeu şi de la posibilitatea de a pierde astfel ocazia de a câştiga viaţa veşnică, Dumnezeu le-a încurcat limbile, aşa că nu se mai puteau înţelege unul cu altul (Gen. 11,5-9). Această încurcare a limbilor a continuat să crească până în vremurile noastre, cu scopul de a da lumii o cunoaştere sigură despre Dumnezeu şi despre mântuire. Biblia a fost tradusă în mai bine de o mie de limbi şi dialecte. Când Pământul acesta va fi răscumpărat şi orice urmă de păcat, îndepărtată, planul original al lui Dumnezeu va fi împlinit, pentru că atunci „nu vei mai vedea...un popor cu vorbirea încâlcită, de n-o puteai înţelege, cu limba gângavă, de n-o puteai pricepe" (îs. 33,19).

„Pacea pe pământ" - o realitate veşnică. în această curte, care este noul pământ, făgăduinţa cerului de „pace pe pământ" îşi ajunge completa ei împlinire. „El a pus capăt războaielor până la marginea pământului", şi toate uneltele de război vor fi distruse, pentru totdeauna (Ps. 46,9). „Voi sfărâma din ţară arcul, sabia şi orice unealtă de război şi-i voi face să locuiască în linişte" (Osea 2,18).

„Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în ţara ta, nici de pustiire şi prăpăd în ţinutul tău, ci vei numi zidurile tale 'Mântuire', şi porţile tale 'Laudă'." (îs. 60,18). „Poporul Meu va locui în locuinţa păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite" (îs. 32,18). Aceasta este făgăduinţa „Prinţului păcii". Nu va mai fi nicidecum nevoie de conferinţe pentru pace, pentru că „lucrarea neprihănirii va fi pacea, roadă neprihănirii, odihna şi liniştea pe vecie" (îs. 32,17). Cât de fericită este asigurarea că, pe Noul Pământ, familiile nu vor mai fi

sfâşiate de războaie; cei mântuiţi îşi vor putea vedea de diferitele lor ocupaţii, în pace şi siguranţă.

Căminuri durabile pentru cei mântuiţi. Pentru aceia care şi-au părăsit căminurile şi pe cei dragi şi au mers la capătul pământului, din loc în loc, ca să ducă vestea cea bună, de „pace pe pământ", cât de plăcută este o altă făgăduinţă: „Am dat un loc poporului Meu, lui Israel, şi l-am săditca să locuiască în el, şi să nu mai fie tulburat, ca să nu-1 mai apese cei răi, ca mai înainte" (2 Sam. 7,10)! „Căci, după cum cerurile cele noi şi Pământul cel Nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, aşa vor dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru" (îs. 66,22).

Căminuri edenice, în curtea Templului veşnic. în această curte a Templului veşnic „vor zidi case şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor, şi aleşii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor. Nu vor munci degeaba" (îs. 65,21-23).

„Ei vor zidi case". Şi ce case! Vor fi precum Grădina Edenului, pe care a sădit-o Domnul pentru Adam şi Eva, şi pe care El a plănuit-o „drept model pentru alte căminuri, când copiii lor aveau să se întindă tot mai departe ca să ocupe pământul" *(PP,* p. 34). în acest cămin-model, cerurile aveau să fie acoperământul, pământul, cu florile lui delicate şi covorul lui de un verde viu, avea să fie podeaua lui, iar frunzişul arborilor plăcuţi, baldachinul lui. Pereţii lui aveau să fie înfrumuseţaţi cu cele mai măreţe podoabe - opera marelui „Maestru-Artist" *(PP,* p. 39).

Pe acest pământ aflat sub blestemul păcatului, casele se construiesc prin distrugerea maiestuoşilor arbori, dar pe Noul Pământ, unde nimic nu va mai fi distrus (îs. 11,9), cei mântuiţi „vor zidi case" din copaci *vii* cu ramuri întinse şi frunziş scânteietor. Ei vor face boschete şi bolţi folosind şi împletind coardele de viţă plăcute, încărcate cu flori plăcut parfumate, care nu se mai veştejesc niciodată, sau cu fructe delicioase. în aceste căminuri încântătoare, „ei vor locui în linişte... şi vor putea dormi în mijlocul pădurilor" (Ezech. 34,25).

In curtea Templului veşnic, „marea nu se mai află" (Apoc. 21,1) şi nici oceane întinse, care acum ocupă trei sferturi din suprafaţa Pământului. în loc de aceste vaste întinderi nelocuibile, vor fi lacuri

plăcute, reflectând cerurile albastre; pe suprafaţa lor vor pluti lebede graţioase, de un alb imaculat sau raţe mai frumoase decât becaţele noastre viu colorate. In apele lor vor înota peşti mai frumoşi decât vestiţii peşti de Hawai. Prin văzduh, păsări strălucitor colorate zboară, cântându-şi frumoasele lor triluri; colibri ţâşnesc din floare-n floare, în timp ce ici şi acolo pasărea-liră şi pasărea paradisului adaugă frumuseţea lor frumuseţii grădinii. Curtea Templului veşnic va fi presărată cu astfel de Edenuri frumoase, având grădini spa-ţioase, cu boschete înflorite şi pomi fructiferi, cu pajişti întinse, „de un verde viu", udate de pâraie din râul vieţii (Gen. 2,10). „Pe malurile acestor pâraie de apă vie, copiii lui Dumnezeu, atâta amar de vreme străini şi călători, vor găsi un cămin" - o casă la ţară, o patrie mai bună (mai bună decât cea pământească, din care au venit), adică „una cerească". Dumnezeu a pregătit pentru ei o cetate-cămin (Evrei 11,14-16; *TV,* p. 693).

Este aceasta oare o simplă visare copilărească? Este oare un tablou exagerat? *Ascultaţi!* „Lăsaţi imaginaţia voastră să zugrăvească căminul celor mântuiţi şi nu uitaţi că el va fi mult mai măreţ decât poate să descrie cea mai strălucită imaginaţie" *(SP,* p. 91). Este cu desăvârşire imposibil să descrii în mod corespunzător aceste căminuri edenice sau să zugrăveşti frumuseţile lor, pentru că este scris că „niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, şi... nici n-a văzut vreodată ochiul aşa ceva: anume ca un alt dumnezeu, afară de Tine, să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El". „Lucruri... care... nici la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (îs. 64,4; 1 Cor. 2,9). Dacă am încerca o astfel de descriere, n-am putea face altceva decât să exclamăm împreună cu apostolul Pavel: „cuvinte care nu se pot spune", sau cum redă Moffat, cuvinte „pe care limba omenească nu le poate rosti" (2 Cor. 12,4).

„Planul măreţ" al lui Dumnezeu, realizat. La restatornicirea finală, când va fi „un cer nou şi un pământ nou" (Apoc. 21,1), întregul Pământ va fi ocupat de căminuri ale celor mântuiţi după modelul Grădinii Edenului, acea „frumoasă grădină a deliciului". După cum curtea sanctuarului pământesc era „un loc sfânt" (Lev. 6,26), tot astfel fiecare cămin din Templul cel veşnic, ca un Eden în miniatură, va fi un loc sfânt. Când Noul Pământ va fi presărat cu aceste negrăit

de frumoase căminuri de bucurie, de iubire şi pace, ce curte măreaţă va fi aceasta pentru Templul însuşi!

Pe pământul acesta, CĂMINURILE NEPRIHĂNIRII, unde Dumnezeu este adorat zilnic la altarul familiei, unde Hristos este recunoscut drept Căpetenie a Casei şi unde Cuvântul Său, studiat zilnic, este călăuza vieţii, sunt, ca să zicem aşa, tipuri ale *căminurilor edenice* din curtea Templului veşnic; ŞCOLILE CREŞTINE sunt ca nişte tipuri ale Şcolii de dincolo, aşezate în *Locul Sfânt;* BISERICA DE PE PĂMÂNT, un tip al *Bisericii din Locul Preasfânt. Căminul, şcoala, biserica* alcătuiesc cele trei instituţii înfiinţate prin inspiraţie divină spre a fi în mâinile lui Dumnezeu, unelte ale mân-tuirii. Dumnezeu nu S-a schimbat. Acesta a fost planul Său din totdeauna. Şi încă este planul Său. în Templul cel veşnic, căminul, şcoala şi biserica constituie antitipul final şi măreţ al curţii, al Sfintei şi al Sfintei Sfintelor din sanctuarul pământesc. Aceştia sunt cei trei factori rânduiţi să continue de-a lungul veşniciilor ca mijloace ale lui Dumnezeu spre a promova o mai întinsă cunoaştere a Celui Veşnic şi a mântuirii pe care a lucrat-o. Astfel, planul Său original de a popula pământul cu fiinţe neprihănite, reflectând Chipul Său, va fi o realitate minunată şi veşnică. Atunci, „prin veacurile nesfârşite, locuitorii lumilor fără de păcat vor vedea împlinirea măreţului plan al Creatorului" *(PP,* p. 49).

Hristos - Sanctuarul nostru. „Domnul Iisus Hristos în natura noastră omenească a fost adevăratul tabernacul... Aici, pe pământ... El a urzit şi a căpătat mântuire veşnică pentru noi; iar acum, în ceruri, El este, în propria persoană şi pentru vecii vecilor, tot ce semnificau comorile cereşti în sanctuarul de pe pământ" *(RH, 2* sept. 1948, p. 4). în El s-a împlinit pentru poporul Său cea mai preţioasă şi atotcuprinzătoare făgăduinţă - Ezechiel 11,66: „Totuşi le-am fost un Templu" („Eu le voi fi un mic Sanctuar" - în trd. engl).

în studiul nostru, am descoperit că Hristos era simbolizat în fiecare dintre componentele *sanctuarului pământesc.* El este Poarta care dă în curte, prin care toţi trebuie să intre; El este Jertfa mistuită de foc de pe altarul de aramă; El este învierea şi Viaţa, simbolizate prin lighean. El este Uşa care dă în Sfânta şi Perdeaua de la intrarea în Sfânta Sfintelor. El este Clădirea şi Temelia şi Acoperămintele sale protectoare. El este Masa de aur şi Pâinea care s-a pogorât din

cer. El este Altarul de aur şi Cădelniţa de aur, iar tămâia, nepri-hănirea Sa. El este Sfeşnicul de aur,

Lumina lumii, acţionând prin Spiritul Sfânt. Tronul Său este milostivitorul care acoperă chivotul, şi El însuşi este Legea lui Dumnezeu scrisă cu litere vii, „o transcriere a caracterului lui Dumnezeu" *(PP,* p. 37; *TV,* p. 442). Neprihănirea Sa este peretele de in subţire de culoarea albă, care înconjoară totul, în curte, El este împăcarea şi îndreptăţirea noastră şi, în Sfânta Sfintelor, glorificarea noastră. Sanctuarul pământesc este o umbră deplină a Domnului Iisus Hristos.
Hristos este, de asemenea, marele Centru al Sanctuarului *ceresc;* în Sfânta acestui Sanctuar, El este iubitorul şi milosul nostru Mare Preot şi ÎMPĂRAT AL SLAVEI; în Sfânta Sfintelor, unde El oficiază acum, El este Dreptul nostru Judecător. în ceruri, El este ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR.
Noul Pământ, unde este aşezat tronul „Domnului Dumnezeu, Cel Atotputernic şi al Mielului" (Apoc. 21,22), fiind răscumpărat cu preţiosul Sânge al Domnului Hristos, devine centrul întregului Univers al lui Dumnezeu, în jurul căruia „se rotesc sori, stele şi sisteme, toate pe orbitele rânduite lor" *(TV,* p. 696).
Hristos este împărat nu numai al Noului Pământ, ci „pe umărul Lui" va sta domnia tuturor lumilor nou-create - „propăşirea cârmuirii Sale, care nu va avea sfârşit" (îs. 9,6-7). Acest Rege, Dumnezeu şi Om, al Cărui Nume este „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al Păcii", este nu numai Sanctuarul nostru pământesc şi ceresc, dar El este *Templul nostru cel veşnic.* în acest templu, „El este împăratul veşniciilor". A Lui „să fie cinstea şi slava în vecii vecilor, Amin" (1 Tim. 1,17).
Acest împărat, Domnul Iisus Hristos, este „adevăratul cort" pentru poporul Său, în vecii vecilor.
El este „un Templu" (Ezechiel 11,16);
El este „Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan 14,6);
Şi „Calea Sa este în Sanctuar" (Ps. 77,13 - trd. engl.);
El este CALEA SPRE TRONUL LUI DUMNEZEU.

Dacă această carte va prezenta într-un mod mai clar, mai frumos şi mai de ajutor unele adevăruri ale Evangheliei mântuirii, aşa cum sunt simbolizate în Sanctuar, adevăruri vitale pentru toţi şi, în special, pentru cei ce aşteaptă apropiata revenire a Aceluia care este Antitipul Sanctuarului, dacă îl va ajuta pe cititor să meargă cu mai mare bucurie şi siguranţă pe calea spre tronul lui Dumnezeu, atunci scopul autorului a fost atins.
SARAH ELISABETH PECK

i

ISBN 973-7933-71-0